

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE ONLY THING
HARDER THAN MAKING
A COMEBACK?
RESISTING HER.



Going All The Way

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MEGAN RYDER



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



Sonuna Kadar Gitmek

TUTKU ŞÖVALYELERİ

BİRİNCİ KİTAP

MEGAN RYDER

Sonuna Kadar Gitmek Hakkında

Kötü çocuktan kurtuluş hikâyesine... Ama önce her şeyi mahvedebilecek tek kadına direnmesi gerekecek.

Gözden düşmüş MLB yıldızı Jason Friar'ın Georgia Knights ile kariyerini kurtarmak için tek bir şansı var. Ama ne? İmaj danışmanı Stacia Kendall, unutulmaz bir gecede dünyasını sarsan kadın. Şimdi onun itibarını yeniden şekillendirecek güce sahip... ve kontrolünü paramparça edecek.

Stacia'nın bu galibiyete ihtiyacı var. Feci bir siyasi skandalın ardından, beyzbolun favori kötü çocuğunu saygın bir oyuncuya dönüştürebileceğini kanıtlamak, güçlü babasının gözüne tekrar girmek için bir bilettir. Ancak Jason'ın ateşli bakışları ve hınzır sırıtışı ona kariyeri ve kalbi için neden bu kadar tehlikeli olduğunu hatırlatır.

Zoraki yakınlık kavurucu bir kimyaya dönüştüğünde, karar vermek zorunda kalacaklar: Her şeyi elde etme şansı için her şeyi riske atmaya hazırlar mı?

Telif Hakkı © Nisan 2025 Megan Ryder

Kapak Qamber Designs

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25 Sonsöz](#)

[Alıntı Sol Sahadan Aşk](#)

[Ayrıca yazan Megan](#)

[Ryder Megan Ryder](#)

[hakkında](#)

Bölüm

Bir

T

kaybetmişler
di.

Stacia, Marriott otel süitindeki artık sessiz olan kampanya merkezinin dışında duruyordu; havada ter, kahve ve paramparça olmuş hırsların bayat kokusu vardı. Bir zamanlar odanın içinde titreşen ve onları kaçınılmaz bir zafere doğru sürükleyen enerji, ürkütücü bir sessizliğe dönüşmüştü. Kampanya çalışanları hayaletler gibi hareket ediyordu; bakışları boş, hareketleri mekanikti. Hayal kırıklığının ağırlığı hepsinin üzerine çökmüştü, sarsamadıkları görünmez bir güç.

Bu sadece bir yenilgi değildi. Bu bir heyelandı. Bir utançtı. Hiçbir spekülasyonun kurtaramayacağı muhteşem bir çöküş. Ve en kötüsü? Böyle olmaması gerekiyordu.

Rakamlar ellerindeydi. Destekleri vardı. Stratejileri vardı, onun stratejisi. Dijital medya saldırısı, belediye meclisi toplantıları, cerrahi hassasiyetle zamanlanmış saldırı reklamları. Hepsi ellerindeydi. Ancak hiçbir kampanyanın dayanamayacağı tek şeyi hesaba katmamışlardı: adaylarının platformunu üzerine inşa ettiği ikiyüzlülüğü ifşa eden bir skandal.

Görüntü zihnine kazınmıştı. Aday, üniversiteyi yeni bitirmiş bir stajyerle birlikte bir otel odasından sıvışıyor, onu saçı başı dağınık, makyajı akmış, sarhoş olduğu her halinden belli olan ikinci bir stajyer takip ediyordu.

Aile değerlerini savunan, ahlaki bütünlük ve kişisel sorumluluk hakkında gürleyen bir aday.

Kendi kariyerini ateşe vermişti ve babası ondan alevleri çıplak elleriyle söndürmesini bekliyordu.

Telefonu çaldı, titreşimler sıkıttığı avucuna çarpıyordu. Ekranı bakmasına gerek yoktu. Zaten biliyordu.

Senatör Kendall.

Mide bulantısı midesinde kıvrıldı, daha önce yuttuğu antiasitler yanmayı yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

Nefesini sertçe verdi ve omurgasını çelik gibi zorlayarak cevap verdi. "Baba." Sesi sabit ve kontrollüydü. "Özel bir yer bulmam için bana bir saniye ver."

Sessiz odadan uzaklaştı, koridordan aşağı indi ve ankesörlü telefon günlerinden kalma küçük bir oyuğa girdi. Dar bankın üzerine tündü ve telefonu sanki bir can simidiymiş gibi kavradı.

"Tamam. Yalnızım."

"Yalnız olup olmaman umurumda bile değil."

Adamın sesi keskin ve soğuk bir şekilde kadının içinden geçti. "Ne oldu böyle? Birincil seçim çocuk oyuncağı olmalıydı. Bu işe adımlı koydum, Stacia. Onun için çabaladım."

Parmakları telefonun etrafında sıkılaştı, plastik baskı altında gıcırdadı. "Temsilci Glazier'in sizin seçtiğiniz aday olduğunu biliyorum ve onu hizada tutmak için görevlendirildim." Nefesini içine çekti ve yeterli olmayacağını bildiği halde başarısızlık için teselli edici bir teklifte bulundu. "Vali hakkında birkaç talihsiz yorum yaptı."

"Ülkenin en popüler valisi! Neredeydin?"

Öfke göğsünde alev alev parlıyordu. Çığlık atmak istedi. Ona gerçeği kesecek kadar keskin kelimelerle söylemek istedi. Bunun yerine, ölçülü ve eşit bir şekilde nefes aldı. "Sorun yorumlar değildi ve bunu sen de biliyorsun. O sadece pervasız değildi. O aptaldı. Daha iyi bilmeliydi."

Aralarına ağır bir sessizlik yerleşti, yüklü ve tehlikeli.

Tekrar konuştuğunda sesi inatçıydı. "Sabahın ikisinde iki sarhoş stajyerle birlikte bir otel odasından çıktı. Bu bir hata değildi. Bu bir seçimdi. Onun seçimiydi. Bunun geri dönüşü yoktu, benim için bile. Kimse için değil."

Babası nefesini verdi, sesi bir bıçağın keskinleşmesiydi. "Kabul edilemez. Şirketinizi onu kontrol etmeniz için tuttuk. Mesajı kontrol etmek için. Sen bunun için yetiştirildin."

Omurgasından aşağı soğuk bir ürperti indi ama onu itti. Tüm hayatını "bunun için yetiştirilerek" geçirmişti. Bir köpek gibi eğitilmişti.

Gerektiğinde tırısa kaldırılacak bir gösteri atı. Bunun bir iltifat olmadığını anlaması yıllarını almıştı.

"Orada olmalıydın," diye devam etti, sesi alçak ve hayal kırıklığıyla doluydu. "Eğer onun yanında olsaydın, onu saygın bir aile babası olarak sunsaydın-"

Midesi bulandı. Bunun nereye varacağını biliyordu.

"Ben önerdiğimde onun teklifini kabul etmeliydin."

İşte buradaydı. Babasının aylar önce yaptığı öneri -hayır, direktif-. Politik bir evlilik. Sevginin değil, ortaklığın değil, görüntünün birlikteliği.

Çenesi kilitlendi. "İmajını temizlemek için onunla evlenmemi istedin. Bunun bir olasılık olduğunu biliyordun."

"İşe yarayabilirdi."

"Onun için," diye tersledi, öfke yüzeye çıkmıştı, artık durdurulamazdı. "Benim için değil."

"Daha kötüsünü de yapabiliirdin."

Kadından acı bir kahkaha kaçtı. "Oh, kesinlikle. Sözde nişanlım iki stajyerle yakalandığında ulusal bir sahnede küçük düşebilirdim. Tüm geleceğimi pantolonunun içinde nasıl tutacağını bilmeyen bir adama bağlayabilirdim. O kameralara gülümserken ben de hayatımın geri kalanını onun pisliğini temizleyerek geçirebilirdim. Ne rüya ama."

Sessizliği bir uyarıydı, saldırmak için bekleyen sarmal bir engerek yılanı.

"Her zaman dramatik oldun." Sesi şimdi daha sessiz, daha tehlikeliydi. "Politika böyle işler. Bu konuda çok duygusalsın."

"Ben duygusal değilim. Gerçekçiyim." Tırnakları avucunun içine battı. "Ve benden bu kadar."

Aralarında uzun bir sessizlik oldu.

Sonra buz gibi soğukkanlı bir şekilde son darbeyi indirdi.

"Kampanyadan alındın. Seni yeniden atayacağım."

Nabızı kulaklarında uğuldadı ama sessizliğin onu yutmasına izin vermedi. Kendini nefes almaya zorladı. İçeri. Dışarı. Sabit.

Sözleri kariyerini mahvedebilirdi ama onu mahvedemezdi. "Hepsi bu mu?" Sesi düzgündü, pürüzsüzdü, hiçbir şeye ihanet etmiyordu. "Beni hayal kırıklığına uğrattın."

Hat kesildi.

Bir an donup kaldı, parmakları hâlâ telefona sarılıydı. Sözlerinin soğuk kesinliği üzerine çöktü, ama onu ezmek yerine, içinde bir şeyi ateşledi - sessiz, yakıcı bir öfke.

Çevresinde bir gölge hareket etti.

Sophie Duncan, kampanya fotoğrafçısı ve hayatında onu gerçekten umursayan birkaç kişiden biri, kollarını kavuşturmuş duvara yaslanmıştı. "Eğlenceli bir sohbeta benziyor."

Stacia yavaş bir nefes alarak babasının etkisinin son kalıntılarını da silkeledi. "Ah, bilirsin işte. Her zamanki gibi. Anlaşılan Glazier'le evlenmeliymişim, böylece stajyerlerle yatma ihtiyacı hissetmezmiş."

Sophie iğrenmiş gibi bir ses çıkardı. "Tanrım. Baban-"

"Senatör Kendall," diye kuru bir sesle araya girdi Stacia, iyi eğitilmiş politik maskesine bürünerek. "Ve görünüşe göre, işsiz kaldım."

Sophie onu inceledi, mavi gözleri keskindi. "Onun senin patronun olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Stacia güldü, içinde kesinlikle mizah olmayan çiğ bir sestti. "Ve Michael'ın babamın her dediğini yapacağını biliyorsun. Kampanyanın benim hizmetlerime ihtiyacı yok."

Sophie omuz silkti. "Peki, plan nedir?"

Stacia banktan kalktı, ceketini düzeltti ve çenesini kaldırdı. "Gidip Glazier ile anlaşalım." Dudakları tam olarak bir gülümseme olmayan ama gülümseme vaat eden bir şeye doğru kıvrıldı. "Ve sonra, bir içkiye ihtiyacım var."



Stacia yerel barın kapısında duraksadı, parmakları pirinç kulpun etrafında gerildi. Gece havası kızarmış yemek ve uzak sigara dumanı kokusuyla yoğundu, siyasetin boğucu bayatlığıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Babasının sesinin yankıları ve kampanya danışmanlarının alaycı suçlamaları hâlâ tenine yapışuyordu ama kendini nefes almaya zorladı.

Gecesini onların belirlemesine izin vermeyecekti. Artık izin vermeyecekti.

Bir pint dondurma, bir şişe şarap ve Netflix alemine dalmak asıl planıydı. Ama saklanmak ve yaralarını sarmak onun tarzı değildi. Bu gece değildi. Bu gece, kendisinden almaya çalıştıkları bir şeyi geri alıyordu; temsilciliğini, gücünü, lanet olası benlik duygusunu.

"Affedersiniz, bayan. İçeri giriyor musunuz?"

Yakınlarda üç adam duruyordu, kotları tozluydu, tenleri güneşte saatlerce kalmaktan bronzlaşmıştı. Muhtemelen inşaat işçileri. Dürüst işler, dürüst hayatlar... Siyasetin tertemiz, yılan çukuru dünyasında nadiren karşılaştığı bir şeydi bu. İçlerinden biri ona kapıyı açtı, küçük ama gerçek bir centilmenlik hareketiydi bu, dudaklarının kıpırdamasına neden oldu.

İçeri adımını attı, barın sıcak, loş ışıltısı bir kaçış vaadi gibi etrafını sarıyordu. Bira, viski ve eski ahşap kokusu, önceki hayatının yapay sterilliğinin yerini almıştı. Kokuyu içine çekmesine, onu topraklamasına izin verdi.

Adamlar yanından geçip gittiler, arkadaşlarıyla yeniden bir araya gelmeden önce ona bir bakış bile atmadılar. Ama o aldırmadı. Onlar için burada değildi. Bakışları odayı taradı, işlerini bitirmeye çalışan mavi yakalı işçi kümelerinin yanından, beyzbol maçı yayınlayan televizyonların yanından geçti ve ona takıldı.

Köşedeki kulübede tek başına oturmuş, viski gibi görünen bir şey yudumlayan bir adam.

Onda sessiz bir yoğunluk vardı, kibirden ziyade deneyimden bahseden bir kenar. Genellikle karşılaştığı iş adamlarına benzemiyordu, tasarımcı takım elbiseleri ve boş vaatleri olanlara. Tasarımcı kıyafetleri toplantı odası diye bağırıyordu. Başka bir şey fısıldıyorlardı. Tam olarak çıkaramadığı bir şey.

Sonra adam başını kaldırdı.

Gözleri buluştu ve içinde yavaş yavaş kaynayan bir sıcaklık ortaya çıktı. Karnında başlayıp dışarıya doğru yayılan, fırtına öncesi parazit gibi teninde karıncalanan türden bir sıcaklık. Adam başka tarafa bakmadı. Bakışlarını onun üzerinde tuttu, değerlendirdi, bekledi.

Beyni yetişemedi vücutu tepki verdi. İçinden bir farkındalık aktı, hâlâ hayatta olduğunu, hâlâ yorgunluk ve hayal kırıklığından başka bir şey hissedebileceğini hatırlattı.

"Stacia, buraya gel!"

Sophie'nin sesi o anı böldü ve çaba sarf ederek bakışlarını yabancından ayırdı.

Kalabalığın arasından bara doğru ilerledi, arkadaşı onu daralmış, bilmiş gözlerle inceliyordu. "O pislikler seni kovdu, değil mi?"

Stacia, Sophie'nin eline tutuşturduğu Southern Comfort ekşi içkiyi aldı. "Siyaseten doğru terim, 'derhal geçerli olmak üzere kampanyadan çıkarıldım' demek."

Sophie homurdandı. "Saçmalık. Glazier'in pantolonu ayak bileklerindeyken yakalandıktan sonra bir şansının olmasının tek nedeni sendin."

Keskin bir kahkaha attı, omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı gevşedi. "Teşekkürler Sophie. Gerçekten."

"Senden ne yapmanı bekliyorlardı? Sikin bekçisi olmanı mı?" Sophie kaşlarını çatı. "O bir domuz. Hayır, bu domuzlara hakarettir."

Stacia onun bakışlarından kaçınarak gözlerini barın arkasındaki televizyona dikti. Eski patronu imtiyaz konuşmasını yapmak üzereydi.

"Deon, kanalı değiştirir misin?"

Barmen ona düz bir bakış fırlattı ve **k u m a n d a y ı** barın diğer ucuna kaydır. "Kendin yap."

Kadın sırtı ve adamı tersledi ama adam sırtarak değişimi yumuşattı. Sormadan kızın önüne bir içki daha koydu.

"Peki, sırada ne var?" Sophie sordu.

Stacia omuz silkti, belirsizliğin ağırlığı üzerine çökmüştü ama bu kez bir yük gibi hissetmiyordu. Özgürlük gibi hissediyordu. "Hiçbir fikrim yok."

Sophie içkisini kaldırdı. "O zaman anlayana kadar içeriz."

Stacia bardağını onaylarcasına eğdi ama dikkatini tekrar kabindeki adama çevirdi.

Çekim gücü hâlâ oradaydı.

Sonsuzluğu aramıyordu. Yarını bile aramıyordu. Sadece bir gece kendine siyasetle, babasının beklentileriyle, bu kampanyanın enkazıyla tanımlanmadığını hatırlatmak istiyordu.

Gerçek bir şeyler hissetmek istiyordu. Ve adam gerçek görünüyordu.

Harekete geçme zamanı.



"Tek teklifim bu mu?"

Jason Friar isimsiz bir barın arka kabinine çökmüş, cep telefonunu kulağına dayamış, parmakları koltuğun yıpranmış derisini kazıyordu. Konuşmaların ve kadeh tokuşturmaların uğultusu kafasındaki hayal kırıklığı fırtınasını zar zor bastırıyordu. Yavaşça nefes verdi, sesini eşit tutmaya çalıştı, ajansının içini tırmalayan çiğ çaresizliği duymasına izin vermemeye çalıştı.

Georgia Knights. Sıralamada her zaman çok gerilerde yer alan bir takım. Bitkin emektarlar ve umutsuz çaylaklar için bir araf. Bunu geride bırakmış olması gerekiyordu.

"Şövalyeler mi?" İnançsızlık içini burktu. "İkinci lig umutları ve birinci lig başarısızlılarıyla dolu kiler sakini takım mı?"

Scott, "Knights bu yıl birinci sırada," diye karşı çıktı. "Şampiyonluk için gerçek bir şansları var."

Jason alay etti, sesi acı çıkıyordu. "Harika. Demek yavrulara birkaç numara öğretmek için yaşlı bir köpeğe ihtiyaçları var. Harika."

"Özür dilerim, Jason." Scott Thomas'ın sesi gerçekten pişman gibiydi, bu da durumu daha da kötüleştiriyordu. "Her iki ligi de arıyordum. Sezon ortasındayız. Kimsenin birinci kaleciye ihtiyacı yok."

Jason on iki yıllık viskisinin kehribar rengi girdabına baktı, reddedilmenin acısını yok etmesini diledi. "Hepsi bu mu? Hepsi bu mu?"

Burnunun kenarını sıktı, şakakları zonkluyordu. İki yıl önce dünyanın zirvesindeydi. Altın Eldiven. Vuruş şampiyonu. Çoğu erkeğin uğruna cinayet işleyeceği bir kariyer. Ya şimdi? Şimdi ise ikinci plandaydı, adı birinci ligde ancak bir fısıltıya değdi.

Scott tereddüt etti. Jason bu tereddütü biliyordu. Daha fazla kötü haber anlamına geliyordu.

"Bak," dedi Scott sonunda, sesi temkinli ve ölçülüydü. "Omuz sakatlığınız değerinizi sınırlıyor. Rotator manşet sonrası birinci kaleci

Ameliyat mı? Bu bir risk. Çoğu adam aynı şekilde geri dönmez. Bunu biliyorsun."

Jason dişlerini sıktı. Bunu doktorlardan, analistlerden, gözlemcilerden yüzlerce kez duymuştu. Ama bu yutkunmasını kolaylaştırmıyordu.

"İzin aldım. Rehabilitasyon yaptım. Doktor bana izin verdi. Sağlam olduğunu söyledi."

Bir duraklama. Sonra sessizce, "Seni geride tutan tek şey bu değil, Jason."

Gözlerini kapattı. Ne olacağını biliyordu.

Scott açıkça, "Karma tam bir sürtük," dedi. "Yıllarca süren partiler, dedikodular, Senato duruşmaları. Takımlar sana dokunmak istemiyor."

Jason'ın yumruğu masaya çarparak camı salladı ve yapışkan yüzeye patlamış mısır saçtı. Yan kabindeki bir çift irkilerek ona doğru dikkatli bakışlar fırlattı. Kendini, eski bir kız arkadaşının -daha akli başında olanlardan biri- ona öğrettiği şekilde nefes alıp vermeye zorladı.

Sesini alçaltarak, "Ben hiç steroid almadım. Kimse bir şey kanıtlayamadı. Bu cadı avı tamamen Senatör Kendall'ın reklamı içindi."

Scott içini çekti. "Fark etmezdi. Olan oldu. Takımlar çekingen. Sakat bir oyuncunun kötü haber olmasını istemezler."

Jason aralarındaki sessizliğin kalın ve boğucu bir şekilde uzamasına izin verdi. Gerçek şu ki, kimse onu istemiyordu.

Kabine yaslandı, bardağı parmaklarının arasında yuvarladı, buz hafifçe şingirdadı. Kariyeri, gururu, kimliği. Her şey çok hızlı çözülmüştü. Bir an dokunulmazken, bir an sonra ibretlik bir hikâyeye dönüşmüştü.

Scott boğazını temizledi. "Knights'ın tecrübeli bir oyuncuya ihtiyacı var. Harika bir kontrat değil ama bir başlangıç. İyi performans gösterir, başını beladan uzak tutarsan gelecek sezon daha iyi bir konumda olursun."

Jason güldü, ama içi boş, esprisiz bir gülüştü bu. "Yani, belki gelecek sezon birileri beni bir kalfalık sözleşmesinden daha değerli bulur mu demek istiyorsun?"

Scott tereddüt etti. "Gerçekten başka seçeneğin var mı?"

Kelimeler derin, çiğ ve inkâr edilemez bir şekilde kesilmişti. Jason yıllarını sonsuzmuş gibi para harcayarak, yanlış insanlara güvenerek ve yenilmez olduğuna inanarak geçirmişti. Şimdi, hırsız bir muhasebeci ve kendi pervasız kararları sayesinde hiçbir şeyi yoktu. Güvenlik ağı yoktu. Yedek planı yoktu.

Gururu ona çekip gitmesini söylüyordu. Pratiklik ona böyle bir lüksü olmadığını söylüyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı, telefonunu kenarları avucuna batana kadar kavradı. "Yapamayacağımı biliyorsun."

Scott böbürlenmedi. O daha iyi biliyordu. "O zaman anlaşmayı kabul et, kışını oynat ve kaybettiklerini yeniden inşa et."

Jason içkisine baktı, buz eriyor, viskiyi olması gerekenden daha zayıf bir şeye dönüştürüyordu. Tıpkı onun gibi.

Sonunda konuştuğunda sesi sertti. "Ayrıntıları öğren. Toplantıyı ayarla."

"Jason-"

"Orada olacağım."

Uzun bir duraklama. Sonra Scott dedi ki, "Kendine dikkat et. Herkes izliyor."

Jason acı bir kahkaha attı. "İzleyecek bir şey yok. Skandal yok. Kadın yok. Etrafta dolaşan hayranlar yok. Görülecek kimse yok. Yapacak kimse yok."

Scott başka bir şey söyleyemeden aramayı sonlandırdı ve bir elini çenesine götürerek kabine doğru yığıldı. Kızgınlığı dalga dalga yayılıyordu, öyle ki barın müdavimleri bile ona yan gözle bakarak uzak duruyordu.

Teklifi kabul etmek zorundaydı. Bir takımın hayatını dikte etmesine, göz hapsindeki lanet bir ergen gibi nasıl davranması gerektiğini söylemesine izin vermek zorundaydı. Parmakları pervasızca, meydan okurcasına bir şey yapma dürtüsüyle kıpırdadı, lanet olası hayatının kontrolünün hâlâ kendisinde olduğunu kanıtlayacak bir şey.

Kalabalık yer değiştirdi ve sonra

O.

Bir kadın. Barda oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, gerçek bir içki yudumluyor, sert bir şey. Beyaz şarap spritzer'ı değil. Neon renkli bir içki değil.

Şeker bombası. Gerçek likör içen gerçek bir kadın. Oyun oynamıyor gibi görünen bir kadın.

Bakışları uzun bacaklarının kıvrımlarını, ölümcül görünen yüksek topuklu ayağının kemerini izledi. Buraya ait değildi, bu batakhane, üzerine tam oturan koyu renk kot pantolona ya da para fısıldayan ipeksi bluzaya ait değildi. Etrafındaki erkeklerden gelen yarım yamalak tavlama cümleleri, taş üzerindeki yağmur damlaları gibi sekiyordu. O onların üstündeydi. Buranın da üstündeydi.

Sonra, sanki onun gözlerini üzerinde hissetmiş gibi döndü. Onun bakışlarıyla karşılaştı.

Ve bluzunun tek bir düğmesini açtı.

Adamın midesine bir sıcaklık çarptı; şehvet ve meydan okumanın bir arada olduğu bir yumruk. Kasıkları gerildi, vücudu uyandı, ona hâlâ sunacak bir şeyleri olduğunu hatırlattı -sadece seksapeli olsa bile.

Dudaklarını yaladı, yavaş ve kasıtlı. Davet açıktı. Jason kabinde arkasına yaslandı, parmakları masaya vuruyordu, içindeki o pervasız parça canlandı. Belki de, sadece belki de, boktan hayatını unutmanın en iyi yolu barda oturup onun bir hamle yapmasını beklemektir.



Onun bakışlarıyla karşılaştı ve yavaş, kasıtlı hareketlerle bluzunun birkaç düğmesini açarak dantellerin ve yumuşak kıvrımların alaycı bir görüntüsünü ortaya çıkardı. Adamın koyu renk gözlerinde ısı parladı, aralarında ilkel ve söylenmemiş bir şey uzanıyordu. Kadının omurgasından aşağı bir heyecan süzüldü ve karnında birikti.

"Nefis," diye mırıldandı nefesinin altında, kimsenin duymasını istemiyordu. Ama tabii ki Sophie, her daim var olan vicdanı, bunu hemen fark etmişti.

"Yum, içki mi, yoksa başka bir şey mi?" Sophie, Stacia'nın bakışlarını barın arka tarafına doğru takip etti. Alçak sesle ısıldı. "Vay canına. Uzun boylu, esmer ve en önemlisi her zamanki tipin değil."

Stacia bardağını eğdi, kehribar rengi sıvının dilinin üzerinde kaymasına izin verirken gölgeli kabindeki adamı inceledi. Sessiz bir hâkimiyet, cazibeyle hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyi kendine güvenle yapan ham bir çekicilik yayıyordu.

"Ne yapıyorsun, Stace?" Sophie inledi. "Biraz açılman gerektiğini söylediğimi biliyorum. Ama bu?"

"Bu iyi kızın gevşeme zamanı geldi." Sesi sabit ve kararlıydı.

"Sadece bir kez, karar vermek istemiyorum. Sadece bir gece." "Bizher zaman konuşmak hakkında tek gecelik standlar içinde teori, değil içinde

Yürütme," dedi Sophie ama sesinde bilmiş bir ton vardı. "Bu gerçek."

Yanında oturan adam taburesinde dönüyor, kan çanağına dönmüş gözlerini kırıştırarak ona bakıyordu. Duruşundaki hafif sallantıya ve birasını kaldırırken elinin titremesine bakılırsa, mutlu saatten çok önce burada olduğu belliydi. Yavaş, özensiz bir sırtış yüzüne yayıldı.

Stacia içini çekti, sarhoş beyninde oluşan yorgun tavlama cümlesini şimdiden tahmin ediyordu. "Seni orada durduracağım Randy," diye araya girdi yumuşakça, ona bakmadan. "Bunu konuşmuştuk. İlgilenmiyorum. Ne şimdi, ne yarın, ne de hiçbir zaman."

Randy tembel bir omuz silkti ve dikkatini diğer tarafındaki kadına çevirdi, neredeyse onun kadar sallanıyordu ama onun ilgisinden memnun görünüyordu.

"Tamam, bu kadar. Sophie, Stacia'nın taze içkisini barmen daha koymadan kaparak, "Bitti," dedi. "Tek gecelik bir ilişki ihtiyacın olan son şey. Bu akşam saat yediden itibaren işsizsin, unuttun mu?"

"İşsiz değilim. Sadece... görevler arasında." Stacia içkisine uzandı ve yavaş, amaçlı bir yudum aldı. Kimsenin -ne babasının, ne eski işverenin, ne de Sophie'nin- ona ne yapması ya da yapmaması gerektiğini söylemesine izin vermeyecekti.

Sophie'nin kaşları çatıldı, yüz ifadesi sert bir müdirenin yüz ifadesine dönüştü. "Biraz flört ederek başlayın demek istemiştin. Biraz sohbetle. Yavaş yavaş. Düşüncesizliğe balıklama dalmak değil."

"Belki de fevri olan ben olmalıyım."

Köşedeki adamı izlemeye devam ederken midesini bir sıcaklık kapladı. Adam gözlerini kaçırmamıştı. Aksine, avını değerlendiren bir avcı gibi bakışları daha da yoğunlaşmıştı. Ama o kendini avlanmış hissetmiyordu. Arzulandığını hissetti. İstendiğini. Bu his sarhoş ediciydi.

"Belki de dört Southern Comfort ekşisi konuşuyordur," diye karşı çıktı Sophie, sesinde bıkkınlık vardı.

"Fark eder mi?" Stacia başını eğdi, saçlarının bir omzunun üzerinden dökülmesine izin vererek boynunun pürüzsüz kıvrımını ortaya çıkardı. Sessiz bir davet.

Sophie inledi. "Bunu gerçekten yapacaksın, değil mi? Kahretsin, yapıyorsun." Stacia'nın omuzlarını tuttu ve onu kendisine doğru çevirdi. "Alkol yüzünden böyle konuşuyorsun. Sabaha pişman olacaksın, zaten berbat olan günün üstüne bir de bu eklenecek."

"Yalnız görünüyor." Stacia'nın sesi şimdi daha yumuşaktı, düşünceliydi. "Belki biraz Güneyli rahatlığı işine yarayabilir."

Tabureden kaykıldı, bluzunu düzeltti ve düğmelerini alay edecek kadar ayarladı. Bir anlık sinir onu tereddüt ettirdi. Bu onun konfor alanının o kadar dışındaydı ki neredeyse başka bir kıtadaydı. Ya gülerse? Ya ilgilenmiyorsa bile? Daha da kötüsü, ya ilgiliyse?

Bluzunun eteğiyle oynadı, parmakları tekrar düğmelerin üzerinde tereddüt etti. "Nasıl görünüyorum?"

"Seks arıyormuşsun gibi." Sophie bir elini ağzına kapattı. "Şu anda söylemem gereken şey bu değil. Bu hâlâ kötü bir fikir, Stace."

"Mükemmel." Stacia yavaşça, hınzırca gülümsedi. "Bana şans dile."

İçkisini aldı ve arka kabine doğru yürüdü, kendini güvenle hareket etmeye zorladı, kalçalarının baştan çıkarıcı bir ritim olduğunu umduğu **ş e k i l d e** sallanmasına izin verdi. Adamın bakışları onunkilere kilitlendiği anda nabızı bir anda hızlandı.

Adam ona sadece bakmadı. Onu gözleriyle yuttu. Dudaklarının yavaşça kıvrılması kadının omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Kötü şeyler vaat eden bir gülümsemeydi bu. Sert elleri, birbirine dolanmış çarşafı ve unutamayacağı bir geceyi ima eden bir gülümsemeydi.

Boğazı kurudu ve adımları bir anlığına duraksadı.

Sophie'nin sesi peşinden geldi. "Bekle! Hemen şimdi mi? Bir şeyler yemeye ne dersin? Bir içki daha?" Sonra mırıldanarak, "Sanki daha fazla alkole ihtiyacı var. Beni bekle!"

Stacia onu görmezden geldi, mantıktan ve şüpheden daha güçlü görünmez bir güç onu öne doğru çekiyordu.

Hayatında bir kez olsun fazla düşünmeyecekti. Bir kez olsun dürtüsüyle hareket edecekti.

Ve Tanrı yardımcısı olsun, bundan zevk alacaktı.

Bölüm

İki

Bardaki kadın ona doğru ilerlerken Jason kabinde arkasına yaslanmış, parmaklarını viski bardağına gevşekçe dolamıştı. Onu daha önce fark etmişti; çok kolay güldüğünü, adımlarındaki özgüveni. Öyle bir duruşu vardı ki, hiç uğraşmadan baş döndürüyordu. Dalgalı kumral saçları omuzlarına dökülüyor, bar ışıklarının loş parıltısını yakalıyordu ve vücudu- vücudu günah için yaratılmıştı. Boyalı kot pantolon. Açıkladığından daha fazlasını ima eden dekolte bir üst. Ve o yeşil gözler -keskin, değerlendirici, nabzının bir çentik atmasına yetecek kadar meydan okuyucu.

Kabininin yanında durdu, bir kalçası eğikti, dudakları sırtlamakla davet etmek arasında bir şeye dönüştü.

"Burada oturan var mı?"

Naz yapma zahmetine girmedi. Bunun yerine kabinin içine doğru kaydı, kolunu koltuğun arkasına doğru uzattı ve yan tarafını işaret etti. "Sensin, sevgilim."

Dudakları kıpırdadı. "Kendinden oldukça eminsin, değil mi?"

Viskisinden yavaşça bir yudum aldı ve cevap vermeden önce sıcaklığın göğsüne yerleşmesine izin verdi. "Sen bana geldin, tatlım. Görünüşe göre işler yoluna giriyor."

Yanına kayarken ağzının köşesi kalktı, kalçası onunkine bastırdı. Kot pantolonun içindeyken bile bu temas omurgasını yalayan bir ısıya neden oldu; yalnız başına çok fazla zaman geçirdiğini, buna ihtiyacı yokmuş gibi davranarak çok fazla zaman geçirdiğini hatırlattı.

Yine de bu gece özgür olduğu son geceydi. Yarın, ruhunu - kariyerini, ismini, lanet olası gururunu- nefret ettiği bir kontratın içinde özenle paketlenmiş olarak teslim edecekti. Ama bu gece? Bu gece istediğini alabilirdi.

Ya da en azından alabileceğini düşünüyordu.

Çünkü kendisine doğru bastıran çarpıcı kadın hakkında bir şey yapamadan, diğer tarafındaki kabine ikinci bir kadın kaydı. Sarışın, mavi gözlü ve sinir saçan bir kadındı.

Kahretsin.

Yörüngesine iki kadın girmeyeli uzun zaman olmuştu ama sarışının ona attığı hançerlere bakılırsa bu o tür bir parti değildi.

Görünüşe göre kızıl saçlı -Stacia- bir iç çekti ve arkadaşına kızgınlıkla eğlence arasında gidip gelen bir bakış fırlattı. "Jason, Sophie'yle tanış. Sophie, Jason'la tanış. Onu ısırılmaya çalış."

Sophie'nin gözleri kısıldı. "Söz vermiyorum."

Bir kahkaha attı ve ikisinin arasına baktı. "Peki, olay nedir? Çiftler halinde mi seyahat ediyorsunuz? Bir tür koruma durumu mu?"

Sophie kollarını kavuşturarak, "Onun gibi bir şey," diye mırıldandı.

Stacia onu görmezden geldi. Onun yerine Sophie'ye döndü ve sanki flört etmek yerine iş konuşacaklarmış gibi elini uzattı. "Stacia."

Sophie elini tuttu, bir kez salladı, yumuşak parmaklar ve sıkı tutuş arasındaki zıtlığa dikkat etti. "Jason. Senin gibi muhteşem bir kadının böyle bir yerde ne işi var?"

Dudakları başka bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı ama Sophie tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Oh, hadi ama. 'Senin gibi muhteşem bir kadının böyle bir yerde ne işi var? Böyle mi düşünüyorsun?'"

Jason sırtıttı. "Hey, klasikleri eleştirme."

Stacia güldü ve göğsünde yabancı bir şey kıpırdandı. Eğlence mi? Gerçek bir zevk mi? En son ne zaman ikisini de hissettiğini hatırlayamıyordu.

"Onu görmezden geliyorsun, değil mi?" Stacia başını Sophie'ye doğru eğerek sordu.

"Tamamen," diye onayladı, parmakları Sophie'nin saçının bir tutamıyla oynamak için yukarı kaydı. Sophie'nin ürpermesini, içgüdüsel olarak dokunuşa doğru eğilmesini kaçırmamıştı.

Ancak Sophie'nin cazibeye karşı bağıışıklığı vardı. "Ben ciddiylim. Ona zarar verirsen hayatını cehenneme çeviririm."

Jason gözlerini devirmekten zorlukla kaçındı. "Kendi başının çaresine bakabilecek gibi görünüyor."

"Yapabilir," diye karşılık verdi Sophie. "Ama bu, gerekirse müdahale etmeyeceğim anlamına gelmez."

"Tanrım, Sophie," diye mırıldandı Stacia, yanakları kızarmıştı. "Bir refakatçiye ihtiyacım yok."

Sophie, "Seni kollayacak birine ihtiyacın var," diye karşı çıktı.

Jason içkisinden bir yudum daha aldı ve konuşmaları hayranlıkla izledi. Stacia'yı bu gece buraya getiren her neyse, belli ki arkadaşını germiştir.

Bir an sonra Sophie'nin telefonu çaldı. Telefonu çıkardı, ekrana baktı ve nefesinin altında bir küfür mırıldandı.

"Harika. Gitmem gerekiyor."

Jason sırtıtmamak için kendini zor tuttu. "Ah, tam da birbirimize bağlanmışken."

Sophie ona çeliği eritecek kadar sıcak bir bakış fırlattı. Sonra Stacia'ya dönerek tereddüt etti. "İyi misin?"

Stacia Jason'ın yanına doğru eğildi, yanağı Jason'ın omzuna değdi. "Hemen hemen."

Sophie homurdandı. "Unutma, resmin bende."

Kabinden kayarak çıktı ve çıkarken çantasıyla Jason'a vurmayı ihmal etmedi. Sophie kalabalığın içinde kaybolurken Jason kıkırdamasını bastırdı.

"Biraz korumacıdır," diye itiraf etti Stacia içkisini alırken. "Biraz mı?" Kaşlarını kaldırdı. "Neredeyse beni silahlar."

Sırıttı. "İyi niyetli."

"Ama yine de buraya geldin," diye düşündü.

"Geldim."

Merakı alevlendi. "Neden?"

Bardağının kenarında gezinirken yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Zor bir yıl oldu. Sorumluluk sahibi biri olmak için çok fazla zaman harcadım, herkesi ilk sıraya koydum. Bu gece sadece... farklı bir şey istedim. Eğlenceli bir şey."

"Ve sen benim eğlenceli olduğumu mu düşünüyorsun?"

Onun bakışlarıyla karşılaştı, gözlerinde sıcak ve bilgili bir şey titreyordu. "Bence olabilirsin."

Göğsünde uzun zamandır hissetmediği bir tahrik ateşi yandı. Hayatı lanet olası bir felaket, geleceği bir kafesti ama Stacia? Basit bir şey teklif ediyordu. Söz vermiyordu. Beklenti yok. Sadece sıcaklık ve dikkat dağıtma.

Çok cazipti.

Ama yine de sormak zorundaydı. "Kötü kararlarla dolu bir gece mi istiyorsun, tatlım?"

Başını eğip onu inceledi. Sonra yavaş ve kasıtlı bir gülümsemeyle eğildi, nefesi adamın çenesini ısıttı. "Ben bunu anı yakalamak olarak düşünmeyi tercih ediyorum."

Bir kahkaha attı, sonra viskisinin geri kalanını içti. Neyse ne.

"Akşam yemeği, Bayan Stacia?"



Akşam yemeği keskin şakalaşmalar ve harareti bakışmalarla geçmişti. Otelin asansörüne adım attıklarında aralarındaki hava canlı bir tel gibi çatırdıyordu. Stacia sırtını aynalı duvara yasladı, nabızı gümbürdüyordu, parmakları dalgınca elindeki çantanın askısıyla oynuyordu.

Tereddütleri mi vardı? Adamın mı?

Jason onunla göz göze geldi, bakışları karanlık ve değerlendiriciydi. Ceketini geniş omuzlarını sımsıkı sarıyordu ve o ceket olmadan, altındaki gömlek olmadan, hiçbir şey olmadan nasıl görüneceğini hayal etti.

Başını eğerken dudaklarında yavaş, alaycı bir gülümseme kıvrıldı. Top onun sahasındaydı.

Buna hazır mıydı?

Ona karar verme şansı vermedi. Bunun yerine eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirerek yumuşak, sinayıcı bir öpücük kondurdu. Adam sıcak ve katıydı, karşılık verdiğinde dilinde viskinin hafif tadı kalmıştı.

Parmakları adamın göğsünde gezindi, gömleğinin altındaki sert kas çıkıntıları kadının içine lezzetli bir ürperti gönderdi. Daha da aşağı,

eli adamın kot pantolonunu zorlayan sert uzunluğun üzerinde gezindi.

"Beni gördüğün için mutlu musun, yoksa o senin telefonun mu?" o

dudaklarına karşı mırıldandı.

Sırıtarak diğer elindeki telefonu kaldırdı. "Sanırım bu sorunun cevabı."

Oyun başladı.

Asansörün sesi duyuldu.

Otelin pelüş halısına adımını atarken hafifçe tökezledi, topuğu zeminin koridorla birleştiği kenara takıldı. Jason'ın elleri anında onu yakaladı, sabitledi, sıkı ve emin bir şekilde kavradı. Ona dokunduğu yerde ısı alevlendi, tüm vücudunu saran bir karıncalanma ellerinden kollarına ve oradan da doğrudan kalbine yayıldı.

Nefesini içine çekti. Belki daha önce içtiği Southern Comfort sours'un etkisiydi, belki de biraz sonra olacakların beklentisiydi ama tüm vücudu uçuyormuş gibi hissediyordu. Yapay cesarete gerek yoktu; bunun heyecanıyla yüksekten uçuyordu.

Elleri aşağı kaydı, daha da aşağıya inmeden önce sırtının alt kıvrımında durdu. Kıçının kıvrımları üzerinde alaycı bir sıkma, vücudunun tepki olarak mırıldanmasına neden oldu.

Ona doğru döndü, kokusunu içine çekti; deri, sedir ve biraz da tehlike.

Sesi boğuk bir mırıltıya dönüştü. "Emin misin, Stacia?"

Parmaklarını adamın ceketinin içine sokarak onu kendine doğru çekti. Bu güç onu koridorun duvarına doğru tökezletti ama umurunda değildi; adamın ağırlığı onu sabitlemiş, kokusu etrafını sarmış, ağzı - Tanrım, ağzı- nefesini kesen bir öpücükle onunkini yakalamıştı.

Dili yavaşça ve derinlemesine içeri girdi, alay etti, aldı. Parmakları ensesindeki kısa saç tellerine dolandı, tırnakları kazındı, ona daha da yaklaşmak istedi.

Adam inledi, sesi çiğdi ve ona doğru bastırdı, uyarılmışlığı açıktı. Karnının alt kısmında ısı birikti, kalçaları beklentiyle sıkıştı.

Sonra aniden geri çekildi, alnını onunkine dayadı, nefesi kesilmişti.

Aklını kaçıran tek kişi o değildi.

Jason sert bir kıkırdama çıkardı. "Seni tam buraya götürmeden önce içeri girmemiz gerek."

"O zaman a  u lanet kapıyı," diye fısıldadı kadın, tırnaklarını adamın göğsünde gezdirerek.

Parmakları cebini karıştırarak anahtar kartını çıkardı. Ama kilide sokmaya çalıştığında elleri sabit değildi.

Aklına şeytani bir düşünce geldi.

Sırtına bastırđı, kolları adamın beline dolandı. Elleri adamın sıkı karın kaslarının üzerinde gezindi, daha da alçaldı, parmakları kotun içinden ereksiyonunun sert çıkıntısını okşadı.

Anahtar kartı parmaklarının arasından kayarak halının üzerinde zıpladı.

"Tanrım, Stacia," diye homurdandı, sesi yarı gülüyor, yarı uyarıyordu. "Beni  ld r yorsun."

Kadın güldü, onu çözebilmenin keyfini çıkartıyordu. O, iyi kız. Sorumluluk sahibi olan. Asla pervasızca bir şey yapmayan. Eğer babası onun şu anda ne yaptığını bilseydi, muhtemelen yere yığılırdı.

Bu düşünce onu daha da yakınlaştırdı, cesaretlendirdi.

Jason hızlı bir hareketle döndü, bileklerini kavradı ve başının üstündeki kapıya dayadı. Gözleri yanıyordu, zar zor tutunduğu kontrolün kenarları yıpranıyordu.

"Uslu dur," diye mırıldandı, ağzı çenesini okşuyor, kirli sakalı tenini sıyıırıyordu.

Sertçe yutkundu, nefesi kesildi. "Yap beni."

Sonunda anahtarı yuvasına sokup kapıyı iterek açtığında hırıltısı saf g nahtı.

T kezleyerek içeri girdiler, kapı arkalarından çarparak kapandı. Sonra Jason onu soğuk ahşaba bastırđı, ağzı öyle derin, öyle talepkâr bir öpücükle onunkine sahip oldu ki nefesi kesildi.

Adam ateş, kaos ve baştan ıkarıcıydı ve 1.80'lik saf erkeksi bir güçle sarılmıştı.

Bir bacağını adamın beline doladı ve onun sert, ısrarcı uzunluğuna doğru bastırđı. Parmakları kalçalarını kavrayarak onu daha da yakına çekerken, ağzı boğazında kavurucu bir yol açtı.

Her nasılsa bluzu bir omzundan kaymıştı. Elleri açıkta kalan tenin üzerinde geziniyor, sutyeninin askısıyla alay ediyordu.

parmak eklemleri. Başparmağı dantelin arasından göğüs ucuna dokunduğunda, sıcak ve ani bir his kadının içine yayıldı.

Nefesi kesildi.

Adam onun tenine karşı sırttı, gülümsemesindeki haydutluk dizlerinin bağına çözdü.

"Kirli oynuyorsun," diye fısıldadı.

Dudaklarını daha aşağıya, köprücük kemiğinin üzerinden geçirdi, daha da aşağıya. "Tatlım, hiçbir fikrin yok."

Bildiği bir sonraki şey, bluzu ve sütyeni gitmişti ve Jason'ın ağzı onun üzerindeydi, dili, dişleri ve dudakları onu çılgına çeviriyordu.

Parmakları adamın saçlarında geziniyor, onu kendine yakın tutuyordu. Adam inledi, ısırdı, yaladı, onu kendine doğru kıvrandırdı, sürtünme lezzetliydi ama neredeyse yeterli değildi.

Sonunda geri çekildiğinde kadın sersemlemişti, zor nefes alıyordu, vücudu alev alev yanıyordu.

Jason, tüm kontrolüne rağmen daha iyi durumda değildi. Göğsü kabarmış, gözbebekleri kocaman açılmıştı. Ona, kendini zorlukla toparlıyormuş gibi, bir dizi kötü karardan önceki son iyi kararıymış gibi bakıyordu.

Kadın adamın bel kemerine uzandı, parmakları düğmeyi yokladı. "Bence fazla giyinmişsin."

Titrek bir nefes verdi, dudaklarında hınzır bir sırıtma belirdi. "Bunu düzeltmeyi mi teklif ediyorsun?"

"Oh, ısrar ediyorum."

Fermuarı aşağı çekerek düğmeyi açtı. Kot pantolonunu tekmeleyerek çıkardı ve kutsal cehennem-

"Komando mu?" Kaşlarını kaldırdı ve parmaklarını adamın kadife gibi sert uzunluğunun üzerinde gezdirdi.

"Çok dar," diye mırıldandı, elleri onun yanlarından aşağı kayarken.

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." Dikkatini tekrar adamın sikine verdi ve onu hafifçe okşadı. Adam inleyerek karşılık verdi ve sarsıldı. Güldü ve ilgisini yeniledi, parmaklarını hafifçe yukarı aşağı gezdirdi, sonra daha sert bir şekilde, ucundaki ön sperm damlasını geniş, koyu renkli başın üzerine sürttü.

Birkaç saniye sonra Jason onun elini tuttu ve altından kayarak kot pantolonunu yumuşak, pratik bir hareketle çıkardı. Yatağa döndü, onu kısırdı, daha güçlü bir aciliyetle, daha ısrarlı bir şekilde öptü. Kadının tutkusu bir ateş perdesine yükseldi.

Parmaklarını bacaklarının arasına sokarak ıslaklığını okşadı. Parmaklarını kadının göbeğine bastırdı ve bir parmağını kanalına soktu. Nefesi kesildi, kasları kemiksiz ve güçsüz kaldı. Baş yastığa yaslandı ve bacakları açılarak ona daha iyi erişim sağladı. Onu nazikçe keşfetti, bir parmağını tepe noktasındaki küçük sinir demetine doğru hafifçe vururken, parmaklarını yarığını kızdırmak için yukarı ve aşağı döndürdü, sonra onları uzaklaştırdı. Önce bir, sonra iki parmağını derinlere daldırdı ve ağzını ağzına götürdü, dili parmaklarının hareketini taklit ediyor, arada bir başparmağını o y n a t ı y o r d u .

Tutku kanında gürledi, onu duygulara boğdu. Oksijen almak için mücadele ederken nefesi sığ pantolonlarla geldi. Kasları gerildi, topukları yatağı kazıyordu. Çarşafı sıkıyor, ulaşamayacağı bir yerde dans eden bir şey için kıvranıyor ve yalvarıyordu. Aniden patladı, sırtı yatağa doğru eğildi. Haykırdı ve yatağın içine doğru sarktı, rahatlamıştı ama tam olarak tatmin olmamıştı. Yatak sehпасına doğru eğildi ve çekmecedен bir prezervatif çıkardı.

Şüphe yine çirkin başını kaldırdı, prezervatif onun hayatındaki muhtemelen birçok kadından biri olduğunu hatırlattı. Ama onu bardaki diğer tüm kadınlara tercih etmişti, buna her zaman erkeği elde eden Sophie de dahildi. "Bunu planlayan tek kişi ben değildim."

"Her zaman hazırlıklısın." Prezervatifi taktıktan sonra Sophie'ye döndü, etkileyici ereksiyonu tavanı gösteriyordu.

"Senin bir izci olduğunu hiç düşünmemiştim." "Yine haklısın. Sadece umutluyum."

Kollarını kaldırdı. "Çok sevindim. Şimdi buraya gel ve işi bitir."

Kendini yavaşça onun üzerine indirdi, teni yavaşça onun üzerinde kayarak titremesine neden olan bir sürtünme yarattı. Kendini onun kaygan kanalına doğru yönlendirdi, yavaşça ilerledi, sonra tekrar geri çıktı. Her girdiğinde biraz daha ileri gidiyor, onu kızdırıyor, hazırlıyordu.

Duygular çok daha hızlı gelişti, sinir uçları yükseldi ve bir sonraki adım için hazırlandı. Yavaş tempo onu öldürüyordu. Bir bacağı adamın gövdesine doladı ve çekerek sırtını onun hamlesini karşılamak için kamburlaştırdı. Sonunda adam yavaş yavaş, işkence edercesine santim santim içine girdiğinde nefesi kesildi, tırnakları adamın sırtına battı.

Adam bir an durakladı, alını onunkine değerken kadın dolgunluğa alışmaya çalışıyordu. Nefesi kesildi ve inledi, alçak ve uzun, beklenmedik ve alışılmadık bir bütünlük hissi. Duyguları özümserken dünya durmuş gibiydi; sırtındaki kasları sıkı, nefes nefese kaldı, başka bir orgazma ulaşmasına ramak kalmıştı.

Kıpırdamadan durdu, alnını onunkine dayadı, nefes nefese kalmıştı. "İyi misin?" diye fısıldadı.

Yüzünü kavradı, şehvetten daha derin bir şey barındıran fırtınalı gözlere baktı.

"İyiden de öte," diye nefes aldı. "Şimdi hareket et." Yavaş kontrolü paramparça oldu.

Onu sert ve derin bir şekilde içine aldı, her sesi, her ürperti, zevkin her son zerresini çıkardı. Dünya yok olmuştu; sadece Jason vardı, sadece ısı ve sürtünme ve onu mutluluğa sürükleyen mükemmel itme ve çekme.

Kadın hafifçe kıpırdandı ve Jason onun içinde hareket etti, kasları onu kavradı ve çekti, tatlı sürtünme gözlerinin geri dönmesine neden oldu. Kalçalarını tekrar oynattı, ona karşı dürttü, daha ısrarcı oldu. Sonunda, adam tekrar hareket etmeye başladı, önce yavaşça sonra daha hızlı, itme için itme ile eşleşti. Kısa süre sonra, yükselen uyarılma kokusuyla birlikte inilti havayı doldurdu. Yatak başlığı duvara çarptı, ama Stacia'nın sevişmelerinin gelgiti boyunca sürüklendiğini fark edecek ya da ayarlayacak zamanı bile yoktu. Stacia kaslarını sıkarak ve yüksek sesli bir çığlık atarak boşaldı. Jason onu kenardan takip etti, Stacia'nın üzerine yığıldı ve ağır ağır nefes aldı.

Birkaç uzun dakikadan sonra yan döndü ve prezervatifi koruyarak yavaşça çekti. Prezervatifi çöp sepetine attı ve nefes alış veriş hâlâ güçlükle devam ederken yatağa geri düştü. Bir kolunu kıza doladı ve kız kendine iyice sokuldu, bitkin bir halde çarşaflara ve adama dolanmış, nefesini tutmaya çalışıyordu.

Jason onun omzuna tembel bir öpücük kondurdu, sesi eğlenceden kabalaşmıştı.

"Kahretsin, Stacia. Bütün kötü haberlere değersin."



Güneş ışığı perdelerdeki aralıktan sızıyor, amansız bir altın bıçak gibi doğrudan Stacia'nın kafatasını kesiyordu. İnledi, içgüdüsel olarak yorganın altına girmeye çalıştı ama bir şey -daha doğrusu biri- onları yerinde tutuyordu.

Ağır, sıcak bir ağırlık gövdesini kaplamıştı, katı ve inatçıydı. Gözlerinin arkasına vuran baş ağrısının keskin nabzına karşı gözlerini kırıştırdı, duyuları yavaşça gerçeği yakaladı. Belindeki kol esnedi, sıkılaştı ve derin, erkeksi bir homurtu kulağında titreşti.

Oh. Cehennem.

Nefesi kesildi.

Dün gece, birbirine dolanmış uzuvlar, sert öpücükler, fısıldanan itiraflar ve şu anda bile vücudunu karıncalandıran türden bir zevk seliyle geri geldi.

Jason.

Omzunun üzerinden bir bakış atmaya cesaret etti.

Koyu renk saçları uykudan dağılmış, güçlü çenesi kirli sakalla gölgelenmiş, dudakları hafifçe aralanmış, yavaşça nefes alıp veriyordu. Böyle farklı görünüyordu - daha yumuşak, dün gece gözleri açlıktan yanarken, elleri onu doyamıyormuş gibi tutarken görmediği bir şekilde savunmasız.

Ve onun altında, **ona** karşı olmanın, oraya aitmiş gibi vücuduna sarılmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu.

Midesi altüst oldu.

Ne halt etmişti?

Sıcaklık boynuna doğru tırmanırken, utanç ve heyecan sıkı, kafa karıştırıcı bir düğüme dönüştü.

Bu o değildi.

Tek gecelik ilişkilere girmezdi. Unutulmaz bir pervasız, akıllara durgunluk veren seks gecesinin ardından otel yataklarında muhteşem yabancılarla uyanmamıştı. Kovulduğu ve üzüntülerini viski ve kötü kararlarla boğmak istediği için tedbiri elden bırakmazdı.

Ama yapmıştı.

Ve Tanrı yardımcısı olsun, hiçbir şeyden pişmanlık duymuyordu. Gitmek zorunda olması dışında.

Babasının sesi kafasının içinde yankılanıyordu, soğuk ve küçümseyici. Kurallara uymazsan hiçbir yere varamazsın, Stacia.

Omurgasından aşağı bir ürperti aktı. Bunu öğrenirse aklını kaçıır. Sadece içki içtiği gece ve iş yerindeki skandal değil.

-Ama bu. Onu her zaman şekillendirmeye çalıştığı mükemmel, itaatkâr kız olmadığının kanıtı.

Gitmesi gerekiyordu. Şimdi. Kalan azıcık aklını da kaybetmeden önce.

Nefesini tutarak Jason'ın kolunu belinden dikkatle sıyırdı. Jason anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak yer değiştirdi ama o yerine bir yastık koyarken uyanmadı.

Ancak yataktan kayarak çıkıp titrek bacakları üzerinde durduğunda yavaş ve rahatlamış bir nefes verdi.

Bakışları odanın içinde gezinerek dün gecenin kaotik kanıtlarını inceledi. Kot pantolonu koltuğun üzerine dökülmüştü. Bluzu -ışık fikstürüne mi asılmıştı-, sütyeni ve iç çamaşırları banyonun yanında dikkatsizce bir yığın halinde duruyordu.

Eşyalarını almak için parmak uçlarında yığına doğru ilerlerken kalçalarındaki acıdan irkildi. Vücudu hâlâ zevkten titriyordu, aşırı hassas ve sıcaktı. Bu hiç olmamış gibi davranmaya ne kadar çalışırsa çalışsın, teninin hatırlayacağını hatırlatan bir şeydi bu.

Banyoya girdi, ışığı açtı ve aynadaki yansımasına bakarak irkildi. Lekelenmiş maskara, dağılmış saçlar, saatlerce öpüşmekten şişmiş dudaklar.

Tatmin olmuş

görünüyordu. Canlı

görünüyordu.

Ve bu tehlikeliydi.

Hızlı ve etkili hareketlerle yüzüne soğuk su çarptı, parmaklarını saçlarında gezdirdi ve dün geceki kıyafetlerini giydi. Kıyafeti utanç yürüyüşü diye bağıırıyordu ama artık bu konuda yapabileceğı bir şey yoktu.

Kapıyı açıp sessizce odaya geri adım attığında kalbi güm güm atıyordu.

Jason hâlâ yatağı yayılmış, bir kolunu az önce boşalttığı boşluğı uzatmış, derin ve düzgün bir nefes alıyordu.

Adamın görünüşündeki bir şey, tamamen savunmasız oluşu, kadının tereddüt etmesine neden oldu.

Sadece son bir dokunuş. Son bir tat.

Onun karşı konulmaz çekiciliğıyle daha da yaklaştı. Eğilerek parmaklarını hafifçe adamın geniş omuzlarında gezdirdi, kas çıkıntılarının izini sürdü. Teninden ısı yayılıyordu ve onun üzerindeki ağırlığını, boynundaki nefesini, ona bakışını hatırlayınca midesi bulandı.

Gitmek istemiyordu.

Hayatında bir kez olsun kalmak, kendisinden beklenenin değil, kendi istediğinin peşinden gitmek istiyordu.

Dudakları aralandı, parmakları bir kalp atışı kadar uzun süre öylece kaldı. Sonra gerçeklik bir kırbaç gibi geri döndü.

O böyle biri değildi.

Olmayı göze alabileceğı kişi bu değildi.

Jason güzel, geçici bir hataydı - bir daha asla gerçekleşemeyecek bir hata.

Sertçe yutkundu, geri adım attı. Not yok. Garip vedalar yok.

Bu mükemmel bir geceydi, başka bir şey değil.

Son bir pişmanlık dolu bakışla kapıdan çıktı ve arkasından usulca kapanmasına izin verdi.

Ve uzaklaştı.



Jason kıpırdandı, kaslarının gerginliğini esnetti ve çenesini patlatacak kadar geniş bir esneme nefesi verdi. Vücudu en iyi şekilde ağrıyordu, dün gecedan kalma derin ve tatmin edici bir yanma. Elini uzattı, yumuşak kıvrımların tanıdık sıcaklığını, yanında hâlâ uykuya dalmış bir kadının baskısını bekliyordu.

Onun yerine eli sadece soğuk bir yastıkla karşılaştı. Gözleri şak diye açıldı.

Yanındaki boşluk boştu, çarşafklar sanki o hiç orada olmamış gibi düzeltilmişti. Doğrulup odayı taradı. Bavulları hâlâ gardırobun yanına yığılmış, dokunulmamıştı. Köşedeki koltuk, soyunmak için acele ederken kot pantolonunun düştüğü yer, çıplaktı.

Kadın gitmişti.

Jason bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı ve bir elini yüzüne götürdü.

Ayağa kalkıp banyoya doğru yürüdü, reddedilmenin keskin acısı uykunun donuk sisini yarmıştı. Işık kapalıydı, hava hâlâ hafifçe onun parfümüyle kokuyordu; narenciye kokulu, sıcak ve kadınsı bir şey. Tezgâhın üzerinde nemli bir yüz havlusu duruyordu; bu onun var olduğunun tek kanıtıydı.

Başka bir şey yoktu. Not yoktu. Mesaj yok. Yastıkta kalan bir koku yok. Kendini odadan ve ondan silmişti.

Ellerini banyo lavabosuna dayayıp kendi yansımasına bakarken çenesi sıkıştı. Karmakarışık saçlar, çenesini gölgeleyen koyu renkli saçlar, onu öpüş şeklinden dolayı hâlâ şişmiş dudaklar - sert, derin, sanki hayatından çıkıp gitmeden önce onun nasıl hissettiğini ezberlemesi gerekiyormuş gibi.

Belki de bu bir işaret olmalıydı.

Yatak odasına döndüğünde yatağın kenarına çöktü ve ensesindeki gergin kasları ovuşturdu.

Belki böylesi daha iyidir.

Mantıklı olan, inanması gereken cevap buydu. Hayatında bir kadına ihtiyacı yoktu, hele hele ertesi gün felaketine hiç. Garip bir konuşma, sahte söz alışverişi yoktu. O vardı

Yeterince komplikasyon varken, bir de buna bir daha mutlu olamayacağını düşünen bir kadın eklenmişti.

Yine de gururu, kaburgalarına hızlı bir top gibi çarptı.

Kadın onu terk etti.

Sanki dün gecedен utanıyormuş gibi, güneş tam olarak doğmadan çıkıp gitmişti.

Jason kaşlarını çatı, elini çenesinde gezdirdi. Onları terk ettiğinde kadınlar böyle mi hissediyordu? Kahvaltı beklentisiyle uyanıp boş bir yatakla karşılaşanlar?

Lanet olsun.

Bunun farkına varmak içini rahatsız etti. Tutamayacağı sözler veren bir adam değildi. Kadınlara asla boş yere umut vermez ya da bunun ne olduğu konusunda yalan söylemezdi. Ama Stacia...

O farklıydı.

Dün gece sadece seksle ilgili değildi. Cehennem kadar sıcaktı, elbette -o kadar sıcaktı ki hâlâ kaslarında hissediyordu- ama bunun altında başka bir şey vardı. Sıcaklığın ötesine geçen bir bağ, tam olarak tanımlayamadığı ama orada olduğunu bildiği bir şey.

Ve kaçan da o olmuştu.

Etrafta takılıp kalmadığı, numara ya da garip güvenceler aramadığı için rahatlamış olmalıydı.

Seni bir daha ne zaman

görebilirim? Ne

düşünüyorduk ki?

Bu bir hataydı, değil mi?

Her zamanki senaryo. İkisnin de bildiği oyun.

Hayır, o akıllıydı. Hiçbir şey istemedi, hiçbir şey beklemedi. Çekip gitmişti.

O zaman bu onu neden bu kadar kızdırmıştı?

Bakışları cüzdanının ve telefonunun durduğu komodine kaydı. Onların yanında, kısmen derinin altına sıkışmış, şık, mat bir kartvizit vardı.

Jason onu aldı ve parmaklarının arasında çevirdi.

Stacia Kendall, İmaj Danışmanı.

Demek o kadar da anonim değilmiş.

Sırıtarak başını salladı. Zekice. Kartı dün gece barda, o hâlâ nazlıyı oynarken çantasından almıştı,

tam olarak kim olduğunu bilmek istediğinde. Bunu kullanmayı beklemiyordu ama şimdi...

En azından onu nerede bulacağını biliyordu. Eğer isterse.

Ki kesinlikle, yüzde yüz istemiyordu.

Yine de başparmağını kabartmalı yazının üzerinde gezdirdi, sanki henüz anlamadığı cevaplar içeri yormuş gibi ismine baktı.

Evet, hâlâ kızgındı. Ama bunun ona olup olmadığından emin değildi. Ya da kendisi.

Bölüm

Üç

Stadyum ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü, takım deplasmanda olduğu için beyzbolun olağan elektrik uğultusu yoktu. Konferans odasının kapalı kapıları ardında, sporun çarkı dönmeye devam ediyordu; koçlar planlama yapıyor, gözlemciler analiz ediyor, antrenörler sezonun eziyetiyle yıpranacak vücutlar üzerinde çalışıyordu. Beyzbol işi hiç durmuyordu.

Odanın içinde Jason hareketsiz bir şekilde oturuyordu, nabızı kaburgalarının üzerinde sabit bir çekiç gibi atıyor, çenesi kilitlenmişti. Koltuğunun kenarında duruyordu, tüm kasları gerilmiş, bakışları renkli camın ötesindeki görünmeyen bir noktaya sabitlenmişti. Havada cilalı ahşap, pahalı kolonya ve çaresizlik kokusu vardı. Onun çaresizliği.

Karşısında, menajeri ve hâlâ onun için mücadele etmeye istekli tek kişi olan Scott kalın sözleşme paketini karıştırıyordu. Jason'ın düşüşünün her aşamasında yanında olmuştu; yaralanmalar, suçlamalar, sürgün. Ve şimdi, işte buradaydılar.

Bu iş yürümezse, bu anlaşma gerçekleşmezse Jason'ın işi bitmişti. Bitmişti.

Emeklilik töreni yok, veda turu yok, tantana yok. Sadece boş bir dolap ve toz içinde bırakılmış bir kariyer.

Bu düşünce göğsünü boş hissettirdi.

Tüm hayatını bu oyuna adamıştı. Artık kimse onu istemiyorsa ne yapacaktı? Aylarını belirsizlik içinde geçirmiş, takıntılı bir şekilde antrenman yapmış ve kendini bir şans daha bulacağına ikna etmişti.

Ya bu başarısız olursa?

B planı yoktu.

Konferans odası göz korkutmak için tasarlanmıştı; yüksek tavanlar, ağır maun mobilyalar ve bir daha üzerinde duracağından emin olmadığı sahaya bakan panoramik bir pencere. Efsanelerin çerçeveli aksiyon fotoğrafları duvarları kaplıyordu: dalış yakalamaları, maç kazandıran vuruşlar, havada tutulan kupalar.

Ve hepsinden daha büyük bir çerçeve vardı.

Savannah Knights'ın sahibi Seamus Callahan'ın gerçek boyutlu bir portresi, masanın başının arkasından kaşlarını çatmış, sanki başarısızlığa meydan okurcasına bakıyordu.

Jason neredeyse homurdanacaktı. Egon mu var?

Gerçek Callahan kendi dikkatli bakışlarının altında oturuyordu, etkileyici olmayan boyuna rağmen şahsen de bir o kadar heybetliydi. Kaşlarını çatmış, tuzlu biberli kaşlarını aşağıya doğru çekmişti. Adam karısının parası ve iradesinin gücüyle lige girmişti ve şimdi bu takımı bir diktatörün ülkeyi yönettiği gibi yönetiyordu.

Şövalyeler geçen yıl zirvedeydiler ama şimdi sakatlıklar, yorgunluk ve liderlik eksikliği yüzünden düşüşe geçmişlerdi. Jason bu yüzden buradaydı. Kanamayı durdurmaya yardım etmesi gerekiyordu.

Tabii Callahan izin verirse.

Scott, Jason'ın giderek artan sabırsızlığını hissederek eğildi ve nefesinin altından konuştu. "Eğer bu yıl ya da bir daha oynamak istiyorsan

-Terbiyeli ol. Şövalyeler ilk tercihiniz olmayabilir ama tek tercihiniz onlar. Seamus gururlu ve huysuzdur. Onu kızdırmayın."

Jason'ın gözleri yaşlı adama kaydı, sonra tekrar Scott'a döndü. Sırıttı. "Boyundan olmalı. Kısa boylu erkeklerin her zaman bir kompleksi vardır."

Scott ona "kapa çeneni" der gibi bir bakış fırlattı, tam o sırada konferans odasının kapısı açıldı.

Bir kadın içeri girdi, tüm işi ve zorlukla kontrol altına alınmış enerjisi, sarı saçları düşük bir topuz haline getirilmiş, keskin gözleri sanki olması gereken on başka yer varmış gibi odayı tarıyordu. Kadının etrafındaki hava odadaki atmosferi değiştirdi; daha az bayat, daha yüklü.

Jason otomatik olarak ayağa kalktı, bu çocukluğundan beri süregelen eski bir alışkanlıktı. Eğer böyle yapsaydı annesi kafasının arkasına bir şaplak atardı.

Bir kadın odaya girdiğinde hiç oturmamıştı. Bunu hiç sorgulamamıştı. Cazibe gibi çalışıyordu, kadınlar buna bayılıyordu.

O konuda yardıma ihtiyacı olduğundan değil. Sakatlanana kadar yoktu. Kuraklık dönemi dün geceye kadar pek sorun olmamıştı.

Scott kalçasına bir dirsek atarak onu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

Etrafına bakındı ve herkesin ona baktığını fark etti.

Callahan kaşlarını çattı. GM Cole Hammonds kaşlarını çattı. Kadının dudakları hafifçe kıvrıldı, yüz ifadesinde bir şey titreşiyordu - minnettarlık mı? Eğlence mi?

Jason boğazını temizledi ve tekrar yerine oturdu. "Annem bir bayan içeri girdiğinde ayakta durmam konusunda hep ısrar ederdi. Bu alışkanlıktan bir türlü kurtulamıyorum." Yüzünde rahat bir gülümseme belirdi. "Özür dilerim."

Seamus'un kaşları hafifçe çatıldı ama bakışlarında hâlâ şüphe vardı. Cole oturana kadar Jason yerine kadına kaşlarını çattı. Kadının gülümsemesi soldu ve Jason'ın karşısındaki koltuğa geçerek önündeki kâğıtlara baktı.

"Bu benim kızım, Miranda. Ben ölmeden önce işleri öğreniyor, böylece uygun bir evlilik yapmazsa takımın başına geçebilir. Ama şimdilik hepsi onun. Ve o sınırların dışında, Friar. Anladın mı?"

Jason onaylarcasına çenesini salladı.

Callahan'ı kızının kendi tipi olmadığı ve onunla uzaktan yakından ilgilenmediği konusunda rahatlatabilirdi. Jason'ın kadınlar hakkında öğrendiği bir şey varsa o da ilgilerini nasılölçeceğiydi ve Miranda Callahan'da hiç ilgi yoktu.

Daha da ilginç, Callahan'ın Miranda'yla evlenecek kişinin Cole olmasını istediği açıktı ama ikisi de bu fikirden heyecan duymuşa benzemiyordu.

Onun sorunu değildi.

Scott sessiz bir rahatlamayla nefes verdi. Jason birden bu toplantının onun için de ne kadar önemli olduğunu fark etti. Söz konusu olan sadece Jason'ın kariyeri değildi, Scott'ın geçim kaynağı da ona bağlıydı.

Ve Scott'ın bir ailesi vardı.

En küçük kızının tıbbi sorunları vardı ve Scott en kötü zamanlarında Jason'ın yanında olmuş, kimse ona inanmazken inanmıştı.

Jason koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdandı, suçluluk duygusu onu dürtüyordu.

En son ne zaman kendinden başka birini düşünmüştü?

Seamus önündeki kâğıtları karıştırdı ve derin bir iç çekti. "Berbat durumdasın evlat. Gözlemcilerimin seninle sözleşme imzalamaya karşı çıkmasına şaşmamalı."

Jason'ın çenesi titredi.

"İçki. Parti. Çapkınlık," diye devam etti Seamus başını sallayarak. "Ha."

Jason bundan sonra olacaklara hazırlandı.

Seamus bir kahkaha atarak herkesin sarsılmasına neden oldu.

Scott araya girmeye hazırlanarak boğazını temizledi ama Callahan elini kaldırdı.

"Öte yandan, etkileyici rakamlar - vuruş ortalaması, home run, RBI. Hatta bir Altın Eldiven. İşi batırmadan önce Şöhretler Listesi'ne girme yolundaydın." Seamus gür bir kaşını kaldırdı. "Steroidler mi?"

Jason kırmızı gördü.

Damarlarına sıcak ve sıvı bir öfke dolunca oda etrafında dönmeye başladı. Ayağa fırladı, avuçlarını masaya vurdu. "Bu saçmalık. Ben hiç uyuşturucu kullanmadım."

Cole da aynı hızla ayağa kalktı. "Geri çekil, Rahip." Sesi sakindi ama duruşu savunmaya yönelikti, sanki Jason'ı kendisi dışarı atmaya hazırlanıyor gibiydi.

Scott Jason'ın kolunu sıkıca kavramıştı, sessiz yalvarışı açıktı: "Bunu mahvetme. Aptal olma."

Jason dişlerini gıcırdatarak kendini zorla sandalyesine geri oturttu. "O suçlamaları reddettim. Lige karşı dava açtım. Kanıt yok. Pozitif test yok. Kabul yok."

Callahan, "Sadece takım arkadaşlarından biri seni satıyor," dedi. Dışarı.

Jason'ın parmakları masanın altında yumruk şeklinde kıvrıldı. "O kurtarıyordu kendi kışını."

"Kulüp binasına bağlılığın hakkında pek bir şey söylemiyor."

Jason esprisiz bir kahkaha attı. "Sadakat mi? Yalan söyledi. Kendini kurtarmak için beni otobüsün altına attı."

"Yani önce sen ona sırt çevirdin. Sen böyle bir takım arkadaşı mısın, oyuncu arkadaşlarına sırtını dönmek? Kulüp binasında huzursuzluk yaratıyor olmalı." Cole ilk kez Callahan'ın yanından konuşuyordu, sesi yumuşaktı ama azarladığı ve hoşnutsuzluğu belliydi.

Jason omuz silkti. "Önce bana ihanet etti ve bu konuda yalan söyledi. Bu nasıl bir takım arkadaşı?"

"Alakasız. Sen beyaz atının üzerinde gün batımına doğru yol alırken o beyzboldan ömür boyu men edildi."

Jason homurdandı. "Ne gün batımı ama. İş yok, omzum ağrıyor, kötü bir şöhretim var.

Evet, anlaşılmadan gerçekten kârlı çıktım."

Seamus başını salladı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Uzun bir duraksamadan ve genel müdürüyle bakıştıktan sonra Seamus boğazını temizledi. "Senin başarısızlığın bizim kazancımız olabilir. Birinci kaleci olarak ilk tercihim sen değilsin ama adamımızı bu sezon için kaybettik."

"Ya da uyuşturucu kullandığı için ceza alırsa daha uzun süre."

Seamus sözünün kesilmesine sinirlenerek dudaklarını büzdü. "Evet, uyuşturucu kullanımı... talihsizdi. Burada bu tür davranışlara göz yummuyoruz ve geçmişiniz sizi bu pozisyon için tavsiye etmiyor. Kızım bizim için büyük bir sorumluluk teşkil edebileceğinizi söyledi. Eski dostunuz Senatör Kendall, benim en büyük düşmanlarımdan biri ve işimi mahvetmekten başka bir şey istemez. Onun için daha sert olan tek kişi sizsiniz. Seninle sözleşme imzalamak onun sinirlerini bozar ve benim için çok tatmin edici olur."

"Her iki durumda da bizim için hâlâ büyük bir yüksün." Miranda kısa duraksamaya yumuşak bir şekilde müdahale etti. "Biz aile dostu bir basketbol sahasıyız ve toplumla iyi ilişkiler kurmak için çok çalışıyoruz. Eduardo'nun kazası ve uyuşturucuyla ilgili ifşaatlar imajımıza zarar verdi. Gazetelerde ve radyolarda yerden yere vuruluyoruz."

Seamus kaşlarını çatarak ona baktı ve söze girdi. "Amacımız kazanmak. Gazeteler ve radyo yorumcuları kimin umurunda?"

"Umurumuzda olmalı, çünkü onlar taraftarlarımızı etkiliyor. Eğer taraftarlarımız mutsuzsa, sahaya gelmeyebilirler. İşimizi sürdürmek için onların parasına ihtiyacımız var." Miranda babasına hiçbir eğlence içermeyen sıkı bir gülümseme verdi.

Cole, düello eden aile üyeleri arasında öne doğru yavaşça eğildi ve bakışma yarışını engelledi. "Gördüğünüz gibi, tavuğun yumurtaya karşı mücadelesi kadar eski bir tartışmaya rastladınız. Hangisi önce geldi, taraftarlar mı yoksa oyun mu? Her iki durumda da, seni kadroya katma konusunda ciddi endişelerimiz var. Muhtemelen en önemlisi sağlığın. Rotator manşet ameliyatından sonra ve bu yaşta hala etkili olabilir misin?"

Ve işte, tabutuna çakılan son çivi. Sözler uzadıkça Jason kariyerinin, hayatının, geleceğinin sürüklendiğini, oltanın ucundaki yavaş yavaş ölen b i r solucan gibi kendisinden yavaşça uzaklaştığını hissediyordu. Dalga geçiyor, alay ediyor, onu kışkırtıyor, sonra da onu hiç düşünmeden çekip gidiyordu.

"O zaman burada ne işimiz var?" Jason ayağa kalktı, sandalyesi neredeyse arkasından devriliyordu. "İlk tercihin olmadığım çok açık, muhtemelen ikinci ya da üçüncü tercihin de değilim. Aslında beni isteyip istemediğinizi bile merak ediyorum. Yoksa bu sadece büyük bir şaka mıydı? Gerçekten istediğimiz kişiyi bulana kadar Friar'la uğraşalım mı? Fark etmediysen söyleyeyim, hiç eğlenmiyorum ve bu saçmalığa ihtiyacım yok."

"İşte burada yanılıyorsun Friar. Fakir bir fabrika işçisinin oğlu olan benim nasıl bir bira fabrikasının başına geçtiğimi ve beyzbol takımının sahibi olduğumu sanıyorsun?"

Jason sözlerini geri alamadan konuştu. "Onunla evlendiğini sanıyordum." Oda toplu bir nefes aldı ve Callahan'ın tepkisini bekledi.

Seamus'un gözlerine garip bir ışık geldi, acımasızca bastırılmış bir öfke parıltısı. "Evet, bu da bir parçasıydı ama iş benim kontrolüm altında gelişti. Operasyonlarımızı genişlettik, artık uluslararasıyız. Bu evlendiğim kişi yüzünden olmadı. Hayır, benim iş kafam var ve bir kazanan gördüğümde anlarım. Ve sonucunu bilmediğim sözleşme görüşmelerine asla girmem. Otur."

Jason Scott'ın kendisini sandalyesine çekmesine izin verdi ve Callahan'ın mantığının nereye gittiğini merak etti.

Scott öne doğru eğildi, eli hâlâ Jason'ın kolundaydı. "Beyler, Jason'a katılmak zorundayım. Buraya iyi niyetle geldik, hakarete uğramak için değil. Jason tüm fiziksel testleri geçti ve

İhtiyacınız olan diğerlerini geçecektir. Uyuşturucu hikayesi eski bir haber ve düpedüz yalan. Pazarlık yapacak mısınız yoksa bu bir zaman kaybı mıydı?" "Dumanın olduğu yerde genellikle ateş de vardır, Scott. Kanıt olmaması uyuşturucu kullanmadığı anlamına gelmez." Cole işaret etti

dışarı.

"Ve asıl mesele uyuşturucu değil," diye araya girdi Miranda. "Jason'ın vahşi bir ünü var ve bu bizim istediğimiz aile ortamına uymayabilir."

"Yani zamanımızı boşa mı harcadık?"

Kimse cevap veremedi Jason bir kahkaha patlattı. "Aile dostu atmosfer mi? Şu anki oyuncularınızın koro çocukları olduğunu mu sanıyorsunuz? Saçmalık. Takımınız genç, hayal ettiklerinden çok daha fazla para kazanan ve kadınları seçen çocuklarla dolu. Kendinizi istediğiniz kadar kandırabilirsiniz ama benim onların yaşındayken olduğumdan farklı değiller. Ve evet, ben büyüdüm. Söylentilerin çoğu sadece söylenti. Ama söylentiler bu kadar eğlenceliyken gerçek kimin umurunda? Benim sana ihtiyacım olduğu kadar senin de bana ihtiyacın var. Üzücü, talihsiz, istenmeyen ama gerçek. Peki ne olacak?"

Seamus boğazını temizledi ve tüm gözler ona döndü. "Zamanınızı boşa harcamadık. Evet, bizim size ihtiyacımız var, sizin de bize. Ama sizin bize daha çok ihtiyacınız var. Triple-A'dan birini bulabilirim. Japonya'ya gitmezsen başka bir iş bulamazsın."

"Bir Triple-A oyuncusu eve bir seri yüzüğü ya da bir lig galibiyeti bile getiremez. Ben getirebilirim."

Seamus'un yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ve kıkır kıkır güldü. "Ukala. Bunu sevdim."

Jason sandalyesinde arkasına yaslandı, derdini anlattığından memnundu. "Eğer doğruysa ukalalık sayılmaz."

Seamus sırttı ve Cole'un sırtına bir tokat attı. "Evet, hâlâ ruhu olduğunu biliyordum. Henüz kırılmadı. İkimiz de bizim için oynayacağını biliyoruz ama bir şartımız var ve evlat, bunu kabul etmeni tavsiye ederim."

Jason konuşmadan Scott araya girdi. "Ne şartı?"

"Birinci kaleciye ihtiyacımız var ve senin de bir şansa ihtiyacın var. Size bu yıl için bir atış teklif ediyoruz, ek madde yok, gelecek yıl için sözleşme yok. Bu sadece önümüzdeki üç ay için."

Playofflar. Oyun seviyenize ve playofflara girip giremeyeceğimize bağlı olarak sizin için birkaç finansal teşvik. Standart şeyler aslında. Hala oynayabildiğini kanıtlaman için sana bir şans veriyoruz. Gelecek yıl için seni iyi bir konuma getirecek. Karşılığında tertemiz kalacaksın ve sadece oyuna odaklanacaksın - vuruş, saha içi, yakalama. Ne eksik, ne fazla. Adın gibi keşiş gibi olacaksın, Friar. Yoksa seni dünün çöpü gibi yolun kenarında çürümeye terk ederiz. Anladın mı?"

Başlangıçtaki heyecan yerini yavaş yavaş tehlikeli konumunun uyuşturan farkındalığına bıraktı. Bu sadece bir sözleşme değildi. Bu bir tasmaydı.

"Bu amaçla," diye devam etti Seamus, "profesyonel bir bebek bakıcın olacak. Kıcını kollayacak ve arkandan temizlik yapacak biri. İmajını düzeltecek biri. İmaj sorunları için zamanım yok, sadece birkaç ay kalsa bile. Miranda birkaç seçenek sıraladı ve sözleşme tamamlandıktan sonra bunları sizinle birlikte gözden geçirecek. Anlaştık mı?"

Jason uzun bir süre sahayı inceledi, saha ekibinin çim üzerinde çalışmasını izledi. Yeni kesilmiş çimlerin, çam katranının, terin kokusunu neredeyse alabiliyordu, tribünlerden gelen yiyeceklerden bahsetmeye bile gerek yoktu. Sahada olmak için can atıyordu, bildiği tek şey buydu, tüm hayatı boyunca. Burada başarılı olabileceği ihtimaline karşı Callahan'a boyun eğip kişisel ve profesyonel hayatını onun yönetmesine izin verebilir miydi?

Scott'a baktı. Ajanının çenesi gergindi ve omuzları kaçınılmaz karara karşı sımsıkı duruyordu. Sadece kendi hayatıyla değil, menajerinin hayatıyla da oynadığını fark etti. Ve Scott her şeye rağmen ona bağlı kaldıktan sonra daha iyisini hak ediyordu. Eli cebindeki bir kâğıt parçasına dokundu.

Kararını veren Jason ayağa kalktı ve Callahan'ın gözlerinin içine baktı. Elini uzattı. "Bir anlaşmamız var. Ama bebek bakıcım için bir önerim var."

Callahan da ayağa kalktı ve Jason'ın elini sıkıca kavrayarak birkaç saniye daha sıkılaşmaya devam etti. "Bunu duyduğuma sevindim. Sakın mahvetme."



Stacia dairesinin kapısını iterek açtı ve bayat, yoğun bir hava dalgası yüzüne çarptı. Lanet olsun. Klimayı yine açık bırakmayı mı unutmuştu? Savannah yazları böyle bir gafletin zamanı değildi.

Yorgun bir iç çekişle kapıyı arkasından iterek kapattı, çantasını ve evrak çantasını girişteki masanın üzerine fırlattı. Evim güzel evim.

Ancak orada durmuş, dairesinin el değmemiş sessizliğine bakarken, hiç de ev gibi hissetmediğini fark etti.

Burası derli toplu ama kişiliksizdi; bir varış noktasından çok geçici bir durak gibiydi. Yaşamak için değil, işler arasında konaklamak için bir yerdi. Çıplak duvarlar, tertemiz tezgahlar, ona bakan kişisel hiçbir şeyin olmayışı... Burası da sıradan bir otel odası olabilirdi.

Ve şimdi, yıllar sonra ilk kez, kaçıp gidebileceği bir işi yoktu. Şimdi ne yapması gerekiyordu?

Bu düşünce midesinde hastalıklı, burkucu bir his bıraktı.

Varoluşsal bir krize girmeden önce harekete geçmesi, bir şeyler yapması gerekiyordu. İlk adım, dairesini boğan sauna benzeri koşulları düzeltmekti.

Koridorda ilerledi, parmağının birkaç hızlı hareketiyle termostatu ayarladı ve doğruca mutfığa yöneldi. Açlık içini kemiriyordu ama ihtiyacı olanın gerçekten yemek mi yoksa sadece dikkatini dağıtmak mı olduğundan emin değildi.

Telefonu elinde vızıldadı. Sophie'den bir mesaj daha. Sesli mesaj kutusuna hızlıca baktığında orada da okunmamış mesajların biriktiğini gördü. Hepsini görmezden geldi.

Glazier onu kovmayı yeniden düşünmüş olsaydı, şimdiye kadar öğrenmiş olurdu. Babasının sihirli bir şekilde vicdanı olsaydı ve özür dilemek isteseydi -lütfen- piyangoyu kazanma ihtimali daha yüksek olurdu.

Homurdandı. Evet. Yeni gerçekliği, hayal ürünü fantezileriydi. Gerçi dün geceki fantezi yeterince gerçekti.

Kariyeriyle, babasıyla ya da iş hayatının enkazıyla hiçbir ilgisi olmayan bir adamla ateşli, akıllara durgunluk veren, bağısız bir gece.

Jason'ın düşüncesi midesine beklenmedik bir çarpıntı gönderdi, omurgasından aşağı sıcak bir ürperti aktı.

Ona dokunma şekli, sanki ona ihtiyacı varmış, onun için yanıp tutuşuyormuş gibiydi.

Ona bakışı, sanki o sadece başka bir iş, çözülmesi gereken başka bir sorun, listeden işaretlenmesi gereken başka bir görev değilmiş gibi.

Sertçe yutkundu ve buzdolabını çekerek açtı, vücudunda hala devam eden sıcaklığı soğutabilecek herhangi bir şey aradı.

Bir bakışta korkuları doğrulandı; boş raflar, bilim deneyleri yetiştiren birkaç paket servis kabı ve tehlikeli bir şekilde bilinçli olmaya yakın kokan bir kutu süt.

"Harika." İçini çekti ve bir şişe su alıp kapağını gereğinden fazla güç kullanarak kapattı.

Bugün yapmak istemediği saçmalıklar listesine market alışverişini de ekledi. Teslimat için Tanrı'ya şükürler olsun.

Ama önce kayıt yaptırması gerekiyordu.

Masaya doğru yürüdü, bir not defteri aldı ve oturdu. Kendini hazır hissettiğinde -pek de değil- play tuşuna bastı ve sesli mesaj listesini gözden geçirmeye başladı.

"Stacia, benim. Sophie. Dün gece ne oldu? İyi misin? Yolun kenarında öldün mü? Yoksa zevkten mi zayıf düştün? Beni ara. Aramalıyım. Olmalı. Detaylar."

Yüzüne yavaş bir sırıtış yayıldı.

Oh, evet. Sophie kesinlikle ayrıntıları istiyordu.

Ama Stacia henüz onları paylaşmaya hazır değildi. Jason sonrası parıltısını bir süre daha korumak istiyordu - en azından kahvaltıya kadar.

Bir sonraki mesaj çalarken bir yudum su içti.

"Stacia, ben Mike. Glazier'e ne oldu? Senatör Kendall dün gece aradı, yerinize başkasının atandığını söyledi. Donna tarafından, bir stajyer, onca insan arasından. Beni ara. Derhal."

Ve böylece, fantezi balonu patladı. Jason.

Seks. Eğlence.

Gitti.

Onun yerine, gerçekliğin kemirici ağrısı yerleşti, keskin, acımasız kenarlarla midelerini tırmaladı.

Stacia yavaşça nefes verdi, iş ceketini silkti ve bir sandalyenin arkasına fırlattı. Bir elini yüzüne sildi ve ne söyleyeceğini düşündü. Parmakları gereğinden uzun bir süre tuş takımının üzerinde gezindi.

Sonra, kendi kendine konuşup vazgeçiremeden aradı.

Mike ilk çalışta cevap verdi. "Stacia. Tam zamanında. Dün gece senden bir telefon bekliyordum, babandan, Glazier'den ve kesinlikle Donna'dan değil. Ne oldu böyle?"

Sesi kırılmıştı, hayal kırıklığıyla keskinleşmişti.

Dişlerini sıktı ve kendini sakın kalmaya zorlayarak geçen haftanın olaylarını hızla gözden geçirdi. Düşüş, ihanet, herkesin önünde küçük düşürölme.

Sözlerini bitirdiğinde, diğer uçta sessizlik uzanıyordu.

Arka plandan gelen hafif bir gürültü telefonun içinden süzölüyordu. Mike kâğıtların yerini değiştiriyor, nefesini düzenli bir şekilde veriyordu.

Tezgâhın üzerindeki antiasit şişesini açtı ve iki tanesini ağzına attı, ardından bir yudum su içti.

Sonra, nihayet-

"Baban kampanyada yerini almanı istiyor."

Boğazı düğümlendi. Tamamen beklenen bir şeydi. Babası fikrini değiştirmemişti, değiştireceğini de sanmıyordu. Değiştirmesi için bir kalbi olması gerekirdi. "Buna çoktan karar verildiğini sanıyordum."

"Ben senin patronum, Senatör Kendall ya da Glazier değil. Donna gibi sen de benim için çalışıyorsun. Glazier ile birlikte olduğunuzu sanıyordum. Onunla yattığı doğru mu?"

Stacia kaskatı kesildi. "Aramızda iş dışında bir ilişki yoktu. Boş zamanlarında ne yaptığı onun sorunu."

"Saçmalık." Mike'ın sesi silah sesi gibiydi, keskin ve inatçıydı. "O bir politikacı. Daha iyi bilmesi gerekirdi. Kendi kampanyasını batırdı. Kimse onu kurtaramazdı."

Stacia çenesini sıktı. Bu babasının görüşü değildi. "Donna'nın benimle işi bitti. Eğer onu istiyorsa, alabilir."

Stacia'nın küçük, acı bir parçası tatmin olmuş hissetmek istiyordu. Ama gerçek şu ki, bunların hiçbirinin önemi yoktu. Hâlâ işsizdi.

"Peki ya ben?" diye sordu. "O bağımsız çalışsa bile ben geri dönemem."

Mike tereddüt etti. "Hayır, geri getirilmeyeceksin. Senin bu kampanyayı aklayacak kadar becerikli olduğunu düşünmüyorlar."

Midesi bulandı. Sesini dengede tutmak için zorladı. "Peki. Belki de değişim zamanı gelmiştir. Başka bir şey var mı?" Bir duraklama daha. Bu sefer daha uzun.

Sonra-

"Az önce masama gelen bir şey var. Geri çevirmek üzereydim ama..."

Telefonu tutuşu sıkılaştı. "Mike, ne oldu? Bana bir iş."

"Emin misin? Haftalardır koşuyorsun. Belki de mola vermek en kötü şey olmazdı."

Odayı taradı; toz kaplı mobilyalar, boş duvarlar, boş alan.

Mola mı?

Burada delirirdi.

Çok uzun süre hareketsiz oturursa, başarısızlığın, babasının hayal kırıklığının, kaybettiği her şeyin fısıltıları etrafını saracaktı.

Hayır. Çalışmaya ihtiyacı vardı.

"Bunu istiyorum." Kararlı görünmeye çalıştı ama Mike'ın kelimelerin altındaki çaresizliği duyabildiğini biliyordu.

"Tamam. Ayrıntıları sana e-posta ile gönderirim ama henüz fazla bir şey yok. Georgia Şövalyeleri ile ilgili. Sahipleri Seamus Callahan özellikle seni istedi. Aramanı bekliyorlar."

Stacia gözlerini kırptırdı. "Bir dakika. Beni mi istediler? Benim müsait olduğumu nereden biliyorlar ki?"

"Önemli değil. Miranda orada. Sana göz kulak olacaktır."

Rahatlama hissi öyle bir çarptı ki neredeyse ciğerlerindeki nefesi kesecekti.

Oyuna geri dönmüştü.

Beklediğinden farklı bir oyun olsa bile.



Stacia, Georgia Knights'ın ön bürosunun şık, cam duvarlı ofislerine girdi ve hemen taze demlenmiş kahve kokusu ile deri ve çimin hafif, kalıcı izleri tarafından vuruldu. Büyük bir lig takımının genel merkezi farklı bir enerjiye sahipti - hızlı tempolu, verimli ve rekabetin sürekli alt akıntısı üzerine inşa edilmişti.

Bu politika değildi. Ama

yine de bir oyundu.

Kazanmaya niyetli olduğu bir oyun.

Mermer zeminde ilerledi, resepsiyon görevlisine yaklaşırken topukları kendinden emin bir ritim tutturdu; keskin elmacık kemikleri ve profesyonel at kuyruğu olan bu kadın ekranından başını kaldırmıyordu.

"Ben Stacia Kendall. Miranda Callahan ile bir görüşmem var."

Resepsiyon görevlisinin parmakları klavyenin üzerinde gezinirken sonunda başını kaldırıp baktı, yüz ifadesi nötrdü. "Bayan Callahan sizi bekliyor. Konferans odası iki, koridorun sonunda, soldan ikinci kapı."

Stacia başıyla teşekkür etti ve beyzbol efsanelerinin çerçeveli siyah-beyaz fotoğraflarına, zaman içinde donmuş zafer anlarına bakarak koridorda hızlı adımlarla yürüdü.

Kapı açıldığında, cam duvarlı konferans salonunda daha yeni oturmuştu.

Miranda Callahan sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi - çünkü bir bakıma öyleydi. Uzun boylu, gösterişli ve zahmetsiz bir otorite sergileyen kadın, sesini yükseltmeden bir odaya hükmedebilecek türdendi. Krem rengi bluzunun üzerine lacivert bir blazer ceket giymiş, özel dikim pantolonunu mükemmel bir şekilde ütölemişti. Sarı saçları süs olsun diye değil, iş olsun diye arkadan toplanmıştı.

"Stacia," dedi Miranda, dudaklarında küçük, bilmiş bir gülümseme vardı. "Ben de ne zaman geleceğini merak ediyordum."

Stacia ayağa kalktı ve elini uzattı. Miranda onu sıkıca kavradı, Stacia'nın alışkın olduğu gevşek, sahte coşkudan eser yoktu.

Politika.

"Beni istemişsin," dedi Stacia, sabit bakışlarını ona doğrultarak. "Bu beklenmedik bir şeydi."

Miranda masaya yaslandı, kollarını kavuşturdu. "İnsanları diken üstünde tutmayı severim."

"Her zaman öyleydin." Stacia gülümsedi. "Sonunda gösteriyi sen mi yönetiyorsun?"

Miranda'nın dudakları eğlenerek kıpırdadı. "Babamın bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa hayır. Beni takımı benim için yönetebilecek bir adamla evlendirmeyi tercih eder."

Stacia kaşlarını kaldırdı. "Büyüleyici."

"Öyle değil mi?" Miranda nefes verdi, sonra bir sandalyeyi işaret etti. "Otur. İş konuşalım."

Stacia çantasını düzgünce yanına koyarak yerine yerleşti. "Bunun bir oyuncu hakkında olduğunu varsayıyorum."

Miranda başını salladı. "Doğru tahmin ediyorsun. O, gerçekleşmeyi bekleyen bir halkla ilişkiler kâbusu ve babam az önce ona bir sözleşme verdi."

"O zaman neden onu işe aldınız?"

"Çünkü bir birinci kaleciye ihtiyacımız var ve piyasadaki en iyi seçenek o. Ama babam da kaosu sever ve kayınpederimden nefret eder. Jason'la anlaşmak Senatör Kendall'ı kızdırır, o yüzden doğal olarak çok heyecanlandı."

Stacia yavaş bir nefes aldı. Jason mı? Bu isim bir tesadüf olmalıydı. Dün geceki Jason olamazdı. Hayır, bu babasıyla ilgiliydi. Adam odada olmadığı zamanlarda bile hayatına müdahale etmeyi başarmıştı.

Miranda onu dikkatle izledi. "Anladığım kadarıyla aranız pek iyi değil."

Stacia kısa, esprisiz bir kahkaha attı. "Bu hafif kalır."

Miranda zorlamadı, bu da Stacia'nın hoşuna gitti. Bunun yerine deri ciltli bir klasörü çevirerek açtı ve içindekileri taradı. "Neye ihtiyacımız olduğunu biliyorsun, ama yine de açıklayayım. Jason temiz kalmak zorunda - skandal yok, kavga yok, kameraya yakalanmış sarhoş hataları yok. En ufak bir yanlış nefes alırsa medya onu gömer ve bu takım Eduardo'nun uzaklaştırılmasından sonra bir halkla ilişkiler felaketini daha kaldıramaz."

Miranda dosyayı masaya doğru kaydirdi. Stacia dosyayı açtı ve hızla taradı.

Sonra dondu kaldı.

Nefesi kesildi, parmakları dosyanın kenarını sıkıca kavradı.

Karşısında duran isim vücudunda bir şok dalgası yarattı.

Jason. Friar.

Oda aniden çok sıcak, hava çok yoğun geldi. Miranda

başını eğdi. "Anladığım kadarıyla onu duymuşsun?"

Stacia'nın nabızı kulaklarında atmaya başladı.

"Evet," diye mırıldandı, sesini zorlukla sabit tutarak.

"Onunla tanıştım."

Miranda'nın kaşı soğukkanlılıkla kalktı. "Onunla tanıştın mı?"

Stacia sertçe yutkundu ve paniğini tüm duygularının yer aldığı o küçük kutunun içine tıkip kapağını kapattı. Miranda'nın meraklı bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı. "Evet, tanıştık. Ama sorun olmayacak. Neye ihtiyacınız var?"

Miranda başıyla onayladı. "Mükemmel. Bence onu düzgün bir hale getirebilecek biri varsa o da sensin. Adamın bir tasmaya ihtiyacı var ve sen de zor adamlarla başa çıkma konusunda deneyimlisin."

Stacia gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. "Glazier zor biri değildi.

Aptalın tekiydi."

"Peki ya

Jason?"

Tereddüt etti, dün geceyi hatırladı - Jason'ın ona dokunuşunu, ona hayatındaki bir basamak taşı gibi değil de bir şeymiş gibi bakmasını.

"Jason... ne yapacağı belli olmaz."

Miranda onu dikkatle izledi, sonra başını eğdi. "Onunla nasıl tanıştınız?"

Stacia omuz silkmeden önce yarım saniye tereddüt etti. "Resmi bir sıfatla değil."

Miranda'nın yüzüne yavaş, bilmiş bir gülümseme yayıldı. "Ah. Bu neden seni ismen önerdiğini açıklıyor."

Nabızı tekledi. "O ne?"

Miranda arkasına yaslandı, sırtışı artık tamamen yerindeydi. "Seni işe almanın benim fikrim olduğunu düşünmedin, değil mi?"

Stacia parmaklarını masaya bastırarak nefes verdi. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Jason Friar -kara listeye alınmış, skandallarla dolu ve muhtemelen beyzbol dünyasının en sinir bozucu kibirli adamı- halkla ilişkiler bakıcısı olarak beni mi önerdi?"

"Bu kelimelerle değil ama evet."

Kadının teni kızardı. "Şaka yapıyorsun."

Miranda başını salladı. "Gerçekten yapmıyorum. Babam da seninkini kızdırdığı için kabul etti. Tebrikler Stacia. Artık resmen Georgia Şövalyeleri'nin bir parçasısın."

Stacia kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı. Bu toplantının böyle geçmesini beklemiyordu.

"Bana bir şey söyle Miranda," dedi, sesi ölçülüydü. "Beni burada istiyor musun? Yoksa babanın oyunundaki bir başka piyon muyum?"

Miranda'nın sırtışı soldu ve yerini daha kararlı bir şeye bıraktı.

"Seni burada istiyorum. İşinde çok iyisin ve çuvallamaya ayıracak vaktim yok. Seni bir insan yerine satranç taşı olarak gören bir babaya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu da biliyorum."

Aralarında bir şeyler değişti; sözleşmelerin ve halkla ilişkilerin ötesine geçen bir anlayış.

Stacia bir kez başını salladı. "O zaman ben varım."

Miranda elini tekrar uzattı, bu kez anlaşmayı mühürledi. "Ekibe hoş geldiniz."

Bölüm Dört

Ofis çok küçüktü, hava çok yoğun ve gerginlik boğucuydu. Diğer iki kişi odaya doluşmuştu ama Stacia'nın gözü Jason'dan başkasını görmüyordu.

Karşısında oturuyordu, iri gövdesi bir şekilde sandalyenin çok küçük görünmesine neden oluyordu. Duruşu aldatıcı bir şekilde rahattı ama Stacia daha iyi biliyordu. Elleri sandalyenin kollarına dayanmış, parmakları görünmez bağları kavrır gibi hafifçe kıvrılmıştı. Yüz ifadesi -Kapanık gözler, okunamayan yüz hatları, sert bir çizgiye oturtulmuş bir ağız... Dikkatle oluşturulmuş, spot ışıklarına alışkın bir adamın alıştırılmış kayıtsızlığı.

Ama Stacia yıllarını insanları okumakla geçirmişti ve Jason Friar sıkılmış olmaktan çok uzaktı.

Çenesi kenetlendi, kilitlenmeden önce yüzünde bir şeylerin titreşimi -sinirlilik, hatta belki de hayal kırıklığı- belirdi. Yanağında bir kas kıpırdadı, duygulara ihanet eden tek şeydi bu.

Karnı çırpındı, endişeden oluşan sıkı bir düğüm ve onu bastırmaya zorlamadan önce karnında tehlikeli bir şekilde beklentiye yakın bir şey dolaştı. Ya öğrenirlerse?

Bu odadaki herhangi biri Jason'ı gerçekte nasıl tanıdığını bilirse, bu her şeyi çözebilirdi. Bu işi daha başlamadan kaybedebilir miydi? Jason bir şey söyler miydi?

Kendini yavaş ve sakinleştirici bir nefes almaya zorladı, keşke yanında antiasit getirmeyi akıl etseydim diye düşündü.

Jason'ın yanında duran iş adamı elini uzattı. "Scott Thomas, Jason'ın menajeri. Kısa sürede geldiğiniz için teşekkürler."

Stacia yüz ifadesini nötr tutmaya dikkat ederek elini sıktı. "Elbette. Bu fırsat için minnettarım."

Kollarını kavuşturmuş, masanın yanında duran Miranda sıkıca gülümsedi. "Stacia, asistanım Maggie senin emrinde. Bir şeye ihtiyacın olursa ona haber ver. Seninle sonra konuşuruz."

Gitmek için döndü, ama Jason'a son bir değerlendirme bakışı atmadan önce değil. Stacia'nın bu bakışın ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunu daha sonra kullanmak üzere bir kenara not etti.

Miranda ayrıldığı anda hava değişmiş, söze dökülmeyen bir gerilimle yoğunlaşmış gibiydi.

Jason'ın bakışları onunkilere kilitlendi.

Oksijen Miranda'yla birlikte odadan kaçmış, Stacia'yı düzenli bir nefes almakta zorlanırken bırakmıştı.

Gözleri sanki bir sonraki hamlesini değerlendiriyormuş gibi hafifçe kısıldı.

O daha konuşmadan, parmaklarının hafifçe titremesine aldırmadan elini uzattı. "Siz benim müşterim olmalısınız. Merhaba, ben Stacia Kendall."

Elini uzatmadan önce adamın gözlerindeki tereddütü gördü. Güzeldi. O da kendisi gibi bu işi enine boyuna düşünüyordu.

Avucu sıcaktı, kavrayışı güçlüydü ama ezici değildi ve Stacia bunu hissetti -kolundan yukarı doğru fırlayan, daha önce aralarında tutuşan kıvılcımın aynısı olan, kusursuz bir elektrik sarsıntısı.

Jason da hissetmişti. Elini kısa bir an için sıktı, sonra sanki onu yakmış gibi elini bıraktı.

Dün gece tesadüf değildi.

Burada bir şeyler vardı.

Kesinlikle vardı.

Bu da onunla kesinlikle çalışamayacağı anlamına geliyordu.

Elini geri çekip blazer ceketinin önünü düzeltti ve masanın etrafından dolaşarak yüksek arkalıklı sandalyeye oturdu. Jason ve Scott karşıdaki iki sandalyeye oturdular ama en çok hissettiği Jason'dı.

O sadece odada değildi. Odayı dolduruyordu, varlığı hükmediyordu, sarsılmazdı.

Ellerini önünde kavuşturdu. "Başlangıçta bu davada sadece danışmanlık yaptığımı bilmenizin adil olacağını düşünüyorum. Sanırım bu işi başka bir meslektaşına devretmek en iyisi olacak."

Scott kaşlarını çattı. "Anladığımdan emin değilim, Bayan Kendall. Patronunuz bizi daha önce hiçbir iş yapmadığınıza ve bu görevi kabul ettiğinize inandırdı. Başka bir-?"

Yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi.

Başını Jason'a doğru çevirdi, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Sizinle biraz konuşabilir miyim?"

Jason neredeyse hiç tepki vermedi, sadece burnundan nefes verdi.

"Hayır, hayır. Düşündüğün gibi bir şey değil," diye araya girdi Stacia, sesi yumuşaktı ama nabızı hızla atıyordu.

Parmaklarını masanın altında kavuşturmuş, yalanının yüzüne yansımaması için dua ediyordu.

"Bir temsilciyle eyaleti baştan başa dolaştığım yorucu bir kampanyayı yeni bitirdim ve çok yıprandım. Yorgunluktan bitap düşmüşken bu işi üstlenmemin doğru olacağını sanmıyorum."

Scott'ın yüzü hafifçe gevşedi ve sakinleşmiş görünerek başını salladı.

Jason ise duvara bakıyordu, profili gergindi ve ifadesi okunamıyordu.

Scott çenesini ovuşturdu. "Aslında, bence sen mükemmel olabilirsin. Bayan Callahan'ın da açıkladığı gibi, çok fazla reklam peşinde değiliz, hatta tam tersi. İyi yerleştirilmiş birkaç hikaye, birkaç röportaj, biraz koçluk rehberliği. Neredeyse hiç seyahat etmenize gerek kalmayacak."

Stacia, midesi ağzına gelirken bile gülümsemeye zorladı kendini. "Bu kadar kolay bir iş için paranızı alamam. Eminim Bay Friar kendi başının çaresine bakabilir."

Scott homurdandı. "Bu çıkmaza girmemizin nedeni Bay Friar. İmaj danışmanı sözleşmesinin bir şartı, yani aslında bu konuda başka seçeneği yok."

Kapı aralığından gelen bir ses konuşmayı böldü.

"Kesinlikle."

Uzun boylu, geniş omuzlu bir adam içeri adım attığında Stacia arkasını döndü.

Otuzlu yaşlarının başındaydı, yakışıklıydı ama keskin yüz hatlarına sahipti ve gençlik yıllarına göre bile çok uzun süredir profesyonel pislikleri temizleyen birinin havasını taşıyordu.

Jason kaskatı kesildi.

Scott nefesini sertçe verdi.

"Bayan Callahan'ın sizinle konuştuğunu biliyorum, Bayan Kendall," dedi adam, "ama sözleşme ve Bay Friar'la ne yapmanızı istediğimiz konusunda çok açık olmak istiyorum."

Bir el uzattı. "Cole Hammonds. Takımın genel müdürü ve bu sözleşmeden sorumlu."

Stacia onun elini sıkıca sıktı ve Jason'ın dudaklarının sert bir çizgiye dönüştüğünü fark etti.

Cole keskin bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Bayan Kendall, Miranda'nın beklentiler konusunda sizi bilgilendirdiğine inanıyorum?"

Stacia tereddüt etti. "Sözleşmenin detayları bu randevudan önce bana iletilmedi. Durumu değerlendirmem ve en uygun kişi olup olmadığımı karar vermem gerekiyor."

Jason hafifçe öne eğildi, bakışları Stacia'ya kilitlendi, sanki yeniden düşünmesi için yalvarıyordu.

"Bayan Kendall, bu konuda ben de mutlu değilim," dedi, sesi alçak ve ölçülüydü. "Ama bana çok saygın bir kişi tarafından tavsiye edildiniz ve onun önerisini kullanmak zorunda hissediyorum."

Nefesi kesildi ama yüzünü pürüzsüz tuttu. Biri onu mu tavsiye etmişti?

Zihni allak bullak oldu. Kim bu-?

Mantıklı olan tek bağlantı dün geceydi.

Yutkundu ve yavaşça başını salladı. "Dediğim gibi, nasıl ilerleyeceğimiz konusunda herhangi bir öneride bulunmadan önce durumu gözden geçirmem gerekiyor."

"Yeterince makul," dedi Hammonds. "Sizin ve Bay Friar'ın beklentilerini gözden geçirmeme izin verin."

Jason'ın adıyla alay eder gibi konuştu ve Stacia ani, mantıksız bir tokat atma isteğiyle savaştı.

Hammonds Jason'ı çoktan gözden çıkarmıştı. Bu çok açıktı. Ve bu sadece Jason'ın daha sert karşılık vermesine neden olacaktı.

Bunu daha önce de görmüştü; meydan okumayı, kontrol edilmeye direnmeyi. Hammonds onu köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu ve Jason da hemen karşılık verecekti.

Jason'ın dudakları daha da inceldi, parmakları sandalyesinin kollarına bastırdı.

Onunla ekip arasında ne olmuştu da bu kadar gerginleşmişti?
Stacia birden bunun sadece halkla ilişkilerle ilgili olmadığını fark etti. Bu kontrole ilgilimdi.
Ve Jason Friar kontrol edilmekten hoşlanmıyordu.
Bu iş çok daha karmaşık bir hal almıştı.



Jason, Cole sözleşmesinin şartlarını anlatırken onu zar zor dinliyordu, sesi arka planda rahatsız edici bir vızıltıya dönüşüyordu. Dikkatini vermesi gerekiyordu. Dikkatini vermesi gerekiyordu. Ama tek odaklanabildiği karşısında oturan kadındı; önceki geceyi bir otel yatağında sarmaş dolaş geçirdiği, dudakları teninde, tırnakları sırtında gezinen kadın.

Tanrı'ya şükür bu sözleşme dün yapılmamıştı, yoksa çoktan ihlal edilmiş olacaktı.

Vücudu onun varlığına anında tepki verdi, kasları gerildi, karnının derinliklerine düşük bir farkındalık sesi yerleşti. Masanın altında yumruklarını sıktı, kendini kontrol altında tutmaya çalıştı ama sonra dili dışarı çıktı ve dudaklarını ıslattı.

Neredeyse inleyecekti.

Bu masum bir hareketti, gergin bir alışkanlıktı ama beynini doğrudan o anılara gönderdi. Ağzındaki o dudaklar, midesini saran-

Oturduğu yerde kıpırdandı, kadının üzerinde yarattığı etkiyi gizlemek için pozisyonunu ustaca ayarladı.

Kesinlikle zamanı değildi.

Menajeri ve muhtemelen hayatında onu hâlâ umursayan tek kişi olan Scott ona yan gözle baktı. Scott her şey boyunca ona destek olmuştu - gözden düşmesi, medya sirki, kara listeye alınması. Neler olup bittiğini ve daha da önemlisi Jason'ın bunu ne zaman patlatacağını merak ediyor olmalıydı.

Jason da aynı şeyi merak ediyordu.

Cole konuşmaya devam ediyor, Jason'ın sikini pantolonunda tutmanın - Jason'ın değil, onun sözleri - ve Pazar sabahı bir koro çocuğu gibi görünmesini sağlamanın önemini vurguluyordu.

Stacia ona gergin bakışlar fırlatıp duruyordu, omuzları gergindi, parmakları konferans masasının cilalı ahşabına sürtünüyordu. O da en az onun kadar sarsılmıştı. Ve bu ilginçti.

Belki de bu onun yararına olabilirdi.

Eğer dün geceyi biri öğrenirse onun da en az onun kadar kaybedecek şeyi vardı. Medya bunu kirli ve skandal bir şeye çevirirdi.

-Muhtemelen takımın ön bürosuna sızdığını, pislik için ona yakınlaştığını söyleyecekti.

Ya ondan tamamen uzak duracaktı -birlikte sıkışıp kaldıkları için söylemesi yapmaktan daha kolaydı- ya da durumu etkilemenin bir yolunu bulabilirdi.

Dün gecedен sonra bile onu aklından çıkaramamıştı. Şimdi bir şansı vardı.

Ama bunu dikkatli oynaması gerekiyordu.

Bu hızlı bir top değildi. Bu bir changeup'tı, vurmadan önce dikkatle takip etmesi gereken bir kırılma atışıydı.

Yüz hatlarını yavaş, yırtıcı bir gülümsemeye dönüştürdü ve kızla göz göze geldi.

Kızın nefesi kesildi.

Evet, bu eğlenceli olacaktı.

Scott masanın altından ona dirsek atarak pek de ince olmayan bir vuruş yaptı ve Jason Cole'un konuşmayı kestiğini fark etti.

Cole'un bakışları keskin ve değerlendirciydi. Jason tembelce gülümseyerek sandalyesinde arkasına yaslandı. "Ne diyordun?"

Cole'un ağzı düzleşti. "Yetki Bayan Kendall'da. Bir şeye ihtiyacın olursa onu ararsın. Bayan Kendall, bir şeye ihtiyacınız olursa, istediğiniz zaman bana ulaşın."

Jason, Stacia'nın bakışlarını kasıtlı olarak tutarak, "Meşgul olacaktır, Cole," dedi. "Ona iyi bakacağım."

Cole'un yüzü çürük bir şey yutmuş gibi buruştu.

Scott yanında inledi, onu boğma dürtüsüne direndiği belliydi. Jason dizginlemesi gerektiğini biliyordu -Scott ona güveniyor, inanıyordu- ama bazen kendine engel olamıyordu.

Cole eğildi, sesi sessiz ama kesiciydi. "Unutma, Rahip. Seni burada hiç istemedim. Sen bitmişsin, çarpışmayı bekleyen bir tren enkazısın. Bu takımı da kendinle birlikte dibe çekmene izin vermeyeceğim. Seni izliyor olacağım."

Jason ayağa kalkmaya başladı, öfkesi bembeyaz alevlenmişti ama Scott'ın kolundaki eli onu dizginledi.

Tekrar koltuğuna yerleşti ve GM'le göz göze geldi. "Yolumdan çekil. Ben işimi biliyorum; bana nasıl yapacağımı söylemene ihtiyacım yok."

Cole etkilenmemiş bir şekilde burnunu çekti ve vurgulamak için kapıyı çarparak dışarı çıktı.

Jason Stacia ve Scott'a döndü. "Bu çok hoştu." Öne doğru eğilip kollarını masaya dayadı. "Peki, ne zaman başlıyoruz?"

Stacia solgun görünüyordu, biraz dengesizdi, muhtemelen hâlâ onun müşterisi olmasının şokunu atlatamamıştı. Onu bu işin dışında bırakacak değildi.

Eski Jason Friar'la, yani pervasız ve kendine zarar veren Jason Friar'la arasındaki son bağ oydu. Onun sessiz kalacağından emin olmalıydı.

Ve ona ağzı açık bakmasına bakılırsa, ağzını kapalı tutmak düşündüğünden daha zor olabilirdi.

Gerçi o ağzı meşgul etmenin başka yolları da vardı... Dişlerini sıkı. Zamanı değil.

"Scott," dedi Jason yumuşak bir sesle, sandalyesinden kalkarak, "Sanırım buradan sonrasını ben hallederim. Neden dışarı çıkmıyorsun? Akşam yemeği için sonra buluşuruz."

Scott tereddüt etti, şüpheli olduğu belliydi ama Jason ona itiraz edecek zaman bırakmadı. Onu ofisten dışarı çıkardı ve kapıyı sert bir sesle kapattı.

Sonra da kilitledi.

Ses küçük odada yankılandı.

Arkasını döndüğünde Stacia ona bakıyordu, dudakları hafifçe aralanmıştı, ellerini masaya dayamıştı, sanki kaçıp kaçmamayı tartışıyordu.

Stacia'ya doğru yürüdü, kalçasını masanın köşesine dayadı ve kasıtlı olarak onun alanını işgal etti. "Burada güzel bir karmaşa var, değil mi?"

Kadın doğruldu, ifadesi soğuk bir profesyonelliğe dönüştü. "Öyle mi? Dün gece kim olduğunu bile bilmiyordum. Ayrıca, beni sen istedin, değil mi?"

Omuz silkti, bakışları kızın ağzına kaydı. "Eğer bir tasma ile gezdirilmem gerekiyorsa, en azından diğer ucunu tutan kişinin tadını çıkarabilirim."

Kadın öfkeli bir of çekti ve parmağını adamın göğsüne soktu. "Bu bir daha olmayacak."

Adam yavaş ve tembelce sıırttı. "Gerçekten mi? O zaman neden aramızda bir masa var? Çok yaklaşımdan mı korkuyorsun?"

Gözleri parladı ve o daha gözlerini kırpamadan masanın etrafından dolanarak onunla burun buruna geldi. "Kesinlikle olmaz. Birlikte yakın çalışacağız. Seninle bir sorunum yok. Benim işim seni daha hayran dostu yapmak."

"Tatlım, ben zaten hayran dostuyum." Sesi alçaktı, alaycıydı ama kızın yüz ifadesindeki titreşimi, nefesindeki hafif kesikliğı yakalamıştı.

Çok güzel kokuyordu, vanilya ve baharatlı bir şeyin sıcak karışımı, ona özgü bir şey. Ve bunun altında, belli belirsiz ama inkar edilemez başka bir şey vardı.

Uyarılma.

Kadın da onun kadar etkilenmişti.

Lanet olsun.

"Evet, seni bu karmaşanın içine sokan şey de bu tavrın." Karşısındaki sandalyeleri işaret etti ama adam yerinden kıınıldamadı. Burada oturmak onu geriyordu ve bu pazarlıkta kontrolü yeniden ele geçirmesine izin verecek değildi.

"Ben burada iyiyim."

Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Adamın sırtışı daha da genişledi. Onu daha ne kadar zorlayabilirdi? Öne doğru eğildi, nefesi Fransız kıvrımından kaçan kumral saç tellerini gıdıkladı ve fısıldadı, "Tek gecelik ilişki buraya kadarmış."

Kasabanın kötü çocuğuyla açık hava sinemasına giden bir bakire gibi sıçradı. Adam kesinlikle kötü çocuktu ama o bakire değildi. Birlikte ne kadar iyi olduklarını biliyordu ve adam bunu ona hatırlatmaya kararlıydı.

Doğruldu ve sandalyelerden birine doğru kaydı. "Bir imaj danışmanına ihtiyacım yok." Kızın kekelemesini durdurmak için elini kaldırdı. "Ancak, ruh emici Hammonds ve Callahan'ın bana imzalattığı sözleşmemde var, bu yüzden başka seçeneğim yok. Basın bültenlerini planlayabilir ve istediğin tüm tanıtım yazılarını yazabilirsin. Onlara tek boynuzlu atlar ve yavru köpeklerle dans ettiğimi söyle. Sadece beyzbola karışma."

"Yani röportajlar ve fotoğraf çekimleri yapmak istiyorsun?"

Güldü. "Dinlemiyor muydun? Bunların hepsi beyzbolu engelliyor. Maçlardan sonra röportaj yapıyorum, o kadar. Yeni takımına yetişmem gereken çok şey var ve dünyayı kurtaracak zamanım yok."

"Dinlemiyor muydun? Seni buraya getiren şey hep aynı şeyleri yapman. Bu algıyı düzeltmeliyiz ki insanlar seni rahat bıraksın."

"Kırkta üç atarken ve sayı yaparken hiç sorun yaşamadım. Vuruşlarımı eski haline getirmek için bir ya da iki haftaya ihtiyacım var ve kimse bunun dışında bir şey hatırlamayacak."

Kadın ona şüpheyle baktı. "Sorununuzun ne kadar ciddi olduğunu anladığınızı sanmıyorum. Şu anda siciline bakıyorum. Kötü basın." Çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı ve açtı. Dizüstü bilgisayarındaki arama motoruna onun adını yazdı ve ekranı çevirerek ona gösterdi. "Şuna bir bakın. On milyon yanıt ve ilk yirmi? Hepsi olumsuz. Bencil oyuncu, kötü tavırlı, taraftarlardan nefret eden, steroid kullanan, seks bağımlısı."

Sonuncusuna sıırttı. "Buna tanıklık edebilirsin."

Oturduğu yerde kıpırdandı, başka tarafa baktı. "Evet, bunun hakkında konuşmalıyız."

"Dur, tahmin edeyim. *Dün gece bir hataydı. Birlikte çalıştığımız için bir daha asla olmayacak.*" Falsetto bir sesle papağan gibi tekrarlardı, sonra normale döndü. "Bu saçmalık. Tek gecelik ilişkiden sonraki tipik sabah konuşması."

"Sen bilirsin. Hem ne istiyorsun, bir ilişki mi? Oh lütfen." Kadın güldü.

Adam başını salladı, onun küçümsemesi karşısında şaşırmıştı. "Bilmiyorum. Kesin olan bir şey varsa, o da bunun gizli tutulması gerektiği. Takımın, imza atmadan bir gece önce en yeni oyuncularının imajını mahvetmek için elinden geleni yaptığını öğrenmesini istemezsin, değil mi?"

"Sen de onların senin sözleşmeni feshetmelerini istemezsin," diye karşı çıktı. Ayağa kalktı ve vurgulamak için masaya doğru eğildi. "Bunu kazanamazsın. Hayır, o gece hiç yaşanmamış gibi davranmak zorundayız. Ve ikimizin de imajı için bir daha asla yaşanmamalı."

"Birimizin inançlı olmasına sevindim. Hayat ve deneyimler bana inancın nadiren kalıcı olduğunu öğretti. Sana güvenmediğim için beni affetmelisin." Gerçekte, kendine güvenebilir miydi? Güvenmek zorundaydı yoksa son şansı da yok olup gidecekti.

"Bak Jason, bu kaçamağın duyulması halinde en az senin kadar ben de kaybedeceğim. O yüzden çeneni kapa ve unut gitsin."

Masaya doğru eğildi ve onu başını eğerek kendisine bakmaya zorladı. "Keşke bunu unutabilsem." Eğildi ve cezalandırmak için tasarlanmış morartıcı bir öpücükle dudaklarını kendi dudaklarının altında ezdi, ama kız inleyip kollarını boynuna dolayarak karşılık verdiğinde, dili dudaklarının dikişinde gezinirken geri tepti. Kollarını kavradı, onu daha yakına çekti, bir kolu kolundan aşağı kayd ve sonra arka tarafını avuçlamak için geri döndü.

Kapının dışından gelen yüksek bir ses araya girdi. Stacia onu itti ve adam tek bir hareketle onu serbest bıraktı. Stacia giysilerini düzeltti, ceketini düzeltti ve soğukkanlılığını topladı. Jason pantolonunun önünü düzeltti, kot pantolon yerine elbise pantolonu giydiği için onu gözeten tanrılara şükretti.

Masanın etrafında yürüdü ve sandalyesine oturdu, belli ki aralarına mesafe koymuştu.

Titrek bir nefes aldı. "Bu bir daha asla olmayacak, anladın mı?"

"Birinin bizi yakalamasından mı korkuyorsun? Patronun mu?"

Hammonds?" Bu sataşmaya karşı koyamadı. Kurallar ve kurallara uyma konusunda hiç iyi değildi.

emirleri.

"Lütfen." Elini sallayarak GM'yi başından savdı. "Onunla ilgilenmiyorum. Bir ilişki bizim yararımıza olmaz."

Jason oturdu ve ayağını dizinin üzerine koydu. "Biliyorsun, Hammonds beni beladan uzak tutmak için her şeyi yapabileceğini söylemişti."

Ellerini masanın üzerinde birleştirdi ama elleri bükülüp sıkıca tutuldu. "Seninle yatmamı kastettiğini hiç sanmıyorum. Bu sözleşmeni geçersiz kılardı, değil mi?"

Adam onun sözlerini düşündü. "Bilmiyorum. Kontratta belirtilmemişti. Ancak senin rolün konusunda çok netti. Beni beladan uzak tutmanın tek yolu 7/24 yanımda olman olabilir."

"Öyle demedi." Masasındaki bazı kâğıtları karıştırırken bir yandan da iş yapıyormuş gibi davranmaya çalışıyordu. "Bütün bu fiyasko birkaç dakika önce benim üzerime yıkıldı. Önce imzanı medyaya duyurmamız, sonra da seni ilgi odağı olmaktan çıkarmanın bir yolunu bulmamız gerekiyor. Bir strateji geliştirmek için biraz zamana ihtiyacım olacak ama bu arada kimseyi öpme ya da başını belaya sokacak bir şey yapma, tamam mı?"

Gülümsedi, masumiyetin bir resmiydi. "Elbette, Stacia." Ayağa kalktı ve derdini anlattığından emin, akordu bozuk bir şarkıyı ıslıkla çalarak ofisten çıktı.

Oh, evet. Her şeyi hatırlıyordu. Jason onun unutmamasına izin vermeyecekti.

Şimdi
olmaz.
Hiçbir
zaman.

Bölüm Beş

Jason'la yaşadığı beklenmedik yüzleşmeden sonra Stacia'nın bir kaçışa ihtiyacı vardı.

O küçük ofiste kendini zar zor toparlamıştı, kalbi küt küt atıyor, zihni onu karşısında otururken gördüğünde herhangi bir tanıma izini saklamak için yarışıyordu. Arkasını dönüp doğruca binayı terk etmemesi bir mucizeydi.

Bunun yerine, kendine saygısı olan her kadının kriz anında yapacağı şeyi yapmış, rahatlatıcı yiyecekler aramıştı.

Gittiği küçük pizzacı Savannah'nın gizli cevherlerinden biriydi, butik bir şarap dükkânı ile eski bir plakçı arasında sıkışmıştı. İçeri adımını attığı anda sarımsak kokusunun, fokurdayan mozzarella ve çıtır çıtır hamurun sıcak bir kucaklaşma gibi etrafını sardığı türden bir yerdi. Sahibi Tony, New York tarzı pizza sanatını mükemmelleştirmişti ve bu, hayat ona fazla geldiğinde kendine izin verdiği tek hoşgörüydü.

Şu anda hayat fazlasıyla ağırdı.

Arka taraftaki masaya oturdu ve diliminden yavaş, bilinçli bir ısırık alarak sosun tatlı keskinliğinin ve peynirin tuzlu zenginliğinin tadını çıkardı. Ekmek kabuğu yeterince çıtırdadı, Jason'dan bahseden bir şey var mı diye son manşetlere göz atarken yağı dizüstü bilgisayarına damlamakla tehdit ediyordu.

Onun adını Google'da aratmayacaktı.

Jason'ın onu istemiş olmasına, tek gecelik ilişkilerinden sonra onu imaj danışmanı olarak seçmiş olmasına takılıp kalmayacaktı.

Dudaklarının onunkilere nasıl dokunduğunu, ellerinin kalçalarını nasıl kavradığını ya da nasıl-

Telefonu çaldı ve onu tehlikeli bölgeden uzaklaştırdı.

Parmaklarını peçeteye sildi ve aramayı açtı. "Alo?"

"Stacia!" Sophie'nin sesi endişe dolu bir tonda telefona karıştı. "Çok endişelendim. Neredeyse polisi arayacaktım ama Michael beni vazgeçirdi. Dün gece neler oldu?"

Stacia nefes verdi, boştaki eliyle şakağını ovuşturdu.

Gerçekten sadece dün gece miydi?

Yirmi dört saat içinde koca bir ömür geçmiş gibi hissediyordu. Uyandığında Jason'ın çarşaflarına sarılmış, sabahı kariyerini kurtarmak için çabalayarak geçirmiş ve şimdi de yattığı adamın -o sırada adını bile bilmiyordu- artık müşterisi olduğu gibi saçma bir gerçekle yüzleşiyordu.

Başı yine ağrıyordu, dün gece içki içtiğini ve bugünün stresinin ona yardımcı olmadığını ısrarla hatırlatıyordu.

Çantasından aspirin şişesini aldı, iki tanesini kuru kuru yuttu ve içini çekti.

"Stace? Alo?"

"Üzgünüm Sophie. Sadece düşünüyordum." Son lokma ekmeği ağzına attı ve hızlıca çiğnedi. "Michael seninle konuştu mu?"

"Michael'ı unut. Dün gece ne oldu? Ayrıntıları istiyorum." Sophie'nin tonu endişeden heyecana dönüşmüştü, kelimeleri hızlı hızlı söylüyordu, sesi neredeyse telefonun içinde titreşiyordu.

Stacia irkildi.

Evet, bu geliyordu.

"Bu... kişisel bir şey," diyerek ağzını peçeteyle sildi.

Sophie alay etti. "Kişisel mi? Stacia, lütfen. Madem bana söylemek istemiyordun, neden dün gece söylemedin? Neden beni gönderdin?"

Stacia sırtıttı. "İlk senin gittiğini hatırlıyor gibiyim."

Sophie'nin sesi bir parça soğudu. "Üçüncü tekerlek olmak istemedim. Ve en son 'Sophie'nin Hayatını Düzeltmesi Gerekıyor' konferansı için malikânede görünmem gerekiyordu."

Stacia neredeyse gazozunu yudumlarlarken boğuluyordu. "Oh, hayır. Bana seni başka bir şehir kulübü varisiyle ayarlamaya çalışmadıklarını söyle."

Sophie inledi. "Sonuncusunun üzerine koca bir tabak karides kokteyli döktükten sonra olmaz."

Stacia homurdandı, o sahneyi hayal ederken gülüyordu.

"Hayır, bu sefer daha kötüydü," diye devam etti Sophie. "Bu sefer kariyerimle ilgiliydi. Görünüşe göre sosyal medya danışmanı olmak -milyon dolarlık markaları ve insanları yönetmek, çok teşekkür ederim- 'gerçek' bir iş değilmiş. 'Saygın' olabilmem için psikoloji doktorası yapmamı istiyorlar."

Stacia yüzünü buruşturdu. Bu, evine çok yakındı.

Babasının sesi kafasının içinde yankılanıyordu: "Yeteneğini boşa harcıyorsun. Kampanyalar yürütebilir, gerçek gücü şekillendirebilirdin."

Sertçe yutkundu. "Ama senin yeteneklerin çok önemli. Kamu anlatılarını yönlendiriyorsun. İnsanların politikacıları, sporcuları, işletmeleri nasıl gördüğünü şekillendiriyorsunuz. Yaptığınız şey önemli."

"Bunu onlara söyleme," diye mırıldandı Sophie. "Her neyse, şu anda yarım kalmış bir işim var, o yüzden senin aracılığınla yaşamama izin ver. Göründüğü kadar lezzetli miydi?"

Stacia koltuğunda arkasına yaslandı, pizza bitmişti ama iştahı hâlâ yerindeydi, çünkü yemekten çok daha tehlikeli bir şey vardı.

Son bir kez daha takılmadan edemedi. "Araya girmeye çalışmasaydın daha sorunsuz olurdu."

"Endişelendim!" Sophie karşılık verdi. "Tamamen karakterinin dışında davranıyordun."

"Ben sadece en iyi arkadaşımın aylardır öğütlediği şeyi yapıyordum."

Sophie acımasızca ona gevşemesini, hep çalışıp hiç oynamamasını söylüyordu. Artık gevşemişti ve Sophie bunu onaylamıyordu.

Tipik bir durumdu.

Yavaş bir gülümseme dudaklarını

büktü. Yine de Jason

onaylamıştı. Hem de çok.

Onu stadyumda görene kadar.

Sophie homurdandı. "Beni hiç dinlemiyorsun."

Stacia sırtarak, "Peki," dedi. "Muhteşemdi. Şimdiye kadarkilerin en iyisiydi."

Sophie'nin nefesi kesildi. "Aman Tanrım. Sakın benden gerçekten sakladığını söyleme!"

Stacia cevap veremeden Sophie hızla ilerledi. "Bir dakika. Yeni işin ne peki? Başka bir politikacı mı?"

"Hayır, Georgia Şövalyeleri ile çalışıyorum. Oyuncularından biriyle. Jason Friar."

Stacia sodasından bir yudum aldı ama kelimeler ağzından çıkar çıkmaz midesi bulandı.

Jason onu istemişti.

Neden istemişti?

Onun bir çeşit avanta olacağını mı düşünüyordu? İmajını parlatırken özel bir oyuncak mı?

Midesi bulandı.

"Ah." Sophie gözlerini zorlukla kırıştırdı. "Alternatifinden daha iyi. Belki de babanın gölgesinden kurtulmanın zamanı gelmiştir. Hoşuna giden bir şey yap. Ya da... birini."

Stacia dondu kaldı.

Lütfen. Lütfen Sophie beyzbolu bilmesin.

"Oh. Kahretsin." Sophie inledi, sesi dehşetle doluydu. "Bana onun Jason olmadığını söyle."

Stacia nefesinin altından küfretti.

Sophie beyzbol oyuncularına kafayı takmıştı. Elbette Jason Friar'ın kim olduğunu çok iyi biliyordu.

"Jason Friar'la mı yattın?" Sophie çığlık attı. "Beyzbolun kötü çocuğu mu? Amerika'daki her kadının becermek istediği tek adamla mı?"

Stacia ağzını açtı ama Sophie devam etti.

"Tatlım, o bir tren enkazı. Tam bir karmaşa. Sen bile onu düzeltemezsin."

"Onu düzeltmeye çalışmıyorum," diye karşılık verdi Stacia. "Onun imajını düzeltiyorum. Onu beladan uzak tutuyorum."

"Ah lütfen," diye homurdandı Sophie. "Bir noktada onu düzeltmeye çalışacaksın. Her zaman yaparsın. Ve iş bittiğinde, o hayatına devam edecek ve sen de kırık bir kalple baş başa kalacaksın."

Stacia iç çekerek gözlerini kapadı.

Sophie'nin yanıldığını söylemek istiyordu.

Jason'ın sadece bir iş olduğunu. Umursamasına izin vermeyeceğini.

Ama içten içe emin değildi.
Onu farklı görmeye başlamıştı bile. "Dikkatli ol
tatlım," dedi Sophie yumuşak bir sesle.
"Olacağım," diye söz verdi
Stacia. Dikkatli olmak
zorundaydı.
Yoksa kalbi de dahil olmak üzere her şeyi kaybetme riskiyle karşı
karşıya kalacaktı.



Jason kiraladığı dairenin loş ışığında oturmuş, ekrandaki salınımı
incelerken çenesi gerilmişti. Kare kare analiz ediyor, geri sarıyor,
yavaşlatıyor ve sihrin nereye gittiğini anlamaya çalışıyordu.

İki yıl önce, her beyzbol topu atıcının elinden çıktığında bir greyfurt
büyüklüğünde görünüyordu. Onu gördü, takip etti, ezdi. Vuruşu
mükemmele yakındı ve ona Üçlü Taç'ı kazandırdı.

-En çok home run, en çok RBI, en yüksek vuruş ortalaması.
Dokunulmazdı.

Ya şimdi? Artık daha yaşlıydı, daha yavaştı ve omzu hala tam
olarak düzelmemişti. Eğer o vuruşa geri dönmezse -ve hızlı bir şekilde-
bu son kontrat onun son kontratı olacaktı.

Kapıya vurulan keskin bir yumruk onu dikkatinden
uzaklaştırdı. Kumandayı sıkıca kavradı.

Kim habersiz gelmeye cüret etmişti? Kapı tekrar vuruldu.

"Lanet olsun! Dayan."

Sandalyeden kalktı, koridordaki hâlâ paketlenmiş kutulardan
sıyrıldı ve bacağını hemen bir tanesine çarptı.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı, yüzünü buruşturarak.

Kapının diğer tarafında her kim varsa buna değse iyi olurdu.

Kapıyı çekip açtı, sözünü kesen her kimse ona saldırmaya hazırды
ama kelimeler boğazında düğümlendi.

Stacia Kendall durdu üzerinde onun Kapının eşiğinde,
onu ayak elinde bir akıllı telefon, sabırsızca
tıklıyor, cilalı, profesyonel maskesi

sıkıca yerine oturdu.

"Harika, buradasın," dedi, telefonunu çantasına tikiştirdi ve davet beklemeden yanından geçip gitti.

Parfümünün kokusu arkasından geliyordu, sıcak ve hafif tatlı bir şeydi -vanilya ve baharat, ama biraz da narenciye.

Bu koku göğsüne isabet eden bir kurşun gibi çarptı.

Vücudu bu kokuyu hatırladı. Onu hatırladı. Lanet olsun.

Kapı aralığında durakladı, bakışları oturma odasını dolduran açılmamış kutu yığınlarını taradı. Mükemmel kemerli bir kaşını kaldırdı.

"İlginç mobilyalar," dedi kuru bir sesle.

"Meşguldüm." Kapıyı kapattı ve kollarını kavuşturarak onun zar zor yerleşmiş kaosu incelemesini izledi.

Ela gözleri tekrar ona kaydı. "İki gün içinde bir medya duyurunuz var," diye hatırlattı ona.

Adam kaşlarını çattı. "Evet, o da var."

"Bunu atlayamazsın," diyerek odaya doğru bir adım daha attı ve bakışları televizyonun hemen önünde duran tekli sandalyeye odaklandı.

Sandalyeye çöktü, uzaktan kumandayı aldı ve oynat tuşuna bastı. "Yapacak işlerim var."

Kadın homurdandı. "Yani sen film izlerken ben on dakika boyunca dışarıda mı duruyordum?"

Gözleri kısıldı. "Film değil. Benim salıncağım. Kaset çalışıyordum."

Kollarını kavuşturdu. "Kendini beyzbol oynarken izleyebilmen için önce şu imza işini halletmemiz gerekiyor. Kolay olmayacak. Yapman gereken çok iş var."

Parfümünün lanet bir sirenin çağrısı gibi etrafını sarmasına aldırmadan yanından geçip gitti. Kız baştan çıkarıcı gibi kokuyordu ve vücudu şimdiden fazlasıyla ilgisini çekmeye başlamıştı.

Tekrar sandalyesine çöktü ve kumandayı tekrar tıklattı. Stacia ekranın tam önüne geçti, kollarını kalçalarına dayadı.

"Evet, var," dedi. Sonra, adamın tepki vermesine fırsat vermeden kumandayı elinden kaptı ve televizyonu kapattı.

Adam başını kaldırdı.

Gözü korkmamıştı. Ne ondan, ne de onun öfkesinden, en ufak bir şeyden bile.

"Hatırlatmama gerek var mı?" dedi, yumuşak ama kararlı bir sesle, "basın nezdinde pek de iyi bir şöhrete sahip değilsin. Oyununuzun zirvesindeyken size tahammül ettiler. Ama şimdi? Kan arıyorlar diyelim."

Adam bakışlarını kadının üzerinde gezdirdi; vücuda oturan iş kıyafetinden, düğmeleri sonuna kadar iliklenmiş bluzuna ve şık, saçma sapan topuklu ayakkabılarına kadar.

Düğmeli. Kapalı.

Onu son gördüğündeki halinin tam tersiydi.

Bu fark ediş onu kızdırmak yerine, içinde daha karanlık bir şeyi, tehlikeli bir şeyi harekete geçirdi.

Kadın bunu görmüş olmalıydı, çünkü geri adım attı.

Çok yavaştı.

Adamın eli fırladı, bileğini yakaladı ve hızlı bir hareketle onu kucağına çekti.

Şaşkın bir solukla yere indi, sıkı, tonlu kıcı zaten yarı sert olan sikine mükemmel bir şekilde yerleşti.

Oh evet. Vücudu hâlâ onunkiyile ilgili her şeyi hatırlıyordu.

Parmakları koluna gömüldü, nefesi hızlandı ve ne kadar büyük bir belanın içinde olduğunu fark ettiği anı hissedebiliyordu.

Etrafına uzandı, diğer eli bluzunun yakasına kaydı. Kız tepki veremeden üstteki iki düğmeyi fiskeyle açtı.

Kadının keskin nefesi adamın içine doğru bir sıcaklık dalgası gönderdi.

Kadın kıpırdandı, dengesini sağlamak için mücadele etti, itmeye çalıştı ama adam onu sabit tuttu. Eğildi, burnunun kulağının hemen altına değmesine izin verdi ve derin derin içine çekti.

Tanrım, çok güzel
kokuyordu. "Rahatla,"
diye mırıldandı. Nefesi
kesildi.
Sonra-

"Beni mi kokluyorsun?"

Kızın öfkeli sesi onu sersemletti ve kıza izin verdi

Git.

Adamın kucağından fırladı, birkaç adım geri çekildi, elleri eteğini ve ceketini düzeltiyordu.

Ama bluzu-

Üstü açık kaldı, boğazındaki vahşi nabızı, göğsünün her hızlı nefeste kalkıp inişini ortaya çıkarmaya yetecek kadar.

Dudakları kıvrıldı.

Görev tamamlanmıştı.

Kızarmış, hafifçe dağılmış görünüyordu -şu anda önünde duran titiz, kilitli versiyonu değil, o geceki Stacia'ya daha çok benziyordu.

Yutkundu, eli boğazına gitti.

"Bunun bir daha olmayacağı konusunda anlaşmıştık," dedi, sesi beklediğinden daha kararlıydı.

Gerindi, bacaklarının hafifçe açılmasına izin verdi. "Sen kabul ettin. Ben hiç etmedim. Sadece kimsenin bilmemesi gerektiğini söyledim." Bakışları onunkilere kilitlendi, yavaş ve kasıtlı. "Ayrıca, burada bir şey var ve ikimiz de bunu biliyoruz."

Kadın homurdandı. "Bu sadece seks. Başka bir şey değil." Keşke bu kadar kolay olsaydı.

Telefonunu çıkardı, konuşmayı bitirdiği belliydi.

"Ekibe katılmadan önce yapmamız gereken çok şey var. Önce basın toplantısı. Sonra, bazı yerel kanalları seninle röportaj yapmaya ikna ettim."

"Kesinlikle olmaz." Ayağa fırladı. "Hayatta olmaz."

Mutfağa doğru yürüdü, buzdolabını açtı, sonra da küfretti.

Boştu. Bira, birkaç su, biraz hardal ve üzgün görünen bir kutu paket servis dışında.

Stacia ona doğru eğildi, nefesi ensesini okşuyordu.

Sarsılarak ayağa kalktı ve başını dondurucunun kapısına çarptı.

"Lanet olsun, kadın." Ağrıyan yerini ovuşturdu. "Bu ayakkabılarla birine nasıl sinsice yaklaşabiliyorsun?" Stilettolarını işaret etti.

Kadın sırtıttı. "Pratik yapıyorum."

Sonra buzdolabının içindekilere baktı. "Tipik bekâr dolabı."

İki su aldı ve birini ona uzattı. "Buzdolabında ne var? Beş yıldızlı bir yemek mi?"

Kadın tereddüt etti. "Alışveriş yapacak vaktim olmadı."

Kadının yudumlayışını izledi, bakışları boğazının kıvrımlarında, dudaklarının şişenin ağzını sarışında gezindi.

Isı yeniden kıpırdandı, alçak ve ısrarcı.

Telefonunu karıştırdı. "İmajını düzeltmemiz gerekiyor."

Güldü, keskin ve acı. "İmajım mı? 'Tren enkazı Jason Friar' mı demek istiyorsun? O imaj mı?"

Gözünü kırpmadan onun bakışlarını karşıladı. "Senin için korkunç olduğunu biliyorum.

Ama artık bunu aşmanın zamanı geldi."

Adam düşünmeden hareket etti ve onu tezgâha yasladı. "Adının çamura bulanmasının nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Yaptığın ya da söylediğin, ya da yapmadığın ya da söylemediğin her şey, doğru olsun ya da olmasın, sürekli yüzüne vuruluyor."

Hiç irkilmedi.

"Ben bir senatörün kızı olarak büyüdüm," dedi sessizce. "Annemin cenazesi de dahil olmak üzere yaptığım, söylediğim, giydiğim her şey haber oldu."

Sesi keskinleşti. "Ve ben burada oturup bunun için sızlanmıyorum. O yüzden aş artık bunu."

Sözleri adamın kaburgalarına hızlı bir top gibi çarptı.

Adam ona bakakaldı. Kahretsin. Bir adım geri çekildi ve elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Stacia," diye mırıldandı. "Özür dilerim."

Nefes aldı, doğruldu. "Unut gitsin. Yapacak işlerimiz var."

Ve aynen böyle, işine geri döndü. Ama o bunu gördü. Gözlerindeki o parıltıyı.

Sen lanet bir aptalsın, Keşiş.



Stacia dudağını kan tadı alacak kadar sert ısırđı, ama bu midesindeki endişe sarmalını durdurmadı.

Jason Friar'la tanışmasının üzerinden sadece birkaç gün geçmişti -en azından resmi olarak- ve bugün basın toplantısıyla Georgia Knights'la sözleşme imzaladığı duyurulacaktı. Bir saatten kısa bir süre içinde, gazetecilerden oluşan bir idam mangasının önünde oturacak, kariyeri, özel hayatı ve istenmeyen bir gölge gibi arkasından gelen skandallar dağı hakkındaki soruları yanıtlamak zorunda kalacaktı.

Eğer gelirse.

Dairesine gidip ona bizzat eşlik etmeliydi. Zorba bir şartlı tahliye memuru gibi kapısının önünde kamp kurmalıydı. Jason son birkaç günü onun telefonlarına çıkmayarak, kendisini bu ana hazırlamak için yaptığı her girişimden kaçarak geçirmişti. Nasıl iyi bir adam olunacağını biliyorum. Gerçekten. Kes şunu.

Bunu berbat etmese iyi olur.

Oyuncuların bulunduğu bölümün kapısı açıldı ve Jason güvenliği iterek geçti, yüksek gövdesi dar koridoru dolduruyordu.

"Adımı masada bırakabilirdiniz," diye homurdandı, bir elini kalın, siyah saçlarında gezdirerek.

Onu gördüğünde kalbi kaburgalarına çarptı. Bu tepkiden nefret ediyordu.

O gece otelin barında onu gördüğü anda da aynı lanet şey olmuştu - dizlerini zayıflatan ve sağduyusunu yok eden ani, açık bir çekim.

Ama buraya bunun için gelmemişti.

İkisini de küçük düşürmediğinden emin olmak için buradaydı.

"Buraya gelme vaktin gelmişti," diye tersledi ve kolundan tutup onu medya odasına doğru çekti. Adamın pazusu kadının tutuşu altında sert ve sıcak bir şekilde esnedi ve kadın daha büyük bir hata yapmadan hemen onu serbest bıraktı. "Başlamadan önce birkaç önemli yanıtın üzerinden geçmem gerekiyor."

Jason yerinden kıpırdamadı.

Bunun yerine ona sırtıttı, gözleri eğlenceyle kararmıştı. "Size de günaydın Bayan Stacia. Ben dün doğmadım ve nasıl konuşulacağını bildiğimden oldukça eminim, bu yüzden kendi lanet sorularıma cevap verebilirim, çok teşekkür ederim."

Nabızı hüsrarla atarken onu durdurmak için çekiştirdi. Sonra adamın kıyafetini inceledi.

Gözleri irileşti.

"Ne giyiyorsun böyle?" diye sordu, bir haftadır arabasının arka koltuğunda toplanmış gibi d u r a n buruşuk haki pantolonunu ve düğmeli gömleğini işaret ederek. Ya da içinde uyumuş.

İnanılır gibi değildi.

Onun için mükemmel, gösterişli bir kıyafet seçmek için saatlerini harcamıştı - onu profesyonel, kendinden emin, güvenilir gösterecek bir kıyafet. Nadir görülen bir evcimenlik örneği olarak lanet şeyi kendisi bile ütülemişti.

Ve o da bu kıyafetle mi gelmişti?

"Kravatın nerede?" diye ekledi, sesi yükseliyordu. "Dolabına baktın mı hiç?"

Jason kendine baktı, sonra omuz silkti. "Ütü yapacak zamanım olmadı. Aslında..." Çenesini ovuşturdu, belli belirsiz utangaç görünüyordu. "Ütüm yok."

Stacia ellerini havaya kaldırdı. "Dün giysilerini bıraktığımda sana söylemiştim! Buzdolabının çöplük gibi olduğunu fark ettiğimden beri gerçek yiyeceklerle birlikte."

Kaşlarını çattı. "Eşyalarını benim evimde mi bıraktın?"

"Tabii ki bıraktım! Çünkü ilerisini düşünmeyeceğini biliyordum."

İçini çekti, ensesini ovuşturdu. "Bak, vuruşlarım üzerinde çalışmakla, atıcıları incelemekle, lanet olası işimi yapmaya hazırlanmakla meşguldüm. Bu saçmalıklar için vaktim yok."

Oh, öyle demedi.

Bileğini tuttu ve onu koridorda sürükledi. "Peki, zaman yarat. Böyle görünerek gelmeyeceksin."

Adam bir hayal kırıklığı hırıltısı çıkardı ama onu takip etti. "Bu işin beyzbol toplarına vurmamı gerektirdiğinin farkındasın, podyumda caka satmamı değil, değil mi?"

"Senin işin insanların seni gerçekten sevmesini gerektiriyor," diye karşılık verdi.

Hışımla ofisine girdi, ışığı yaktı ve bir kancada asılı duran düzgünce ütülenmiş takım elbiseyi işaret etti. Sonra kollarını kavuşturarak kapının önüne dikildi.

"Üstünü değiştir."

Jason kollarını geniş göğsünde kavuşturdu ve masasının kenarına oturdu.

"Kendim giyinebilirim."

Kadın homurdandı. "Belli ki değilsin. Bu basın toplantısı bitene kadar gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim. Üstünü değiştir."

Hareket etmedi.

Kadın iç çekti. "Ciddi misin? Utangaç mısın? Soyunma odalarında her zaman çıplak dolaşıyorsun. Ve inan bana dostum, seni çıplak gördüm. Hiçbir yere gitmiyorum."

Kapı çalındı. "Bayan Kendall? Sizi bekliyoruz." Kapıyı araladı.

"Hemen geliyoruz."

Jason dramatik bir şekilde içini çekti, sonra gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Stacia'nın boğazı kurudu.

O soyulmuş ve kumaş Uzakta, açığa çıkarma pürüzsüz, Tabaklanmış Derisi geniş bir göğsün üzerine gerilmiş, her kas çıkıntısı keskin bir şekilde belirginleşmişti.

Parmakları yumruk şeklinde sıkıldı. O göğse dokunmuştu.

Aşağıya doğru öpmüştü. Had-

Hatırladıkça tüm vücudu yanıyordu.

Jason sırttı, avını köşeye sıkıştırmış bir yırtıcı gibi onu izliyordu.

Parmakları kemerinin tokasına gitti ve kadının beyni kısa devre yaptı. El yordamıyla kapı kolunu buldu ve aceleyle çekerek açtı.

"Ben dışarıda olacağım."

Adamın kahkahası onu dışarı kadar takip etti. "Korkak."

Nefes almak için tam bir dakika bekledi. Kendini toparlamak için.

Sonra Jason onun seçtiği kıyafeti giymiş olarak ofisinden çıktı ve tam da onun istediği gibi altın bir çocuk gibi görünüyordu.

Ama-

Bakışları daha aşağılara kaydı ve adamın pantolonundaki belirgin şişkinliğe takıldı.

Isı yanaklarını yaktı.

Jason'ın eli dirseğine dolandı ve onu koridora doğru çekti. Sesi alçak ve sertti.

"Bana öyle bakmayı kes yoksa basın toplantısına asla yetişemeyiz."

Kızın dudakları kıvrıldı.

Oh, o da etkilenmişti.

Ayak uydurmaya çalışırken topuklarının üzerinde hafifçe tökezledi.

"Bugün huysuzuz, değil mi?"

"Hadi şu işi bitirelim."

Talimatları bir kez daha sıraladı, o da can sıkıntısı ve ölçülü bir eğlence karışımıyla dinledi. "Soruları sınırlı tutuyoruz, özel hayatınızla ilgili herhangi bir tartışmadan kaçınıyoruz ve eğer biri sizi yemlemeye çalışırsa, tepki vermeyin. Sırtın ve konuyu saptırın."

"Rahatla, Stacia." Onu durdurdu, ellerini omuzlarına koydu, sert ve sıcaktı. "Binlerce röportaj yaptım. Bununla başa çıkabilirim."

Ama Jason sahneye adımını atar atmaz bunun normal bir basın toplantısı olmayacağı acı bir şekilde anlaşıldı.

Muhabirler köpekbalıkları gibi saldırdı. Flaşlar patladı.

"Bay Friar, gayrimeşru kızınızla ilgili iddialar hakkında bir yorumunuz var mı?"

Stacia irkildi.

Jason'ın çenesi kilitlendi.

"Bay Friar, birinci kaledeki oyunlarınız kadar saha dışındaki maskaralıklarınızla da tanınıyorsunuz. Bunların düşüşünüze katkıda bulunduğunu düşünüyor musunuz?"

Midesi bulandı. Sonra-

"Bay Friar, sizi almak isteyen tek takımın Şövalyeler olduğu doğru mu?"

Bunu yapan oydu.

"Bunun beni nasıl hissettirdiğini sanıyorsun?" Jason hırladı.

Ve böylece her şey
bitti.

Mikrofonu yırtıp atarak sahneyi terk etti.

Cole Hammonds Stacia'ya döndü, gözleri yanıyordu. "Bunu düzelt.

Şimdi." Stacia stadyumun yeraltı koridorlarında hışımla ilerledi,
Jason'ın uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışırken topukları cilalı
betona öfkeyle vuruyordu.

Basın toplantısının yarattığı felaket yüzünden kalbi hâlâ küt küt
atıyordu. Pek çok siyasi kariyerin alevler içinde kaldığını görmüş,
adayların tek bir kibir ya da aptallık anında itibarlarının yerle bir
olduğunu izlemişti.

Ama bu?

Bu ağır çekim bir araba kazasıydı - onu uyardığı, koçluk yaptığı,
kaçınması için yalvardığı bir kaza.

Ve Jason yine de yemi yutmuş, onların kazanmasına,
akbabaların onu kameralar önünde parçalamasına izin vermişti.

Koluna uzandı, parmakları gergin pazusunun etrafında kıvrılırken
onu oyuncuların park alanının hemen dışında durdurdu.

Adam o kadar hızlı döndü ki neredeyse geriye doğru tökezliyordu.

"Delirdin mi sen?" Jason'ın sesi alçak bir hırıltıydı, nefesi hâlâ
adrenalinin etkisiyle kesik kesikti. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Ne mi yapıyorum?" Adamın göğsünü itti ve adam neredeyse hiç
hareket etmese de, temas zaten aşırı yüklü olan sistemine bir ısı akımı
gönderdi. Kadın bunu görmezden geldi. "Az önce orada yaptığın şey
kariyer intiharıydı! Az önce ne kadar zarara yol açtığının farkında
mısın?"

Çenesini sıktı, elini gür saçlarında gezdirirken kasları gerildi.
"Saçma sapan sorular soruyorlardı, Stacia. Bu beyzbolla ilgili değildi,
spor olsun diye beni parçalara ayırmakla ilgiliydi. Ve sen buna
gülümsememi mi istiyorsun?"

"Evet!" diye bağırdı, kollarını iki yana açarak. "Yapmanı
istediğim şey tam olarak buydu! Sırıltmanı ve konuyu saptırmanı,
hatırladın mı? Bunun yerine öfke nöbeti geçirdin ve lanet bir çocuk
gibi çekip gittin!"

Keskin, acı bir kahkaha attı. "Bunun böyle olduğunu mu
düşünüyorsun?"

Benim yeni yürümeye başlayan bir çocuk olmam mı?"

"Evet!" diye tükürdü, titreyen parmağıyla adamın göğsünü işaret ederek. "Ve şimdi, çok kısıtlı olan boş zamanımın geri kalanını senin pisliğini temizleyerek geçireceğim! Çünkü flaş haber Jason, o sözleşmeyi imzaladığında sadece istatistiklerinden vazgeçmedin, imajından da vazgeçtin. Bu da demek oluyor ki öfkeyle çekip gidemezsin. Öfkelenemezsin. Onların kazanmasına izin veremezsin."

Jason sertçe nefes verdi, burun delikleri genişledi, yere bakarken elleri kalçalarına yerleşti.

Tünelden keskin bir esinti geçti ve kumral saçlarından bir tutamı yüzüne doğru savurdu. Hâlâ yüzleşmenin etkisiyle titreyen kız saçlarını iterek uzaklaştırdı.

Bunun zor olacağını biliyordu.

Jason Friar'ın kolay lokma olmadığını biliyordu.

Ama bu?

Kendini sabote etmeyi bırakmazsa bu durum düzeltilemezdi.

Jason bir elini yüzünde gezdirdi, omuzları hafifçe düştü. "Bu şekilde olmamalıydı."

Sesi şimdi daha sessizdi. Sertti.

Stacia yutkundu, kendini sakinleşmeye zorladı. "Hayır, olmamalı," diye itiraf etti. "Ama öyle. Ve sen bu anlaşmayı kabul ettiğinde bunu biliyordun."

Sonunda onun bakışlarıyla karşılaştı, o karanlık gözlerin ardında ham bir şey titreşiyordu.

Jason'ı kızgın görmüştü. Onu kendini beğenmiş de görmüştü. Bir şey istediğinde onun ne kadar çekici olduğunu da görmüştü.

Ama onu hiç böyle görmemişti. Yenilmiş.

İçinde bir şeyler kırılmıştı.

Lanet olsun.

Bir parça yumuşadı. "Bak... Bunun adil olmadığını biliyorum. Medyanın acımasız olduğunu biliyorum ve bir tepki almak için sahip olduğun her düğmeye basacaklarını biliyorum. Ama onlara istediklerini veremezsin."

Başını sallayarak nefes verdi. "Anlamıyorsunuz. Mesele sadece beyzbol değil. Benim bir şaka olduğumu düşünüyorlar. Ve ben orada öylece oturup... bunu kabul edemem."

Boğazı sıkıştı.

Çünkü bunu anlıyordu. Kabul etmek istediğinden daha fazla.

Tüm hayatını dikkatle bir kişilik inşa ederek, kabul edilebilir bir versiyonunu mükemmel bir şekilde düzenleyerek geçirmişti, böylece hiç kimse onu ayıramayacaktı.

Jason bununla hiç uğraşmamıştı. Ham, filtresiz, evcilleşmemiş biriydi.

Şimdiye kadar.

Ve şimdi öğrenmek zorundaydı.

Sesini alçaltarak bir adım daha yaklaştı. "Onların yanıldığını kanıtlamak mı istiyorsun?"

Adamın bakışları bir an için kızın ağzına kaydı ve sonra tekrar gözlerine döndü.

Nabızı hızlandı.

"O zaman göster onlara," diye fısıldadı. "Onlara bir şaka olmadığını göster. Hâlâ oynayabildiğini göster onlara. Bahis oynamaya değer olduğunu göster onlara."

Adam yutkunurken boğazı düğümlendi.

Uzun bir süre ikisi de konuşmadı.

Aralarındaki boşluk uğuldadı, elektrik ve şarj. Tanrım, onu bu kadar çok istemesinden nefret ediyordu.

Aralarındaki bu çekim, Jason ona her böyle baktığında kendini yanıyormuş gibi hissetmesi hiç adil değildi.

Jason sonunda yavaş bir nefes verdi ve gözlerini kaçırdı. "Uçağa yetişmem gerekiyor," diye mırıldandı.

Stacia kendini geri adım atmaya zorladı. Doğru ya.

Katılacağı bir takım vardı. Kurtarmaya çalışacağı bir sezon. Ve onun da yapması gereken hasar kontrolü vardı.

Omuzlarını dikleştirdi. "Tamam. Git. Ama geri döndüğünde bunu düzelteceğiz."

Tereddüt etti. Sonra, arabasına doğru dönmeden hemen önce, ona tekrar baktı.

Bakışlarında şimdi başka bir şey vardı. Karanlık bir şey. Tehlikeli bir şey.

Ve lanet olsun, bunu her yerde hissediyordu. Adamın dudaklarında yavaş, bilmiş bir gülümseme belirdi.

"Dikkatli ol, Stacia," diye mırıldandı. "Bana gerçekten inandığını düşünmeye başlayabilirim."

Midesi altüst oldu.

Ama o bir yanıt bulamadan Jason cipine binip uzaklaştı ve onu göğsünde kopan bir fırtınayla orada öylece bıraktı.

Ve ilk kez burada asıl meydan okuyan kim olduğundan tam olarak emin değildi -Jason Friar'ın imajı...

Ya da ona hissettirdikleri.



Stacia'nın telefonu çaldı ve onu Jason Friar'ın geçmişindeki dipsiz kuyudan uyandırdı. İrkildi, gözlerini ovuşturarak laptop ekranına baktı, parlayan ekrana saatlerce bakmaktan kelimeler bulanıklaşmıştı. Beş saat. Jason'ın yükselişi ve düşüşüyle ilgili makaleleri, röportajları ve viral paylaşımları taramak için harcadığı süre buydu.

Düşüşü muhteşem olmuştu.

Bir yıl önce altın bir tanrıydı - beyzbolun Triple Crown galibi, medyanın sevgilisi, atletik hakimiyetin poster çocuğu. Ve sonra, göz açıp kapayıncaya kadar vücudu ona ihanet etmişti. Omuz sakatlığı, kaçırılan sezon, bir zamanlar omuz silkilen uyuşturucu kullanımı ve çapkınlık fısıltıları birden hançere dönüştü ve her biri itibarından biraz daha uzaklaştı.

Ve şimdi, işte buradaydı, ikinci bir şans için yalvaran müsrif evlat.

Ya da en azından öyle görünmesini sağlaması gerekiyordu. İç geçirdi ve arayanın kimliğine baktı.

Beni geri aramasının zamanı gelmişti.

Cevap vermek için tıkladı. "Selam Michael. Sonunda geri dönmene sevindim."

"Selam, Stace." Michael'ın sesi neşeliydi, onun alaycılığından etkilenmemişti. "Nasıl görünüyor?"

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve takımın kazandığı şampiyonluğun çerçeveli bir resminin asılı olduğu arka duvara bakacak şekilde döndü. Şu anda uğraştığı karmaşayla tam bir tezat oluşturuyordu.

"O bir tren enkazı, işte bu. Tam bir felaket. Ve değişmeye hiç niyeti yok."

Michael eğlenerek nefesini verdi. "Hiçbiri değişmez. Ve bu bizim işimiz değil. Biz terapist değiliz, Stace. Onları cilalarız, yaptıkları pisliğin üzerine yeni bir kat boya atarız ve onları dünyaya pırıl pırıl bir şekilde geri göndeririz. Yüzeyin altında ne olduğu önemli değil, yeter ki halk bunu satın alsın."

Sinirlendiği belliydi, sanki çoktan karar verilmiş bir şeyi sorguluyormuş gibiydi. Belki de öyleydi.

Parmakları gevşek bir saç tutamının etrafında dalgınca döndü.

"Evet, biliyorum."

Biliyorum."

Ama artık bildiğinden emin değildi.

Son birkaç yıldır bir şeyler değişmişti, Glazier'le son kampanyası sırasında başlayan ve giderek artan bir rahatsızlık. Ne zaman yarım bir gerçek uydurmak zorunda kalsa ya da gerçekte var olmayan olayların bir versiyonunu düpedüz uydurmak zorunda kalsa içini kemiren o his.

Bu his giderek artıyordu.

Belki de politikacıları; yalan söylerken, hile yaparken ve seçimlerde gülümserken onun işini hafife alan kendini beğenmiş, çıkarıcı tavırlarıydı. Belki de kimseye yardım etmediğinin, sadece yaptıklarının yanlarına kâr kalmasını kolaylaştırdığının farkına varmasıydı.

Ya da belki, sadece belki, ilk kez bir müşteriye baktığında maaş çekinden başka bir şey görüyor olmasıydı.

Jason bir politikacı değildi. Kamuoyundan beslenen, çıkarıcı, iki yüzlü bir kariyerist değildi.

Jason gerçektir. Kusurlu, sinir bozucu ama gerçektir. Ve bu onu çok korkutuyordu.

"Stacia?" Michael'ın sesi düşüncelerini keskin bir şekilde kesti.
"Beni dinliyor musun?"

"Ne? Evet, buradayım."

"Öyle olsan iyi edersin," diye mırıldandı. "Bak, son zamanlarda sana neler oluyor bilmiyorum ama aklını başına topla. Bu işe ihtiyacın var."

Birkaç yıl önce olsa bu uyarı kadının tüylerini diken diken ederdi.

Ya şimdi?

Şimdi tek hissettiği yorgunluktu.

İliklerine kadar işleyen bir yorgunluk, uykusuz gecelerle hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyi hayatını çürümüş şeyleri lezzetli bir şeye dönüştürerek harcadığının giderek daha fazla farkına varmasıyla ilgili olan bir yorgunluk.

Gerçekten bu muydu?

Uğruna bu kadar çok çalıştığı şey bu muydu?

Yıllarını onay peşinde koşarak, kendini vazgeçilmez kılmak için yorulmadan çalışarak, yeterince çok çalışırsa babasının nihayetinde ona saygı duyacağını söyleyerek geçirmişti.

Ama karşılığında aldığı tek şey, içinden atamadığı bir boşluk duygusuydu.

Peki ya benim ihtiyaçlarım?

Bu düşünce bir tokat gibi çarptı.

Ben ne istiyorum? Neye ihtiyacım var? Ne hissediyorum?

Sonra kendi sözleri aklına geldi, felaket basın toplantısından sonra otoparkta Jason'a fırlattığı sözler.

Sızlanmayı kes. Büyü artık. Yaptıklarının sorumluluğunu al.

Yavaşça nefes aldı.

Kendi tavsiyesini dinlemesinin zamanı gelmişti.

Bu işten sonra, belki de her şeyi yeniden gözden geçirmenin zamanı gelmişti.

Michael, onun zihinsel çözülüşünden habersiz, konuşmaya devam etti. "Bak, sıfır deneyimin varken seni işe aldım ve kendini oldukça iyi idare ettin. En büyük satış noktan bağlantıların ve politikacıları idare edebilme yeteneğin. Ama Glazier gibi bir smaçörle anlaşılamazsan, o zaman sorunlarımız olacak. Ve bu ilişkiyi yeniden düşünmem gerekebilir. Anladın mı?"

Bu üstü örtülü tehdit karşısında kadının omurgası sertleşti.

Sonra, bir adım bile atmadan devam etti: "Şimdi bana Friar'dan bahset. Planın nedir?"

Nefes verdi, kendini diğer her şeyi bir kenara itmeye zorladı.

Şimdilik.

Tekrar dizüstü bilgisayarına döndü ve ekranda Jason'ın yüzüne baktı - Jason'ın ilk zamanlarından kalma, kaşlarını çatmadığı ya da sırıtmadığı birkaç fotoğraftan biriydi bu.

Bir an için kendini merakta bıraktı. Jason

Friar kimdi?

Dikkatsiz seçimler yaparak kariyerini çöpe atan kibirli kötü çocuk mu?

Yoksa maskenin altında gördüğü, itibarının enkazının ötesinde hâlâ bir şeyler isteyen adam mı?

O biliyor muydu ki?

Emin değildi.

Ama bir şey acı verici bir şekilde netleşiyordu.

Özenle inşa edilmiş bir imajın ardına saklanan tek kişi Jason Friar değildi.

Omurgasını saran ürpertiye görmezden gelerek omuzlarını dikleştirdi ve Michael'ı durum hakkında bilgilendirmeye, son beş saatini hazırlamaya harcadığı hasar kontrol planını detaylandırmaya başladı.

Ama zihninin arkasındaki küçük ses susmayı reddetti.

Yıllar sonra ilk kez, uzun zamandır gömdüğü bir şeyin belirgin, dırdırcı çekimini hissetti.

Onun vicdanı.

Bölüm

Altı

Jason taksinin arkasında oturmuş, spor çantasının sapını kavrayarak önündeki yüksek stadyuma bakıyordu. Öğleden sonra güneşi cam cepheden yansıyarak girişin üzerine uzun gölgeler düşürüyordu. Hem özlemine çektiği hem de korktuğu bir manzaraydı bu: Misafir takımının kulüp binasına açılan kapı, tüm hayatını tanımlayan oyuna geri dönüş kapısı.

Parmaklarını büktü, omzundaki hafif sertliği hissetti, kariyerinin bir yılına mal olan ve neredeyse geleceğini yok eden bir sakatlığın devam eden hayaletini.

Oradaydı. Önemli olan buydu. Ama öyle miydi?

Bir yıl önce, kolu askıdayken, itibarı yerle bir olmuşken ve kulakları bir zamanlar ona tapan taraftarların alaylarıyla çınlarken, bir stadyumdan tıpkı böyle topallayarak çıkmıştı. Takım arkadaşları da ona hiç sempati göstermemişti. Sakatlık sorunlarının en küçüğüydü. Asıl acı veren ihanet duygusuydu, bir zamanlar arkasını kollayan adamların sessiz yargılamalarıydı.

Peki ya şimdi?

Kameralar yok. Kapılarda sıraya girmiş hayranlar yok. Bir alıntı için yaygara koparan muhabirler yok.

Geri dönmüştü ama kimsenin umurunda değildi.

"Hey, dostum. Çıkıyor musun, çıkmıyor musun?" Taksicinin sesi düşüncelerini böldü. "Gitmem gereken yerler var, dostum."

Jason keskin bir nefes vererek cüzdanından birkaç banknot çıkardı.

"Evet.

Üstü kalsın."

Çantasını omzuna atıp valizini dışarı çıkardıktan sonra omuzlarını dikleştirdi ve korumalı girişe doğru yürüdü. Seni terlerken görmelerine asla izin verme. Ne olursa olsun.

Güvenlik görevlisi başını sallamadan önce ona şöyle bir baktı. "Friar, değil mi? Sizi bekliyordum."

En azından biri bekliyordu.

Jason kulüp binasına giden tünele adımını attığında bayat ter, çam katranı, deri ve mentollü merhemin tanıdık kokusu bir anda burnuna geldi. Evin kokusuydu bu.

Sonra müzik vurdu -ağır bas, keskin sözler, duvarlardan kalp atışı gibi geçen bir tür rap. Eldiven yağı kokusu kadar soyunma odasının bir parçasıydı.

Kapıyı itip açar açmaz konuşmalar kesildi. Kalabalık bir odayı susturan bir silah sesi gibi.

Müzik kesildi, geriye sadece havalandırma sisteminin hafif uğultusu kaldı.

Yirmi dört oyuncu -bazıları hâlâ kramponlarını bağlıyor, diğerleri geriniyor, birkaçı bileklerini bantlıyordu- dönüp baktı.

Hiçbiri gülümsemedi.

Jason düşmanlık bekliyordu ama lanet olsun, hava düşmanlıkla doluydu. Açıkça nefret değil, henüz değil. Ama şüphe? Güvensizlik? Evet, bunlar fazlasıyla vardı.

"Rahip! Ofisime, hemen."

Odanın arkasından gelen ses, gerginliği bir kırbaç gibi şaklattı. Oyuncular rutinlerine devam etti ama yan bakışlar devam etti.

Jason soyunma odasını boydan boya yürüdü, çivileri fayans zemine vuruyordu.

Menajerin ofisinde üç adam bekliyordu.

Jason Sam Monteleone'nin burada olacağını biliyordu ama yine de bir yumruk yemiş gibi hissetti. En son aynı kulübeyi paylaştıklarında Sam yedek kulübesinin koçuydu ve skandal patlak verdiğinde Jason'ı kınayan en yüksek seslerden biriydi.

Sam sandalyesinde arkasına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, her yönüyle sert bir emektar gibi görünüyordu. Tuzlu ve biberli saçları seyrelmiş, yüzü biraz daha çizgilenmişti ama kaşları çatıktı.

"Oturun."

Jason çantasını kapının yanına bıraktı ve oturdu.

Sam başını sallayarak, "Demek seninle gerçekten sözleşme imzaladılar," diye mırıldandı. "Çok yazık."

Jason gülümsedi, dişleri vardı ama sıcaklık yoktu. "Ben de seni gördüğüme sevindim Sam." Monteleone masadan kalktı ve ayağa kalktı.

Jason sanki vuruş antrenmanına başlamak üzereymiş gibiydi.

"Elime ne güzel bir koz verdiler," diye tersledi. "Önce iki eliyle kendi kışını bulamayan çaylaklarla dolu bir takımım var, şimdi de sen varsın - ikinci lig otobüs terminalinden daha kötü bir üne sahip, yıkanmış, kibirli bir pislik parçası."

Jason irkilmedi. Daha kötülerini duymuş, daha kötülerini hissetmişti.

Sam parmağını göğsüne soktu. "Beni dinle, Rahip. Senden hoşlanmıyorum ve sana güvenmıyorum. Genç adamlarımdan uzak dur. Senin saçmalıklarının bu kulüp binasına bulaşmasını istemiyorum."

Jason sandalyesinde arkasına yaslandı ve bacaklarını uzattı. "Güzel moral konuşması, Koç. Eski günlerdeki gibi."

Sam'in dudağı kıvrıldı. "Aklandın, ha?"

Jason'ın çenesi gerildi. "Bu doğru."

Yaşlı adam homurdandı. "Dumanın olduğu yerde ateş de vardır."

Jason yavaşça nefesini verdi ve Sam'e saçma suçlamalarını tam olarak nereye sokacağını söyleme isteğini bastırdı.

Bunun yerine ayağa kalktı ve çantasını omzuna attı. "Tarih dersini bitirdiysek, otuz dakika sonra BP'ye gideceğim."

"Dolabın Artie'de. Ortalığı karıştırmamaya çalış."

Jason başka bir şey söylemeden dışarı çıktı ama derisinin altındaki sıcaklık kaynıyordu. Dedikodular asla geçmeyecekti. İyi o zaman. Bırakın ondan şüphe etsinler. Ondan nefret etsinler. Çünkü sahada top koşturmaya başladığı anda bunların hiçbirinin önemi kalmayacaktı.

Birkaç saat sonra Jason vurucu kutusuna adımını attı, sopayı sıkıca kavramıştı.

Atıcı hazırlandı. Hızlı top.

Jason'ın bedeni beyninden önce hatırladı. Tanıdık ağırlık değişimi, göbeğindeki sarmal gerilim, güçlü salınım-

ÇAT!

Sopa topla tatlı, tatmin edici bir ses patlamasıyla buluştu.

Top sol merkeze doğru süzüldü ve tek vuruşluk bir vuruş yaptı.

Jason topun gidişini zar zor izledi. Yedek kulübesinden onu izleyen gözlerin sıcaklığını hissederek birinci kaleye doğru koşmaya başlamıştı bile.

Evet. Top hâlâ ondaydı.

Birinci kaleci Tom "Pigpen" Pignante, Jason öne geçerken sıırttı.

"Seni tekrar içeri aldılar, ha? Sanırım artık herkesi kabul edecekler."

Jason'ın dudakları kıvrıldı. "Hâlâ o çöpü çiğniyor musun?" Pigpen'in yanağında şişen tütün tomarına bir bakış fırlattı.

Pigpen, Jason'ın kramponlarını ıskalayarak toprağa kahverengi bir akıntı tükürdü. "Kendi takım arkadaşlarımı ispiyonlamaktan iyidir."

Jason'ın vücudu gerildi.

"Benim burada olmam ve senin hâlâ alttan beslenen biri olman seni yakıyor olmalı," dedi soğukkanlılıkla.

Pigpen'in gözleri karardı. "Piç kurusu."

Jason içeri girdi, Pigpen'i n varlığını hissedebileceği kadar yaklaştı. "Dikkatli ol, Pigpen. Biraz ürkek görünüyorsun."

Birinci kale hakemi eliyle aralarına vurdu. "Ayrılın." Jason yavaş bir nefes verdi ve omuzlarını gevşeterek geri çekildi. Ama öfke oradaydı, derisinin altında kıvrılmıştı. Bu geri dönmek yeterli değildi. Ait olduğunu kanıtlamak zorundaydı.

Çünkü bunu yapana kadar, unutmamasına asla izin vermeyeceklerdi.



Maçın geri kalanı da ilk vuruşu gibi olaysız geçti. En azından birinci kaleye bir şey fırlatmamıştı ama sopası bir kürdan kadar işe yaramıştı. Şövalyeler yine de kaybetti, altıya bir.

Kimsenin umurunda değildi.

Tünelden soyunma odasına doğru akıyorlardı, gülüyorlar, itişip kakışıyorlar ve sanki yenilmek yerine lig şampiyonluğunu garantilemişler gibi itişip kakışıyorlardı. Jason her zamanki hayal kırıklığı mırıltılarını, gergin çeneleri, yere titrek bakışları, yani umursadıklarını gösteren bir şeyler bekliyordu.

Bunun yerine, kulüp binasına girdikleri anda kaos patlak verdi.

Oyuncular yemek masasının etrafında toplanmış, sanki bir ziyafetmiş gibi makarna ve ızgara tavuğu mideye indiriyorlardı. Havlular havada uçuşuyor, kumaşın çıplak tene çarpması kahkahalar ve küfürlerle karşılanıyordu. Biri hoparlörün sesini açmış, dolapları çınlatacak kadar yüksek bir rap ritmi çalıyordu.

Jason kapının girişinde durmuş, eldivenlerini sıkıca kavramıştı. Beyzbola ne olmuştu böyle?

Eskiden -hatta sadece bir yıl önce- böyle bir mağlubiyet kulüp binasını hüsrana boğardı. Elbette içinde boğulmazdınız ama hissederdiniz. Onu sahiplenirdiniz. Çaylaklar sanki bu da ofiste sıradan bir günmüş, uğruna savaşıacak bir şey kalmamış gibi davranıyordu.

"Aptallar, değil mi?"

Omzundaki aksanlı ses dönmesine neden oldu.

Juan Ramirez, Şövalyelerin en yakını, duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, yaşanan sirkiz izliyordu. Üniforması hâlâ terden ıslanmıştı ama yüzündeki ifade küçümsemeyle kuruydu.

Ramirez başını sallayarak, "Onlar genç," diye devam etti. "Aptallar. Burada olmaktan mutlular, maaş çeklerini almaktan mutlular, beklentileri karşılamaktan mutlular." Dudağı hafifçe kıvrıldı. "Ligin bizim çöp olduğumuzu düşündüğünü biliyorlar, bu yüzden önemli değilmiş gibi davranıyorlar. Kulübe hoş geldin, Friar."

Jason'ı omzundan alkışladı ve mücadelenin içine doğru yürüdü.

Jason orada bir süre daha durdu, manzarayı, bu çocukların sıradanlığı kabullenmelerindeki gülünç kolaylığı seyretti.

Sonra onları gördü.

Akbabaları.

Bir grup muhabir dolabının etrafını sarmış, kameraları ve mikrofonları hazır, saldırmak için bekliyorlardı. Şimdiden bu mağlubiyetin günah keçisi, akşam özetinin hikayesi olmuştu. Tek sayılık atışının ötesine geçememiş, kutlanmaya değer hiçbir şey yapmamıştı. Bu da suyun içinde kan olduğu anlamına geliyordu.

Jason çenesini sıktı, omuzlarını dikleştirdi ve aslanın inine doğru yürüdü.

Medya onu fark ettiği anda saldırı başladı.

Flaşlar patladı, kameralar tıkladı ve mikrofonlar yüzüne doğru tutuldu.

Sonra sesi geldi.

Jason'ın bir daha duymamak için dua ettiği çakıllı, bıyıklı ve dumanlı t rp .

"Omzun nasıl, Rahip? Dışarıda pek iyi görünmüyordu."

Jason, beyzbolun magazin asalağı Stan Garvin'in tam görüntüsü kaburgalarına hızlı bir top gibi çarpmadan önce zar zor döndü.

Aynı buruşuk takım elbise, deri kaplı bir not defterine sarılmış aynı nikotin lekeli parmaklar, dudaklarından sarkan aynı lanet yanmamış sigara. Burnu kızarmış, yüzü şişmiş, sırtışı tembel ve alaycıydı. Piç kurusu bayat bira ve ucuz tıraş losyonu gibi kokuyordu.

Jason'ın midesi sıkıştı.

Steroid söylentileri patlak verdiğinde Garvin onun kellesini isteyen ilk muhabir olmuştu. Her saha dışı hatasını, her gece partisini, her fırlatılan kaskı bir karakter suikastına dönüştüren oydu. Son karşılaşmalarının üzerinden tam bir yıl geçmişti ama yine de aynı alaycı tavır onu bekliyordu.

Garvin bir adım daha yaklaştı, sesi neredeyse komplocu bir şeye dönüştü. "Meyve suyunu bıraktığına emin misin? Tabakta yumuşak görünüyordun."

Jason'ın parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. Ama Garvin daha bitirmemişti.

"Belki de," diye devam etti, başını eğerek, zehirli bir eğlenceyle dolu bir sesle, "roid'lerde kalmalıydın."

Jason'ın kulaklarında kan kükredi.

Sonra bir de baktı ki elleri Garvin'in ucuz takım elbisesini yumrukluyor, adamı metal dolaplara geri çarpıyor. Bir ses kakofonisi patlak verdi -düşen tuvalet malzemeleri, dağılan eşyalar, kameraları flaş ışığı gibi yanıp sönerken birbirlerine bağıran muhabirler.

Jason zar zor fark etti.

Garvin'le burun burunaydı, damarlarında öfke dolaşıyor, vücudu patlamamak için çaba harcıyordu.

"Seni orospu çocuğu," diye homurdandı Jason, sesi kendini tutmanın verdiği g le çiğ çıkmıştı.

Garvin'in sırtışı daha da derinleşti.

Sonra piç b z şt  ve ona bir öpücük kondurdu.

"Baş hikâyem için teşekkürler, Keşiş," diye mırıldandı Garvin. "Hiç hayal kırıklığına uğratmıyorsun."

Jason gözlerini kırıştırdı. Kameraların kayıtta olduğunu, gazetecilerin hararetle bir şeyler karaladıklarını fark edince içine bir *Oh, kahretsin* dalgası çarptı. Bunu Garvin istemişti. Jason'ı tuzağa düşürmüş, tam da bu tepkiyi vermesini planlamıştı.

Juan, Jason'ı göğsünden sıkıca kavrayarak geriye doğru çekti. Jason bir adım sendeledi, zor nefes alıyor, Garvin'in kırışmış yakalarını düzeltip kravatını düzeltmesini izliyordu.

"Saat on bir haberleri için mükemmel olacak," dedi Garvin yağlı bir sırıtışla. "Tekrar teşekkürler!"

Sonra dışarı çıktı, adımlarındaki hafif aksama Jason'ın ona ulaştığının tek göstergesiydi.

Juan göğsüne küçük bir şaplak atarak Jason'ı bıraktı. "En azından kötü omzunu kullanmadın," diye mırıldandı.

Jason onu zar zor duydu. Zihni dönüyordu. Garvin'e tam da ihtiyacı olan cephaneyi vermişti. Soyunma odasının üzerine çöken ölü sessizliğine bakılırsa herkes bunu biliyordu.

Sonra-

"ARKADAŞ! OFİSİMDE. ŞİMDİ!"

Sam Monteleone'nin sesi odanın arka tarafından duvarları sarsarak yükseldi.

"TÜM MEDYA FAHİŞELERİ, KULÜP BİNAMDAN DEFOLUP GİDİN!"

Muhabirler, yanan bir ışığın altındaki hamamböcekleri gibi kaçıştılar.

Jason yavaşça nefes verdi ve Juan'a bakmadan önce bir elini yüzünde gezdirdi. "Her şeyi berbat ettim, değil mi?"

Juan başını sallayarak kısıp bir ısıp çaldı. "Evet, dostum. Gerçekten yaptın."



"Aptal mısın yoksa ölmek mi istiyorsun?"

Sam'in sesi küçük ofiste gürleyerek duvardaki birkaç çerçeveli fotoğrafı salladı. "Tanrım, Friar. Daha bir maç için bile dönmedin ve şimdiden havai fişekler patlatıp ortalığı karıştırmaya başladın. Burası çok sessizdi."

Masanın etrafından dolandı, ağır ayak sesleri beton duvarlarda yankılandıktan sonra tekerlekli sandalyeye çöktü. Metal iskelet ağırlığının altında inliyor, sanki o da onun saçmalıklarından bıkmış gibi protesto ediyordu.

Jason karşısındaki hırpalanmış metal sandalyeye çöktü, dirseklerini dizlerine dayamadan önce ellerini yüzünde ovuşturdu. "Düşünmüyordum Skip. Her şeyi berbat ettim. Özür dilerim."

"Özür dilemek yetmeyecek, evlat." Sam öne doğru eğildi ve nasırlı parmağını aralarındaki masaya soktu. "O şerefsizin şu anda muhtemelen senin 'roid rage' olduğunu dünyaya bildirdiğinin farkında mısın? İnsanları uyuşturucudan arındığına ve düzeldiğine ikna etmenin en iyi yolu bu değil, değil mi?"

Jason'ın dişleri sıkıldı. "Ben asla steroid ya da başka bir uyuşturucu almadım."

Sam gözlerini devirdi ve yanındaki ezik metal kutuya tükürdü, çıkan keskin ses ofiste yere çarpan bir mermi kovana gibi çınladı. "Her neyse. Bunu kongre oturumlarına sakla. Umurumda değil. Sadece o boku buraya getirme."

Jason nefesini sertçe verdi, parmakları yumruk haline gelmişti. Bu aynı eski hikâyeydi, ne kadar testten geçerse geçsin, ne kadar inkâr ederse etsin, onu bir veba gibi takip eden aynı lanet suçlamaydı.

"Ve Callahan senin bir rol model olabileceğini mi düşünüyor?" Sam başını sallayarak alay etti. "O gösteriden sonra mı? Pek olası değil." Sandalyesini hafifçe döndürdü ve dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak Jason'a sert bir bakış fırlattı. "Seninle ne yapmam gerekiyor? Bunu dışarıdaki aptal çocuklardan beklerdim ama senden değil."

Jason çenesi gerilmiş bir halde aşınmış muşamba zemine baktı. Asıl vurucu darbe buydu, değil mi? Daha iyisini bilmeyen bir çaylak değildi. Triple-A'dan yeni çıkmış, ilk maçına çıkan bir çocuk değildi. Tecrübeli, lider olması gerekiyordu.

oyuncuların örnek aldığı biriydi. Bunun yerine, o bir ibret hikâyesiydi.

"Özür dilerim Skip," dedi Jason sessizce, boğazındaki yumruyu aşmak için kelimeleri zorlayarak. "Mazeret yok. Bir daha olmayacak."

Sam homurdandı, ikna olmamıştı. "Emin ol olmayacak." Başını son bir kez daha salladı ve migreninin tutmasına saniyeler kalmış gibi şakaklarını ovuşturdu. "Şimdi defol git buradan. Ya Friar?"

Jason kapıda durakladı.

"Bir geceliğine beladan uzak durur musun lütfen?" Sam ona el salladıktan sonra nefesinin altından mırıldandı: "Lanet olası bir gün daha. Bir gün ve başımıza gelen bu mu? Tanrım."

Jason çenesini sıkı ve çıkarken kapıyı çarpmamak için kendini zorladı. Koridorun serin havası, dolapların önünden geçerken yaşadığı hayal kırıklığının sıcaklığını zar zor bastırdı.

Lanet olası bir okul çocuğu gibi müdürün odasına çağrıldı.

O hafta ikinci kez kendini başarısız hissediyordu. Bir aptal. Bir çocuk. Ve bu duygudan nefret ediyordu.

İki yıl önce kendini savunmak zorunda kalmazdı. İki yıl önce, insanlar onun arkasını kollardı. Onu savunmak, mazur görmek, yaptıklarını önemsizmiş gibi geçiştirmek için sıraya girerlerdi. Ya şimdi? Şimdi, hiç itibarı yoktu. İyi niyeti yok. Onun tarafını tutacak kimse yoktu.

Tek başınaydı.

Ve Stacia öğrenirse Tanrı yardımcısı olsun.



Yeni takım arkadaşlarıyla iyi iş çıkardın, Rahip. Arkadaş edinmek ve insanları etkilemek gibisi yoktur.

Jason kaşlarını çatarak birasına baktı, şişe parmaklarının arasında kayganlaşmıştı, cilalı bar tablasına dayadığında tabanın etrafında yoğunlaşmıştı. Etrafında alçak bir sohbet mırıltısı uğulduyor, cam eşyaların sessiz şingirtisi barın rahat ritmini noktalıyordu.

otelin barında. Tanıdık bir manzaraydı: Oyuncular kabinlere ve yüksek tepelere dağılmış, bazıları içkilerini yudumlarken, diğerleri oyun sonrası keyif tabaklarının üzerinde toplanmıştı.

Barmen kollarının altına cızırdayan bir biftek sıkıştırdı, kömürleşmiş et ve erimiş tereyağı kokusu bir anlığına dikkatini boktan gününden uzaklaştırdı.

"Su lütfen. Teşekkürler," diye mırıldandı. Duyularını köreltecek daha fazla alkole ihtiyacı yoktu. Bir bira yeterliydi. Kariyeri zaten pamuk ipliğine bağlıydı; biraz daha özensiz davranmak ona hiçbir fayda sağlamayacaktı.

Tiz, çok tanıdık bir ses ortamdaki gürültüyü yarıp geçtiğinde çatalını kaldıracak zamanı bile olmamıştı.

"Aman Tanrım! Jason Friar!"

Bu isim barda bir kırbaç gibi şakladı, konuşmaları böldü ve birkaç kafadan fazlasını kendine çekti.

Omurgasından aşağı bir uyarı ürpertisi geçti ama artık çok geçti.

Kasırga tüm hızıyla ona çarptı; sarı saçlar, kırmızı dudaklar ve pahalı parfümden oluşan bir parıltı göğsüne çarptı. Kolları lanet bir boa yılanı gibi boynuna dolandı ve gözünü kırpmasına bile fırsat vermeden dudakları onunkilerin üzerindeydi, sıcak, ıslak ve ısrarcıydı.

Bu da neydi şimdi?

Jason'ın tepki vermek şöyle dursun, pusuyu algılayacak zamanı bile olmamıştı. Beyni geçmişinin tozlu arşivlerini karıştırdı, bir isim, bir yer, bu kadını hafızasına kazıyacak bir şey aradı.

Danielle mi? Debbie? Dawn?

Bir bilse.

Ama en büyük sorunu bu değildi.

Bir anlık bir hareket gözüne çarptı; metale vuran bir ışık parıltısı, art arda ateş eden bir kameranın kendine özgü flaşı.

Jason kaskatı

kesildi. Stan

Garvin.

Piç kurusu bir köşedeki kulübede oturmuş, bir elinde bira, diğer elinde telefon, magazin piyangosunu vurmuş gibi sırtımaya başlamıştı bile. Seyahat eden basın mensuplarından birkaç kişi daha onunla birlikteydi.

ilgi piqued olarak onlar yalın içinde, Hayır Şüphe
zaten Yarınki manşetin taslağını hazırlamak.

Jason kendini kadından uzaklaştırdı -Dani? Dana mı? Onu geri
itmek için kollarından tuttu. "Vay canına. Yavaş ol."

Kadın suratını astı, parlak dudakları öfkeyle dolgunlaşmıştı. "Ne?
Yıllar oldu, Jason. Beni hatırlamadığını söyleme sakın."

Adamın midesi bulandı. Tabii ki hatırlamadığım şey tam olarak
buydu.

Ama cevap verme şansı olmadı, çünkü olan olmuştu bile.

Stan lanet bir köpekbalığı gibi sırtıyordu.

Jason manşeti şimdiden görebiliyordu: Jason Friar Eski
Numaralarına Devam Ediyor-Beyzbolun Kötü Çocuğu Beladan Uzak
Duramıyor.

Lanet olası akbabalar.

Kadının kollarını bırakmadan önce tutuşu biraz daha sıkılaştı ve
sert bir şekilde nefes verdi. "Dinle-uh..." Bir isim aradı, bulamadı ve
yoluna devam etti. "İyi bir zaman değil."

Daha sert dudak büktü, kirpiklerini kırıştırdı. "Hadi ama bebeğim.
Eskiden çok eğlenirdik."

Aman Tanrım.

Jason elini yüzünde gezdirdi, çenesi gerildi. Stacia'nın öfkesini
kilometrelerce öteden hissedebiliyordu, ela gözlerindeki buzu, ağzının
o acımasız çizgiyle nasıl düzleşeceğini.

Onu öldürecekti.

Ve çılgınca bir nedenden dolayı
umursuyordu. Bu ne zaman oldu?

Bölüm Yedi

Stacia sarsılarak uyandı, kalbi kaburgalarına çarpıyor, teri teninde soğuyordu. Nefesi sık soluklarla geliyor, rüyadan arta kalanlar zihnini tırmalıyordu. Kâğıtlar yere saçılmış, bir cilt yatağın kenarında sallanmaya başlamış, sonra da yanlarına düşmüştü. Dizüstü bilgisayarını şilteden kaymadan hemen önce yakalamak için hamle yaptı, parmakları soğuk metali bir can simidi gibi kavradı.

Telefonu komodinin üzerinde titreyip zil sesi Hail to the Chief - babası için ayarladığı özel ses- olarak çaldığında nabızı hâlâ kulaklarında atıyordu.

Nefesini sertçe verdi. Tabii ya.

Cevap vermek için telefonu kaydırıldı. "Baba."

"Nerelerdeydin? Seni iki kez aramak zorunda kaldım."

Adamın alaycı tonu, hoşnutsuzluğunun ağırlığı göğsünü sıkkan bir mengene gibiydi. Özür dilemeye yönelik tanıdık dürtü su yüzüne çıktı, otomatikti, yılların şartlandırmasıyla kök salmıştı. "Özür dilerim. Uyuyordum."

Saat gece on biri geçiyordu. Ama Senatör Kendall için bunun hiçbir önemi yoktu. Saat dilimleri, uyku programları, kişisel sınırlar; bunların hiçbirisi onun dışında kimse için geçerli değildi.

Diğer uçtan bir homurtu. Belli ki bahanesi yeterince sakinleştirici değildi. "Yeni bir müşterin olduğunu duydum. Sana bir yer bulacağımı söylemiştim."

Çenesini sıkı ve televizyonun sesini kısarak yastıklara yaslandı. "Bir yerim var."

"Sporcular mı, Anastasia?" Sesi bir tokat gibi adının etrafında kıvrıldı. "Seni spordan daha yüksek, daha iyi bir şey için yetiştirdim." Adamın tiksintisi hissediliyordu, sanki Anastasia'nın kendi politik dünyasının dışında çalışması fikri bile onu aşağılıyormuş gibiydi.

Acı bir kahkahayı bastırdı. "Peki siyaset daha mı temiz?"

"Daha temiz olmayabilir ama asildir." Sesi, kampanya duraklarında, basın toplantılarında, bağış toplama galalarında binlerce kez duyduğu o yüksek ve kibirli tona büründü. "Biz hizmet ediyoruz. Bu ülkeyi daha iyi bir yer haline getiriyoruz."

Biz mi?

Onu hiçbir zaman kendi dünyasının bir parçası olarak görmemişti. O, imajının bir aksesuarı, siyasi satranç tahtasında iyi eğitilmiş bir piyondur. Ve bundan bıkmıştı.

Şakaklarını ovuşturdu, yorgunluk bastırıyordu. "Aynı fikirde olmadığımı kabul edelim. Ne istiyorsun? Geç oldu ve yapacak işlerim var."

Bir duraklama. "Yani uyuyor muydun? Hmmm." Sesinden şüphe damlıyordu. "Ne olursa olsun, bu son işinizi tartışmak istiyorum. Bu hiç uygun değil."

"Benim için mi, senin için mi?" diye karşı çıktı. "Bir sporcuyla çalışarak lekeleneneğimden mi korkuyorsun? Bir şekilde sana da bulaşır diye mi?"

İç çekişi ağırdı ve hayal kırıklığıyla doluydu. "Bu konudaki tutumumu biliyorsun Anastasia. Tanrı aşkına, steroid kullanımıyla ilgili Senato komitesinin başkanıyım. Kızımın onlardan biriyle çalışması beni ikiye bölüyor, Senato'da alay konusu yapar. Bu beni zayıflatıyor."

Şimdi onu evindeki ofisinde, muhtemelen bu saatte bile hâlâ ütülü bir takım elbise içinde hayal edebiliyordu. Onunla ilgili her şey kontrollüydü - duruşu, duruşu, mükemmel bir şekilde düzenlenmiş dünyası. Dağınıklık yok, dağınıklık yok, hiçbir şey yerli yerinde değil. Sadece düzen talep etmiyordu, düzeni somutlaştırıyordu.

Her şey her zaman plana göreydi. Onun planının hiçbir zaman önemi olmamıştı.

Boğazındaki sıkı düğümden sonra yutkundu. "O zaman herkese senin büyük hayal kırıklığının olduğumu söyle." Kelimeler ağzından acı ve keskin bir şekilde döküldü. "Bu gerçekten çok uzak olmaz."

Sessizlik, söylenmemiş kelimelerle kalınlaşarak uzadı. Bir yanı daha da zorlamak, ona gerçeği söylemek istiyordu; Jason Friar'la çalışmak için işe girmekle kalmamış, onunla yatmıştı. Sadece

Bunun onu sarsıp sarsmayacağını, onun hakkında dikkatle oluşturduğu imajını kırıp kırmayacağını görmek istiyordu.

Ama o daha iyi biliyordu. Onu umursamayacaktı. O sadece görüntüyü önemserdi.

"Melodramatik olma," dedi sonunda, sesi kırılmıştı. "Patronunla alternatif, daha kabul edilebilir bir pozisyon hakkında konuştum bile."

Parmakları battaniyenin içine kıvrıldı. "Sen ne?"

İhaneti tam olarak algılayamadan televizyon ekranındaki hareket gözüne çarptı. "Olamaz."

Babasının sesi kulağında parazite dönüştü. El yordamıyla kumandayı bulup sesi açtı ve bu sırada telefonunu düşürdü.

Ekran son dakika haberleriyle aydınlandı.

Jason Friar. Bir dolaba sıkıştırılmıştı. Elleri bir muhabirin gömleğinin içinde. Stan Garvin'in kendini beğenmiş yüzü.

ESPN afişi ekranın alt kısmında kayıyordu: "Jason Friar'ın Detroit'teki Erimesi-Canlı Görüntüler."

"Oh, hayır, hayır, hayır, hayır!" Telefonu almak için çabaladı, kalbi kaburgalarına çarpıyordu.

"Aklından ne geçiyordu ki?" Ona söz vermişti.

Ölmek mi istiyordu? Yoksa o da şimdiye kadar karşılaştığı diğer tüm erkekler gibi umursamaz, bencil ve ardında bıraktığı serpintiden tamamen habersiz miydi?

Babasının sesi telefon hattında çatırdadı. "Anastasia? Neler oluyor?"

"Gitmem gerek," diye tersledi. "Ve sakın Michael'ı arama!" Babası bir yanıt veremeden telefonu kapattı.

Bunun bedelini daha sonra ödeyecekti kuşkusuz. Ama şu anda Jason Friar bunun bedelini ödemek üzereydi.

Dizüstü bilgisayarını kaptı, e-postasını açtı ve Knights'ın halkla ilişkiler ekibine hızlıca bir dizi mesaj gönderdi. Henüz hikâyeyi kurtarmak mümkün değildi ama sabah manşetleri çılgına dönmeden önce hasar kontrol sürecini başlatabilirdi.

Ceketini sandalyeden çekti ve zihninde seçenekleri sıralayarak kapıya doğru hışımla yürüdü.

Onu öldürecekti.

Ama önce Knights yönetimiyle konuşması gerekiyordu. Bu eğlenceli olacaktı.



Masasına çarpan gazetenin tokadı Stacia'nın vücudunda bir gerilim dalgası yarattı, ani hareket kahve fincanını tehlikeli bir şekilde kenara doğru salladı. İçgüdüsel olarak hamle yaptı ve tamamen devrilmeden hemen önce fincanı yakaladı, ama sıcak sıvı dalgası kenarından akarak başparmağının tabanını haşlamadan önce değil.

Keskin bir nefes çekti ve acıyı dindirmek için elini ağzına götürdü.

Karşısındaki Cole Hammonds ters ters baktı, yüzü zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle kızarmıştı.

"Onun imajını böyle mi düzeltiyorsun?"

Sesi bir kırbaç gibi şaklıyordu, her hecesi keskin, kesik ve hayal kırıklığıyla doluydu.

Stacia yavaşça nefes verdi, dökülen kahveyi peçeteyle silerken kendini sakın kalmaya zorladı. Sonra gazeteyi kaldırdı ve tüm büyük spor kanallarında dolaşmaya başlamış olan manşeti okudu.

Jason Friar - Eski Günlerine mi Dönüyor?

Gözleri manşetin altındaki fotoğrafa odaklandığında midesi bulandı.

Jason, loş bir otel salonunun barında oturuyor, çok genç bir kadın üzerine atlamış, parmakları gömleğine yapışmış, parlak dudakları kulağına yaklaşmıştı.

Jason'a, medyaya, Cole'a ve kıskançlığa çok yakın bir şeyin omurgasına tırmanması nedeniyle kendisine yönelik bir öfke patlaması hissetti.

Tanrım, kızın yasal olmasını umuyordu.

"Eee?" Cole talep etti, sandalyesi inerken

o.

Stacia, Jason'ın fotoğraftaki ifadesini, omuzlarının sert çizgisini, ağzının gerginliğini inceledi. Gözlerinde ne bir eğlence ne de duruşunda bir rahatlık vardı. Aksine, kapana kısılmış gibi görünüyordu.

Tırnağıyla resme dokundu. "Bundan zevk alıyor gibi görünmüyor. Belki de onu itiyordu."

"Lütfen." Cole homurdanarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kimse onu uzaklaştıramaz. Ben bile."

Bu ima Stacia'nın midesini bulandırdı ama yüzünü soğukkanlı tuttu.

Adam sertçe nefes verdi, bir elini yüzüne sürdükten sonra Stacia'ya sert bir bakış fırlattı. "Bu senin için çok mu zor Stacia? Jason Friar'ı idare etmek çok mu zor?"

Stacia'nın omurgası kaskatı kesildi ve bir an için içini soğuk bir korku kapladı.

Yıllarını pislikleri temizleme işinde en iyilerden biri -pratikte kusursuz- olarak ün kazanmak için harcamıştı. Ve şimdi, bu işe başlayalı dört gün olmuşken, Cole şimdiden onun bu işin üstesinden gelme yeteneğini mi sorguluyordu?

Adamın bakışlarıyla doğrudan karşılaştı. "Dört gün önce benden onunla çalışmamı istedin," dedi, derisinin altında kaynayan hayal kırıklığını görmezden gelerek. "Ne bekliyordunuz ki? Kilise korosunda Alleluia söyleyen bir koro çocuğu mu?"

Cole'un burun delikleri alevlendi ve bir an için onun gözlerinde bir eğlence parıltısı gördüğünü sandı ama emin olamadan kayboldu.

"Ben sonuç bekliyorum. Bunu değil." Parmağını kâğıda doğru uzattı, yüz ifadesi hayal kırıklığıyla çarpılmıştı. "İmza törenindeki fiyaskodan sonra ikinizi de biraz rahat bırakmaya hazırdım. O bir zamanlar bir yıldızdı ve yemlenmeye alışık olmadığını anlıyorum. Ama spor politika değildir. Bu farklı bir oyundur ve o sizi kontrol etmeden önce sizin onu kontrol edebilmeniz gerekir."

Sözleri iyi yerleştirilmiş yumruklar gibi, kesin ve acımasızca iniyor, kadının kalan azıcık sabrını da delip geçiyordu.

"Planlarım var-"

"Senin planların umurumda değil." Küçümseyici bir el sallayarak onun sözünü kesti. "Harekete önem veririm. O yüzden küçük kıcını kaldırıp

Detroit'e git ve bunu düzelt."

Sandalyesinin yere sürtünmesi sarsıcıydı, ayağa kalkarken hareketi ani oldu.

Stacia çenesini sıktı, kendini sabitlemek için masasının kenarını kavradı.

"Sanırım bugün Detroit'ten ayrılıp Kansas City'ye gidiyorlar," dedi dikkatle ve ses tonunu ölçerek. "Salı günü ekiple orada buluşabilirim."

Cole kaşlarını çatarak adımlarının ortasında durakladı. Bakışları daraldı, onu değerlendiriyor, test ediyordu. Sonra homurdanarak onayladı.

"Humpf. İyi. Oraya git ve Friar'a sözleşmesinin şartlarını hatırlat," dedi, sesi çakıl gibiydi. "Ve bunu düzelt."

Bununla birlikte, kapıya doğru yürüdü ve arkasından çarparak kapattı.

Onu.

Bu Sessizlik takip etti oldu boğucu, kalın ile ve Cole'un zorlukla dizginlenen öfkesinin kalıntıları ve kendi kaynayan hayal kırıklığı.

Stacia parmaklarını yumruk yaptı, derin bir nefes alırken tırnakları avuçlarına batıyordu. İçeri ve dışarı. İçeri. Dışarı. Nabızı şakaklarına çarpıyor, sinirleri kalıcı bir gerginlikle uğulduyordu.

Hammonds bununla başa çıkamayacağını düşündü. Kelimeler midesine asit gibi oturmuştu.

Babası ondan şüphe etmişti. Patronu onu otobüsün altına atmıştı. Ve şimdi Cole Hammonds ona ilk büyük görevine çıkmış bir çaylak gibi bakıyor, başarısız olmasını bekliyordu.

Hayır. Böyle bir şey olmayacak. Bugün olmaz.

Omurgasını dikleştirdi, bir eliyle bluzunu düzeltti ve telefona uzandı.

"Maggie? Bana Kansas City'ye bir uçak bileti ayarlayabilir misin?"

Bölüm Sekiz

Başka bir gün, başka bir stadyum. Yeni taraftarlar, aynı eski medya, aynı yorgun tezahüratlar. Bir zamanlar, yeni beyzbol sahalarına girmeyi, kalabalığın nabzını hissetmeyi, her stadyumun tuhaflıklarına yapışan tarihin ağırlığını hissetmeyi severdi. Boston'daki Yeşil Canavar. Yankee Stadyumu'ndaki Tribün Yaratıkları. Wrigley'in sarmaşık kaplı duvarları. Oracle Park'taki keskin okyanus havası. Ya şimdi?

Kansas City. Dev şelaleli basketbol sahası.

Bitik olmadığını kanıtlamak için çıktığı aşağılayıcı turun bir sonraki durağı.

Atış makinesi vızıldayarak başka bir topu kendisine doğru fırlatırken Jason sopayı daha sıkı kavradı. Sopayı salladı. Zayıf bir uçan top.

"Kahretsin," diye mırıldandı, sanki vuruşunu eski gücüne kavuşturabilecekmiş gibi omuzlarını yuvarladı.

Makine tekrar vınladı. Savurdu, zar zor temas etti ve tembel bir yer topunu ağa gönderdi. Bu eskiden zahmetsizdi.

"Yeterince uzun süredir vurmadığını mı düşünüyorsun?" Tanıdık, yumuşak ses makinenin sabit uğultusunu kesiyordu.

Jason dişlerini sıktı ve makineyle ritim tutarak vuruşunu yaptı. Top dokunulmadan geçti.

"Grev Üç, I düşün." Stacia gözlemlendi, onu ses soğukkanlı, etkilenmemiş.

Makineye kaşlarını çattı. Lanet olsun.

O gelmeden önce birkaç gün geçirmeyi ummuştu. Hayal kırıklığına uğramış bir öğretmen gibi tepesinde dikilen o kadın olmadan da salınımını geri kazanabileceğini kanıtlamak için -en azından kendine- birkaç gün. Aldığı her nefeste onu istemiyormuş gibi davranmak için birkaç gün.

"Demek şimdi beyzbol dilini öğreniyorsun," dedi arkasını dönmeden, sesini sıradan bir şeye zorlayarak. "Aferin sana, Stacia."

Bir sonraki top ateşlendi. Topu savurdu, bu sefer daha iyi temas etti ama yine de bir dış saha oyuncusunu geçemezdi. Makinenin gücü kesildi.

Jason dönüp baktı, gözleri parlıyordu. "İşim bitmemiştir."

Stacia vuruş kafesinin hemen içinde duruyordu, özel dikim soluk mavi takım elbisesi içinde cilalı bir kontrolün resmiydi. Blazer ceket vücudunu doğru yerlerden sarıyor, Jason'ın bakışlarını ceketin altından görünen dantelin alaycı V'sine çekiyordu. Bu kez beyazdı, oteldeki o geceki gibi siyah değil.

Ne kadar danteli vardı?

Daha da önemlisi, onu bundan ne kadar çabuk kurtarabilirdi?

Kasıkları kıpırdadı ve aniden atlet kayışından pişmanlık duydu. Kız burada kalırsa o ince plastik tabaka onu pek fazla şeyden korumayacaktı.

Kollarını kavuşturdu ve makineyi kontrol eden düğmeyi engelledi. "Şimdilik öylesin. İki saatten fazladır bu işle uğraşıyorsun. Yeterince pratik yapmadığını mı düşünüyorsun?"

"Yaklaşamadım bile," diye homurdandı. "Salınımın geri geldiğini hissedene kadar olmaz."

Başını eğdi, onu düşündü ve bu onda onu öpme isteği uyandırmadıysa lanet olsun. "Salıncak bana iyi göründü."

"Tanrıya şükür ki vuruş koçu değilsin," diye karşılık verdi ve makineyi tekrar çalıştırmak için onun yanından uzandı. Eli kalçasına değdi, sıcaklık eteğinin kumaşından sızıyordu. Çenesini sıkı, tepki vermemek için kendini zor tuttu.

Makine tekrar vınladı. Hiçbir şey olmadı.

Jason'ın kaşları daha da çatıldı. "Sanırım makine de yoruldu."

Hayal kırıklığı içinde alevlendi. Kafesten dışarı çıktı, bir vuruş sopası kaptı ve üstüne bir top yerleştirdi. Sopayı kavradı, kaslarını gerdi ve sertçe savurdu.

Keskin bir vuruş. Fena değildi. Ama omzundaki sancı ona iki yıl önceki adam olmadığını hatırlattı.

Stacia, sanki vuruş kafeslerine aitmiş gibi duvara yaslanarak, "Akıllıcaydı," diye yorum yaptı. "Belki de fazla zorluyorsun."

Burnundan nefes verdi. "Gerçekten mi? Peki ne denememi istiyorsun? Göz kapaklarımdan derin nefes almayı mı?"

Sırıttı. "O bir filmdi. Ama nefes alma kısmı kötü bir fikir değil. Rahatlamam gerek. Topu hisset."

Sabrı kırıldı. "Sen gerçek misin? Hiç beyzbol topuna vurdun mu? Oh bekle, gevşeyebilirsin ve kışındaki sopa düşebilir." Bakışlarını daralttı. "Yoksa rahatlamak için bir içkiye mi ihtiyacın var?"

Kızın yüzünü buruşturması çabuk oldu -neredeyse fark edilmeyecek kadar- ama adam bunu gördü. Suçluluk duygusu karnını yumrukladı.

Dick hamlesi, Friar.

Çantasını bıraktı, sopayı adamın elinden aldı ve geniş bir kavis çizerek savurdu; neredeyse topuklu ayakkabılarıyla devriliyordu.

Adam homurdandı. "Öyle değil."

Jason sopayı onun elinden aldı ve yavaş, kontrollü daireler çizerek gösterdi. Kız onu dikkatle taklit etti, vücudu kasıtlı bir ritimle hareket ediyordu.

"Topu şuraya koy."

Jason kaşlarını kaldırdı ama mecburen yaptı.

Topu savurdu. Ve ıskaladı. Dudaklarından hiç de kadınlara yakışmayan bir küfür döküldü.

Jason sırtıtmamak için kendini zor tuttu. Daha hafif bir sopa kaptı ve elini uzattı. "Ayakkabılar."

Kadın gözlerini kırıştırdı. "Affedersiniz?"

"Beni duydun. Bu topuklular ilk arabamdan daha pahalı. Gerçekten onlarla bileğini kırmak mı istiyorsun?"

Ters ters baktı. "Sen krampon giyiyorsun."

"Kramponlar çekiş için üretilmiştir. Manololar ise bacaklarını göstermek içindir -ki bu arada çok dikkat dağıtıcıdır."

Dudakları seğirdi ama ayakkabılarını çıkarıp uzattı. Ceket de onu takip etti, dantelli bluzunun tüm görüntüsünü ortaya çıkarıyor, kıvrımlarını yasadışı olması gereken şekillerde sarıyordu.

Jason zorlukla yutkundu ve ceketini bir kancaya, ayakkabılarını da bankın üzerine attı.

"Hazır." Poposunu kıpırdatarak pozisyonunu aldı ve o lanet eteği kasıklarını ağrıtabak kadar gerdi.

İnledi. "Stacia aşkına, kes şunu."

Omzunun üzerinden baktı, dudakları kıvrıldı. "Bir sorun mu var, Keşiş?" Ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Jason onun arkasına geçti, göğsü neredeyse -ama hiç değil- sırtına bastırıyordu. Duruşuna rehberlik etti, elleri kalçalarının kıvrımlarını sıyırdıktan sonra sopanın üzerinde onunkilerin üzerine yerleşti.

Parmakları göğsünün yan tarafına dokundu. Nefesi kesildi.

İşte orada.

"Şimdi," diye mırıldandı, sesi daha alçak, daha sertti. "Topa doğru salla."

Top tee'den fırladı. Kız

ciyakladı. "Vurdum!"

Jason sırtıttı. "Evet. Tekrar dene."

Duruşunu ayarladı ve kirpiklerinin arasından ona bir bakış fırlattı.

"Bana yardım etmeyecek misin?"

Şüphe alevlendi. Onu yakınında istiyordu. Ateşe yaklaşan pervane gibi, tekrar arkasına geçti ve vücutlarını aynı hizaya getirdi.

Kadın savurdu. Çat. Çizgi vuruşu. Heyecanla döndü -doğrudan onun kollarına. Nefesleri birbirine karıştı. Dudakları birkaç santim ayırıydı.

"Makineyi istemiyorum," diye fısıldadı.

Onu öptü. Yavaş, derin, tüketen bir öpücüktü bu, başladığı anda bir hata olduğunu anlamıştı ama umurunda değildi. Dili dudaklarını yokladı, nazikçe yaladı ama o karşılık verene kadar içeri girmedi. Sonra onu daha yakına çekti, elleri aşağı kayarak sert kalçalarını kavradı, onu kaldırdı ve vücuduna doğru şekillendirdi, kalçaları kavradığı sikini kucakladı.

Kollarını onun boynuna doladı, ellerini saçlarına doladı ve onu sıkıca aşağı çekti.

Kulaklarındaki kan uğultusuna rağmen tünelin derinliklerinden gelen bir ses duydu. Yağmur yağdığı ve sahada kan basıncı alamadıkları için kendi vuruş antrenmanlarına gelen oyuncuların sesleri. Öpücüğü bıraktı ve onun yeşil gözlerine baktı, orada yansıtılan şaşkınlığı yakaladı. "Giymek isteyebilirsin. Oyuncular BP için geliyor."

Saçlarını okşayarak bir düzene soktu. Adam ona ceketini ve ayakkabılarını uzattı, o da hızla giyindi. Tam yerleşiyordu ki birkaç oyuncu ve vuruş koçu küçük kafes alanına girdiler.

Jason uzaktaki duvara yaslanmış, hissetmekten çok uzak olduğu rahat bir poz taklidi yapıyordu.

Stacia saçlarını savurdu ve sert bakışlarını Jason'ın üzerine dikti. "Hâlâ geçen geceki davranışlarını tartışmamız gerekiyor."

Kaşlarını çattı. "Ne?" Tanıdık geldi. "Hey, o başlattı. Orada oturup sineye mi çekmeliydim? Ve eğer bunu tartışmak isteseydin, küçük vuruş dersine ihtiyacımız olmazdı."

Kusursuz bir şekilde kalkmış kaşlarına bakılırsa, ona inanmamıştı. "Belli ki meşgulsün, o yüzden bu gece daha sonra otele konuşuruz. Ama konuşacağız. Lütfen sinirlerinize hakim olun. Şimdilik gazetecilerden uzak dur." Çantasını aldı ve omzunun üzerinden attı. "Ve unutma, rahatla. Vuruşların çok daha gevşek olacak ve sahadan gerçekten bir şeyler çıkarabilirsin."

Oyuncular Jason'ı yuhalayıp alay ederken o sadece gülümseyip başını hafifçe eğdi. Birinci raunt Stacia Kendall.

Tehlikeli olabilirdi ama Jason'ın düşünmesini istediği gibi etkilenmemiş de değildi. Jason onun gidişini izledi, fincanını düzeltti ve usulca küfretti.

Daha bitmemişlerdi.

O gece dörtte dört yaptı.



Jason basından, kameralardan ve mağlubiyetleri zafermiş gibi kutlayan aşırı hevesli çaylaklardan kaçarak olabildiğince çabuk soyunma odasından çıktı. Takımla birlikte içmeye gitmeli, oyundaki en iyi solaklardan birine karşı dörtte dört yaptığı gecenin zaferinin tadını çıkarmalıydı. Ama onun yerine, burada yere çakılmıştı.

Lanet bir çocuk gibi.

Kutlayacak kimsesi de yoktu zaten. Soyunma odası hâlâ birinci ligde oynamaya çalışan yirmili yaşlardaki gençlerle doluydu ve gelecek sezona kadar yarısı gitmiş olacakken onların isimlerini öğrenmeye hiç niyeti yoktu. Beyzbol böyle bir şeydi. Bağlılık yok. Beklenti yok. Bu dersi zor yoldan öğrenmişti.

Otelin lobisine doğru yürüdü, bar ve ızgaranın önünde durakladı. En son oraya gittiğinde işler hızla kötüye gitmişti. Bakışları odayı taradı, kulakları arka taraftaki bir grup kadının tiz kahkahalarına takıldı.

Kötü bir fikirdi.

Ama yine de, ne zamandan beri kötü fikirlerden kaçınmakta iyi olmuştu ki?

İçeri girdi, barda bir tabure kaptı ve bir hamburger ile bir bira sipariş etti. Teknik olarak kuralları çiğnemiş sayılmazdı. Bir erkek yemek yemeliydi. Ve kabul etse de etmese de onu bekliyordu.

Stacia.

Maçtan sonra ortadan kaybolmuştu ve yokluğu olması gerekenden daha fazla canını yakmıştı. Vuruş kafesinde olanlardan sonra, Stacia'nın tünelde onu bekleyeceğinden, sahadaki canavar gecesinden sonra kendini beğenmiş, "Sana söylemiştim" bakışlarıyla hazır olacağından emindi.

Ama hayır. Onu hayalete çevirmişti.

Barmen yemeğini önüne koydu ve Jason içini çekerek bir kızartma aldı. Onu bu kadar kızdırdıktan sonra en azından onunla yemek yiyebilirdi.

Kapı açıldı ve içgüdüleriyle yeni gelenleri taramaya başladı. Birkaç muhabir içeri girmiş, bulaşacak pislik arıyorlardı. Jason onları görmezden gelmeye kararlı bir şekilde yemeğine geri döndü.

Ve sonra-

"Aman Tanrım! İnanamıyorum! Jason Friar!"

İçinden inledi. Bu gece olmaz. Bir tane daha olmaz. O günlerde gerçekten de bu kadar erkek düşkün müydü?

Kendisine doğru gelen kadın yirmili yaşların dışındaydı, parıltılı ve ucuz bir parfüm sıkıyordu, sanki bir gece kulübüne aitmiş gibi giyinmişti
-Bir otel barı değil.

Kız ona yapışmadan, sıcak bir el koluna dolandı.

"Tatlım, bizi tanıştırmak ister misin?"

Stacia onunla hayranının arasına girdiğinde Jason gözlerini kırıştırdı, gülümsemesi tatlı, gözleri ölümcüldü. Kadına döndü ve mükemmel bakımlı elini uzattı.

"Ben Stacia, Jason'ın kız arkadaşımı. Ya siz?"

Hayran kadın bocaladı, yüz hatlarını şaşkınlık kapladı ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak geri çekildi. Stacia gülümsemeye devam etti, ifadesinde şüpheyi yer bırakmayan jilet gibi bir keskinlik vardı.

Bardaki muhabirler açılarını incelikle ayarlayarak tüm sahneyi izliyorlardı.

Jason sadece bakıyordu.

Stacia onun yanındaki tabureye kaydı, birasını aldı ve sıradan bir yudum aldı. Sonra eğilerek dudaklarını hafifçe Jason'ın dudaklarına bastırdı; akbabaların çekim yapmasına yetecek kadar.

"Oyuna devam et," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı. "Kıçını kurtarıyorum."

Adam sırtıttı. "Lanet olsun, kadın. Kriptonitten bile daha iyisin. Seni yanımda tutacağım."

Farkına vardığı şey, kaburgalarına inen hızlı bir top gibi sert ve hızlı bir şekilde yüzüne çarptı. Onu yanında tutma fikri iyi hissettiriyordu. Doğru hissettiriyordu.

Neden bunu daha önce düşünmemişti ki?

Stacia onun tabağından bir kızartma çaldı ve barmene kendi birasını getirmesini işaret etti.

Homurdandı. "Benim yemeğimi yiyorsun. Kendin al."

"Kız arkadaşlar her zaman erkek arkadaşlarının yemeğini yer. Bunun inandırıcı görünmesini istiyorsun, değil mi?"

Jason gözlerini kıstı. "Yani şimdi bana inanıyor musun?"

Omuz silkmeden önce bakışları muhabirlere kaydı. "O küçük olaydan sonra mı? Evet. Yönetim de bana inanacak. Yani sözleşmen konusunda endişelenmene gerek yok."

"Doğru," dedi adam, onu dikkatle izleyerek. "Peki ya muhabirler?"

Onlara doğru tembelce bir el salladı. "Belki sonunda yakandan düşerler."

Şüphe onu pençesine aldı. "Bir müşteriyi kurtarmak için kaç kez kız arkadaş kartını kullandın?"

Yüzünden bir gölge geçti. "Çok fazla."

Jason çenesini sıktı. Bu cevap hiç hoşuna gitmemişti. Hem de hiç. "Benim yatağında olmaya ne dersin?"

Stacia irkilmedi bile. "Senin yatağına girmedim." Kaşlarını kaldırdı. "Aksini çok net hatırlıyorum."

Kadın sırtıttı. "Otel yatağında. Müşterim olmadan önce. Sayılmaz."

"Peki ya bu gece?" Vücudunun sıcaklığını hissetmesine izin verecek kadar eğildi. "Artık çıkıyoruz, değil mi?"

"Eğer seninle yatmayı seçersem, bu istediğim için olacak."

Jason'ın sırtışı derinleşti. "Kız arkadaşımın benimle yolda olması ve benimle yatmaması tuhaf görünür."

Bakışlarını Jason'ın üzerinde gezdirdi, dudakları hafifçe kıvrıldı. "Pes edeceğimden bu kadar emin misin?"

"Kazanamayacağım bahislere girmem."

Dili dudaklarındaki tuzu yalamak için dışarı fırladı ve adamın midesi kasıldı. Bir kızartma daha çaldı. Adam onun eline vurdu. "Kendininkini sipariş et. Bunlar benim."

Başını eğdi, gözleri parlıyordu. "Gücüme ihtiyacım var mı?"

Jason'ın kanı ısındı. Tabii ki var.

Cevap veremeden muhabirlerden birkaçı kalktı ve geride sadece bir kişi kaldı: Jason'ın başındaki en büyük bela olan Stan Garvin. Stan, Jason'ın her şeyi berbat etmesini bekliyormuş gibi ona baktı, yüzünde kendini beğenmiş bir sırtış vardı. İyi ruh hali anında bozuldu, o kadar lezzetli olan yemeğin tadı şimdi ağzında talaş gibi kalmıştı.

"Haydi," diye mırıldandı. "Gidelim buradan."

Ayağa kalkmaya başladı ama Stacia koluna bir el koydu. Muhabire düşünceli bir bakış atarak döndü. "Bekle biraz. Tuvaleti kullanmam gerekiyor." Sonra taburesinden kayarak tuvalete doğru gözden kayboldu.

Jason birasını yudumlarken gözleri kısıldı. Kadın şimdi ne haltlar karıştırıyordu? Birkaç dakika sonra kendini beğenmiş bir ifadeyle geri döndü.

Jason ona şüpheyle baktı. "Ne yaptın sen?"

Kadın çenesini barın arkasındaki aynaya doğru salladı. "İzle."

Jason döndü, yansıması arkasındaki manzarayla karıştı
-Az önceki hayran şimdi Stan Garvin'in kabininin içine kayıyordu. Garvin kıpkırmızı kesildi. Kadın, kaçmasına beş saniye kalmış gibi görünen muhabire sokulurken Jason gülmemek için kendini zor tuttu.

Sonunda kadın omuz silkti ve Garvin'i öfkeli bir halde bırakarak uzaklaştı. Jason başını sallayarak Stacia'ya döndü. "Sen şeytansın."

Stacia birasından yavaşça bir yudum aldı. "Stratejik olmayı tercih ederim." Stacia tekrar Jason'ın yanına döndü, birasından büyük bir yudum aldıktan sonra tabureden kaydı. "Hemen döneceğim. İzlemeye devam edin."

Stan'in karşısındaki kabine kaydı, Stan'in yüzü onun varlığıyla bir iki dakika içinde daha da kızardı. Jason izlemiyormuş gibi yapmaktan vazgeçti ve kabindeki dramayla yüzleşmek için döndü.

Evet. Onu kesinlikle yanında tutuyordu.



Stacia alıştırmış bir rahatlıkla Stan'in karşısındaki kabine kaydı, hareketleri yumuşak, telaşsız, kasıtlıydı. Ona kibar bir gülümseme sundu, keskin kenarları maskeleyen türden. "Selam Stan. Karın nasıl? Oğlunun Batı Yakası'ndaki üniversitelere baktığını duydum. Belki bir burs?"

Yaşlı muhabir gözlerini kısarak ona baktı, yıpranmış yüzünde derin şüphe kırışıklıkları oluştu. "Siz kimsiniz?" Sesinde sert bir temkinlilik vardı. "Beni nereden tanıyorsun?"

Başını eğdi, sessizliğin onu rahatsız edecek kadar uzamasına izin verdi. "Gerçekten önemli değil. Önemli olan az önce ilginç bir şeye tanık olmam." Gülümsemesinin biraz daha keskinleşmesine izin verdi. "İyi kız, Stan. Karın ne düşünürdü?"

Etraflarındaki hava değişti. Aralarındaki masa, barın gürültüsünden kopmuş bir gerilim adasına dönüştü. Etraftaki konuşmalar bile sönükleşmiş, boşluğu dolduran tek şey televizyonun uzaktan gelen mırıltısı olmuştu.

Stan'ın yüzü karardı. "Ne oluyor...?" Vücudu kaskatı kesildi, gözleri sanki kaçmak bir seçenekmiş gibi çıkışa doğru kaydı.

"İnkâr etme zahmetine girme." Stacia telefonunu çıkardı ve bileğinin bir hareketiyle ekranı ona doğru çevirdi. Lanet olası görüntü -Çok yakınına eğilmişti, eli genç kadının beline değiyordu ve loş ışıktaki parlıyordu. "Karın bunu görmekten hoşlanmazdı. Ne derdi merak ediyorum."

Stan hamle yaptı ama o telefonu kapamadan kadın geri çekip cebine soktu. Kalbi kontrolün verdiği o tanıdık heyecanla güm güm atıyordu.

"Hiçbir şey olmadı," diye bağırdı, yüzü öfkeyle kızarmıştı. "O kızı tanımıyorum bile."

Kadın kaşlarını kaldırdı. "Doğru. Ama o fotoğrafı gösterip her türlü şeyi, hatta apaçık yalanları bile söyleyebilirim. İnsanlar skandalları sever. Bana inanacak bir sürü insan bulabileceğimi düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

Yüz ifadesi öfke ve endişe arasında gidip geldi. "Bu Friar ve o kızla mı ilgili?"

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Bu senin ve arkadaşlarının yürüttüğü amansız karalama kampanyasıyla ilgili - kızlar, iftiralar, düpedüz uydurmalar. Bir olayı alıyorsunuz, müstehcen bir şeye dönüştürüyorsunuz ve halk bunu yiyip bitirene kadar sürdürüyorsunuz."

Gözleri kısıldı, çenesindeki kaslar zıpladı. "Ve sen tüm bunların içinde çok tatlı ve masumsun, değil mi? Onu bir koro çocuğuna dönüştürmeye çalışan imaj danışmanı? Sanki halka yalan söylemiyorsun."

Sessiz bir kahkaha attı, sinirlenmemişti. "Ben işimi yapıyorum. Jason da kendi işini yaptı. Burnunu temiz tutuyor. Bu arada senin gibi akbabalar sırf birkaç sütun doldurmak için onu başarısızlığa sürüklüyor. Bunun neresi etik?"

Stan başını sallayarak sertçe nefes verdi. "Hanımefendi, işler böyle yürüyor."

"Gerçekten mi?" Arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu, Stan'ın duruşundan hiç etkilenmemişti. Ondan daha sert adamlarla karşılaşmış ve sırlarını cebine koyarak oradan uzaklaşmıştı. "Neden böyle olmak zorunda?"

İçini çekti, bir elini yüzünde gezdirdi. "Öyle işte."

"Peki," dedi, "bunu değiştirelim, olur mu?"

Adamın bakışları tekrar onunkilere kaydı, temkinliydi. Kadın avantajını kullandı. "Resmi siliyorum. Karşılığında sen de daha adil olmaya başlarsın." Başarılı olduğı yer burasıydı; pazarlık sanatı. Politik gazeteciler daha sert, daha acımasızdı. Stan gibi spor adamları? Dokunulmaz olduklarını düşünmeyi severlerdi ama egoları vardı. Ve egoları manipüle etmek kolaydı.

Stan'in ifadesi değişti. "Eğer konuşmayı reddederse bir şeyler bulmalıyız. Taraftarlar haber bekliyor."

Eğildi, sesi baştan çıkarıcı bir fısıltı gibiydi. "Ya sana ona erişim izni verirsem? Özel bir görüşme?"

Stan bir kahkaha attı. "Kimse eski biriyle özel bir görüşme yapmak istemez."

"Onun bir hiç olduğuna inanıyor musun?" Stan'in gözlerindeki şüphe titreşimini izledi. "Ben öyle düşünmüyorum. Ve bu sezon başarılı olduğunda, her muhabir ondan bir parça istediğinde, sen çoktan yerini almış olacaksın."

Stan tereddüt etti. Parmakları masaya huzursuz bir ritimle vuruyordu. "Peki ya sezonun geri kalanında berbat olursa? Benim için beş para etmez."

Stacia yavaşça, bilerek gülümsedi. "Gerçekten berbat olacağını mı düşünüyorsun?"

Yüzünde duygular oynaşıyordu; öfke, düşünce, teslimiyet. Yakaladım seni. Kadın ileri atıldı. "İşte anlaşma. Ben resimlerden kurtulacağım. Sen de özel eşyalarını alacaksın. Sen de ona karşı ateşi körüklemeyi bırak."

Burnundan nefes verdi. "Bu şantaj."

"Ne işe yararsa." Kendi kendine küçük, tatmin olmuş bir gülümsemeye izin verdi. Bu sevdiği kısımdı - güç, insanları kendi iradesine boyun eğdirmenin heyecanı. Bu sarhoş ediciydi.

Stan onu inceledi, bakışları keskindi. "Sen tam bir baş belasısın. Sana nasıl güvenebilirim?"

"Sana söz veriyorum."

Dudakları tiksintiyle büküldü. "Onunla yatıyor musun?"

"Bu seni ilgilendirmez," dedi yumuşak bir sesle. "Ama hayır, yatmıyorum." Teknik bir mesele aslında. Henüz gerçekleşmemişti. Ama olurdu. Ve

Bu konuda hiçbir endişesi yoktu. Masanın altında, bir çocuk gibi parmaklarını birbirine geçirdi ve bu saçmalıkla eğlendi.

Stan ona inanmıyordu ama içgüdülerini görmezden gelecek kadar özel bir şey istiyordu. "İşbirliği yapacağını nereden bileceğim?"

Kadın kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "Bu benim işim." Elini uzattı. "Anlaştık mı?"

Uzun bir aradan sonra elini sıktı. "Sizinle iş yapmak bir zevkti."

Stacia kabinden çıktı, topuklarını yere vurarak bara doğru yürüdü. Jason tam bıraktığı yerdeydi, içkisini yudumluyor, düşünceli, bakışları kukuletalıydı. Yanındaki tabureye kaydı, onun alanını işgal edecek kadar yakınına eğildi.

"Stan'e sezonun için özel haklar veriyorsun." Onun tepkisini dikkatle izledi. "Eğer gazetecilerle konuşmak istemiyorsan, onunla konuştuğundan emin ol."

Başını ona doğru çevirdi, gözleri parladı. "Aklını mı kaçırdın sen? Kuyruğuma takılan en büyük pislik o oldu."

Çantasına uzandı ve onu omzuna attı. "Artık bizim tarafımızda. Bir şey değil." Sonra, o daha itiraz edemedi, eğilip dudaklarına hızlı, sahiplenici bir öpücük kondurdu ve onun şaşkın sessizliğinin tadını çıkardı.

Arsız bir gülümsemeyle geri çekildi. "Yukarıda görüşürüz, bebeğim."

Sonra cevap beklemeden topuklarının üzerinde dönerek bardan çıktı ve Jason'ı -ve diğer herkesi- onun gidişini izlerken bıraktı.

Bölüm Dokuz

Jason kapıyı arkasından kapattı, kumandayı kaptığı gibi spor ceketini yatağın üzerine fırlattı. Kasları hâlâ uğulduyordu, rahatlayamayacak kadar gergindi. Gece beklediğinden daha iyi geçmişti -eğer muhabirlerle uğraşmak iyi sayılırsa- ama daha işi bitmemişti. Henüz bitmemişti.

Keskin bir kapı sesi düşüncelerini böldü.

Kapıyı açtı ve işte oradaydı. Stacia. Hâlâ her kıvrımı saran o buz mavisi takım elbisenin içinde, topuklu ayakkabılar içinde baştan çıkarıcı görünüyordu. Bir elinde altılı bir paket tutuyordu.

"Kutlamak istersin diye düşündüm."

Nabızı hızlandı.

Düşünmedi, sadece tepki verdi. Tek bir hareketle onu odaya çekti, kapıyı tekmeleyerek kapattı ve kapının önüne sıkıştırdı. Sonra ağzı onunkine çarptı.

İşte bu bir kutlamaydı.

Kadın bir an için gerildi - yanlış hesap yapıp yapmadığını merak etmesine yetecek kadar uzun bir süre - ama sonra onun içinde eridi. Dudakları ayrıldı, dili onunkine karıştı, tadı bir bira kadar sarhoş ediciydi.

Sonra bam. Sırtına keskin bir acı çarptı. Altılı paket.

Adam geri çekildi, nefesi kesilmişti. Kadın birayı aralarında bir kalkan gibi tutuyordu, gözleri sıcaktan kararmıştı ama ağzı eğlenceyle kıvrılıyordu.

Mood-killer.

Altılı paketi kaptığı gibi odaya girdi.

Stacia takım elbisesini düzeltti, onu içeri kadar takip etmeden önce ellerini kumaşın üzerinde bir zırh gibi yumuşattı. Yatağın kenarına tünedi, bacak bacak üstüne atmıştı.

"Bu oda farklı görünüyor."

Birasını açtı ve uzun bir yudum aldı, kenarından onu izliyordu. "Her oda farklı ama yine de aynı. Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Kıpırdandı, yüz ifadesinde tereddüt gibi bir şey belirdi. "Şey, şöyle bir şey var. Bu gece için odaları kalmamış."

Duvara yaslandı, elinde hâlâ bira vardı, aralarındaki mesafeyi koruyordu. Kendini ona çok yakın hissetmiyordu. Vücudu hâlâ oyundan, kavgadan ve o lanet öpücükten dolayı uğuldarken olmazdı. "Seyahat sekreterine ayarlamaları yaptırmadın mı?"

Elini salladı. "Uçuş ayarlamak için Maggie ile çalıştım. Otelin dolu olmasını beklemiyordum. Görünüşe göre bir tür yazılım kongresi varmış ve tüm odalar tutulmuş."

İçini kötü bir his kapladı. "Peki, nerede kalıyorsun?" Bakışları yatağa kaydı, bir yatağa. Kral boy bir yatak.

Zihni en son paylaştıkları zamanın anılarıyla doluydu. Onun altında, onun etrafında, onun için yalvarırken ne kadar da iyi hissetmişti-

Kendini odaklanmaya zorladı.

"Daha önce de başımız böyle belaya girmemiş miydi?" diye sordu, sesi sertti. "Bu hatayı tekrar yapmak istemediğini sanıyordum."

"Sanırım olaya bu şekilde de bakabilirsin." Başını eğdi, dudakları adamın kanını ısıtacak kadar kıvrıldı. "Beni yanında tutmak istediğini söylemiştin. Şimdi, her zamankinden daha yakınım. Ve senin kız arkadaşın olmam gerekiyor. Kriptonitten daha iyi olduğumu söylememiş miydin?"

Onun elinin altında, ulaşabileceği bir yerde olması fikri sikini kıpırdattı. Sonsuz olasılıklar. Vücudu çoktan tepki vermeye başlamıştı, birlikte geçirdikleri tek gecenin anısıyla ve olabileceklerin vaadiyle sertleşiyordu.

Onun ateşli bakışlarını yakaladı ve kızardı. "Ne?"

Lanet olsun. Yemek için yeterince iyi görünüyordu.

"Sadece bir yatak var," dedi adam, sesi düşerek.

"Ve sen benim kız arkadaşımsın."

Dudakları aralandı, parmakları ceketinin eteklerini sıktı.
Bir ima.

"Ne öneriyorsun?" diye sordu.

Bir adım daha yaklaştı, kasıtlı olarak yavaştı. "Bence üzerinde çok fazla kıyafet var."

Nefesi kesildi. Ama sonra bir şalter indirir gibi ceketini zırh gibi düzeltti, yüz ifadesi bir iş adamına yakışır hale geldi. "Geçen gece hakkında konuşmamız gerek."

Çenesi sıkıştı. Konuşmak.

Bir elini saçlarında gezdirdi ve yatağa onun yanına uzandı, parfümünün yumuşak kokusunu içine çekti, onu altına çekme ve kelimelere olan ihtiyacı silme dürtüsüne direndi.

"Sana zaten açıklamıştım," diye mırıldandı. "Birayı bu yüzden getirdiğini sanıyordum. Yalnız kaldığımdan emin olmak için."

"Sana imajını düzeltmemiz gerektiğini söylemiştim. Bir muhabire saldırmak hiç yardımcı olmuyor."

İnledi. "O başlattı."

"Alakası yok." Onun göğsünü dürttü. "Şimdi yepyeni bir ışık altında yargılanıyorsun. Hayatında bir kez olsun olgun, yetişkin olan sen olmalısın."

"Aşağıdaki küçük gösterinin amacı bu değil miydi? Artık bu saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalmayayım diye mi?"

Kızardı. "Hayır. Senden tek istediğim dikkatli olman. Diğer insanları kontrol edemeyeceğimize ve sen de bir münzevi olamayacağına göre, medyanın ve seni gözden düşürmek isteyen herkesin dikkatini dağıtmamız gerekiyor."

İçini çekti. "Dinliyorum."

Hafifçe gevşedi. "Güzel. İyi bir adam olduğunu göstermek için katılabileceğin topluluk gruplarının bir listesini çıkardım."

Sırıttı. "Ben iyi bir adamım. Odamda benden bir parça koparmak için adeta yalvaran tek ve güzel bir kadına saldırmayarak iyi davranmış olmuyor muyum?"

Nefesi kesildi ama hemen toparlandı. "Bu konunun dışında."

Eğildi ve onu kollarının arasına düzgünce sıkıştırdı. "İnsanların ne düşündüğü neden umurumda olsun ki? Beyzbol topuna vurduğum, sayı yaptığım ve hata yapmadığım sürece önemli olan tek şey bu." Dudakları onun dudaklarına değdi.

Alnındaki perçemlerin telleri tenini okşuyor ve doğrudan sikine yeni bir sıcaklık dalgası gönderiyordu.

Keskin bir nefes çekti. "Bu daha önceydi. Şimdi kendini yeniden kanıtlamak zorundasın." Tekrar göğsünü dürttü, tırnakları hafifçe gömleğine sürtündü. "Bir şeylerden paçayı sıyrabilmen için önce güvenilirlik kazanman gerek."

Adamın midesi düğümlendi. Başka bir pazarlık. Onu kullanmaya çalışan bir başka kişi. "Bundan senin çıkarın ne?"

Yüz ifadesi gerginleşti. "Takım için çalışıyorum. Takımın başarısı benim başarımdır."

"Saçmalık." Bir adım daha yaklaştı. "Bundan senin çıkarın ne?"

Bakışları titredi ama geri adım atmadı. "İyi. Bu işe ihtiyacım var. Son işim olumlu bir şekilde bitmedi."

"Anladım." Adam onu inceledi, bir planın parıltısı oluşuyordu. "Yani, benim sana ihtiyacım olduğu kadar senin de bana ihtiyacın var."

Kollarını kavuşturdu. "Bu da ne demek şimdi?"

Adam sırttı. "Eğer işbirliği yaparsam, patronunu mutlu edersin. İmajımı temizlersen, ekip yakamdan düşer. Ama karşılığında bir şey istiyorum."

Gözleri kısıldı. "Bir bedel mi?"

"Evet." Bakışlarının yavaş ve kasıtlı bir şekilde onun üzerinde gezinmesine izin verdi. "Düşünüyorum da. Sen benim iyi şans tılsımım olabilirsin. Seninle yatarım ve kimse beni istemezken bir sözleşme teklifi alırım. Seni öperim ve dörtte dört yaparım. Merak ediyorum... Bu şans beni nereye kadar götürebilir? Futbolcuların batıl inançları vardır. Sen benim iyi şans tılsımım olabilirsin."

Ağzı aralandı. "Sence ben iyi şans tılsımı mıyım?"

Sırttı. "Şimdilik. Şans kararsız bir sürtüktür. Ve oyuncular şansa bulaşmaz."

Omuzlarını dikleştirdi. "Ben de eski bir kaltak olabilirim. Benimle uğraşma."

Sırtışı derinleşti, sesi mırıltıya dönüştü. "O zaman seni mutlu etmek zorundayım." Parmakları kızın yanağındaki bir bukleyi fırçaladı. "Ve bu uzun yolculukları çok daha katlanılabilir kılacak."



Stacia bir an durakladı, nabızı canlı bir tel gibi atıyordu. Kapıyı çaldığı anda tam olarak ne istediğini biliyordu. Ve naz yapamayacak kadar yetişkin biriydi -özellikle de geçen haftayı birlikte geçirdikleri tek gecenin her saniyesini tekrar tekrar düşünerek geçirmişken.

"Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" diye mırıldandı, sesi amaçladığından daha boğuk çıkmıştı.

Jason'ın gözleri karardı, derinliklerinde vahşi bir şey kıvılcımlandı. Ona doğru yaklaştı, bir yırtıcının yavaş ve kasıtlı zarafetiyle hareket ediyordu. Ona bir zamanlar bir belgeselde izlediği kaplanı hatırlattı; sessiz, hesapçı, son derece ölümcül. Ona dokunmadan hemen önce durdu, varlığıyla onu kafese kapattı, elleri kalçalarının iki yanında duruyordu. Sıcaklığını hissedecek kadar yakındı ama çoktan ateşlediği acıyı tatmin edecek kadar değil.

Ona doğru eğilme dürtüsüne direndi, yatağın kenarına tüneyip beklerken kendini hareketsiz kalmaya zorladı.

Öne doğru eğildi, nefesi dudaklarını okşuyordu. "Öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Adamın ağzı onunkini kapmadan hemen önce titrek bir nefes verdi. Dudakları talepkâr, sıcak ve sahipleniciydi. Dilinde tatlar patladı; adamın teninden gelen tuz, biranın keskin ısırtığı, daha önce yediği patates kızartmasının ketçap tadı. Bunun itici olması gerekirdi, ama bunun yerine onu daha da tahrik etti, yüzeyin altında kaynayan vahşilik duygusunu artırdı.

O gece yattığı adam bu değildi; istekli, kararlı ama kontrollüydü. Hayır, bu Jason'ın dizginleri zorlukla tutturulmuştu, kontrolü kopmaya hazır yıpranmış bir ip gibiydi. Bunu Jason'ın vücudundaki gerginlikten, dudaklarında titreyen zorlukla dizginlenmiş hırıltıdan hissedebiliyordu.

Ve Tanrı ona yardım etsin, sonunda kendini kaybettiğinde orada olmak istiyordu. Elleri adamın gömleğinin altına girdi, sert düzlemleri izledi. . onun Geri, eğlenmek içinde ve Gergin kaslar altında onu

parmak uçları. Tırnaklarını Jason'ın yan taraflarında, onu titretmeye yetecek kadar gezdirdi.

Jason alçak bir hırıltıyla karşılık verdi, bileklerini kavradı ve onu yatağa yatırırken başının üzerinde sabitledi. Adamın ağırlığı kadının kalçalarının arasına yerleşti, onu yastıklara doğru kaydırırken vücudu yatağa bastırdı. Bacaklarını adamın beline doladı, onu yerinde kilitledi, daha fazlasına ihtiyaç duydu, ona ihtiyaç duydu.

Bileklerinden birini serbest bıraktı, boştaki eli takım elbisesinin yakasını okşadı, kumaşın altından kayarak altındaki sıcak tenin izini sürdürdü. Dokunuşu çıldırtıcı ve alaycıydı. "Bu ceketin altında ne olduğuna dair kurduğum fanteziler hakkında hiçbir fikrin yok," diye mırıldandı, sesi sıcaklıkla kalınlaşmıştı. "Düğmeleri öyle güzel iliklenmiş ki. Biraz dantel, bir erkeği çıldırtmaya yetecek kadar." Parmakları sutyeninin dantelinin altından geçerek göğsünün kıvrımını okşadı. "Bu gece tribünde bunu mu giydin?"

Nefes nefese başını salladı.

Parmağı teninde tembel daireler çizdi. "İmtiyazlara bu kıyafetle mi gittin?"

Bir kez daha başını salladı.

Jason kıpırdamadı, sonra kalçasını sıkıca kavrayarak onu sıkıca kendine yasladı. "Kımıldamak yok. Yetki bende."

Bu emir kadının içinden yeni bir sıcaklık dalgasının yükselmesine neden oldu. Onun altında yatıyordu, tamamen hareketsizdi, her sinir ucu onun bir sonraki hareketine göre ayarlanmıştı.

"Kalabalıktaki o zavallı adamlarla dalga mı geçiyorsun?" Sesi alçaldı, daha tehlikeli bir hal aldı. "Sen kötü, çok kötü bir kızsın."

Sırıttı. "Hoşlarına gitmiş gibi görünüyordu."

"Eminim hoşlanmışlardır." Eli aşağı kayd, kalçasının kıvrımını izledi. Sonra, hiç uyarmadan kışına sert bir şaplak indirdi. Kızın dudaklarından şok olmuş bir nefes kaçtı; hemen ardından yumuşak, muhtaç bir inilti geldi.

Jason'ın bakışları keskinleşti. "Hoşuna gitti mi?" Elini az önce vurduğu noktanın üzerinde gezdirdi, sonra tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde vurdu.

Nefes nefese kaldı, ona doğru eğildi, avucunun teniyle buluştuğu yerden bir ateş yayıldı.

Adamın dudakları hınzır bir sırıtışla kıvrıldı. "Biraz sert mi seviyorsun?" Adam eğildi, nefesi kızın kulağına değiyordu. "Dayan bebeğim. Hayatının yolculuğuna çıkacaksın."

Karnındaki beklenti o kadar yoğundu ki neredeyse dayanılmazdı.

Jason doğrulup onu ayağa kaldırdı ve geri çekilmeden önce onu sabitledi. "Soyun."

Kalbi kt küt atıyordu. İçinden bir ürperti geçti; korkudan değil, Jason'dan yayılan saf gten. Yine de sapkın bir yanı onu geri itmek istiyordu. Direnirse ne yapacağını görmek istiyordu.

Kollarını kavuşturdu ve başını meydan okurcasına eğdi.

Jason tereddüt etmedi. İki adım ne çıktı ve bileğinin bir hareketiyle takım elbisesinin ceketi açıldı.

Nefes nefese kaldı. "Nasıl?"

Jason sırtarak duvara yaslandı, duruşu rahattı, sanki kızın bundan sonra ne yapacağı umurunda değilmiş gibiydi. "Bu bir yetenek. şimdi soyun."

Bakışları adamın üzerinde gezindi, ağzını çevreleyen gerginliği, ellerinin iki yanında kenetlenişini, kot pantolonunu zorlayan etkileyici şişkinliği gördü. Adam hiç de göründüğü kadar etkilenmemiş değildi.

Ceketini çıkardı ve yatağın üzerine bıraktı. Yavaşça, kasıtlı olarak bluzunun düğmelerini çözdü, ortaya çıkan teni elleriyle gizledi. Sonunda eteğinin bel bandına ulaştı, kumaşı çekerek gevşetti ve yere düşmesine izin verdi.

Jason'ın nefes alış verişi dzensizleşti.

Topuklarını tekmelemeye başladı ama Jason titreyen elini kaldırdı. "Bırak onları."

Sesi boğuktu, neredeyse gırtlaktan geliyordu. Aralarındaki gerilim yoğunlaştı, elektriklendi ve boğucu bir hal aldı.

Döndü, şiltenin üzerine tırmanırken sırtını kamburlaştırdı ve adamın her şeyi görebildiğinden emin oldu. Kız kalçalarını oynattığı anda, adam kendini kaybetti.

Jason hamle yaptı, kızın vücudunu kendi vücuduyla kaplarken gömleği uçtu ve arzusunun ağırlığıyla onu yere yapıştırdı. Onu hissettiğinde nefesi kesildi -sıcak, sert, zar zor zapt edilmiş.

Yüzünü saçlarına gömdü, boynunun dibindeki hassas noktaya bir öpücük kondurmadan önce derin bir nefes aldı. Bu temas kızın içinde bir şok dalgası yarattı ve tüm vücudu onun altında eridi.

Adam onun bileklerini kavradı ve başının üzerinde tuttu. "Kıpırdama," diye homurdandı. "Yoksa dururum."

Ürperdi, kontrol vaadi başının dönmesine neden oldu. Normalde kendisine ne yapacağını söylenmesinden nefret ederdi ama Jason'la durum farklıydı. Özgürleştiriciydi. Heyecan vericiydi.

Öpücüklerini vücudunda gezdiriyor, alay etmek, tatmak, işkence etmek için duraklıyordu. Dokunuşu saygılıydı ama kavrayışı inatçıydı, onu tam olarak istediği yerde tutuyordu.

İnledi, daha fazlası için çaresizce ona doğru eğildi. "Jason..."

Kıkırdadı, sesi karanlık ve günahkâr tenine karşı .
"Sabır, tatlım." Sabır,
onun kıcı.

Kıpırdandı, kendini onun sertliğine bastırarak inlemesine neden oldu. Kontrolünü kaybetti. Kıyafetlerinin geri kalanını yırtıp attı, ağzı ellerinin yolunu izledi, çıplak teninin her santimine taptı. Sert boyu kot pantolonun içinden geçip kadının poposuna girdi. Kadın onu dürtüyor, onun kendisini çıldırttığı kadar çıldırtmaya çalışıyordu. Adam bacaklarını daha sıkı sıkarak tüm hareketlerini kısıtladı. "Artık bunu yapmak yok. Yoksa bu gece başlamadan biter."

"O zaman devam et." Cinsel hayal kırıklığı onu sinirlendirdi, oyun oynamaktan rahatsız oldu.

Adam onun kulağına karşı kıkırdadı. "Ne tür erkeklerle birlikte olduğunu merak ediyorum, Stacia. Belli ki doğru türden değiller."

"Ve sen doğru türden olduğunu mu düşünüyorsun?"

Adam ona sürtündü ve kadın daha yakın temas için çaresizce inledi. "Öyle olduğumu biliyorum."

Tekrar kıpırdandı. Taş gibi sert ereksiyonu ona karşı inanılmaz derecede büyüdü. Adamın tutuşu bir an için gevşedi ve kadın bundan hemen faydalanıp ters dönerek adamın üstüne çıktı. Yüzü ona dönük olana kadar döndü, vücuduna bastırdı. Adamın kolları ona dolandı ve uyuşturucu bir öpücük için onu kendine çekti. Ayrıldıklarında ikisi de zor nefes alıyordu. Ellerini kızın yanlarından sütyeninin askılarına doğru götürdü. Hızlı bir hareketle sütyeni araladı.

arkası açıktı. Göğüslerinin tamamen göğsüne sürtünmesine izin vererek onu uzaklaştırdı, sert, hassas meme uçlarındaki tatlı sürtünme, çekirdeğine ateş dalları gönderdi. Bacaklarını onun etrafında açtı ve merkezini kot pantolonunun kapladığı horoza sürttü, tatlı noktaya çarptı ve nefesini kesmesine neden oldu.

Adam onu ters çevirdi. "Sanırım çok hızlı hareket ediyorsun. Sen de çok yaramazdın."

Çenesine ağzını açarak bir öpücük kondurdu ve nabzının attığı noktayı hafifçe emdi. "Aldırmıyor gibisin."

Ellerini başının üzerine doğru çekti. "Hadi tekrar deneyelim. Kımıldama."

Dizlerinin üzerinde doğruldu ve sıcak bakışları kadının açıkta kalan gövdesinde gezinerek sinir uçlarını ateşledi. Ayağa kalktı ve kot pantolonunu çıkardı, iç çamaşırı görünmüyordu. Kız bir kaşını kaldırdı. Omuz silkti, sonra tuvalet çantasını kaptı ve bir şerit prezervatif çıkardı. Onları yan masaya fırlattı ve kendini yatağa geri bıraktı.

"Kimseyi beklemediğini sanıyordum." Sanki başka birini bekliyormuş gibi her zaman hazırlıklı olduğu düşüncesiyle kaşlarını çatı.

"Ben her zaman hazırım."

Başını eğdi ve bir meme ucunu ağzına aldı, dilini gergin ucun etrafında döndürdükten sonra hafifçe ısırdı. Keskin acı ısırtığıyla küçük bir çığlık attı ama adam dudakları ve diliyle onu yatıştırdı. Bir dahaki ısırtışında kadın hazır ve daha fazlası için adamın ağzına doğru eğildi. Diğer eliyle diğer göğsünü yoğurdu ve masaj yaptı, meme ucunu çakıllaşana kadar kopardı. Sonra değişti, dönüşümlü olarak ısırdı ve hassas uca doğru emdi, ta ki kadın kıvrana, onu her açıdan saran hislerle çalkalanana kadar. Bacaklarını hareket ettirmeye çalıştı, uyluklarının arasındaki **ağrıyı** hafifletmeye çalıştı, her saniye yoğunlaşan bir ağrı, her çekiş doğrudan çekirdeğine elektrik filizleri gönderiyordu, ama bacakları onu sıkıca sardı, herhangi bir harekete izin vermedi.

"Hiç göğüslerinle tek başına oynayan birinden boşaldığın oldu mu?" diye mırıldandı tenine karşı.

Duygularını sislendiren şehvetli bulanıklığın arasından kelimelerin farkına varması bir an aldı. Başını salladı, yapabileceğinden emin değildi.

Hiç bu kadar hassas olduğunu düşünmediği göğüslerinin her kıvrılışında ve okşanışında çıkardığı iniltilerin ötesinde bir şey söylemedi.

Adam gülümsedi. "Bu senin için bir ilk olacak o zaman."

Göğüslerine saldırısını yeniledi, onları birbirine doğru itti, parmaklarını, dilini ve dudaklarını kullanarak onu saniyeler içinde titreyen, çığlık atan bir kütleye dönüştürdü, dünyası küçük parçalara ayrıldı. Sonunda kendine geldiğinde, adam onun üzerinde duruyordu ve dudaklarında tatmin olmuş bir gülümseme vardı. Hâlâ başının üzerinde, yastığın içinde bükülmüş olan ellerine baktı. Bir kez başını salladı. "Sanırım bir ödül uygun olur."

"Daha fazla mı?" Adamın bakışlarındaki vaat karşısında ürperdi, şakacı tarafı onu heyecanlandırdı. Adam gırtlaktan gelen derin bir sesle güldü. "Ah evet, daha fazlası."

Jason onun dudaklarını derin bir öpücükle kavradı, dili onunkini okşadı, sarsıcı orgazmından sonra için için yanan cinsel arzu kömürlerini körükledi. Vücudundan aşağıya doğru öptü, bir an için göbeğini, sahip olduğunu hiç bilmediği başka bir erojen bölgeyi dilemek için durakladı. Aşağıya doğru devam etti, sonunda neredeyse odaya girer girmez dokunması için yalvaran noktaya ulaştı. Diliyle külotunun dış hatlarını çizdi ve kasıklarındaki hassas derinin altına daldı.

Bir yırtılma sesi dikkatini tekrar o ana çekti. Jason kadının külotunu kenara fırlattı. Bacaklarını ve dış dudaklarını ayırarak ona baktı, yüzünü kırmızı bir kızarıklık kapladı. Birinin bu kadar yakından bakmasından asla rahatsız olmadığı için bacaklarını kapatmaya çalıştı ama adam çok güçlüydü. Tek bir hareketle öne doğru eğildi ve dilini kızın girişinden tepedeki şişmiş tomurcuğa kadar kaydırды. Kadın boğuk bir çığlık attı ve neredeyse yataktan fırlayacaktı ve ellerini adamın ipeksi saçlarına gömdü.

Dilini kadının girişine doğru kaydırды, derinlere, sonra açıklığın etrafında döndürerek sıcak, ıslak etine bastırды. Dilini düzleştirdi, alt dudaklarını izlerken, dikkatini çekmek için yalvaran tomurcuktan kaçınarak baskıyı gittikçe daha ısrarcı hale getirdi. Saçlarını çekiştirdi ve adam ona karşı kıkırdadı, nefesi sinirlerini kırılma noktasına kadar alevlendirdi. O anda, yumruyu emdi ve emdi,

Önce bir, sonra iki parmağını derinlere soktu. Yüksek sesli bir çığlıkla ikinci kez onun etrafında patladı.

Adam prezervatife sarınıp uzun bir vuruşla içine girdiğinde daha yeni inmişti. Hassas dokuların gerildiği ve dolduğu hissiyle haykırdı. Sert ve derin bir şekilde battı, sonra yavaşça, tekrar içeri dalmadan önce hafifçe büküldü.

"Yavaş gidemem, Stacia. Yapamam." Sesi boğuk ve boğuk geliyordu.

Bacaklarını onun etrafına doladı ve kalçalarını kaldırarak onun hamlelerini karşıladı. "O zaman yapma."

Sanki onun sözleri canavarı serbest bırakmış gibi, adam daha sert, daha derin ve birkaç kısa vuruşla boşalıyordu ve kadın onun etrafında boşalıyor, kendini içinde derinlerde titreşen hislerin kuyusuna bırakıyordu. Yanına çöktü, onu kendine çekti, vücutları terden kayganlaşmıştı, kalpleri hâlâ senkronize bir şekilde çarpıyordu. Parmakları kadının omurgası boyunca tembel daireler çizerek, onu daha sonra toprakladı.

Gözleri kapanırken, sonsuza dek ilk kez tamamen tükenmiş ve tamamen doymuş bir halde kendini bıraktı.



Stacia otel odasının boy aynasının önünde durmuş, saçlarını pratik bir hassasiyetle şık bir Fransız bükümü haline getiriyordu. Sabah ışığı pencereden içeri süzülüyor, Jason'ın yatağa yayılmış, çarşafın ancak alt yarısını örttüğü çıplak göğsünü aydınlatıyordu. Bakışları onu yakıyor, görünmez ısı dallarıyla onu kendine doğru çekiyordu. Adamın dudaklarını büzen küçük çocuk surat ifadesi karşısında gülümsemesini bastırdı.

"Unut gitsin, Jason." Son makyajını da düzeltti ve parmaklarını dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Yapmam gereken şeyler var, yani senin itibarını düzeltmek."

"Sadece benimle birlikte olsan ve itibarımın canı cehenneme, ne dersin?" Sesi uykudan dolayı sertti, telkinlerle doluydu.

Kadın omzunun üzerinden ona uyarıcı bir bakış fırlattı. Adam homurdandı ve sırt üstü yuvarlandı, kadının midesinin bulanmasına neden olacak şekilde gerindi. "Peki. Aklında ne var?"

Tatmin olmuş bir şekilde yatağın kenarına doğru yürüdü ve onun ulaşamayacağı bir yere tünedi. "Bu konuda benimle çalışmaya istekli misin?"

"Mantık çerçevesinde." Adamın sesi sinir uçlarını tırmaladı, dün geceki fısıltılı talepler kadar sert ve seksiydi.

İçinden bir zafer heyecanı geçti. Nihayet. İlerleme. Şimdi sıra haberi vermeye gelmişti. "Emirleriniz ve sözleşmeniz uyarınca, gösteriştan uzak durmamız gerekiyor. Bu yüzden fotoğraf çekimleri ve yardım etkinlikleri yerine, ki dürüst olalım, buna ayıracak vaktin yok, sahadaki oyununa odaklanalım."

Havlayan kahkahası aralarındaki boşluğu doldurdu. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Bana nasıl beyzbol oynayacağımı mı söyleyeceksin?"

"Dün gece dörtte dört yaptın, değil mi?" Kaşlarını kaldırdı, onu yakaladığını çok iyi biliyordu. "Hayır, sana nasıl oynayacağını söylemeyi planlamıyorum. Ama vuruşlarına rağmen basın ve yorumcular yine de seni yerden yere vurdu." Tabletini kaldırdı ve makaleyi bulana kadar kaydırdı. "'Friar hâlâ vuruş yapabildiğini kanıtladı ama ilk vuruştan inat etti. O tek vuruş çift olmalıydı, bu da bir koşuya yol açabilirdi."

Tableti ona uzattı ve kelimeleri tararken yüz ifadesinin kararmasını izledi.

"En büyük eleştirilerinizden biri takım oyuncusu olmamanız," diye devam etti. "Üretirken kimsenin saha dışındaki tuhaflıklarınızı umursamadığını söylediniz. Saha dışı kısmını görmezden gelirsek, hâlâ yapman gereken işler var. Yani bunun gibi oyunlarda. Anlatıyı yönetmemiz gerekiyor. Bunu aleyhinize çevirmeleri için onlara bahane vermeyin."

Jason tabletini yatağın üzerine fırlattı ve ayağa kalkarak çarşafın bir an bile düşünmeden düşmesine izin verdi. Stacia sertçe yutkundu ve Jason onun yüzünde yanan açlığı görmeden önce bakışlarını başka yöne çevirdi.

Çıplaklığından hiç rahatsız olmadan masaya doğru yürüdü ve bir elini zaten karmakarışık olan saçlarında gezdirdi. "Daha yeni geldim. Bacaklarım henüz hazır değil. İkinciye kadar dayanabileceğimi sanmıyordum."

Onun bakışlarıyla yüz yüze geldi. "Denemedin bile."

Ona doğru döndü, gözleri parladı. "Şimdi de benim koçum mu oldun? Ben kendi vücudumu tanırım, Stacia. Onu asla köpekleştirmem ve takıma zarar vermem."

"Emin misin?" Ayağa kalktı, aralarındaki boşluğu yavaşça, kasıtlı olarak geçti. "Belki de kendini koruyorsun. Belki de vücudunun dayanmasını sağlıyorsundur." Eli hafifçe adamın ön kolunda, pazularının gergin, seğiren kaslarının üzerinde gezindi. "Bu iş senin için bir kenara atma mı? Spora geri dönmenin bir yolu mu?" Vücudu onun dokunuşu altında kaskatı kesildi. "Muhtemelen haklısın," sözcüklerin yerleşmesine izin vererek mırıldandı.

Adamın çenesi gerildi. "Muhtemelen mi?"

Onun ses tonundaki uyarıyı duymazdan geldi. "Öyle görünüyor. Ve evet, gerçeklik ile algının her zaman aynı şey olmadığını biliyorum. Ama ben algıları yönetmek için buradayım."

Gözleri kısıldı. "Neden umursuyorsun ki? Burnumu sahadan uzak tuttuğum sürece yönetim mutlu olur."

Çenesini yukarı kaldırdı ve onun tartışmasını buldozerle geçmesine izin vermedi. "Ama senin amacın bu değil, değil mi? Bundan sonra başka bir sözleşme istiyorsun. Ve ikimiz de biliyoruz ki sahada kayda değer bir şey göstermediğin sürece, imajın ne kadar temiz olursa olsun hiçbir takım seni almayacak."

Nefesini sertçe verdi, iki elini saçlarında gezdirdi, hayal kırıklığı yüzünün her sert açısına kazınmıştı. "Lanet olsun." Sesi alçaktı, neredeyse gırtlaktan geliyordu. "Duş alacağım."

Banyoya girdi ve kapıyı arkasından çarptı. Onu.

Stacia başını kendi kendine sallayarak bir nefes verdi. Bu hiç de planladığı gibi gitmemişti. Genelde hassas konuşmaları ustalıkla hallederdi ama Jason Friar'ın derisinin altına girmenin bir yolu vardı, her şeyi çarpıtıp sinirlerini bozuyordu.

Nasıl oluyor da çıkarıcı politikacıları açık bir kitap gibi okuyabiliyordu da bu adam onun için tam bir muammaydı?

Seks yüzünden miydi? Daha önce de erkeklerle yatmıştı -güçlü erkeklerle, çekici erkeklerle- ama hiçbiri onu Jason gibi tedirgin etmemişti. Hiçbiri onu umursamamıştı.

Midesi bulandı. Haklıydı, geleceği onu ilgilendirmiyordu. Onu bu sezonu atlatması için işe almıştı, bir sonraki sezon için kontrat yapmasını sağlamak için değil. Bu onun işi değildi.

Ama bu işi batırırsa, bundan sonra ciddi bir kariyer yapma şansını kaybedecekti. O ve Jason aynı gemideydi; ikisi de zirveye tırmanmaya çalışıyordu. Ve başarısının ona bağlı olmasından nefret ediyordu.

Bu daha önce hiç işine yaramamıştı.

Geçmişte yaşadığı başarısızlıkların acısı içindeydi -Temsilci Glazier, alevler içinde kalan kampanya, onu kontrol için çırpınmaya iten ihanet. Ve şimdi, Jason'ın anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getireceğine güvenmek zorundaydı.

Kariyeri, itibarı, geleceği... Hepsi onun ellerindeydi.

Ve bu onu çok korkutmuştu.

Bölüm

On

Jason dairenin kapısını arkasından kapatıp koridorun ışığını yaktı ve bir hafta önce taşındığı için hâlâ yarı paketlenmemiş kutuların oluşturduğu dağınıklıktan kaçındı. Burası hâlâ yabancı geliyordu, tam olarak evi değildi. Bavulunu merdivenlerin dibine bıraktı ve tökezleyerek oturma odasına girdi, köşedeki aşırı doldurulmuş sandalyeye yığıldı. Tanrı'ya şükür ki daire yarı mobilyalı gelmişti; kendi mobilyaları hâlâ New Jersey'deki depoda kilitliydi, tıpkı geride bıraktığı hayatı gibi.

Yolculukların ne kadar acımasız olabileceğini unutmuştu. Sabahın üçünde yola çıkmak, stadyuma dönmeden önce birkaç saat uyumaya çalışmak. Saat dilimi değişikliklerine uyum sağlamak, vücudunu ayak uydurmaya zorlamak, omzundaki hiç geçmeyen sıkıcı ağrıyı görmezden gelmeye çalışmak. Bir de geri kalanı vardı: takım arkadaşlarının düşmanca bakışları, basın alaycı yorumları, tribünlerden gelen amansız yuhalamalar. Bir yılı aşkın süredir çıktığı ilk deplasman tam bir felaketti. Ve sadece altı maç olmuştu.

Başını sandalyeye yasladı, dalgınca omzunu ovarken boğazından bir inilti döküldü. Kendini kandırıyor muydu? Bu lanet omuz eskisi gibi oynamasına izin verecek miydi? Taraftarlar ona eski bir futbolcu gibi davranmayı bırakacak mıydı? Takım arkadaşları ona istenmeyen bir dikkat dağıtıcıdan başka bir şey olarak bakabilecek miydi? Her maçtan sonra buzlama yapmak kısa vadeli bir çözümdü, gerçek bir çözüm değil. Ve sopası onların yanıldığını kanıtlamasına yardımcı olmuyordu.

Sorular kafasının içinde dönüp duruyor, onu ağırlaştıran yorgunluğa karşı baskı yapıyor, uykuyu ulaşamayacağı bir yerde tutuyordu. Vücudu sandalyeye daha da gömüldü, yumuşak minderler ona uyum sağladı,

Haftalardır bilmediği bir sessizlik onu sarıp sarmaladı. En azından bu lanet yerde bir şey ondan nefret etmiyordu.

Kapının keskin bir şekilde çalınması kırılğan sessizliği bozdu.

Kasları anında gerildi. Bu saatte kapıyı kim çalabilirdi ki? Saat sabahın üçüydü. Sonra, soru oluşur oluşmaz, cevap da hemen peşinden geldi.

Kapıyı çekip açtı.

Stacia elinde bavuluyla kapının eşiğinde duruyordu, geç saate rağmen zahmetsizce toparlanmış görünüyordu. Saçları yolculuktan hafifçe dağılmış, gözleri yorgunluktan ağırlaşmıştı ama yine de gecenin bir yarısı verandada değil de bir derginin kapağında olmalıymış gibi görünüyordu.

Adamın yanından geçip gitti, odayı incelerken tasarım çantasını içeri sürükledi. Keskin bakışları açılmamış kutu yığınlarına takıldı ve mükemmel kemerli kaşlarından biri kalktı.

"Görüyorum ki güzelce yerleşmişsiniz." Kaşlarını çattı.

"Meşguldüm."

Ve lanet olsun, meşguldü. Dağılmamaya çalışmakla çok meşguldü.

Onun yanından geçip gitti, midesindeki kasılmayı, vücudunun, yumuşak kıvrımları ve sessiz özgüveniyle kendi alanında duran kadını görünce verdiği tepkiyi görmezden gelmeye çalıştı. Gecenin köründe, kameralar yokken, takım yükümlülükleri yokken -kız orada çarşaflarına dolanmış bir geceden sonra olduğu gibi dururken- direnmek daha zordu.

"Ne istiyorsun, Stacia? Beni kontrol etmek mi? Stadyumla burası arasında bir fahişe ya da başka bir şey bulacak vaktim olmadı ki."

Kadın yemi yutmadı. Bunun yerine onu mutfığa kadar takip etti, varlığı zaten yıpranmış olan kontrolünü yavaş ve istikrarlı bir şekilde çekiyordu. Parfümü aralarındaki havayla alay ediyordu, tanıdık ve çıldırtıcı. Buzdolabını açtı ve bir şişe su aldı, avucundaki soğuk buğuyu kendini topraklamak için kullandı.

"Burada kimse yok," diye mırıldandı. "Kontrol etmekten çekinmeyin."

Gözlerini devirdi. "Saçmalama. Benden ancak on dakika öndeydin. Tabii ki burada kimse yok." Bir tüneğe tünedi

Bir bacağını diğerinin üzerine atarak bar taburesine oturdu. "Bu yüzden burada değilim. Sana tutkal gibi yapışmış olmam gerekiyordu, hatırlamıyor musun?"

Parmakları su şişesini sıkıca kavradı. Sinirleri gerilmişti. "Bir bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

"Görünüşe göre var. Bunun sadece yol için olduğunu mu sanıyordun?"

Çenesi sıkıştı. Lavaboya doğru yürüdü, ellerini tezgâha dayadı ve küçük pencereden dışarı, karanlık gecenin ötesine baktı. Kaslarındaki gerginlik canlı bir tel gibi kıvrılıyor, derisinin altında uğulduyordu.

Sırtına nazik bir dokunuş. Kürek kemiklerinin arasına yavaşça, zar zor inen bir okşayış, vücudunu ürperten bir rahatlıkla aşağı doğru iniyordu. Gözlerini kapadı, sertçe nefes verdi, içgüdüsel tepkiyle savaştı.

Sonra eli omzuna kaydı, yumuşak bir çekişle onu dönmeye zorladı.

"Beni görmezden gelmen gitmemi sağlamayacak," diye mırıldandı. "Uzun bir süre için buradayım."

Adam döndü, kadının sözleri son kontrolünü de yok etti. "Bu sözleri daha önce de duymuştum," diye ısırdı. "Onlara inanmazsam beni affet."

Kadın irkilmedi ama yüz ifadesinde bir şeyler titreşti. Onu iterek geçti, boşluğa ihtiyacı vardı, bu durduramayacağı bir şeye dönüşmeden önce onu dışarı çıkarması gerekiyordu.

"Bu gece burada olmak akıllıca değil, Stacia. Bu gece olmaz. Evine git.

Bunu gün ışığında hallederiz."

Bir adım daha yaklaştı, başını onun bakışlarıyla buluşmak için yukarı kaldırdı. Bir kez daha koluna dokundu -hafif, bir fısıltıdan öteye geçmeyen bir temas- ama bu dokunuş adamın içini yaktı. Adam içgüdüsel olarak geri çekildi.

Kadının kaşları birbirine yaklaştı. "Sorun nedir?" içinde bir şeyler koptu.

Onu yakaladı, elleri omurgasının kıvrımından aşağı kayarak onu kendine doğru çekti. Parmakları saçlarına dolandı, ağzı onunkine çarparken yüzünü yukarı kaldırdı. Öpücük çiğ ve aç bir öpücüktü, yılların hüsranı ve ihtiyacı yüzeye çıkmıştı. Adam onu sertleşen sikine doğru bastırdı, tutuşu sahiplenici ve çaresizdi.

Dudakları yumuşadı, alay etti, bir karşılık vermesini istedi. Dili onunkinin üzerinde gezindi, yavaş ve tembel bir süzülüşle ona karşı erimesini sağladı. Kadın kollarını kurtarmaya çalıştığında, adam onları kendi kollarıyla yakaladı, onu orada tuttu ve ihtiyacının ağırlığı altında kıstırdı.

Kadın inledi, bu ses adamın içinde yeni bir arzu dalgası yarattı. Sonra aniden geri çekildi, sallanırken onu sabitledi.

Gözleri şaşkındı, nefesi düzensizdi.

Kendini tam olarak toparlayamadan, adam onu koridordan ön kapıya doğru sertçe yönlendirdi. Kapıyı açtığında serin gece havası içeri doldu.

"Evine git, Stacia."

Stacia gözlerini kırpıştırarak ona baktı, dudakları öpücükten şişmişti.

Sonra yavaşça ayağını eşiğe dayadı. "Hiç sanmıyorum."



Sabahın üçünde verilen kararlar günün soğuk ve sert ışığına nadiren dayanırdı ama işte Jason'ın kapısının önünde durmuş, onun dairesine, hayatına, yatağına girmeye çalışıyordu. Onu istemediğini söyleyen ama sanki ölmek üzere olan bir adammış ve o da hayatın anahtarıymış gibi onu öpen bir adama doğru itiyordu. Bu sarhoş ediciydi ve onu iradesi dışında içine çekiyordu ama karşı koyacak gücü yoktu. Ona doğru çekiliyordu ama onu bu kadar derinden etkileyen, iş politikalarını değiştirmesini ve her zamankinden daha fazla dahil olmasını sağlayan şeyin ne olduğunu anlayamıyordu.

Stacia sabahın serinliğinde titriyor, içi cinsel sıcaklık ve öfkeyle cızır cızır yanıyordu. Kapıyı yüzüne kapatmaya nasıl cüret ederdi? Ayağını kapıya zorlukla sokmuştu, bu sırada dokuz yüz dolarlık ayakkabıları neredeyse parçalanıyordu, bu iş bittiğinde Jason Friar'ın kapısına bir fatura daha bırakacaktı. Omuzlarını açıklıktan geçirdi ve zorla küçük odaya girdi.

apartman dairesinin fuayesindeydi. Jason kaşlarını çatarak kapıyı arkasından kapattı ve kollarını kavuşturarak kapıya yaslandı.

"Bunun için zamanım yok, Stacia. Öğleden sonra erkenden stadyumda olmam gerekiyor ve son birkaç gecedir neredeyse hiç uyumadım." "Hiç şikayet duymadım." Oturma odasına geçti. ve çantasını kanepeye fırlattı. "Boş odanızda çarşaf olduğundan şüphelendiğim için burada uyuyacağım."

"Boş bir odam mı var?" Merdivenlerden yukarı baktı.

İç çekti. "Gerçekten daha dikkatli olmalısın. Çantamı almak için arabaya koşarsam, kapıyı arkamdan kilitler misin?"

Adam anahtarları elinden kaptı ve kapıdan dışarı çıktı. Kadın yavaşça kanepeye çöktü, dizlerinin onu bu kadar uzun süre tutmasına şaşırmişti. Jason'dan böyle bir direnç beklememişti, Kansas City'de geçirdikleri zamanın aralarında bir ateşkes sağladığını düşünüyordu. Anlaşılan onun hakkında öğrenmesi gereken çok şey vardı. Ve Jason onu sandığı kadar yumuşak huylu ve cazibesine açık biri olarak bulmayacaktı.

Kapıyı çarptı ve bavulunu oturma odasına götürdü. "İyi geceler."

"Bekle."

Omuzları çöktü ve arkasını döndü, gerginliği yüzünden okunuyordu. "Ne?"

Ayağa kalktı, sonra aralarındaki kısa mesafeyi kapattı. Elini adamın ön koluna koydu.

Kasları küçük bir okşayışla irkildi ve gerildi. "Teşekkür ederim."

"Kahretsin." Adam onun kollarından tutup kendine doğru çekti, dudakları aşağıya indi ve cezalandırıcı bir öpücükle onunkileri ezdi.

Ellerini adamın sırtına doladı, kaslarının izini sürdü ve ona daha sıkı sarıldı, destek almak ve dik durmak için ona yapıştı. Cinsel sıcaklık yeniden alevlendi, tüm mantıklı düşünceleri beyninden uzaklaştırdı ve onu her yönden saran hisler içinde çalkalanmaya bıraktı. Dilini dudaklarının arasından kaydırды, duyularını ateşleyen itici bir güçtü ve dizleri sarktı. Adam onun poposunu kavradı ve niyetinden hiç şüphe duymayacağı bir yere doğru çekti. Beyni hayır diyor olabilirdi ama vücudu şu anda evet diye bağıırıyordu. Onu duvara doğru itti ve ellerini saçlarının arasına soktu,

Daha derin bir öpücük için başını eğdi. Vücudunu okşadı ve bluzunu eteğinden çekip çıkardı. Birkaç dakika içinde eteği yere düştü. Serin hava bacaklarını okşadı. Sadece yüksek jartiyerleri, dantel külotu, bluzu ve topuklu ayakkabılarıyla hafifçe titredi. Adam arkasına yaslandı ve sıcak bakışları kadının üzerinde gezindi.

"Manzarayı beğendin mi?" Kelimeleri boğazından zorla çıkardı, kuru dudaklarını yaladı, durumun kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalıştı.

Adam güldü ve bir öpücük daha almak için eğildi. Stacia gömleğini kot pantolonundan çekip çıkardı ve gövdesinin gergin kaslarını izleyerek sıcak tenini okşadı. Ellerini gömleğin kemerinin altından geçirdi ve durakladı, öpüşmeyi keserek adamın viski rengi gözlerine baktı.

"Bir şey mi unuttun?"

Ağzı çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hayır. Beğendiğin bir şey buldun mu?"

"Ah evet. Kapalı."

Odaya göz gezdirdi ve başını salondaki büyük resimli pencereye doğru salladı, perdeler herkesin içeri bakabilmesi için sonuna kadar açıldı. "Burada olmaz." Kızın elinden tuttu ve onu yukarı çekti.

Kanepede uyumak buraya kadarmış. Son birkaç gece bir gösterge olsaydı, sırtı da geri kalanı gibi yarın minnettar olacaktı. Merdivenleri sessizce çıktılar, havada yoğun bir cinsel gerilim vardı, beklenti damarlarında şarkı söylüyordu. Karanlıktaki tek ışık merdivenin hemen solundaki odadan geliyordu. Ay, tavan penceresinden doğrudan yatağın üzerine vuruyor, odaya mistik ve ruhani bir hava katıyordu. Kadın kapı aralığında durakladı, ağzı açıktı. Durdu ve arkasına baktı.

"Bu muhteşem!"

"Evet." Bakışları sadece onun üzerindeydi. "Gel buraya." Kadın ayakkabıları tekmeleyerek çıkarmaya başladı ama adam onu durdurdu. "Bırak onları."

Adam yatağa uzandı ve onu çekiştirerek üstüne düşmesini sağladı, bacakları adamın kalçalarını kavradı, adamın boyu kalçalarının arasında sertçe uzanıyordu. Dizlerine yaslandı ve her seferinde küçük bir düğme açarak bluzunun düğmelerini çözdü, bakışları ona odaklanmıştı. Adamın gözleri karardı ve ona doğru uzandı. Kadın ulaşamayacağı bir yere kaydı ve bluzunu toparladı.

"Hayır, benim sıram." Bunu yapmak zorundaydı, kendini tekrar onun içinde kaybetmeden önce kontrolünü yeniden kazanmalıydı. Ayrıca, onun sırası vardı. Şimdi oynamak istiyordu.

Kaşlarını çattı ama ellerini tekrar yatağın üzerine koydu.

"Bir daha düşündüm de." Öne doğru eğildi, bluzunun kenarları göğsünü ve yüzünü okşuyordu.

Ellerini kavradı ve yatak başlığına doğru çekti. "Hareketsiz durma sırası sende."

Adam ona ters ters baktı ama emredildiği gibi yatak başlığının korkuluğunu kavradı. Gömleği ve parmak uçlarını göğsünden aşağıya doğru yavaşça kaydırarak dizlerine yaslandı. "Nereden başlasam?"

"Bundan çok fazla zevk alıyorsun." Sesi boğuk ve derindi, onu nasıl etkilediğini gösteriyordu.

Güldü, gırtlaktan gelen alçak bir ses onu heyecanlandırdı. Sonunda sesi bir seks sireni gibi çıkmıştı. Erkeksi, seksi bir erkeği kölesi haline getirmenin gücü sarhoş ediciydi. "Daha bunun tadını çıkarmaya başlamadım bile. Dayan Friar. Uzun bir gece olacak." Bluzunun geri kalan düğmelerini hızla açtı ve beyaz dantelli sütyenini ortaya çıkaracak şekilde fırlattı. "Şimdi de sen."

Ellerini kot pantolonun bel bandından gömleğine doğru gezdirdi, sonra düğmelerini açmaya başladı, her bir teni okşadı ve ortaya çıkardığı her et parçasına sıcak öpücükler kondurdu, ara sıra dilini sokarak altındaki erkeğin tadına baktı. Kumaşı yana doğru itti ve bunu yaparken adamın meme uçlarını okşadı. Adam sıçradı. Kadın hemen ellerini kaldırdı ve başını eğdi. Adam ürperdi ama sakinleşti.

"Çok iyi," diye mırıldandı. "Bir ödülü hak ediyorsun." Öne doğru eğilip Jason'ın göğüs ucunu sertçe emdi, sonra ısırpı yaladı. Jason'ın sırtı eğildi ve başını salladı ama elleri yatak başlığından hiç ayrılmadı. "Bütün o küçük oyunlarına rağmen Jason, sanırım kontrolün başkasında olmasından hoşlanıyorsun."

Güçle uyuşturulmuş olan kadın onu sabit tuttu ve göğüs ucunu tekrar okşadı, ısırıkları yatıştırıcı kirpiklerle değiştirdi. Kolları bacakları ağırlaştırılmıştı ve her iniltisinde içi tahrikle zonkluyordu. Kadın

Bacaklarını sıktı, adamın kalçasına sürtündü ve elektrik çarpmasıyla inledi.

Gözlerini açmadan ve dişlerini gıcırdatarak, "Devam et yoksa sana kontrolü gösteririm," diye hırladı.

Kadın güldü, sonra dilini çıkarmaya ve gergin meme ucunu yalamaya devam etti, yalamalar ve küçük ısırıklar ileri geri değişiyordu. Her dokunuşta onun altında titriyor ama cesurca hareketsiz kalmaya çalışıyordu. Teni yanıyor, parmakları altılı karın kaslarından kot pantolonunun bel bandına doğru ilerledikçe ateş parmaklarının altında eriyordu.

Adamın bacakları yatağın üzerine düştü ve kadın aşağı kaydı, bacakları adaminkileri yerinde hapsetti, dudakları parmaklarının az önce izlediği yolu takip etti. Parmakları titredi ve kot pantolonunun düğmesini karıştırdı, sikini hafifçe okşadı, her dokunuşta zıplamasına ve homurdanmasına neden oldu. Sonunda, düğmeyi ve fermuarı çözdü ve kotu ince kalçalarının üzerinden çekerek sert uzunluğunu serbest bıraktı. Yataktan kayarak kot pantolonun önünden çekildi ve yıllarca beyzbol ve fitness rutinleriyle şekillenen uzun ince bacaklara hayranlıkla bakmak için durakladı. Onu yatağında yakaladığı için nasıl bu kadar şanslı olduğunu merak ederek, adamın görüntüsünü içine çekti.

Adam inledi ve ona ters ters baktı. "Söyleyecek bir şeyin mi var?"

"Prezervatifler. Çekmeceye. Şimdi." Hırladı, kelimeler sıkılmış çenelerinden ısırılmıştı.

Komodinin çekmecesini açıp bir kutu prezervatif çıkardı ve paketin etrafındaki plastiğe dikkat etti. Ona baktı ve seks beklentisi içinde olduğuna dair ilk düşüncelerini yeniden gözden geçirmek zorunda kaldı. "Sanırım doğruyu söylüyordun, burada hiç misafirin olmadı."

"Buraya pek gelmedim."

"Yaşlı Jason Friar için fark etmezdi." Öyle olabilir miydi? Yeni bir sayfa mı açıyordu? Bu onlar için ne anlama geliyordu?

"Duyduğun her şeye inanıyor musun?"

Karnına doğru yükselen sert uzunluğuna baktı. "Şimdi sen söyleyince..." Plastiği yırttı ve yere attı. Bir folyo paket aldı ve masanın üzerine koydu. "Henüz değil. Daha oynayacak çok şeyim var."

İnledi ve başını yastığa yaslarken gözlerini kapattı. Stacia sırtarak yatağa geri tırmandı ve adamın bacaklarını kendi bacaklarının arasına sıkıştırdı. Parmaklarını onun ereksiyonunun üzerinde gezdirdi, sonra da uzunluğunun etrafına sardı. Yatakta oynamak ve Jason'ı istediği gibi keşfetmek için fazla fırsatı olmamıştı. Ereksiyonu ipeksi ve pürüzsüzdü, erik şeklindeki başı karanlıktı ve zonkluyordu. Başparmağıyla ucun etrafındaki ön sperm damlasını döndürdü. Cinsiyeti kasıldı, doldurulmak için yalvardı ama direndi. Sadece bir tat. Tek bir yalama. Dudaklarını yalayarak tadına bakmak için eğildi ve tuzlu tadı onu şaşırtarak diliyle ucunu okşadı. Adam onun altında sarsıldı ve onu yerinde tutmak için ellerini saçlarının arasına soktu. Misk ve Jason'ın kokusu etrafını sardı ve onu tamamen ağzına aldı, olabildiğince derine ve shaftına doğru ilerlerken dilini döndürdü. Bağırdı ve kalçaları sarsılarak neredeyse onu yerinden oynatacaktı. Uyluklarını kavradı ve onu derinlemesine emdi ve yavaşça yukarı ve aşağı hareket etti, dili alt tarafa doğru ilerledi ve onu zıplatan bir noktayı gıdıkladı. Neredeyse tamamen dışarı çekilirken, başını bir dondurma külâhı gibi kemirdi ve yaladı.

Adam her zıpladığında, hareket ettiğinde ya da inlediğinde, bacaklarının arasında bir zonklama hissediyor, külötu sıırıslıkıam oluyordu. İçinden bir güç ve heyecan duygusu akıyor, bu adamı böylesine heyecanlandırabildiği, onu sözsüz bir uyarılmaya kışkırtabildiği için heyecanlanıyordu. Ağrıyı dindirmek için adamın bacağına bastırdı, cinsel organını adamın dizine sürttü, tatlı noktaya vurmaya çalıştı. O da buna karşılık bacağını hafifçe kaldırarak kadıninkini daha da ayırdı. Doldurulmaya ihtiyaç duyarak ama keşfini sonlandırmak istemeyerek inledi. Acıyı dindirmek için parmaklarını külötunun içine soktu, ama sonra adamın elleri oradaydı ve iç çamaşırı bir yırtıkla yol verdi.

"Külöt konusunda cehennem gibisin, biliyor musun?"

"Sana daha fazlasını alacağım." Çok hızlı bir şekilde pozisyon değıştirdi ve kadın tepki veremedenden prezervatifi içine aldı.

Ani pozisyon değışikliğiyle irkildi, oyununun sonunda hayal kırıklığına uğradı. "Hareket edebileceğini hiç söylemedim."

Eli kızın kaygan kıvrımlarına girdi, parmakları kızın amına saplandı ve ıslaklığı klitorisine kadar yaydı. Daireler çizdi

Küçük düğmenin etrafında ve onun altında kıvrandı, kelimeler ve düşünceler o anda unutuldu. Birkaç dakika sonra parmaklarının yerini sert şaftı aldı. Tek bir yumuşak hareketle içeri daldı. Tamamen dolduğunda alçak bir çığlık attı, sırtı eğildi. Rahatlama kısa sürdü ve adam önce yavaş, sonra daha hızlı hareket etmeye başladı, vücudu onunkini kapladı, kalçaları pistonlu, uzun ve sert, sonra sık ve hızlı. Bacaklarını adamın kalçalarına doladı, topukları adamın kalçalarına saplandı ve onu daha da yakınına çekti, orgazm ulaşamayacak kadar uzaktı. Bir elini aralarına kaydırıp ve klitorisini çimdikledi. Kadın uzun bir çığlık attı, sırtı kamburlaştı, neredeyse onu fırlatacaktı.

Adam onun belini kavradı ve sırt üstü dönerek onu da yanına aldı. Kalçalarını ona doğru yönlendirdi ve kadın onun ritmini yakaladı, yukarı ve aşağı hareket ederken, adam ona doğru hamle yaptı. Başparmakları, horozunun ona girdiği yerde, aralarındaki bağlantıyı izledi, sonra labiasından klitorisine doğru ilerledi, hızlıca çimdikledi ve sonra uzaklaştı. Bu his neredeyse kaldırılamayacak kadar fazlaydı ve kadın sarsıldı, kendinden geçmenin eşiğinde hissediyordu, her hareket ettiğinde kanalı onun etrafında kenetleniyordu.

Belini kavradı ve onu tekrar çevirdi, bacaklarını göğsüne doğru kaldırdı, içine her zamankinden çok daha derine girdi. Kadın ona doğru açılmış, destek için ona yapışmış bir halde yatıyordu. Daha önce sevişirken kazandığı kontrol artık tamamen elinden çıkmıştı. Orgazmı için tamamen onun merhametine kalmıştı ve yüksek sesli çığlıklarla bunu talep etti, kalçalarını kavradı ve onu daha yakına çekti, umutsuzca ona sürtündü. Doruk noktası ulaşamayacağı bir yerde dans ediyor, onunla alay ediyordu. Gözlerini açtı. Jason'ın sert bakışları lazerle ona odaklanmıştı ve bakışlarını korumasını, onunla seksten daha derin bir seviyede bağlantı kurmasını talep ediyordu.

Büyüyü bozmadı, bozmak istemedi. Dişlerini sıktı ve daha sert, daha hızlı, daha derine girip çıktı. Bu kez, kadın bir feryatla boşaldığında, adam da onu bir tatmin kükremesiyle takip etti.

Adam kadının üzerine yığıldı, kadının bacakları onu hapsediyordu. Birkaç dakika ağır nefes alıp verdikten sonra yana doğru yuvarlandı ve onu

onunla birlikte. Uzun dakikalar boyunca orada yattılar, nefes nefese kaldılar ve titrediler.

Kadın daha da sokuldu. "Hala kanepede uyumamı istiyor musun?"

Bölüm

On bir

Güneş ışığı odaya doldu ve Stacia'yı uykunun derinliklerinden hoyratça çekip çıkardı. Tek gözünü açarak tepesindeki tavan penceresine baktı. Dün gece, ay ışığının sıvı gümüş gibi içeri süzülmesi ve Jason'ın tenine ruhani bir parıltı vermesi çok güzel -romantik, hatta- görünmüştü. Şimdi, sadece birkaç saat uyuyabilmişti ve tüm bu konsepti yeniden düşünüyordu. Belki de karartma perdelerinin değeri bilinmiyordu.

Ağır bir yük onu yatağa yapıştırdı. Jason'ın kolu. Sıcak, katı, uykuda bile sahiplenici. Onu dürttü ama Jason sadece inledi ve yüzünü omzuna dayayarak onu kendine çekti. Omurgasından aşağıya doğru bir sıcaklık hissi yayıldı ama o bunu bir kenara itti. "Jason," diye fısıldadı, daha sert iterek.

"Saat kaç oldu?" Sesi sertti, uykudan kalınlaşmıştı. Tek gözünü araladı ve az önce en büyük ihaneti yapmış gibi ona baktı. "Eğer sabah insanıysan, yatağımdan defol git. Yorgunum."

Sonra yuvarlandı ve tekrar horlamaya başladı.

Sahteydi. Çok sahteydi.

Gülmemek için kendini zor tutarak yataktan çıktı ve yerde üstünü örtecek bir şeyler aradı. Jason'ın dün gecedan kalma gömleği, tutkularının bir başka zayıfatı olarak atılmıştı. Onu üzerine geçirdi, önünü iliklerken Jason'ın kokusunu içine çekti. Gömlek vücudunu sarıyor, kalçalarının üst kısmını zar zor sıyrıyordu.

Kahve. Kahveye ihtiyacı vardı. Jason'ın burada kahve bulundurma ihtimali neydi? Muhtemelen düşüktü ama hayal kırıklığı riskini göze almıştı.

Merdivenlerden yalınayak inerek kahve makinesini bulana kadar dolapları karıştırdı. Birkaç dakika sonra

Sumatra karışımının zengin aroması mutfağı doldurdu. Derin derin içine çekti, sıcak bir kucak gibi etrafını sarmasına izin verdi. Jason için aromalı saçmalıklar yok. Bu cüretkâr, koyu renkli ve son derece güçlüydü.

-Tıpkı onun gibi.

Görünürde ne krema ne de şeker vardı, çantasından acil durum zulasını çıkardı ve dumanı tüten fincana karıştırdı. Mutluluk. Tezgâha yaslandı, gözlerini kapattı ve nadiren yaşanan sessizliğin tadını çıkardı.

Kapı zili bu sessizliği bozdu.

Sarsıldı ve kahveyi eline bulaştırdı. "Lanet olsun." Nefesini içine çekti, acısını silkeledi ve kapıya doğru ilerledi. Kapıyı açtığı anda kendini, elinde bavulu, eflatun kadife eşofmanlı bir kadınla yüz yüze buldu.

Kadın döndü, keskin gözleri Stacia'yı tarıyordu. "Demek sen benim oğlana pençelerini geçiren yeni chippie olmalısın." Aksanının Jersey olduğu belliydi. "Sen kesinlikle onun her zamanki tipi değilsin."

Stacia bir yanıt veremeden kadın yanından geçip gitti ve bavulunu doğrudan Stacia'nın çıplak ayağının üzerine yuvarladı. Stacia irkilerek geri sıçradı ve kadının kendini evinde gibi hissetmesini izledi.

Bekle. Oğlu mu?

Oh, kahretsin. Jason'ın annesi.

Stacia Jason'ın gömleğini çekiştirerek aşağı indirdi, kendini biraz daha düzgün göstermeye çalıştı ve yaşlı kadının peşinden koştu, oturma odasında aniden durduğunda neredeyse ona çarpıyordu.

Kadın bakışlarını kısarak döndü. "Kahveniz var mı?"

Jason'ın annesi kendi fincanını tezgâhtan alıp uzun bir yudum aldığı anda Stacia'nın başını sallayacak vakti bile olmamıştı, sanki onu ayakta tutan tek şey buymuş gibi gözlerini kapattı. "Güzel. Uzun bir uçuş oldu ve daha çok erken."

"Bir kafede durabilirdin," diye mırıldandı Stacia içinden, onu mutfağa kadar takip ederek.

"Demek Jason'ın annesi sizsiniz?"

Kadının dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Zeki ve güzel. Fena değil."

Stacia onu içeri aldı - keskin elmacık kemikleri, delici gözler, eşofmanın saçmalığına rağmen inkar edilemez bir otorite havası. Ve

Makyaj, Tanrım, makyaj. Mavi göz farı hâlâ moda mıydı? Belki sadece Jersey'de. Jason'ın biyografisinde oralı olduğu yazıyordu ve bu kadının kusursuz aksanına bakılırsa hâlâ orada yaşıyordu.

Köşeyi döndüğünde Jason'ın annesi çoktan mutfak masasına oturmuş, onu sabra bağlayan tek şeymiş gibi kahvesini yudumluyordu. Karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Oturup konuşalım, olur mu?"

Stacia bir an tereddüt ettikten sonra onu takip etti ve otururken Jason'ın gömleğini aşağı çekti. Burada üstünlüğün tam olarak kendisinde olduğunu hissetmiyordu.

"Ee," dedi Jason'ın annesi, gözleri bir bıçak kadar keskin. "Kimsin sen?"

Evet. Kesinlikle Jersey. Doğrudan, saçma olmayan, doğrudan konuya giren.

Fincanını kaldıran Stacia cevap vermeden önce ölçülü bir yudum aldı. "Stacia Kendall. Oğlunuza medya imajı konusunda yardım ediyorum."

Diğer kadın uzun bir süre onu inceledi, gözleri onu delip geçti, araştırdı, inceledi. Stacia bu inceleme altında kıvranmayı reddetti ama lanet olsun, bunun iliklerine kadar işlediğini hissedebiliyordu.

Sonra aniden kadının bakışları yumuşadı. Masanın öbür ucuna uzandı ve Stacia'nın kolunu kavradı, dokunuşu beklenmedik derecede sıcaktı. Gözlerinden ham bir şeyin titreşimi geçti; yalvarış, umut, bir annenin sevgisiyle sarmalanmış çaresizlik.

"Ona yardım edebilir misin?"

Stacia'nın göğsündeki gerginlik hafifledi. "Deniyorum, Bayan Friar." "Bana Celia de."

Stacia'nın dudaklarında bir sırıtış belirdi. "Pekâlâ, Celia."

İki kadın da kahvelerinden birer yudum aldı, aralarındaki hava değişti. Tedirginlik tamamen yok olmamıştı ama artık başka bir şey vardı. Bir ateşkes. Söze dökülmemiş bir anlayış.

Ve belki, sadece belki, bir müttefik.



Jason yavaşça uyandı, panjurların arasından süzülen güneş ışığına karşı gözlerini kırıştırdı. Beyni eve, yatağına, çarşafıya sinmiş Stacia'nın kokusuna yetişmeden önce sersemletici bir yönelim bozukluğu hissi üzerine çöktü. Eli otomatik olarak uzandı, onun vücudunun sıcaklığını arıyordu ama parmakları sadece soğuk çarşafı ile karşılaştı.

İçinden bir öfke titreşimi geçti. Bunu yine yapmıştı.

Lanet olsun, Stacia'yı bu alışkanlığından vazgeçirmek zorundaydı; onu sanki kemerindeki bir başka çentikmiş gibi gözetliyordu. Genellikle şafaktan önce sıvışıp giden kişinin kendisi olduğu gerçeğini görmezden geldi. Çifte standart içini kemiriyordu ama umurunda bile değildi. Bu farklıydı. Onlar farklıydı. Ve dün gecedan sonra bunu çok iyi biliyordu.

Çarşafı kenara itti ve bacaklarını yatağın üzerinde salladı, kaslarına ani bir kararlılık yerleşti. Bu konuşmayı yapacaklardı. Artık kaçmak yoktu. Onun yanına aitti ve oraya gelmek için yaptığı onca manevradan sonra, kalmaya hazır olsa iyi ederdi.

Bu düşünce onu duraksattı. Ne zamandan beri bir kadının kalmasını istemişti? Daha doğrusu bunu beklemişti? Normalde bu fikir onu tepelere doğru koştururdu ama Stacia'da durum farklıydı. Ve bu gerçek onu olması gerektiği kadar korkutmamıştı.

Alt kattan alçak sesle ve açıkça kadın sesi geliyordu. Kıpırdamadan durdu, omurgasından aşağı bir tedirginlik dalgası yuvarlandı. Merdivenlerden inerken ikinci ses daha da netleşti, her bir kelime midesini daha da bulandırdı.

Daha aşağıya inmeden bir koku çarptı burnuna; kahve ve tanıdık bir parfüm, onu doğruca çocukluğuna, sıkışık mutfaklara ve eşit oranda sevgi ve keskin azarlarla servis edilen yemeklere geri götüren bir koku.

Hayır.

Mutfağa adımını attı, bakışları masadaki iki kadına kilitlendi. Stacia çok eğlenmiş görünüyordu, diğer kadın ise annesiydi.

Bu da neydi şimdi?

"Günaydın tatlım," dedi Stacia, dudakları seğirerek. "İyi uyudun mu?"

Jason onu görmezden geldi, dikkati şu anda sanki buranın sahibiymiş gibi kahvesini yudumlayan eflatun kadife eşofmanlı figüre odaklanmıştı.

"Anne," dedi yavaşça, bir elini saçlarında gezdirerek. "Ne giyiyorsun böyle?"

Annesinin keskin bakışları onunkilere kaydı. "Jason." Bu tek kelime çocukluğunun tüm ağırlığını taşıyordu ve kendini durduramadan eli kulağına gitti, yarı yarıya o korkunç çekiştirmeyi bekliyordu.

Stacia kahkahalarını zorlukla bastırarak sırtıttı. Olayların bu şekilde gelişmesinden fazlasıyla eğlenmiş bir halde mutfağa doğru yürüdü. "Biraz daha kahve yapayım." Stacia onun yanından geçerken kolunu yumrukladı ve "Annenin ziyarete geleceğini bana söylemedin, tatlım," diye mırıldandı.

"Çünkü bana söylemedi."

Stacia kahve kutusuna uzanınca Stacia'nın düşünceleri tamamen değişti. Ancak annesinin böyle bir sorunu yoktu. Koluna dokunarak dikkatini tekrar toplamasını sağladı.

"Sana bundan daha iyisini öğrettim, genç adam."

"Bana uğramadan önce aramayı da öğrettin," diye karşılık verdi. "Telefonu açmayı düşündün mü?"

Kadın oflayıp pufladı ve elini küçümser bir şekilde salladı. "Hem benim gibi yaşlı bir kadın neden oğlunu aramak zorunda olsun ki? Beni her gün aramalı, kontrol etmeli, mutfağımda ölü yatmadığımdan emin olmalısın. Yalnız yaşıyorum, biliyorsun."

"Anne-"

"İstediğim tek şey," diye devam etti, sesi dramatik bir şehitlikle damlıyordu, "tek oğlumun beni arada bir araması. Oysa onu görebilmek için bu yaşlı kemikleri New Jersey'den buraya taşımak zorundayım."

Jason gözlerini devirdi. "Beni rahat bırak anne. Buraya yeni geldim ve kendimi toparlamaya çalışıyorum. Ayrıca, seninle birlikte yaşayan bir ev dolusu kızın var ve hepsinin de bebekleri yolda. Bana ayıracak vaktin yok."

Stacia'nın kaşları ilgiyle kalktı. "Kızlar mı?"

Jason alnını ovuşturarak nefes verdi. "Annem mahalleden gidecek başka yeri olmayan hamile kızları alıyor. Onlara evlat edinecek aileler bulmalarına ya da kendi işlerini kurmalarına yardımcı oluyor."

Stacia Celia'ya döndü, yüz ifadesinde hayranlık titreşimleri vardı. "Bu inanılmaz."

Annesi iltifatı savuşturmak istercesine elini salladı ama dudakları kıpırdadı. "Pek sayılmaz canım. Hamile ve yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim." Sonra Jason'a döndü, yüz ifadesi saf bir onaylamamaya dönüşmüştü. Parmağını Jason'ın göğsüne soktu. "Lanet bir topa vurmak ya da onu yakalamak ne kadar zor olabilir ki? Şuraya baksana, daha valizini bile boşaltmamışsın. Ve bu zavallı kızı besleyecek hiçbir şey yok. Seni yetiştirirken nerede hata yaptım?"

Jason inledi. "İşte başlıyoruz."

Kahve çok uzun sürüyordu ve çaresizdi. Uzanıp Stacia'nın fincanını elinden aldı.

"Hey!"

"Bu senin ikinci fincanın." "Bunu bilemezsin."

Kaşlarını kaldırdı. Kadın ofladı. "İyi ama bu kadar kaba olmana gerek yoktu."

"Ben oğlumu böyle yetiştirmedim, Stacia," diye açıkladı annesi. "Bunu nereden aldığını bilmiyorum. Muhtemelen babasından." Sesinde eski ve kökleşmiş bir acılık vardı.

Jason içini çekti, sonra onu susturmak için aklına gelen tek şeyi yaptı: Stacia'yı belinden kavradı ve dudaklarına sert bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde sıırttı. "Şimdi mutlu musun?"

Celia kaşlarını çattı. "O genç bayana karşı nazik ol. O senin için fazla iyi."

Jason kaşlarını çattı. "Biliyorsun, çoğu anne çocuklarını destekler, çocuklarının kız arkadaşını değil."

"Ben çoğu anne değilim." Stacia'ya onaylayan bir baş selamı verdi. "Ona baksana, genç ve güzel bir bayan. Dövme yok, garip renkli saçlar yok, tuhaf piercingler yok. Daha kötülerini de yaptın."

Stacia kahvesinin arkasına bir kahkaha sakladı. Jason inledi. "Pekâlâ anne, gerçekten neden buradasın?"

"Bir anne oğlunu ziyaret edemez mi?"

Ona bir bakış attı.

Kadın içini çekti. "Peki. Bu kadını kontrol etmek, sonuncusu gibi senden faydalanmadığından emin olmak istedim." Stacia'ya döndü, sesi tam bir koruma moduna geçmişti. "Oğlumu bir bebekle tuzağa düşürmeye çalışmadığını varsayıyorum?"

Jason'ın yüzü nükleere döndü. "Tamam, bu kadar yeter-"

Annesi onu görmezden geldi. "Duyduğuma göre, yatak odasındaki imajın biraz abartılı olsa da gayet iyiymiş."

Jason kahvesini yudumlarken boğuldu. "Abartılı mı?" Stacia'ya döndü. "Bana destek ol."

Stacia kızardı, sırtışını gizledi. "Belki biraz abartılı." Adam kaşlarını çattı. "Dün gece söylediğin bu değildi."

Annesi onun kafasına bir şaplak attı. "O bir hanımefendi."

Celia Stacia'ya gülümserken Jason başını ovuşturdu, nefesinin altında mırıldandı. "Ondan hoşlanıyorum. Çok evcil. Torunlarım için mükemmel."

Jason yine tıkanı. Stacia gülümseyerek kahvesini yudumladı ve onun kıvranişını izledi.

Celia sesini alçaltarak eğildi. "Penisi nasıl o l d u ?"

"Aman Tanrım, anne!" Jason arkasını dönüp kaçtı, kahkahalarının sesi peşinden geliyordu.



"Artık o gittiğine göre konuşabiliriz." Celia Stacia'nın elini tuttu, şaşırtıcı derecede sıkı kavramıştı. "Sen gerçekten onun imaj danışmanı mısın yoksa kız arkadaşı mı? Bütün bunlar bir oyun mu?"

Stacia koltuğunda kıpırdandı, bakışlarını başka yöne çevirdi. Günün soğuk ışığında gerçeklik, cevaplamaya hazır olmadığı pek çok soruyu beraberinde getiriyordu. Başka biri olsaydı -Michael, patronu, Cole Hammonds, hatta Sophie- hızlı ve gösterişli bir yanıt verebilirdi. Ama Celia herhangi biri değildi. O Jason'ın annesiydi. Bu da cevabı çok daha karmaşık hale getiriyordu.

Çünkü onun bir cevabı yoktu.

Celia'nın keskin bakışları onunkilere dikilmiş, bekliyordu.

Stacia masayı toplamakla meşguldü, elleriyle yapacak bir şeye -herhangi bir şeye- ihtiyacı vardı. "Ee, ne kadar kalacaksın? Misafir odasını hazırlamaya fırsatım olmadı. Çarşaf falan var mı onu bile bilmiyorum."

"Soruma hiç cevap vermedin." Celia'nın sesi nazikti ama Jason'ın taşıdığı aynı sessiz otoritenin altında çelik yatıyordu. Şimdi onun bunu nereden aldığını anlıyordu.

Stacia gergin bir kahkaha attı, garip, titrek bir ses. "Fark etmemişsindir diye umuyordum." Danimarkalıyı kaldırdı ve bardakları bulaşık makinesine yerleştirdi, oyalanıyordu.

Celia kıpırdamadı, sadece o delici, bilgili gözlerle onu izledi. "Duyduklarına rağmen o iyi bir çocuk. Zor bir hayatı oldu. Açıkçası, seni içeri almasına şaşırdım."

Stacia döndü ve onun bakışlarıyla yüz yüze geldi. "Ona hayır deme şansını vermedim. Gerçekten burada yaşamıyorum. O kadar uzağa gitmedik. Kansas City'den daha dün gece geldik ve ben... şey, bir nevi el yordamıyla geldim."

Celia, Stacia daha sözünü bitirmeden başını salladı. "Hayır, onu kastetmedim. Demek istediğim, seni herkesin önünde kız arkadaş olarak kabul etmesi için onu nasıl ikna ettin? İtiraf etmeliyim ki, onu kadınlardan ömür boyu korkuttuğumu sanmıştım." Celia masaya geri döndü. "Sanırım Jason hakkında birkaç şey bilmen gerekiyor."

Stacia tereddüt etti ama sonra yavaşça onun karşısına oturdu. Bilmek istiyordu. Bilmeye ihtiyacı vardı. "Jason'ın bu konuda konuşmamızı istediğini sanmıyorum."

Kalbi susması için onu uyarıyordu ama içgüdüleri ona aksini söylüyordu. Jason'daki yalnızlığı görmüştü; tek başına çalışmasını, tek başına yemek yemesini, yalnızlık bekleyen bir adam gibi davranmasını. Bu sadece bir alışkanlık değil, bir zırrtı. Ve nedenini anlamak istiyordu.

Bu düşünce onu sarstı. İşi onun imajını düzeltmekti, onu kurtarmak değil. Ama belki de Sophie haklıydı; belki de insanları kurtarmaya çalışmak gibi bir alışkanlığı vardı. Belki de Jason'a bu kadar derinden bağlanmasının nedeni buydu. Sezon bittiğinde ne oldu? Acaba

Gerçekten çekip gidebilir ve bu sadece halkla ilişkiler meselesiymiş gibi davranabilir miydi? O önemsizmiş gibi davranabilir miydi?

Celia sabırla bekledi, kahvesini yudumladı ve sonunda fincanı yere bıraktı. "Genç bir anneydim," diye başladı, sesi düzgündü ama anılarla doluydu. "Yakışıklı bir yüze ve çekici bir havaya kapılmışımdı. Jason'ın babası herkesi etkileyebilirdi ve bunu sık sık yapardı. Jason bunu ondan almış."

Stacia'nın midesinde bir gerginlik, bunun nereye varacağını bilmenin verdiği hastalıklı bir his vardı.

"Celia sözlerine şöyle devam etti: "Bir aile kurmak onun için hiçbir zaman söz konusu olmadı. "Ben hamileyken çekip gitti. O zamanlar evli olmayan bir anne olmak çok zordu. Ailem dehşete düşmüştü. Beni ve bebeği uzaklara göndermek istediler. Ama ben bir yetişkindim ve kendime ait bir şey istiyordum. Bu yüzden onu doğurdum. Yıllarca mücadele ettik. Masaya yemek koyabilmek için üç işte çalıştım."

"Bu çok zor olmuş olmalı." Stacia masanın öbür ucuna uzandı ve Celia'nın elini sıkarak teselli etmeye çalıştı. "Bunun senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Ve Jason için."

Celia gülümsedi ama yüzünde okunamayan bir ifade vardı. "Zordu ama hiçbir zaman gerçekten bilemedik. Mutluyduk. Dürüst olmam gerekirse, muhtemelen onun parası ve şöhretiyle olduğundan daha mutluyduk. Ama insanlar ona erkenden kancalarını takmaya başladılar. Küçükler Ligi'nde bile gözlemciler, menajerler, kendi parçalarını arayan insanlar vardı."

Durakladı, bir an için geçmişte kayboldu ve sonra kendini topladı. "Jason'ın üzerinde hayatı boyunca bir çocuğun taşıması gerekenden çok daha fazla baskı vardı. Ve insanlara güvendi. Neden önemsediklerini öğrenene kadar. Koçlarından biri sırf babası olmak için benimle çıkmaya bile çalıştı."

Stacia'nın midesi çalkalandı. Jason'ın bu kadar acı çekmesine, bu kadar güvensiz olmasına şaşmamalıydı.

"Ne oldu?" diye sordu sessizce.

"Jason askere alındıktan sonra babası ortaya çıktı." Celia'nın yüzü karardı. "Aralarında ne konuşulduğunu bilmiyorum ama o zamandan beri ortalıkta yok. Peki ya o koç? Jason onun bir üniversiteye girmesine yardım etti."

ve adam bir daha arkasına bakmadı. Sanırım ikimizi de hiçbir zaman gerçekten önemsemedi."

Aralarına sessizlik çöktü. Celia yavaşça nefes verdi. "Jason'ı liseden beri tuzağa düşürmeye çalışan kızlar vardı. Onu bir çıkış yolu olarak gördüler. Ve bu yüzden gerçek ilişkilerden kaçındı. Artık nasıl ilişki kurulacağını bildiğinden bile emin değilim."

Stacia sözleri, uyarıyı içine çekti. Celia'nın sesindeki hüznü, hasarı gören ama düzeltemeyen bir annenin çaresizliğini duydu. Ve bunu çok iyi anlıyordu.

Üst kattaki duşun kapanma sesi sessizliği bozdu.

Celia onu dikkatle inceledi. "İkinizin arasında ne olduğunu bilmiyorum Stacia. Belki sadece iş. Belki daha fazlası da olabilir. Bir şey söyleyemem. Ama şunu söyleyebilirim ki, onun incinmesini istemiyorum. Onun kullanılmasını istemiyorum. Ve eğer bu iş biterse, onun çekip gitmesine neden olmayacağına dair bana söz ver."

Stacia zorlukla yutkundu. "Bunu yapmayacağım."

Sözcükler çok kolay gelmişti. Çok otomatik olarak. Yine de dudaklarından çıkarken Celia'ya mı yoksa kendine mi söz verdiğinden emin değildi.

Çünkü sezon sonunda ne olacaktı? İş bittiğinde, sözleşme yerine getirildiğinde? Gerçekten çekip gidebilir miydi?

Celia onun elini sıktı, gözleri parlıyordu. "Sadece onun mutlu olmasını istiyorum. Nasıl mutlu olacağını bildiğinden emin değilim ama ona ulaşabilecek biri varsa o da sensin."

Stacia'nın kalbi küt küt atıyordu. Beklentilerin, yüzleşmeye hazır olmadığı duyguların ağırlığı göğsüne ağır bir şekilde yerleşmişti. Bu sadece bir oyunken, o sadece bir rol oynarken her şey daha kolaydı. Ama şimdi?

Şimdi başka bir şeydi. Tehlikeli bir şey. Çünkü artık sadece rol yapmıyordu.

Ve bu gerçek onu çok korkutmuştu.



Jason hâlâ duştayken Stacia hızla giyindi ve şafak vakti gizlice kaçan tek gecelik bir ilişki hissiyle evden çıktı. Bu suçluluk duygusu değildi - pişmanlık duymuyordu - ama gerçekliğin ağırlığı ona baskı yapıyordu. Yan odada annesiyle mi kalacaktı? Bu çok ileri bir adımdı. Bu düzeyde bir ev hayatına hazır değildi. Ayrıca Celia Jason'ı hizada tutacaktı. O emin ellerdeydi.

Üç saat sonra stadyumdaki ofisinde oturmuş, akşamki maç için gelen oyuncuların belli belirsiz yankılarını dinliyordu. Etrafında stadyum hayatının uğultusu vardı ama o dizüstü bilgisayarına odaklanmış, strateji geliştiriyordu. Jason'ın Stan'in makalesinden daha fazlasına ihtiyacı vardı - daha büyük bir şeye, prime time'a ihtiyacı vardı. Geri dönüşünü sağlamlaştıracak gösterişli bir bölüm.

Ne yazık ki spor medyasıyla hiç bağlantısı yoktu. Babası hariç. Senatör Kendall, ABD Senatosu'nun beyzbolda steroid soruşturmasını yürütüyordu - muhtemelen aradığı aç bu değildi. Ayrıca onu iyilik için aramak isteyeceği son şeydi. Onu dinlemekten hoşlanmayacaktı ve başka bir nutuk **ç e k e c e k** havada değildi.

Bu düşünce canını yakmamalıydı. Daha önce hiç umursamamıştı. Bu neden farklı olsun ki?

Kapının hafifçe çalınması onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Kafasını kaldırdığında Cole Hammonds'un kapıda durduğunu gördü. Midesi bulandı ama hoş bir gülümsemeyle onu içeri buyur etti. Adam kapıyı arkasından kapattı ve karşısındaki sandalyeye yerleşti.

"Yolculuğun iyi geçti mi?"

Kadın sıırttı. "Tam bir deneyimdi."

Arkasına yaslandı, gözleri keskin. "Acımasız olduğunu bilecek kadar yolda zaman geçirdim. Programlar mahvoluyor, uyku şaka gibi. Sence nasıl uyum sağlıyorlar?"

"Başları belaya giriyor. Çok sıkı parti yaparlar. Hayran topluyorlar. Bazıları bunun yerine spor salonuna gidiyor." Omuz silkti. "Hepsi farklıdır. Ama buraya gelme sebebim bu değil. Kansas City hakkında konuşmak istedim."

Başını salladı. "Kız arkadaş meselesi."

"Evet. İlginç bir strateji. Baştan söylesen iyi olurdu-

"Yu

karı "Bu oldukça yaygın bir taktik-Hollywood bunu her z a m a n
." yapıyor.

Beyzbol oyuncularını da kendi başlarına birer ünlüdür. Sorunlu bir oyuncuyu tertemiz bir imaja bağlayın. Yeni gelen bir oyuncuyu bir yıldızla bağlayın. Halk bunu yer." Masanın altında parmaklarını kavuşturdu ve adamın çok zorlamaması için dua etti.

Adam onu inceledi, okunmuyordu. "Elbette, ama riskli. Senin kız arkadaş olman."

"İlk tercihim bu değildi," diye itiraf etti, içindeki tedirginlik titreşimini bastırarak. "Ama o hayranın içeri girdiğini ve basının çekim için hazırlık yaptığını görünce, geri dönmek zorunda kaldım. Gerisi çorap söküğü gibi geldi." Onun bakışlarıyla yüz yüze geldi. "O zaman hayranların gitmeyeceğini anladım."

"Hâlâ da gitmeyecekler," diye belirtti. "Bir erkeğin evli ya da flört ediyor olması umurlarında değil. Aksine, bu onları daha rekabetçi yapıyor."

"Onlar umurumda değil. Ben medyayı önemsiyorum. Anlatıyı değiştirmem gerekiyordu." Sesi amaçladığından daha sert çıkmıştı ama geri adım atmadı.

Cole hafifçe öne eğildi, parmaklarıyla kolçağa dokundu. "Yeteneğini sorgulamıyorum. İşe yaradığını inkâr edemem. Ama bundan sonra beni haberdar et. Senden onu beladan uzak tutmanı istedik. Bu... beklenenden fazlası."

Kaşlarını kaldırdı. "Bebek bakıcısı istemiştiniz." Ellerini iki yana açtı. "Bunu bir katma değer olarak düşünün. Onu sadece temiz tutmak değil, iyi görünmesini sağlamak da herkesin yararına. Eğer bu oyunu doğru oynarsak, sezon sonuna doğru gerçek bir ivme yakalayabiliriz."

Kolundaki hayali tüyleri fırçalayarak sandalyeden kalktı. "Sezon dışı şu anda beni ilgilendirmiyor. Jason'ın uzun vadeli planlarımıza uyup uymadığını bilmiyoruz. Ve unutmayın, faturalarınızı biz ödüyoruz, Jason değil. Müşteri her zaman haklıdır."

O da ayağa kalktı, gülümsemesi jilet gibi keskindi. "Elbette. Ama beni uzmanlığım için işe aldınız. İşimi bildiğim en iyi şekilde yapmama izin vermeniz sizin yararınıza olacaktır."

Kapıda durakladı, dudaklarında hayalet gibi bir gülümseme belirdi. "Gerçekten de Stan Garvin'e, hakkında bir yazı yazması için şantaj mı yaptın?"

Keşiş mi?"

Masum numarası yaparak gözlerini açtı. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok Cole."

Adam kıkırdadı, kanmamıştı. "Çok severdim. Her zaman o akbabalara kendi ilaçlarının tadına baktırmak istemişimdir."

Adam koridorda oyuncularla selamlaşarak uzaklaşırken kadın nefes verdi.

Bir engel aşılmıştı. Bir tane daha kalmıştı.

Telefonu çaldı. Ekranı baktı. Michael.

Şeytandan bahset.

"Kabul et "e tıkladı ve ofis kapısını kapattı. Bazı konuşmaların gizli kalması daha iyiydi.

"Michael! Ben de tam seni aramak üzereydim."

"Gerçekten mi?" Sesi şüpheyile doluydu. "İş için kendini pazarlamadan önce stratejini tartışmak iyi olurdu. Yaptığın şey bu şirkete yansıyor, Stacia. Zaten ince bir buzun üzerindesin."

Kızgınlık derisinin altında kaynıyordu. Eğer bu başka biri olsaydı - özellikle de Glazier- kimse onun seçimlerini sorgulamazdı. Ama işte buradaydı, on dakika içinde ikinci kez sorguya çekiliyordu. Duvarlar içine kapanıyor, onu içinde kalmayı reddettiği bir köşeye sıkıştırıyordu.

Sesi buz kesmişti. "Stratejimi haklı çıkarmayacağım. Glazier hakkındaki imalarınıza da içerliyorum. Sorumlu ben değilim, günah keçisiydim. Benimle çocukmuşum gibi konuşma."

"Baban beni defalarca aradı ve seni bu işten almamı istedi." Michael derin bir iç çekti. "O güçlü bir adam, Stacia. Bana bir sürü iş gönderiyor. Onu yabancılaştırmayı göze alamam."

Elbette. Babası nüfuzunu bir silah gibi kullanırdı. Ve bir kez daha, o bir yükten başka bir şey değildi.

"Yani onu mutlu etmek için beni serbest mi bırakacaksın?" Cevabı bilse de duymaya ihtiyacı vardı.

Michael'ın sesi keskinleşti. "Öz babanın seni neden otobüsün altına attığını sorman gerekmiyor mu?"

Yutkundu. "Ben zaten biliyorum. Herkes onun bir uzantısı. Önce politika. Diğer her şey en son." Sesi titriyordu ama

onu sabitledi. "Beni destekleyeceğini umuyordum."

"Senden hoşlanıyorum Stacia. Bu şirket için harikaydın. Ama son zamanlarda... bir şeyler değişti. Sen değiştin. Kalbin artık bu işte değil."

Bu sözler beklediğinden daha sert gelmişti. Değişmiş miydi?

"Bu doğrudan." Yavaşça nefes verdi. "Sana dürüstlük borçluyum, bilmiyorum. Dönüp durmaktan bıktım. Politikacıları aklamaktan ve yalan satmaktan yoruldum. En son ne zaman kendimi temiz hissettiğimi hatırlamıyorum, Michael."

"O zaman neden kendini Friar'a bağlıyorsun?" Sesi yumuşamıştı ama daha az tehlikeli değildi. "Bu işle mi ilgili, yoksa başka bir şeyle mi? Başka birini göndermemi ister misin? Sophie boşta."

Nabızı hızlandı. "Sophie kampanyadan ayrıldı mı?"

"Sana yapılan muameleden hoşlanmadı. Buna ihanet dedi. O zehirli karmaşanın içinde kalmayacağını söyledi."

Stacia'nın midesi bulandı. Sophie bunu ondan saklamıştı. Başka ne saklamıştı?

Michael'ın sesi düşüncelerini böldü. "Yani? Onu göndereyim mi?" "Hayır." Cevap çok hızlı gelmişti. Çok içgüdüsel. Kalbi zaten bu işin içindeydi ve çekip gidemezdi. "Ben hallediyorum." Michael tereddüt etti. "Onunla yatıyor musun?"

"Bunun konuyla ilgisi yok."

"Emin misin?" Sesinde bir uyarı vardı. "Ateşle oynuyorsun, Stacia. Sakın yanma."

Boğazındaki düğümden sonra yutkundu. "Anlaşıldı."

Michael içini çekti. "Baban mutlu değil. Yüzünde patlamadan önce hallet."

Hat kesildi.

Stacia telefonu yere bıraktı, kalbi küt küt atıyordu. Boyundan büyük bir işe kalkışmıştı.

Ve artık geri dönmek için çok geçti.

Bölüm On iki

Stacia, Jason'ın dairesinin düz beyaz kapısına baktı, midesi endişeli bir düğüme dönüştü. Bütün hafta sonu burada olmamış, ona ve annesine yeniden bağ kurmaları için zaman tanımıştı. Celia'yı stadyumda görmüş, hatta Pazar gecesi Celia'nın uçuşundan önce onlarla birlikte yemek yemiş ama daha sonra Jason'la birlikte dönmemişti. Jason'ın kafası karışmış, hatta belki de incinmiş görünüyordu ama yüzündeki ifade o kadar hızlı kaybolmuştu ki hayal görmediğinden emin olamamıştı.

Yapacak işleri vardı. Hazırlanacak mülakatlar. İşe geri dönme zamanıydı. Profesyonel olarak konuşursak.

Kişisel olarak mı? Bu tamamen farklı bir oyundu. Kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Basit bir iş stratejisi olarak başlayan şey çok daha karmaşık, çok daha kişisel bir şeye dönüşmüştü. Dönüp dolaşıp aklına takılan soru şuydu: Jason'ın bakış açısı neydi? O sadece uygun biri miydi? Seks için bir çıkış noktası mıydı? Yoksa daha fazlası mı vardı?

Bir müşteriyle yatmak en büyük mesleki günahı ve o tehlikeli bir şekilde sınıra yakın dans ediyordu. İşle zevki karıştırdığı duyulursa mahvolurdu. Michael'la arası zaten çok kötüydü, son işinden dolayı sarsılmış bir itibarın ağırlığını taşıyordu. Ve tüm bunlara rağmen hâlâ bu lanet kapının önünde duruyor, buraya aitmiş gibi kapıyı çalıyordu.

Sanki buraya ait olmak istiyormuş gibi.

Kapıyı çalması dairenin çıplak alanlarında yankılandı. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından kapı nihayet açıldı ve Jason ortaya çıktı; halsiz, uykulu ve üzerinde sadece bir çift düşük askılı boxer'dan başka bir şey olmayan saf günah gibi görünüyordu. Saçları karmakarışıktı, çenesi kirli sakallarla kaplıydı ve çıplak teninden yayılan sıcaklık kadının ağzının açık kalmasına neden oldu

Kuru. Sertçe yutkundu, gözlerinin aşağıya kaymasına izin vermek yerine kendini onun bakışlarıyla buluşmaya zorladı.

Kaşlarını çatması öldürücü olmaktan başka bir şey değildi. "Ne halt istiyorsun?"

"Sana da günaydın," dedi parlak bir sesle, elindeki çörek poşetini kaldırarak. "Kahvaltı getirdim."

Gözleri kısıldı. "Kahve olsa iyi olur."

Kadın adamın eline bir fincan tutuşturdu. "Al bakalım, huysuz."

Adam başka bir şey söylemeden fincanı aldı ve sanki kapıyı yüzüne kapatacakmış gibi geri adım attı. Ondan önce ayağını içeri soktu, sonra eğilip iki market poşeti daha aldı. "Ve sonrası için bir şey." Onu iterek koridorda mutfığa doğru yürüdü, neredeyse paketlenmemiş kutu yığınının takılıp düşüyordu. Ona bıkkın bir bakış fırlattı. "Tanrım, Jason. Bunlar tam bir baş belası. Hiç, ne bileyim, bavulları açmayı düşündün mü?"

"Burada o kadar uzun kalmayacağım," diye mırıldandı, kahvesini yudumlarken. "Bu bir serseri gibi yaşamam gerektiği anlamına gelmez."

"Burası benim evim değil," diyerek onu mutfığa kadar takip etti. "Sadece sezon bitene kadar kalacağım yer."

Poşetleri tezgâhın üzerine bıraktı ve kollarını kavuşturarak ona döndü. "Sonra ne olacak?"

Cevap vermedi. Bunun yerine çantaya uzandı, bir çörek çıkardı ve boş kâğıdı kenara fırlattı. Çörek yere, ayaklarının dibine düştü.

Kadın kaşlarını kaldırdı. "Sanırım onu benim almamı bekliyorsun?"

Çocuksu ve hınzırca sırıttı, altın rengi gözleri muziplikle parlıyordu. "Sana kalmış. Umurumda değil."

Gözlerini devirdi, kızgınlık derisini diken diken etti. "Pek çok şey umurunda değil, Jason. Evini. Takım arkadaşlarını. Hayranların. Sen neyi önemsiyorsun?"

Çenesi gerildi. "Beyzbol."

"Hepsi bu mu?"

"Benim hayatım bu. Burası mı?" Evin etrafını küçümseyerek işaret etti. "Geçici. Takım arkadaşlarım mı? Seneye yarısı gitmiş olacak. Ben de öyle. Ya hayranlarım?" Sesi daha sert, daha çiğ bir şeye dönüştü. "İşler sarpa sardığında neredeydiler?"

Hayran mı? Gitti. Diğer herkes gibi. Söyle bana Stacia, neden umurumda olsun ki?"

Sesindeki acılık kadının içini parçaladı. Öne doğru eğildi, gerginlik omuzlarını sıkılaştırdı, vücudu bir darbeye hazırlanır gibi içe doğru kıvrıldı. İçgüdüleri ona durmasını, geri çekilmesini, kendini korumasını söylüyordu. Ama daha derindeki bir şey, ham ve korunmasız bir şey, onun yerine ileri adım atmasına neden oldu.

Rahatlatmak niyetiyle adamın omzuna dokundu. Ama parmakları onun çıplak teniyle buluştuğu anda bir şeyler değişti. Dokunuşu sırtının sert düzlemlerinde gezindi ve onu sessiz bir kucaklamayla sardı. Adam ellerinin altında kaskatı kesildi, gerginlik vücuduna yayıldı.

Omzuna tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu, planlamadığı yumuşak, içgüdüsel bir hareketti bu. Sonra, adam onu itemedi geri çekildi ve ona nefes alması için alan bırakarak yiyeceklerin paketlerini açmakla meşgul oldu.

Aralarında kalın ve yüklü bir sessizlik uzanıyordu. Kadın poşetlerden çıkardıklarını metodik bir şekilde buzdolabına yerleştirirken, adam kıpırdamadan öylece oturdu. Kadın bir bifttek ve bir torba sebzeye uzandığında, adamın eli bileğini kavrayarak dışarı fırladı.

"Onunla ne yapıyorsun?"

Gözünü korkutmayı reddederek adamın bakışlarına karşılık verdi. "Bir kez olsun gerçek bir yemek yemek güzel olur diye düşündüm. Dışarıdan yemek yerine ev yapımı bir şeyler."

Alay etti. "Kim pişirecek ki? Ocağın çalışıp çalışmadığını bile bilmiyorum."

Kadın eğlenerek başını salladı. "Ben pişiririm. Görüşmenden sonra. Eğer uslu durursan."

Yüz ifadesi ekşidi. Boş kahve fincanını çöpe attı. "Mülakatların zaman kaybı olduğu konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Komik, bu konuda anlaştığımızı hatırlamıyorum." Tezgâha yaslandı. "Benimle çalışacağını söylediğini hatırlıyorum."

"O zaman çıplaktın. Neredeyse her şeyi kabul ederdim." Kollarını kavuşturdu, bir çocuk gibi somurttu.

"Ve öyle de yaptın." Kadın sırtıttı. "Demek röportajı sen yapıyorsun."

"Bana şantaj yaptın," diye homurdandı. "Ödeme olarak bir biftekten daha fazlasına ihtiyacım olacak."

Hızlı bir hareketle onu tezgâha yasladı, kollarıyla onu sıkıştırdı. Adamın sıcaklığı tenine sızıyor, sabun ve Jason'ın doğasında olan bir şeyin karışımı olan kokusu bir uyuşturucu gibi duyularını sarıyordu.

Arkasına uzandı ve bir çikolatalı kek çıkardı. Aralarında tutarak adamın burnunun dibinde salladı. "Ateşkes mi?"

Adamın gözleri karardı, erimiş bir şeyle parıldadı. Derin bir nefes aldı ve takdirle inledi. Adam pastaya uzandı ama kadın onu elinden kaptı. "Sadece iyi olursan."

Adam kaşlarını kaldırdı, dudaklarında yavaş, günahkâr bir sırıtış belirdi. "Çok iyi olabilirim, sevgilim."

"Görüşmeden sonra." Kollarının altından sıyrıldı ve aralarına çok ihtiyaç duydukları mesafeyi koydu. "Bundan seks yaparak **kurtulamazsın.**"

Adam onu yatak odasına doğru takip ederken nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. İçeri girdiğinde dolabın kapağını açtı ve tamamen boş olduğunu gördü.

"Kıyafetlerin nerede?"

Açılmamış kutulara belli belirsiz el salladı. "Bir yerlerde."

Kadın iç çekti. "Televizyonun paketini açarken hiç sorun yaşamadın."

"Ve çarşaflar," diye ekledi kaşlarını sallayarak. "Denemek ister misin?"

Başını sallayarak gülümsemesini engelledi. "Pek mümkün değil. Görüşmene kadar dört saatimiz var."

Adam inledi. "Hazırlanmak için sadece otuz dakikaya ihtiyacım var. Neden beni bu kadar erken uyandırdın?"

Kadın gözlerini devirdi. "Çünkü yapacak işlerimiz var."

Homurdandı ama sonunda yataktan kalktı. "Tamam. Ama bu akşam yemeği sen pişireceksin."

Sırıttı. "Anlaştık. Şimdi duşa gir, Friar. Ve o pastaya dokunmayı aklından bile geçirme."

Banyoya girerken sıırıttı. "Söz vermiyorum."

İçini çekti, bir elini saçlarında gezdirdi. Bu oynadığı tehlikeli bir oyundu. Ve zaten çok derine inmişti.



Jason duşa girip suyu açtı ve Stacia Kendall'ın içinde tutuşturduğu ateşi söndürmek için umutsuz bir çabayla suyu soğuk tuttu. Bu hiç mantıklı değildi. Artık kurak bir dönemden geçmiyordu; daha birkaç gece önce yatağına girdiğinden beri öyle değildi. Ama yine de derisinin altındaydı, sarsamadığı sürekli bir ağrı, ihtiyacı olmayan bir dikkat dağıtıcıydı.

Ve bu sadece seks değildi, gerçi o da oldukça h a r i k a y d ı . Hayır, sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girmesi, ona patronluk taslaması, hayatını düzene sokması, onun alanında kendini rahat hissettirmesiydi. Bu onu çıldırtıyordu. Az kalsın onu yatağa fırlatacak ve ikisinin de lanet olası görüşmeye geç kalmasına neden olacaktı.

Evet, bu bir taşla iki kuş vurmak olurdu. Ateşli seks ve röportaj yok. Sonra da tatlı olarak çikolatalı kek. Daha iyi ne olabilir ki? Onun yerine, o oldu alt katta oynamak Ev, ambalajdan çıkarma Giysileri ve giyinmeye ihtiyacı varmış gibi davranması. Sanki on üç yaşından beri, Küçükler Ligi Dünya Serisi'nden beri röportaj yapmıyormuş gibi. Oyunu biliyordu. Nasıl çalıştığını biliyordu. Bu onun hatası değildi.

kurallar değişmişti.

Ellerini kaygan fayansa dayadı, alnını serinliğe doğru eğdi ve suyun üzerinden akıp gitmesine izin verdi. Bu kısımdan nefret ediyordu. Medyadan, akbabalardan, zoraki gülümsemelerden ve hazır cevaplardan. Taraftarlar iyiydi ama muhabirler? Onlar başka bir türdü. Topa vurduğunuz, topu yakaladığınız ve vuruşlarınızı yaptığınız sürece taraftarlar eve yalnız mı yoksa bir süper modelle mi gittiğinizi umursamıyordu.

Kurallar değişmemişti. O değişmişti. Ve artık oyunu nasıl oynayacağını bilmiyordu.

Bir tuvaletin sifonu çekildi ve buz gibi bir su göğsüne çarptı. Bir küfür savurdu ve "Stacia!" diye bağırdı.

"Orada iyi misin?" Sesi yatak odasından içeri süzölüyordu, bariz sabotajına rağmen tüm masumiyetiyle. Duş

kasıklarındaki ağrıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı, hatta daha da kötüleştirdi. Kapı kolu sallandı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Aleti tepki olarak seğirdi, hain piç. Nefesinin altından küfretti. "Sadece sırtımı ve diğer vücut parçalarımı yıkamak istiyorsan."

Merdivenlerden inen topuklarının hızlı tıkırtısı sırtmasına neden oldu. Muhtemelen en iyisi buydu. Ama keşke kalsaydı diye düşündü. Sadece seks için de değil.

Duşunu bitirdi ve sonunda suyu ısıttı ama artık çok geçti. Mavi taşaklar tam bir sürtüktü. Beline bir havlu sardı ve yatak odasına adım attı. Stacia yatağın üzerine tünemiş, tabletinde geziniyordu, gayet sakin ve profesyoneldi. Bacak bacak üstüne atmış, eteği adamın vücudunda yeni bir sıcaklık dalgası yaratacak kadar kremsi kalçalarını okşuyordu.

Başını kaldırdı ve bakışları havluya kaydı. Yanaklarında pembe bir toz vardı.

Sırıtarak havluyu bıraktı. "İç çamaşırlarımı da buldun mu?"

Ona bakmadan şifonyeri işaret etti. "Üst çekmecedeyim. Birkaç şeyi paketinden çıkardım. Umarım sakıncası yoktur."

"Hayır. Belki de seni hizmetçim olarak işe almalıyım." Bir çift külot çıkardı ve içine girmek için eğildi. Küçük bir boğulma sesi onun sırtmasına neden oldu.

"Seni aşağıda bekleyeceğim. Soru listesini yatağın üzerine bıraktım."

Topukları yanıyormuş gibi odadan kaçtı.

Kâğıt parçasını fark ettiğinde eğlencesi buharlaştı. Kâğıdı bir kenara fırlatıp hızla giyindi ve hışımla aşağı indi. "Cevaplarımı benim için mi yazdın? Sanki iki yaşında bir çocukmuşum gibi?"

Sandalyeden başını kaldırıp karşısındaki koltuğu işaret etti. "Onlar sadece öneri. Sana güvenli bir yolda rehberlik edecek bir şey."

Çenesi gerildi. "Gerçekten o kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun? 'Neden Şövalyeler için oynamak istiyorsun' gibi basit bir soruya cevap veremeyeceğimi mi?"

"Neden Şövalyeler için oynamak istiyorsun?" diye karşı çıktı.

"Çünkü başka kimse beni işe almaz. Yoksa neden Şövalyeler gibi daimi bir kiler sakini için oynayayım ki?" Kelimeler ağzından çıktığı anda suçluluk duygusu onu dürttü. Bunu görmezden geldi.

"Ve işte röportajın rayından çıktığı yer burası. Dürüstlük iyidir, ama potu biraz tatlandırmak daha iyidir."

Yumruklarını sıktı. Sanki bunu gerçekten söyleyecekmiş gibi.

Kadın ona soruların yeni bir kopyasını uzattı. "Cevabımı oku."

Kâğıda göz gezdirdi, sonra homurdandı. "Şekerli saçmalıklar bunlar."

Kadın sabırsızca ayağını yere vurdu ve adam içini çekerek yüksek sesle okudu. "Şövalyeler beyzbolda yükselişte olan genç bir takım. Harika oyuncuları var ve ben hem saha içinde hem de saha dışında onların playoff umutlarında gerçekten bir fark yaratabilirim." Bir kahkaha patlattı. "Bu saçmalıkları gerçekten birilerinin yutacağını mı sanıyorsun? Unutma, hakkımdaki en büyük suçlama bir takım oyuncusu olmadığım. Kimse bu saçmalığa inanmaz."

Ama içinde bir şeyler çarpıktı. Bir parçası bunun doğru olmasını istiyordu. Yıkılmış bir geçmişten daha fazlası olarak görülmek istiyordu.

"Eğer inandırıcı bir şekilde söylersen, inanırlar. İkimizin de yapabildiğini bildiği büyüleyici bir gülümseme de eklersen, Şükran Günü'nde olduğu gibi bunu yiyip bitirirler. Ve eğer tavırlarınla kariyerine zarar vermeyi bırakırsan, belki inanmaya devam ederler. Bir sonrakini deneyelim. Görüşmeyi ben yapacağım."

Homurdandı ama itiraz etmedi.

"Jason, ciddi bir omuz sakatlığından sonra bir yıldır spordan uzaksın. En çok neyi özledin?"

"Suçlamalar, yuhalamalar, yalanlar ve en önemlisi herkes tarafından reddedilmek dışında mı?"

Stacia sandalyesinden fırladı ve üç hızlı adımda aralarındaki mesafeyi kapattı. Eğildi, burun buruna geldiler, sesi alçak ve ölümcüldü. "Dinle, Friar, çünkü bunu sadece bir kez söyleyeceğim."

Adamın göğsünü sertçe dürttü. "Oyalanmayı bırak. Bu senin son şansın ve sen primadonna gibi davranarak, herkesi kendinden uzaklaştırarak ve A sınıfı bir pislik olarak bunu mahvediyorsun."

Adam ağzını açtı ama kadın parmaklarını ağzına bastırarak onu susturdu. "Hayır, ben konuşuyorum ve sen de dinliyorsun. İnsanlar sana yardım etmek istiyor. Ve evet, bizim de kendi gündemlerimiz var, bunu aş artık. Eğer gelecek sezon gerçekten oynamak istiyorsan, kendine çeki düzen vermelisin. Artık beyzbolun altın çocuğu, sevgilisi değilsin. Kimse seni işe almak istemedi ve böyle devam edersen bir daha kimse almayacak. Önceliklerini belirle ya da vaktimi boşa harcamayı bırak."

Sandalyesine geri döndü, tabletini aldı ve çantasını omzuna attı, bu sırada neredeyse ona çarpıyordu. "Görüşme saat tam üçte stadyumda. Geç kalmayın."

Sonra da dairesinden dışarı çıktı.

Ve Jason uzun zamandır ilk kez ona mı yoksa kendisine mi daha çok kızdığını bilemedi.



Stadyum ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü; kalabalıkların ve sopaların şakırtılarının olduğu bir yerde doğal olmayan bir sessizlikti bu. Soyunma odasının yanında, ofisi olarak kullanılan dönüştürülmüş bir dolabın içine gizlenmiş olan Stacia masasında otururken tek ses dizüstü bilgisayarının uğultusuydu. Oyuncular gece maçı için henüz rapor vermemişlerdi, bir gece önce geç saatlere kadar oynamışlardı. Yönetim, özellikle yorucu deplasman yolculuklarından sonra, sezonun bu kadar derinlerinde varış saatleri konusunda hoşgörülüydü. Sadece röportajları ya da ekstra antrenmanları olanlar erken gelirdi. Ancak Ağustos ayında yorgunluk takımın üzerine nem gibi çökmüştü ve çoğu oyuncu enerjisini Eylül ayına doğru son bir hamle için saklıyordu.

Ofisinin kapısını açık bırakmış, e-postaları ve haber uyarıları arasında gezinirken boş koridora biraz canlılık gelmesine izin vermişti. Bir manşet dikkatini çekti:

Jason Friar yeni bir sayfa mı açıyor?

Jason Friar sonunda duruldu mu? Hayranlarının olduğu günler geride kaldı. Bunun yerine, Jason Friar son zamanlarda bir sürü kızla değil, bir kız arkadaşıyla görülmüştü.

Stacia şakağını ovuşturarak sertçe nefes verdi. Son iki maçtaki iyi performansı da buraya kadardı -spor muhabirleri gerçek istatistikler yerine dedikoduya dayanamıyorlardı. Jason'ın öfkeli olmasına şaşmamalı. Kariyeri sallantıdaydı ve onun vuruşlarını tartışmak yerine seks hayatı hakkında spekülasyon yapmak istiyorlardı. En azından dublörü işe yaramıştı. Bunu olumlu bir şeymiş gibi gösteriyorlardı. Bir bakıma.

Suçluluk duygusu içini kemiriyordu. Bütün bu hikâyeyi o düzenlemişti ama çözüldüğünde ne olacaktı? Jason'ın itibarı için hangisi daha kötü olacaktı - yalanda kalmak mı yoksa sahte bir ayrılık mı?

Telefonu masanın üzerinde titreşerek çaldı. *Michael Higgins*.

Evet, bu hazır olmadığı bir konuşmaydı. Aramayı sesli mesaja bıraktı ve gelen kutusuna döndü. Telefon tekrar çaldığında, Michael'ın ikiye katladığını düşünerek neredeyse görmezden geliyordu. Ama ekranda beliren pembe bir ışık duraklamasına neden oldu. *Sophie*.

Bu aramayı kabul edecekti.

"Hangi cehennemdeydin sen?" Sophie, Stacia telefonu açar açmaz, keskin ve suçlama dolu bir sesle sordu. "Bütün hafta seni aramaya çalıştım. Boş ver onu. Cidden Jason Friar'la mı çıkıyorsun? O senin müşterin. Aklından ne geçiyor?"

Stacia sandalyesini duvara dönerek çevirdi, aniden küçük ofisi ve yalnızlığı için minnettar oldu. "Çıkmıyorum."

"Saçmalık. Müşterinle mi yatıyorsun?" Sophie'nin sesi neredeyse çığlık atacak kadar yükseldi. "Bütün o Glazier felaketinden sonra mı? Stacia, bu kötü bir fikir."

"Biliyorum, biliyorum. Ama o gece bilmiyordum." Dişlerini birbirine kenetledi, hayal kırıklığı göğsünü sıkıyordu. Ne zamandan beri onun özel hayatı Sophie'yi ilgilendirir olmuştu?

Sophie homurdandı. "Sadece seni. Yani, adam seksi ama bir müşteri mi? Sen bundan daha akıllısın."

"Takım benim müşterim, Jason değil."

"Anlambilimsel ve sen de bunu çok iyi biliyorsun." Sophie'nin sesi yumuşadı, kızgınlığı endişeyle karıştı. "Sadece dikkatli ol, tamam mı? Nasıl biri olduğunu biliyorum."

Stacia sinirlendi. "Peki bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Sophie içini çekti. "Friar durulacak bir tip değil. Süper modellerle, aktrislerle, onu bir ödül olarak gören kadınlarla çıktı. Medya bu hikâyeye bayılıyor ama sezon bittiğinde bu sizi nereye götürür?"

"Bunu biliyorum Sophie." Kelimeleri zorla çıkardı, boğazı aniden düğümlendi. "Bu sadece halkla ilişkiler. Reyting için."

Bu apaçık yalan karşısında parmaklarını masanın altında kavuşturdu.

"Doğru." Sophie'nin buna inanmadığı belliydi. "Peki, kendine iyi bak. Bil diye söylüyorum, Glazier batıyor. Donna her şeyi berbat ediyor ve o da çok kızgın. Kabul etmeyebilir ama seni özleyiyor."

Kadının içinden hınzırca bir memnuniyet dalgası geçti. "Güzel."

Kapı aralığından gelen bir öksürük onu sandalyesinde iki büklüm etti. Cole Hammonds çerçeveye yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, yüzünde okunamayan bir ifade vardı.

"Gitmem gerek," dedi Stacia hızla. "Seni sonra ararım."

"Ayrıntıları istiyorum!" Sophie'nin sesi aramayı sonlandırmadan hemen önce çınladı.

Cole bilmiş bir kaşını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi. İçeri girdi, onun karşısındaki sandalyeye yerleşti, bir bacağını diğerinin üzerinde çaprazladı, sanki dünyadaki tüm zamanlara sahipmiş gibi. "İtiraf edeyim, planın hakkında şüphelerim vardı ama manşetler bizim lehimize işliyor. Sana yakın durman ve onu kontrol altında tutman için bir bahane veriyor. Patronun o kadar emin değil."

Yan bakışlar en kötü korkularını doğruladı. Michael onun etrafından dolaşıyordu. Onu baltalıyordu.

Lanet olsun. Bir hata yapmıştı ve hâlâ bedelini ödüyordu. Daha ne kadar kendini kanıtlamak zorunda kalacaktı?

Cole ayağa kalktı. "Ona katılmıyorum. Devam edin. Beni haberdar edin. Röportaj medya odasında ayarlandı. Benimle yürür müsün?"

Başını salladı, eteğini düzeltti ve koridora adım attıklarında ellerindeki hafif titremeyi görmezden geldi.

Cole, "Programında bu röportajı gördüğümde endişelendim," diye mırıldandı. "Hazır mı?"

"Liseden beri röportaj veriyor. Üstesinden gelecektir." "Başa çıksa iyi olur," diye mırıldandı Cole.

Ekip hazırlıklarını bitirirken medya odasına girdiler.

Cole eğildi. "Bunu nasıl ayarladığını hâlâ anlamıyorum. Hank Ryan spor medyasının en büyük isimlerinden biri."

Stacia ona küçük, sıkı bir gülümseme verdi. "Bu yüzden bana büyük paralar ödüyorsun."

Soyunma odasının yakınındaki bir kargaşa bakışlarını üzerine çekti. Jason kendinden emin bir tavırla içeri girdi; Stacia'nın onun için seçtiği kıyafeti giymemesi dışında. Haki pantolon ve spor ceket iyiydi ama yanlış mesaj veriyordu.

Lanet olsun ona. Bu konuda ona güvenmesi gerekiyordu.

Hank, Jason'ı selamladı ve görüşme başlamadan önce karşılıklı gülüştüler. Stacia çenesini sıkı.

Jason ilk başta iyi idare etmişti, sevecen ve sakindi. Ama sonra Hank şahdamarına saldırdı.

"Seçmeler için Texas A&M'in tam bursunu reddettiniz. Omzundaki son sakatlığı göz önüne alırsak, bu seçiminden pişman mısınız?"

Jason'ın rahat gülümsemesi sertleşti, gözlerinden karanlık bir şey geçti ama sonra onu maskeleydi. "Gençtim. Hazır olduğumu sanıyordum."

"Koçun farklı düşünüyordu, değil mi?" Hank bastırdı. "Söylentilere göre Knights'a vuruş koçu olarak katılacaktı. Bu buluşmayı dört gözle bekliyor musun?"

Jason'ın yüzündeki renk soldu. Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Bill Monroe buraya mı geliyor?"

Hank masummuş gibi davrandı ama gözleri memnuniyetle parlıyordu. "Bir şey söylememem mi gerekiyordu? Söylentiler tüm kanallarda dolaşıyor."

Jason, Cole ve Stacia'ya ters ters baktı. Panik bakışlarında titreşti ama sonra onu bastırdı. "Belli ki duymamışım."

Stacia'nın nabızı aşırı hızlandı.

Cole'a doğru eğildi. "Bitir şu işi. Şimdi."

Cole keskin bir baş hareketiyle ekibi işaret etti. Görüşme çabucak sona erdi.

Jason mikrofonu çekti, çenesi sıkılmıştı. "Konuşmamız gerek. Şimdi."

Ve bir yanıt beklemeden odadan dışarı çıktı.

Bölüm On üç

Jason'ın başı çarpıyor, şakaklarının arkasında basınç artıyor, sıcaklık boynundan yukarı tırmanıp yüzünü yakıyordu. Öfke içinde kıvrılıyor, bembeyaz ve boğucu bir hal alıyordu. Bill Monroe. Buradaydı. Bu parazit onu nasıl takip etmişti? Ondan hiç kurtulamayacak mıydı? Kaç kez bu adamı hayatından çıkarması gerekecekti?

Stacia'nın ofisine hışımla girdi, ayak sesleri fayanslarda ağırlaşıyor, nabızı kulaklarında uğulduyordu. Arkasından kapanan kapının sesini zar zor fark etti, Stacia ve Cole içeri girerken sert omuzları ve sıkılı yumruklarıyla bekledi. Sonra hiç düşünmeden kapıyı çarptı. Tahtanın çerçeveye çarparak çıkardığı keskin çatlak Stacia'nın irkilmesine neden oldu, sonra yüz ifadesini her zaman taktığı okunmaz politikacı maskesine, soğukkanlı bir kontrol maskesine dönüştürdü. Cole kaşlarını çattı, kollarını göğsünde kavuşturdu ama o konuşmadan Stacia elini kaldırdı.

"Neden oturmuyoruz ve sen de bize seni neyin üzdüğünü anlatmıyorsun, Jason?" Sesi sakindi, ama bir sınırı vardı, öfkesini daha fazla kaybetmemesi için bir uyarı.

Jason oturamadı. Vücudu çok gergindi, içinde canlı bir tel kıvılcım saçıyordu. Küçük ofis daha da küçük geliyordu, duvarlar içeri doğru giriyor, ona hareket edecek alan bırakmıyor, içinde kaynayan gerilimi boşaltmasına imkân vermiyordu. Adım atmaya, buradan çıkmaya ihtiyacı vardı ama kendini kalmaya zorladı. Bu konuşmaya hazır değildi ama bunu talep etmişti. Şimdi bunu sonuna kadar götürmek zorundaydı.

"Gerçekten Bill Monroe'yu vuruş koçu olarak mı işe alıyorsun?" Kendi sesini zar zor tanıyordu; alçak, kaba, çiğ.

Cole bir kaşını kaldırdı, Jason'ın zorlukla dizginlenen öfkesinden rahatsız olmamıştı. "Haberin nasıl bu kadar çabuk yayıldığından emin değilim. Dan'ın karısının kemoterapi sürecine yardımcı olmak için sezonun geri kalanında biraz izin alması gerekiyor. Görüşmelere daha yeni başlıyoruz." Dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Eski koçun ve akıl hocanla çalışmaktan mutlu olacağını düşündük. Belki bu geçiş sürecini kolaylaştırır."

Mutlu mu? Jason neredeyse gülecekti. Yatağına bir çingiraklı yılan girse daha iyi olurdu.

"Neden Bill?" Sesi gergin ve kontrollüydü. "Yıllar boyunca pek çok vuruş koçum oldu. Neden o?" Tam da kendini toparlamaya başlamışken, tam da geçmişinin hayaletleri pençelerini ona batırmadan burada bir gelecek kurabileceğini düşünmeye başlamışken, bu. Gömdüğü bir hayalet. Mezarından yükselen ruh emici bir sülük.

Cole kaşlarını çattı, sandalyesinde kaydı. "Emin değilim. Şu anda Texas A&M'de koçluk yapıyor ama sezon dışı. Sanırım bizimle temasa geçti. Daha önce sezon dışında sizinle çalıştığını söyledi."

Jason, Cole'un yanındaki sandalyeye ağır ağır oturdu, her şeyin ağırlığı lanet olası bir kaya gibi üzerine çökmüştü. Tipik Bill Monroe. Her zaman ona tutunmanın yollarını bulur, her zaman onun kuyruğuna takılır, bir sonraki fırsatına doğru kaymadan önce elinden geleni ardına koymazdı. Muhtemelen birinci ligde oynamak istiyordu.

Neden bu adamdan kurtulamıyordu?

"Bir sorun mu var Jason?" Stacia'nın sesi şimdi daha sessizdi, daha dikkatliydi, sanki yaralı bir hayvanı ürkütmemeye çalışıyordu.

Soru karnına bir yumruk gibi inmişti. Her şey yanlıştı.

Bir yıl önce buraya gelip Bill Monroe'nun bir seçenek olmadığını söyleseydi, konuşma orada biterdi. Soru sorulmazdı. Gerekçe yok. Sadece bir baş sallama ve planlarda bir değişiklik. Ama şimdi? Şimdi, elinde hiçbir kozu ve gücü olmayan kısa vadeli bir oyuncuydu. Cole Hammonds bunu açıkça belirtmişti: İşini yap, başını eğ ve çeneni kapa.

Ve şimdi, hayatının yarısını kaçınarak geçirdiği tek kişi, dünyasında her gün var olmak üzereydi.

Sakinleştirici bir nefes aldı. "Bill Monroe'yu liseden beri görmedim ya da onunla çalışmadım."

Stacia kaşlarını çattı, kaşları birbirine karıştı. "Röportajda onun sizin için bir akıl hocası olduğunu ima ettiniz."

Jason keskin, mizahtan yoksun bir kahkaha attı, sesi kendi kulaklarında da acıydı. "Evet, ne söylemem gerekiyordu? Gerçeği mi?" Bakışları kızınkilere kaydı, onu bu konuda zorlamaya cesaret ediyordu. "Gerçekte ne olduğunu söyleseydim beni işe alır mıydın?" Başını sallayarak sertçe nefes verdi. "Hayır, ben ıslah olmuş bir oyuncu olmalıyım, ne olursa olsun herkese iyi davranan küçük iyi bir köpek."

"Gerçek ne o zaman?" Cole şimdi temkinli bir şekilde Stacia'yla bakışarak sordu.

Jason zorlukla yutkundu. "Sonu iyi bitmedi." Bunu söylemenin en basit, en az tehlikeli yolu buydu. Bir elini saçlarının arasından geçirerek ensesini kavradı. "On sekiz yaşımdan beri onunla hiçbir temasım olmadı. Bu şekilde kalmasını istiyorum."

On beş yıl geçmişti ve ihanetin tadı hâlâ dilinde asit gibi duruyordu. Bu bokun dikkatini dağıtmasına ihtiyacı yoktu. Şimdi değil. Hiçbir zaman.

Cole iç çekti, sesi hayal kırıklığıyla doluydu ve ayağa kalktı. "Beni zor bir duruma soktun. Ona işi çoktan teklif e t t i k . Şu anda soyunma odasında."

Jason'ın midesi bulandı. Kelimeleri ancak oda eğilmeden önce algılayabildi, görüşü sanki içindeki hava çekilmiş gibi daraldı. Önündeki masa bulanıklaştı, nefesi sığ ve keskin geliyordu.

Stacia ayağa kalktı. "Cole, eğer kendini gerçekten yanlış tanıttıysa, sözleşmeyi bozabilir miyiz?"

"Öyle mi yaptı? Kendini yanlış mı tanıttı?" Cole'un sesi sertleşti, sabrı azaldı. "Çünkü Jason'ın paylaşacak başka bir şeyi yoksa, ilerlememek için bir neden göremiyorum."

Jason gerisini zar zor duydu. Kulaklarındaki uğultu çok yüksekti, kapana kısıldığının soğuk ve batan kesinliği dışında her şeyi bastırıyordu. Onlara söylemeyecekti. Söyleyemezdi. Bill daha önce herkesi kandırmıştı, yine yapardı. Peki ya Jason? Acı çeken, bitkin bir aptal gibi görünen o olacaktı.

Yüz ifadesini nötr, derisinin altında kopan fırtınayı ele vermeyecek bir şekle sokmaya zorladı.

"Jason?" Cole'un sesi sisi yarıp geçti. "Bu b i r sorun olacak mı?" Jason başını bir kez salladı. "Hayır."
Her iki durumda da kimsenin umurunda değildi.
Sadece ne kadar düştüğünü hatırlatan bir başka şey.



Vücudundaki her kas bir çıkış, bir rahatlama için yalvarsa da Jason ofis kapısını arkasından çarpmak için duyduğu çocuksu dürtüye direndi. Koridorda adımlarını sert ve acımasızca atarak ilerledi, Cole'un yanında olduğunu fark etmedi bile. En azından Stacia geride kalmıştı. Onun sorularıyla başa çıkmaya hazır değildi -keskin, keskin, çok yakından kesen. Belki de hiçbir zaman.

Rap müziğin tok basları duvarlardan geçerek kemiklerini sızlatıyordu. Gürültü sinirlerine dokunuyor, her vuruş profesyonel bir soyunma odasına ilk girdiğinden beri oyunun ne kadar değiştiğini hatırlatıyordu.

Cole ona bilmiş bir bakış attı. "Ben gidebilirim ama sen orada sıkışıp k a l d ı n . Bu çocukların yanında kendini hiç yaşlı hissettin mi?"

Jason otomatik geri dönüşü yuttu -yaşlı değilim- ama dilinin ucuna acı bir şekilde oturdu. Gerçek şu ki, evet, bazen o soyunma odasında kendini yaşlı hissediyordu. Dinamik değişmişti. Oyun değişmişti. Peki ya Jason? Artık nereye uygun olduğundan emin değildi. Omuz silktili, yaklaşan yüzleşmeden dolayı dikkati başka bir şey söyleyemeyecek kadar dağılmıştı.

Soyunma odasının kapısını itmeden önce Cole bir elini koluna sıkıştırdı, şaşırtıcı derecede sıkı kavramıştı. Jason gözlerini kısarak durdu.

"Jason, imzanı kabul etmediğimi gizlemedim," dedi Cole açıkça. "Ama sen buradasın ve ben de bununla başa çıkmak zorundayım."

"Teşekkürler, Hammonds." Jason'ın sesinde alaycılık vardı ve kolunu çekti ama Cole bırakmadı.

"Birkaç haftadır bu adamların etrafındasın. Bunu gördün. Ne yapacaklarını bilemiyorlar. Rehberlik yok, yönlendirme yok. Hepsi yetenekli ama disiplin yok. Kazanmak istiyorlar ama kaybetmeyi nasıl kaldıracaklarını bilmiyorlar, bu yüzden de boş boş dolaşıyorlar."

Jason sertçe nefes verdi, omuzlarını yuvarladı. "Evet, ve?" Zihni hâlâ Monroe'nun varlığına kilitlenmişti, hâlâ olasılıkları, bu karmaşayı aşmanın yollarını düşünüyordu. Cole'un sorunlarıyla hiç ilgilenmiyordu.

"Hiçbir şey söyleyemem," diye devam etti Cole, yüz ifadesi hayal kırıklığıyla kararmıştı. "Beni görmezden gelirler. Peki ya müdür? Gençlerle nasıl başa çıkacağını bilmiyor."

Jason alay etti. "Çeklerini sen imzalıyorsun. Acıyan yerlerine vur. Bir piç ol. Buna ihtiyaçları var."

Cole etkilenmemiş bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Bu çocuklar çoğu insanın hayatı boyunca göremeyeceği kadar çok para kazanıyorlar. Ufacık bir para cezasının bir işe yarayacağını mı sanıyorsun? Ödeyecekler ve yollarına devam edecekler."

Jason ellerini ceplerine soktu, duvara yaslandı ve odaya girmeden önce kendine bir dakika daha kazandırdı. "Peki, benden ne istiyorsun?"

Cole onu inceledi, sonra içini çekti. "Takımlar kendi kendilerini yönetir, Jason. Bunu biliyorsun. Fasulye topları, kalelerde topa vurma, sadece oyunculara özel bir toplantı düzenleme, ne gerekiyorsa. Senin son takımın bunu nasıl ele alırdı?"

Jason tereddüt etti, bu soru içini burktu. İşlerin ne kadar değiştiğini bir kez daha hatırladı. O zamanlar erkekler köpek gibi davranmazdı. Her gün sıkı oynardınız. Kaybetmek berbat ve bir mağlubiyeti kutlamazdınız. Eğer biri kaytarırsa, takım bunu gözlerden uzakta hallederdi, yönetimin müdahalesi olmazdı.

"Böyle bir sorumuz hiç olmadı," dedi kesin bir ifadeyle.

Cole espriz bir kıkırdama çıkardı. "Gerçekten mi? Erkekler birinci tura koştuğunda ya da çok fazla saçmaladığında bile mi? Birlikte oynadığın çocuklardan bazılarını tanıyorum Jason. Bana palavra sıkma."

Jason çenesini sıktı. "Bu çocuklar beni o çocuklardan biri olarak görüyor. Beni dinlemeyecekler." Cole'un bakışlarını sert ve inatçı bir şekilde karşıladı. "Ayrıca, beni dinlemeyeceğini açıkça belirtmiştin."

onlardan uzak durmamı istedi. aylakları yoldan çıkarmamı istemedi."

Cole'un çenesi gerildi, yüzünde sinirli bir ifade belirdi. "O zaman birinci sırada rahatça oturuyorduk. Ya imdi? Haftalardır süren bir malubiyet serisinin ortasındaız. Bir şeylerin bu çocukları sarsması gerekiyor. Bir akıl hocasına ihtiyaçları var. Bir rol modele."

Jason homurdanarak duvarı itti. "Monroe'yu bunun için ie almadınız mı?"

Ve Cole'u iterek soyunma odasına girdi.

Müzik ona çarptı, içgüdüsel bir bas ve gürültü yumruu. Soyunma odası tam bir kaostu; adamlar akalaıyor, dalga geçiyor, Jason'ın alışık olduğu oyun öncesi hazırlığın yanından bile gemiyorlardı. Jason odayı tararken gerçek disiplinin nasıl bir şey olduğunu bilmeyen oyunculara bakarak duyduğu tiksintiyi zar zor gizledi.

Başını ne edi, odanın çevresindeki dolabına doğru yöneldi, nefesini sabit tuttu, öfkesini bastırdı. Bununla başa çıkabilirdi. Birkaç ay sonra gitmiş olacaktı.

"Jason! Uzun zaman oldu! Seni görmek harika evlat!"

Kalın, etli kollar onu sarıp istenmeyen bir kucaklaşmaya hapsedmeden bir saniye önce bu sözler damarlarına buz çarpmasına neden oldu. Bayat ter ve ucuz tıraş losyonu kokusu burnuna doldu. Monroe.

Jason'ın vücudu zihni yetişmeden tepki verdi. Döndü, keskin bir blok ve sert bir itişle tutuşu kırdı. Monroe tökezleyerek geri çekildi, yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi ama Jason bunu fark etmedi bile. Bakışları bir zamanlar koçu, akıl hocası, baba figürü olan adama kilitlenmişti. Ta ki son ihanete kadar.

Soyunma odası sessizliğe gömüldü, müzik kesildi. Oyuncular kıpırdamadan durmuş, kan kokusu alan kurtlar gibi yaşananları izliyorlardı. Jason'ın kalbi kaburgalarına çarpıyordu ama yüzü soğuk ve kontrollüydü. Monroe'yu çok iyi tanıyordu. Adam çoktan yeniden hesaplamaya başlamış, bu anı kullanabileceği bir açıya çevirmeye başlamıştı.

Jason doldurulmuş her ons . duyguiine ve Geçmiş i gömülü tuttuğu derin, aşılmaz bir kuyu. Onun sesi

kırpılmış, buz gibi. "Değişmişsin, Monroe."

Monroe sırttı, yuvarlak yüzü kolay, pratik bir gülümsemeye bölündü. "Uzun zaman oldu evlat. Yıllar."

Bu kelime -oğul- bir tokat gibi çarptı.

Jason'ın parmakları iki yanında kıpırdandı ama tepki vermedi. Bundan daha iyisini biliyordu. Monroe'nun gözlerindeki parıltıyı gördü, asla tam olarak saklayamadığı parıltıyı. Monroe onu umursamıyordu. Hiç umursamamıştı. Jason'ın temsil ettiği fırsatı, potansiyel ödemeyi, ondan hortumlayabileceği bağlantıları ve statüyü önemsiyordu.

Jason zorla gülümsedi ama sesi jilet gibi keskindi. "Hammonds'a söylediğin bu değildi." Bakışları daraldı. "Ve bana evlat deme."

Soyunma odası şimdi ölüm sessizliğine bürünmüştü, oyuncular merak ve temkin arasında kalmışlardı. Jason onların tepkilerini umursamıyordu. Dolabına döndü, ceketini çıkarıp bir tişört ve eşofmana uzandı.

"Kafese gidiyorum. Maç için hazırlanıyorum." Sesi kesin ve küçümseyiciydi.

Monroe bir adım öne çıktı, hâlâ rolünü o y n u y o r d u , hâlâ içeri girmeye çalışıyordu. "Yardım ister misin? Kansas City'de vuruşların biraz paslanmıştı."

Jason ona bakmadı. "Hayır, teşekkürler. Ben hallederim."

Ve böylece Monroe'ya sırtını döndü. Tekrar.

Bölüm On dört

Bir kayıp daha. Bir gece daha boşa gitmişti.

Jason soyunma odasından hışımla çıktı, saçları aceleyle aldığı duştan dolayı hâlâ nemliydi, kasları hayal kırıklığıyla gerilmişti. Başarısızlığın acı tadı dilini kaplamış, boğazının arkasında çok tanıdık bir yanma hissediyordu. Oyun bir felaketti, giderek artan bir dizi felaketten biriydi ve şimdi sadece yalnız kalmak istiyordu; öfkesinin sessizlik içinde kaynamasına, gecenin ağırlığının yönetilebilir bir şeye dönüşmesine izin vermek istiyordu.

Ama tabii ki hiçbir şey o kadar kolay değildi.

Stacia soyunma odasının kapısında durmuş, kollarını kavuşturmuş bekliyordu. Jason kaşlarını çattı, alçak ve uyarıcı bir hırıltıyla yanından geçerken adımlarını zar zor yavaşlattı. Röportajı, Monroe'yla yüzleşmesini ya da maçı konuşmak gibi bir niyeti yoktu. Moral konuşmasına ihtiyacı olmadığı da kesindi.

Yılmadan ona ayak uydurmaya çalıştı, uzun adımlarına ayak uydurmaya çabalarken topukları kaldırıma çarpıyordu. Onu görmezden geldi, bacaklarındaki yanmaya, ayaklarının betona ritmik vuruşuna odaklandı. Onu topraklayan tek şey buydu.

Cipine ulaştıklarında kapıyı çekip açtı, kapıyı çarpıp çıkmaya hazırdı ama Stacia beklediğinden daha hızlı hareket etti. Anahtarlara uzandı.

"Araba kullanacak durumda değilsin." Sesi sertti, neredeyse endişe gibi gelen bir şeyle süslenmişti.

Jason ona doğru döndü, kasları gerildi, ellerini uyarı için kaldırdı. Sabrı tükenmişti. "Sarhoş değilim, sadece sinirliyim. Geri çekil."

Ses tonu çeliği kesecek kadar keskindi ama kadın irkilmedi.

Burada durup tartışmayacaktı. Onun kendi lanet arabasını almasını ve zorba bir bebek bakıcısı gibi peşinden gelmesini beklemeyecekti. Sadece arabaya binip gitmek ve bütün bu geceyi unutmak istiyordu.

Ama Stacia'nın başka planları vardı.

O daha tepki veremedi cipten önünden hızla geçip yolcu kapısını açtı ve içeri süzüldü, tam Jason sürücü koltuğuna otururken kemerini bağladı.

Jason küfrederek ayağını frene vurdu. Direksiyonu sıkıca kavradı, ona ters ters bakarken parmak eklemleri beyazlaştı. "Dışarı. Küçük Güneş ve Gökkuşakları için hiç havamda değilim." Parmağını kapıya doğru uzattı, sesinde uyarı vardı.

Kız onun bakışlarını sinir bozucu bir sakinlikle karşıladı, en ufak bir korkuya kapılmamıştı. "Ben de seninle geliyorum." Emniyet kemerini takarak kendini arabaya kilitledi. "Ayrıca sana biftekli bir akşam yemeği sözü vermiştim ve tavrına bakılırsa yemek yemen gerekiyor."

Jason gözlerini kırıştırdı, bir an için afalladı.

Kısa bir an için yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve gözlerinin arkasında oluşan fırtına bulutunu dağıttı. Sonra aynı hızla kaşları çatıldı, dudakları sert ve inatçı bir çizgiye dönüştü.

Tartışabilirdi. Onu dışarı atabilirdi. Ama şu noktada buna değmezdi.

İyi o zaman.

Gezintiye çıkmak mı istiyordu? Bırakın gelsin.

Geri vitese takıp keskin bir dönüşle park yerinden çıkarken çenesi sıkıştı.

"Bunu sen istedin," diye mırıldandı.



Jason'ın dairesine giden yol yoğun, boğucu bir sessizlikle doluydu. Stacia yolcu koltuğunda kaskatı kesilmiş, parmakları kapının yan kolunu sıkıca kavramıştı. Nefes alışverişlerini düzenli tuttu, yüz ifadesi nötrdü ama Jason aptal değildi. Yakaladı

yan bakışları, bakışlarının eli ile basmadığı görünmez fren pedalı arasında gidip gelişi. Adam bir şey söylemedi ama kadın adamın üzerindeki gerginliğin dalgalar halinde yayıldığını hissedebiliyordu, aralarındaki kalın havayı kesecek kadar keskin.

Konuşması için ona meydan okuyarak bakışlarıyla yüz yüze geldi. Jason kaşlarını çatı ve yeniden yola odaklandı.

Sonunda onun dairesinin önüne geldiklerinde Stacia hiç vakit kaybetmeden evrak çantası, cüzdanı ve dizüstü bilgisayarıyla uğraşarak SUV'den indi. Adamın kapıyı suratına çarpıp onu gecenin nemli havasında öylece bırakmasını bekliyordu. Ama adam çoktan kapıya varmış, kapıyı açık tutuyordu ve yüz ifadesi okunamıyordu.

Küçük bir zafer.

İçeri girdi, eşyalarını mutfak masasına bıraktı ve ocağa doğru ilerledi. Kendi mutsuzluğu içinde boğulacaksa, bunu tok karnına da yapabilirdi.

Yemeği hazırlamaya daha yeni başlamıştı ki, onun merdivenlerden geri indiğini duydu.

"Ne oluyor be?" Sesi sessiz alanda bir gök gürültüsü gibiydi. "Stacia, buraya gel."

Adamın ses tonundaki çığ hayal kırıklığı karşısında irkildi, elleri kesme tahtasının üzerinde durakladı. Belki de bu gece buraya gelmeyi yeniden düşünmeliydi - özellikle de geçirdiği öğleden sonra.

Kendini toparlayarak ellerini bulaşık havlusuna sildi ve oturma odasına adım attı. "Bir sorun mu var?"

Jason'ın bakışları çeliği eritebilirdi. "Emin ol var. Mobilyalarım ne oldu böyle?"

Yeni döşenmiş oturma odasına baktı, yeni yerleştirilmiş lambaların sıcak ışıltısını, yalnız, zavallı çim sandalyenin yerini alan pelüş kanepeyi ve taşınma kutularının belirgin eksikliğini gördü. Dudaklarına memnun bir gülümseme yayıldı.

"Bu daha rahat değil mi?" dedi, yükseltmeleri işaret ederek. "Çim sandalye yerine bir kanepe, oturmak için gerçek sandalyeler, vızıldamayan ışıklar, kutu yok. Vaktin olmadığını söylediğin için senin yerine ben açtım."

Yumruklarını kalçalarına dayamış, vücudu gerginlikten kaskatı kesilmişti. Bir şey fırlatmaya bir adım kalmış gibi görünüyordu. "Sana bana annelik yapmayı bırakmanı söylemiştim," diye hırladı. "Sandalyem ve kutularıyla iyiydim. Burada zar zor duruyorum ve uzun süre kalmayacağım." Kaşları daha da çatıldı. "Peki sen içeri nasıl girdin?"

Omuz silktilti. "Burası ekibin dairesi. Anahtar istedim." Nefesini tutmuş, kaçınılmaz patlamaya hazırlanıyordu.

Jason alçak sesle, gırtlaktan bir hırıltı çıkararak odanın içinde ilerledi ve duyulabilir bir gümbürtüyle kanepenin üzerine düştü. Uzaktan kumandayı kaptı ve ESPN'i açarak sesi başka konuşmaları bastıracak kadar yükseltti.

Stacia nefes verdi, mutfığa dönerken nefesinin altında mırıldandı. Nankör herif. Bifteği tavada ters çevirdi, gereğinden biraz daha sert çevirince eline doğru cızırdayan bir yağ püskürdü.

Bir çığlık atarak geri çekildi ve acıyı hafifletmek için elini salladı.

O daha düşünmeden Jason yanındaydı, bileğini tuttu ve soğuk suyun altına götürdü. Dokunuşu şaşırtıcı derecede nazikti, sert parmakları yanığı dikkatle ovarak temizledi.

Farklı türden bir sıcaklık karnına ve alt kısmına doğru kıvrıldı.

Hala.

"İyi misin?" Sesi keskinliğini kaybetmiş, yumuşamıştı.

Derin ve sessiz bir şey.

Kadın başını salladı ama gözlerini yaşartan şey elindeki sızı değildi.

Jason hafif bir nefes verdi ve onu bir sandalyeye doğru yönlendirerek avucuna geçici bir buz sargısı bastırdı. Önünde çömeldi, kollarını hafifçe ovdu, dokunuşu kadının içinde küçük ürpertiler yarattı. Hangisinin onu daha çok hayrete düşürdüğünü bilmiyordu; adamın onu yatıştırma şekli mi yoksa birkaç dakika içinde değişmiş olması mı?

Sonra aynı kolaylıkla ayağa kalktı ve mutfığa geri döndü, bifteğin sıcaklığını ayarladı, sebzeleri mikrodalgaya attı, sanki onun değil de kendi rutiniymiş gibi.

Kadın büyülenmiş bir halde onu izledi. "Yemek yapmadığını sanıyordum?"

Jason başını kaldırmadı. "Yemek yemeyi severim. Yemek için yemek yapmalıyım." "Annen mi öğretti sana?"

Kısa bir duraksamadan sonra -o kadar hızlıydı ki neredeyse kaçıırıyordu- bifteği kolaylıkla çevirerek devam etti. "Annem yemek pişiremeyecek kadar meşguldü. Bizi doyurabilmek için iki işte birden çalışırdı. Liseyi yeni bitirmişti ve iki yakasını bir araya getirmeye çalışıyordu. Çoğu zaman zar zor yetiyordu."

Göğsü sıkıştı. "Onun için yemek yapar mıydın?"

Dikkatini sobaya verdi, sesi sertleşti, yoruldu. "Bazen. Büyüdüğümde. Eve yorgun argın gelirdi." Burnundan nefes verdi. "İyi bir anne olmaya çalıştı. Sadece zamanı yoktu."

Stacia, "Peki ya baban?" diye sormadan önce duraksadı.

Omuzları gerildi. "O daha hamileyken çekip gitti."

Bunu zaten biliyordu. Annesi ona anlatmıştı. Ama bunu bir de ondan duymak istiyordu.

"Hiç onu aramayı düşündün mü?"

Jason hareketsiz kaldı. Elindeki spatula tavanın üzerinde bir saniye kadar uzun süre durduktan sonra döndü, ifadesi düz, gözleri taş gibiydi. "İlk kontratımı imzaladığımda beni buldu. Sözde babam olarak kendi payını istedi." Sesinden acı damlıyordu, eski yaralar alev alev yanıyordu. "Adam bir sperm donöründen başka bir şey değildi. Bizi desteklemedi, kontrol etmedi, hiçbir şey yapmadı. Sonra da benden ona maaş çeki vermemi mi bekledi?" Dudaklarından mizahsız bir kıkırdama döküldü. "İkimizi de bir daha rahatsız etmeyeceğinden emin oldum."

Stacia'nın göğsüne keskin bir sızı yerleşti. Bu adam -o kadar sertleşmiş, o kadar korunaklıydı ki- daha çocukken terk edilmiş, annesiyle başının çaresine bakmak zorunda bırakılmıştı.

"Pek bağışlayıcı değil," diye mırıldandı, sesinde herhangi bir yargılama izi bırakmamaya dikkat ederek.

Jason'ın gözleri karardı. "Bunu hak etmemişti."

"Sen ortaya çıktığında ikisi de gençmiş gibi görünüyor."

Jason yine durgunlaştı ve yüzünde okunamayan bir ifadeyle ona doğru döndü. "Evet. Öyleydiler. Genç ve aptaldılar. Ama bunu farklı şekilde ele aldılar. Annem sorumluluğu üstlendi. O kaçtı." Sesi

jilet gibi keskin bir şeye dönüştü. "Hiçbir şeyi hak etmedi çünkü hiçbir şey vermedi."

"Sen ne yaptın?"

"Menajerim, babamın tek bir kuruş bile almamasını sağlamak için bir avukat tutmama yardım etti. Ona hiçbir şey borçlu değilim."

Aralarında hayaletlerle dolu bir sessizlik uzanıyordu.

Jason döndü ve kızın önüne bir tabak koydu; mükemmel pişmiş bir biftek, fırında patates ve bol miktarda sebze.

Kadın gülümsedi. "Fena değil, Rahip."

Jason omuz silkti, onun gözlerine bakmadı. "Sen başlattın. Ben sadece bitirdim."

Rahat bir sessizlik içinde yemeklerini yediler ama bunu ilk bozan Jason oldu. "Ev güzel görünüyor," diye mırıldandı.

Kadının göğsüne bir sıcaklık yayıldı. "Bir şey değil."

"Bunu yapmamalıydın. Burada o kadar uzun kalmayacağım." Ve işte oldu. Anı mahvetmek zorundaydı.

"Kutular yerine gerçek bir kanepeye sahip olmak güzel değil mi? Artık giysilerini bile bulabilirsin."

Jason lokmasının ortasında dondu kaldı. "Giysilerimi mi karıştırdın?"

"Evet, gardırobun hakkında konuşmamız gerek. Tek renk. Siyah. Ciddiyim. Gökkuşağını gördün mü?"

Çatalı tabağına çarptı. "Yeter artık, Stacia. Beni değiştirmeyi bırak." Çenesi gerildi. "Belki de ben o adam değilimdir."

Onun bakışlarıyla karşılaştı, kalbi çarpıyordu. "İnsanların gerçek seni görmesini istiyorum. Simsiyah giyindiğinde en iyi arkadaşın ölmüş gibi görünüyorsun."

"Benim en iyi arkadaşım yok," diye homurdandı.

Uzun bir süre ona baktı, sonra geri çağıramadan kelimeler ağzından döküldü. "Bu çok acınası bir durum."

O da şaşkın şaşkın baktı. Sonra bir kahkaha attı, gürültülü bir sesle ve bir parça pas dökülerek. "Öyle, değil mi?" Sonra hızla ayıldı, düşünceli görünüyordu. "Öyle, değil mi?" diye tekrarladı.

Konuşmanın derin ve iç karartıcı bir yola girdiğini hissederek konuyu değiştirdi. "Takım nasıl gidiyor?"

Yüzünü karartan öfkeye bakılırsa bu da pek iyi bir konu seçimi değildi. Televizyonda Jason'ın tepkisi yankılanırken

spor spikeri Georgia Knights hakkında bir haber başlattı.

Georgia Knights'a neler oluyor? Bu genç takım büyük ligin baskısına mı yenik düştü, gerginlikle başa çıkamıyor mu?

Ne bekliyorlardı ki? Jason Friar'ı getirdiler, bir takımın nasıl bir araya getirileceği konusunda hiçbir fikri olmayan bitik bir adam.

Jason ayağa kalktı ve televizyona bakarak oturma odasına yürüdü. Stacia onu takip etti, spor spikerlerinin takım hakkındaki tartışmalarını dinledi.

Katılmıyorum, Bill. Friar anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirdi. Kaleye isabet yüzdesi takımdaki en yüksek oran. Ortalaması

400. Ve sayı turları atıyor. Daha ne isteyebilirsiniz ki?

Bu genç bir takım. Belki de kazanmaları için sayılardan daha fazlasına ihtiyaçları vardır.

Jason seti kapattı, gözleri kapandı. Kanepeye çöktü, başı yastığa düştü, dudaklarından derin bir iç çekiş çıktı. Stacia yanındaki kanepeye oturdu, ayaklarını altına aldı, bir elini onun kalçasına koydu.

"Spiker haklı. Takımın senden istediği her şeyi yaptın."

"Ama işe yaramıyor. Kaybediyoruz. Takıma katıldığımdan beri rekorumuzu gördün. Dört ve on iki. Böyle bir dereceyle ligde kalmayı, hatta wild card'ı bile kazanmayı umamayız." Öne doğru eğildi ve parmaklarını saçlarında gezdirdi, sonra başını ellerinin arasına aldı. "Sanki bu çocukların umurunda değil."

"Buna gerçekten inanıyor musun? Kaybetmek istediklerine gerçekten inanıyor musun? Belki de bir uyandırma çağrısına ihtiyaçları vardır. Birinin onları bu korkulu hallerinden kurtarması gerekiyordur."

Güldü. "Sersemlik mi? Bu çocuklar birinci ligde oldukları için mutlular. Her gece parti yapıyorlar, soyunma odasında yüksek sesle müzik dinliyorlar, ne için harcayacaklarını bilmedikleri kadar çok paraları var. Kendilerini cennette sanıyorlar."

"Belki de neden birinci ligde olduklarını hatırlamaya ihtiyaçları vardır." Tıpkı senin gibi, diye ekledi masayı toplarken.



Stacia'nın sözleri Jason'ın kafasında uzun, sefil gece boyunca ve ertesi güne kadar yankılandı, onu amansız bir gölge gibi takip etti.

Belki de neden büyükler liginde olduklarını hatırlatacak bir şeye ihtiyaçları vardı.

O hatırlatma hiç gelmedi.

Takım zaten ölü gibi oynuyordu. Üç hata. Baştan savma koşular. Ateş yok. Odaklanma yok. Ve dokuzuncu devrede her şey çöktüğünde, neredeyse umurlarında bile değildi. Kapatıcı Juan Ramirez işini yapmıştı ama savunma onun arkasında dağılınca oyun ellerinden kayıp gitti. Son sayı kaydedildiğinde bir mağlubiyet daha kayıtlara geçmişti.

Jason yedek kulübesinde oturmuş, Ramirez'in eldivenini çekip çıkarmasını ve yedek kulübesinin duvarına çarpacak kadar büyük bir güçle fırlatmasını izliyordu. Diğer oyunculara selam vermedi, yumruklarını sıkmadı ya da kimseye başını sallamadı. Orada öylece oturdu, tüm vücudu harcanmamış bir öfkeyle kaskatı kesilmişti.

Jason yaklaşımadan önce diğerlerinin gitmesini bekledi. "Zor bir durum, dostum."

Ramirez burnundan sertçe nefes verdi ve başını salladı. "Elimizdeydi. Lanet oyun bizim elimizdeydi." Çenesi sıkıştı. "Patterson'a neler oluyor böyle? O topu yakalamaya bile çalışmadı. Tümsekten inip o topu yakalamak için bolca zamanı vardı. Ve bu sadece bu gece değil. Atamıyor, yakalayamıyor, vuramıyor. Tüm takımı aşağı çekiyor."

Soyunma odasından bas ağırlıklı rap müziği geliyor, derin tınısı artçı bir şok gibi döşeme tahtalarını titretiyordu. Ramirez'in kaşları daha da çatıldı. "Peki ya bu? Uğraşmak zorunda olduğum bok bu mu? Sanki biz kazandık? Sanki kendimizi yine küçük düşürmemişiz gibi mi?"

Jason hiçbir şey söylemedi. Ramirez'in bir cevaba ihtiyacı yoktu.

"Uyanmaları gerek dostum," diye mırıldandı Ramirez. "Ama bunu yapamayacağımı biliyorsunuz. Atıcılar ve pozisyon oyuncuları, farklı

dünyalar. Siz kendi kendinizin polisi olun."

Jason kısa, esprisiz bir kahkaha attı. "Ne yapmamı istiyorsunuz? Benim bir şaka olduğumu düşünüyorlar. Patterson da bir atıcı."

Ramirez'in bakışları sertleşti. "O zaman seni farklı görmelerini sağla."

Jason soyunma odasına adımını atar atmaz ter, bira ve kolonya kokusuyla karşılaştı. Profesyonel bir beyzbol kulüp evinden çok bir öğrenci yurdu gibi kokuyordu. Muhabirler etrafa dağılmıştı, bazıları notlar karalıyor, diğerleri kayıt cihazları tutuyor, oyuncular ise onlara "sürece güvenmek" ve "rotayı korumak" hakkında boş laflar ediyordu.

Bu arada, Cody Patterson - gençlerin elebaşısı, en yeni fenomen, takımın sözde yükselen yıldızı - her şeyin merkezindeydi.

Dans
ediyordu.

Dans
ediyordu.

Patterson kalçalarını gümbür gümbür çalan bas sesine uydurup yuhalamalara ve kahkahalara yol açarken Jason'ın midesi tiksintiyle burkuldu. Muhabirler bunu görmezden geliyordu, muhtemelen maç sonrası partiyle sahada az önce yaşanan felaket arasındaki kopukluğu fark edemeyecek kadar rahatsızlardı.

Jason'ın elleri yumruk şeklinde kıvrıldı.

Menajerin ofisinin kapısı kapalıydı ve kaosun çoğunu engelliyordu. Tabii ya. O köşeden yardım gelmezdi.

Jason duşlara doğru döndü, kaynar suyun hayal kırıklığının bir kısmını giderebileceğini umuyordu. Ama orada bile bas sesleri onu takip ediyor, duvarları titretiyor, bu takımın kendini ne kadar kötü kaybettiğini sürekli ve acımasız bir şekilde hatırlatıyordu. Kanı ritme ayak uydurarak kafatasına çarpıyordu.

Sonunda tekrar iyi oynamaya başlamıştı - kale içi yüzdesi sağlamdı, sayı sayısı artıyordu, saha içi temizdi. Üzerine düşeni yapıyordu. Ama takım? Dağılıyorlardı ve kimsenin umurunda değildi.

Ellerini duş duvarının serin fayanslarına bastırdı. Böyle olmaması gerekiyordu.

Bir zamanlar, oyununu yükseltmesi yeterliydi. Eğer o daha sert oynarsa, havayı o belirlerse, takım da onu takip ederdi. O zamanlar

Beyzbolun nasıl çalıştığını.

Burada değil. Şimdi değil.

Bas sesi kafatasında yankılandı. Stacia'nın sesi onun üzerinde katmanlaştı.

Belki de neden büyük liglerde olduklarını hatırlatmaya ihtiyaçları vardır.

İçinde bir şeyler koptu.

Suyu kapattı, bir havluyu beline doladı ve duştan hışımla çıktı, hâlâ sıırılsıklamdı, nabızı hayal kırıklığı ve öfkeyle sürekli atıyordu.

Soyunma odasına girdiğinde Bill Monroe oradaydı ve Patterson'la birlikte gülüyordu.

Tabii ki gülüyordu.

Jason'ın midesi bulandı. Monroe'nun bırakın bu atıcıyı, bir atıcıyla bile uğraşmaya hakkı yoktu. Bir vuruş koçu olarak tek bir işi vardı ama onu yapmak yerine buradaydı, kancalarını başka bir genç çocuğa batırıyor, onu bir sülük gibi emiyordu.

Jason bunun nasıl sonuçlanacağını çok iyi biliyordu. Bir zamanlar o çocuk olmuştu.

Ve bunun bir daha olmasına kesinlikle izin vermeyecekti.

Odanın öbür ucunda Ramirez, Jason'ın bakışlarını yakaladı ve hemen sertleşti. Jason'ın gözlerindeki niyeti okumuş, yüzünde bir tanıma ifadesi belirmişti. "Hey, dostum, buna değmez. Sadece stres atıyordum. Boş ver gitsin," diye mırıldandı, sesi kısıktı. "Onlar genç ve aptal."

Jason'ın havluyu kavrayışı sıkılaştı. "Ve play-off'lara katılma şanslarını ellerinin tersiyle itiyorlar. Sahip olduğumuz her şansı."

Sonra onu gördü.

Bir sopa, umursamazca duvara yaslanmıştı.

Onu kaptı, iki eliyle sıkıca kavradı. Sonra tereddüt etmeden savurdu.

Sopa müzik kutusuna çarptı ve tek bir acımasız vuruşla plastik ve metali paramparça etti. Müzik anında kesildi, ani sessizlik sağır edici oldu.

Tekrar savurdu. Ve tekrar. Yıkımın keskin, şiddetli çatırtısı soyunma odasını doldurdu, şaşkın nefesleri bastırdı

Arkasında. Parçalar ayaklarının dibine dağılmış, onarılamayacak şekilde yok olmuştu.

Sonunda Jason sopayı bıraktı.

Dönüp takıma baktı. Patterson salınıminin ortasında durmuş, yüzü öfkeyle çarpılmıştı.

"Ne oluyor be adam?" diye tersledi.

Jason'ın bakışları onu yaktı. "Kaybetmek eğlenceli mi? Kaybetmeyi seviyor musun? Çünkü ben nefret ediyorum. Katılım için kupa yok. Neredeyse kazanılan yüzükler yok. Kaybedenler için geçit töreni yok. Sadece bir yüzük var ve hepsini kazanmazsan onu da alamazsın."

"Sadece stres atıyoruz," diye karşılık verdi Patterson asık suratla.

Jason mizahtan yoksun, keskin bir kahkaha attı. "Öfkenizi mi boşaltıyorsunuz? Tebrikler. Birinciliği de elinizden kaçırdınız. Bir ay önce bu bölümün kontrolü sizdeydi. Ya şimdi? Hızla düşünüyorsunuz ve bu gidişle sezon bitmeden mahzene geri döneceksiniz. Belki de ait olduğunuz yer orasıdır."

Patterson'ın burun delikleri şişti, göğsü kabardı. "Sana ne ihtiyar? Buraya daha yeni geldin. Sezon biter bitmez gideceksin. Bu bizim takımımız. Ne istersek onu yaparız."

Jason'ın midesi bu ifadenin aptallığı karşısında bulandı. Elindeki sopayı bir kenara fırlattı ve Patterson'la burun buruna gelecek şekilde bir adım attı. "Bu senin takımın ve kazanıp kaybetmek umurunda değil mi? Ben neden orada kışımı yırtayım ki? Neden herhangi birimiz? Belki de hepimiz senin yaptığın gibi sadece telefon etmeliyiz. Birinci kaleye koşmak. Rutin oyunlardan vazgeçmek. Adamların seni ezip geçmesine izin vermek."

Patterson sırtarak kollarını uzattı. "Hepimiz sezonun yarısını boş geçirme lüksüne sahip değiliz. Sen kışının üstünde otururken çoğumuz öğütüyorduk."

Jason kendini zor tutarak yavaş bir nefes verdi. "Dayanıklılığın yoksa oyundan defol git. Bırak başkası şansını denesin. Gerçekten umurunda olan biri. Sizde gerçek yetenek var. Hepinizde var." Döndü, bakışlarını takımın geri kalanına dikti, gözleriyle buluşmaları için onları cesaretlendirdi. "Ama bunu boşa harcıyorsunuz."

Odayı bir sessizlik kapladı.

Oyuncular teker teker başlarını öne eğerek dolaplarına yöneldi. Kimse ona doğru bakmadı. Kimse tartışmadı.

Ve haftalardır ilk kez soyunma odasında kaybeden bir takım varmış gibi hissediliyordu.

Jason giysilerini aldı, sessizce giyindi.

Belki, sadece belki, sonunda mesajı almışlardı.



Jason soyunma odasından çıktı, patlamasının gerginliği hâlâ kaslarını sıkıca sarıyordu. Koridor loştu, floresan ışıkları tepesinde hafifçe vızıldıyor, beton zemine steril bir parıltı yayıyordu. Çıkış rampasına doğru döndüğünde midesi bulandı.

Kahretsin.

Cole Hammonds yalın karşı ve Duvar, kollar katlanmış, ifadesi okunamaz.

Onu bekleyen onca insan varken.

Jason bir laneti yuttu. Az önce ekibe saldırmış, Hammonds'ın altın çocuğunu küçük düşürmüştü ve bu süreçte şirket mülkünü yok etmişti.

Tasmasının ne kadar ince olduğunun bir kez daha hatırlatılmasına ihtiyacı yoktu. Tek bir yanlış adımda işinin biteceğini zaten biliyordu.

Dişlerini sıkarak ellerini ceplerine soktu. "Lanet telsizin parasını ben ödeyeceğim," diye mırıldandı, tamamen GM'nin onu parçalamasını bekliyordu.

Ama Cole'un duvarı iterek yanına gelmesi ve rampadan yukarı sanki sadece iki adam atışıyormuş gibi yürümesi onu şaşırttı.

"Cehenneme kadar yolun var," dedi Cole. "Bu uyandırma çağrısına ihtiyaçları vardı.

Hepsinin."

Jason ona yan gözle baktı. Ne beklediğinden emin değildi ama beklediği bu değildi.

"Nasıl kaybedeceklerini bilmiyorlar," diye devam etti Cole, sanki hava durumundan bahsediyorlarmış gibi yumuşak bir ses tonuyla.

Jason kısa, esprisiz bir kahkaha attı. "Nasıl kazanacaklarını bile bilmiyorlar."

Cole başını salladı. "Callahan'ın onlara öğretmeni istediği de buydu."

Jason keskin bir nefes vererek elini çenesine götürdü. "Kahretsin, benim hakkımda ne düşündüklerini gördün. Buraya ait olmayan bir ihtiyar."

"Sen de böyle mi düşünüyorsun?"

Cole ilk kez verdiği cevabı gerçekten önemsiyor gibiydi.

Jason sorunun aralarında havada asılı kalmasına izin verdi. Bir önemi var mıydı? Artık ne düşündüğünün bir önemi var mıydı?

Cole omuz silktilti. "Bence bu bir gurur meselesi. Ayrıca, takım serbest düşüşe geçerse hiçbir yerde düzgün bir kontrat bulamazsın -ki bu da tesadüfe bakın ki tam senin geldiğin dönemde başladı." Jason'a sert bir bakış attı. "Bunun nasıl görüneceğini biliyorsun, değil mi? Suçlanan sen olacaksın."

Jason sırtıttı ama bunda mizah yoktu. "Yapmadığım bir şey için ilk kez suçlanmayacağım. Sonuncusu olmayacağı da kesin."

"Belki de olmayacak," diye itiraf etti Cole. "Ama herkesin yanıldığını kanıtlamak istemez miydin?"

Jason cevap veremedi. Cole kolundan tutarak onu durmaya zorladı. Yüz ifadesi keskin ve yoğun, her zamanki soğukkanlılığı yerini yakıcı bir şeye bırakmıştı.

Cole sesini alçaltarak, "İkimiz de omzunun sakat olduğunu biliyoruz," dedi. "Çok fazla yılın kalmadı. Bir büyük sakatlık daha geçirirsen işin biter. Temelli olarak. Ama burada bir şansın var. Gerçek bir şans. Yüksek bir notla ayrılma, playofflarda oynama, hatta belki de Dünya Serisi'nde oynama şansı. Önünde duran tek şey genç ve aptal oyunculardan oluşan bu takım."

Jason ona şüpheyle baktı. "Cidden onları geri döndürmemi mi bekliyorsun?"

Cole gözünü kırpmadı. "Evet. Bekliyorum."

Jason yarı gülerek, yarı afallamış bir halde başını salladı. Orospu çocuğu.

Bir ay önce Hammonds ona bir virüsmüş gibi davranıyordu - yozlaştırıcı bir güç, çaylaklardan karantinaya alınması gereken tehlikeli bir etki. Peki ya şimdi? Şimdi de Jason'ın akıl hocaları olmasını mı istiyordu?

Ne büyük bir dönüş.

Yani şimdi o bir sorun değil de çözüm müydü? Bu şekilde mi? Lanet olsun. Buna hazır mıydı ki?

Takımın akıl hocası olmak emekliliğe bir adım daha yaklaşmak demektir. Yaşlı savaş atı, gün batımına doğru yol almadan önce bilgeliğini bir sonraki nesle aktarıyordu. Yine de... zaten bu gerçeklikten çok uzakta değildi.

Ve Stacia'nın *takım ruhu* dediği şeyi benimsiyormuş gibi yapsa bile *lanet* bir dans edeceğini zaten biliyordu.

Jason gözlerini kıstı. "Değerli genç oyuncularınızı yozlaştırmamı istemediğini sanıyordum."

Cole omzunu kaldırdı. "Oyunda, saha dışında değil. Duyduğuma göre, parti kısmını gayet iyi halletmişler. Ama umursayacak birine ihtiyaçları var. Burada cesaret verici bir söz, orada yol gösterici bir dokunuş. Asla bilemezsiniz. Yardımı dokunabilir."

Jason kaşlarını kaldırdı. "Bu sözleşmemin bir şartı mı?"

Cole'un bakışları soğudu, tüm duruşu değişti. "Bunu bir koşul haline getirmem gerekiyor mu?"

Jason homurdandı. İşte oradaydı.

Herkes bunun onun için sadece sözleşmeyle ilgili olduğunu, silikleşmeden önce kariyerinden birkaç ay daha çalmakla ilgili olduğunu düşünüyordu.

Ama ya öyle değilse?

Ya -sadece belki- bu yeniden bir şeylerin parçası olmak için bir şansa?

Bunu hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Yoldaşlık. Kazanmayı.

Bunu özlemişti. İtiraf etmek istediğinden çok daha fazla.

Jason bir süre sonra, "Hayır, seni tuttum," dedi. "Ne yapabileceğime bakacağım. Ama ben kendi yöntemimle yaparım."

Cole başını salladı. "Peki." GM'nin dudaklarında nadir görülen bir gülümseme belirdi; Jason'ın ondan gördüğü ilk gülümsemeydi bu. "Sadece daha fazla kırma

Telsizler, tamam mı? Ve eğer oradakini değiştirmek birkaç gün sürerse... acelem olmayacak diyelim."

Jason sırttı. "Biraz sessizlik ve vicdan muhasebesi, ha?" "Onun gibi bir şey. Onlar için iyi olabilir."

Jason alay etti. "Evet, tabii. Beyzbol tanrılarıyla iletişim kurmak mı? Ben bu çocukları koro çocuğu olarak görmüyorum."

Cole onu sırtından alkışladı, tutuşu sıkıydı, neredeyse onaylıyordu. "Burada bir tür anlaşmaya varıyor olabiliriz, Rahip."

Jason omuzlarını yuvarladı, park yerine ulaştıklarında nefes verdi. çok.

Belki, sadece belki, sonunda yeniden bir şeyin parçası olmuştu.

Bölüm

On beş

Telsiz olayından sonraki birkaç maç ürkütücü bir sessizlik içinde geçti.

Jason aptal değildi, çocukların ona kızgın olduğunu biliyordu. Kulüp binasında ondan uzak duruyor, konuştuğunda ağzı sıkı cevaplar veriyor ve bakmadığını düşündüklerinde gözleriyle onu hançerliyorlardı. Ama sahada? En azından orada işler biraz düzelmişti. Takım daha az özensiz hata yapıyor, daha dikkatli davranıyordu.

Yine de deplasman yolculuğu, kıvılcım bekleyen bir barut fıçısı gibi önümüzde duruyordu. Yakın mesafeler, uzun uçuşlar, kötü mağlubiyetler... Bunların hepsi felaket için bir reçeteydi.

Peki ya Bill Monroe? Hâlâ gizleniyordu.

Koçluktan çok oyuncuların arkadaşı olarak vakit geçiriyordu. Onlarla gülüyor, şakalaşıyor, güvenlerini kazanmaya çalışıyordu. Arada sırada Jason'a zeytin dalı uzatıyor, nezaket göstermeye, geçmişleri yokmuş gibi davranmaya çalışıyordu. Ama Jason?

Jason öylece çekip gitti.

İşte buradaydı, eskisi kadar yalnızdı, ama şimdi bunu nasıl düzelteceğine dair hiçbir fikri yoktu. Sahada liderlik etmek işe yaramamıştı. Telsizi yok etmek işe yaramamıştı. Hâlâ bir akıl hocası değildi - Hammonds'un istediği şekilde değil.

Bu çocuklara nasıl akıl hocalığı yapacağını bile bilmiyordu. Bu neye benziyordu ki?

Jason barda oturmuş, dalgın dalgın birasını döndürüyor, altın rengi sıvının bardağın kenarına tehlikeli bir şekilde yaklaşmasını izliyordu. Yukarıdaki sessiz televizyon ekranında SportsCenter devam ediyor, yorumcular neşeyle onun kariyerini, yaşını, onurlu bir şekilde emekli olamayışını didik didik ediyordu.

Ne bekliyorlardı ki?

Her gece bir sayı turu mu? Bin vuruş mu? Her neyse.

Kalın bir biftek kollarının altından kayarken barmen başıyla onayladı. Jason son birasını da yuttu ve bir tane daha içmek için eliyle işaret etti. Loş bar neredeyse boştu, tam da sevdiği gibiydi; sessiz, saklı, derin düşüncelere dalmak için mükemmeldi.

Bifteği kesti, ısırgan tadını çıkardı ama aklı başka yerlere kaydı. Stacia. Onu özlemişti. Haftalarca ondan kurtulmaya çalıştıktan sonra, şimdi kendisini onu burada isterken bulmuştu. Sadece seks için değil, gerçi o da oldukça muhteşemdi, ama sohbet için.

Ona saçmalıklarını anlatmıştı. Onu görmüştü. Ve haklıydı, yalnızdı. Etrafı yirmi beş erkekle çevriliydi ama yine de kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Onu gelecek yıl için uygun bir pozisyonda tutmak için var gücüyle çalışıyordu. Ama ya gelecek yıl diye bir şey yoksa? Ya bu o yılsa? Ya... bu o kadar da kötü bir şey değilse?

Zihninin gerisindeki sessiz bir ses, belki de -sadece belki de- birinci ligden ayrılmanın en kötü sonuç olmayacağını fısıldıyordu. Belki Savannah'da kalabilirdi. Stacia'yla işlerin nasıl gittiğine bakabilirdi. Orada gerçek bir şeyler olup olmadığını görebilirdi.

Jason homurdandı. Evet, doğru. O bir işti. Faydaları olan bir iş. Hepsi bu kadardı.

Yine de bu düşünce aklından çıkmıyordu.

Barın girişinde keskin bir kahkaha patlaması düşüncelerini böldü. Jason gerildi, bir avuç genç oyuncu tökezleyerek içeri girince çenesi gerildi.

Zaten yarı sarhoştular. Çoktan iğrençleşmişlerdi. Ve başlarında da? Cody Patterson.

Jason iç çekti. Harika.

Cody telsiz olayının peşini bırakmamıştı ve bara doğru yürürken Jason onun duruşundaki meydan okumayı görebiliyordu.

"Hey, barmen? Birkaç sürahi Bud ve biraz kanat, tamam mı?"

Barmen başıyla onayladı ve işe koyuldu. Memnun olan Cody dikkatini Jason'a çevirdi, yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı.

"Sessiz bir gece mi ihtiyar?" diye alay etti. "Eskisi gibi parti yapamazsın

için

?" Yaşlı adam.

Jason tek kaşını kaldırarak yavaşça taburesinde döndü. Ne zaman Otuz dört yaş ne zaman yaşlandı?

"Az önce üst üste beşinci maçımızı da kaybettik," dedi sesi düzleşerek. "On iki maçta on mağlubiyet. Pek parti havasında değilim."

Cody eski dostlarmış gibi sırtarak onu omzundan alkışladı. "Önemli bir şey değil, ihtiyar. Geri döneceğiz. Her zaman döneriz. Yarın ben atacağım. Canlarına okuyacağız."

Jason gülme isteğine zorlukla karşı koydu.

"Geçen yılki gibi mi?" dedi. "Takımınız mahzende bitirdiği zamanki gibi mi?"

Cody'nin gülümsemesi bozuldu.

Jason eğildi, sesi daha sert bir tonda çıkmaya başladı. "Hayır, sahada kaybettiğimizde dışarı çıkıp parti yapmak aptalca."

Cody'nin yüzündeki gülümseme tamamen kayboldu.

"Yarın gece," diye devam etti Jason, "beyzbolun en sert vurucularından biri olan Hernandez'e karşı ulusal televizyonda yayınlanacak bir maçımız var. Sen ona saygı duymuyor olabilirsin ama ben duyuyorum. Onunla karşılaştım. Eğer hazır değilseniz sizi paramparça eder. Günaydın, iyi günler, iyi geceler." Jason arkasına yaslanıp Cody'ye dik dik baktı. "Dinlenmediğin ve odaklanmadığın sürece senin gibi bir yeteneğin bile hiç şansı yok."

Cody'nin yüzü kıpkırmızı oldu. "Hey, ben de takımı en az senin kadar önemsiyorum," diye karşılık verdi. "Belki de daha fazla, çünkü ben tüm sezon boyunca buradaydım, sen ise elini kolunu sallayarak geldin."

Jason bakışlarını genç oyunculara, onlarla flört eden kadınlara, gözlerindeki endişesizliğe kaydırdı.

"Bunu görebiliyorum," dedi kuru bir sesle.

Cody homurdandı. "Evet, sanki bir keşişmişsin gibi. Hikâyeleri duydum -her şehirde bir kız, bütün gece parti."

Jason içini çekerek başını salladı. "Düşüşte değildim ve takımım kazanıyordu. Ayrıca söylentiler abartılı olma eğilimindedir." Uzun bir nefes verdi, gereğın içine oturmasından nefret ediyordu. "Aptalcaydı. Ben aptaldım."

"Her neyse dostum," diye mırıldandı Cody. "Yarın icabına bakarım."

Jason'ın gözleri kısıldı. "Akşamdı kalma mısınız?" Öne doğru eğildi, sesi keskindi. "Dostum, uyumadan atış yapmak aptalca. Ama içki içmek? Biraz stres atmak istemeni anlıyorum ama şansını tepiyorsun."

Cody güldü. "Anladığım kadarıyla? Birinci ligde partilere katıldın ve oyununun zirvesindeydin. Yaş seni öldürdü. Ayrıca ellerimi korumam gerekiyor. Topu sahada tutan sensin." Sırıttı. "Beceremiyorsan bu benim suçum değil."

Jason omuz silkti ve yemeğine geri döndü. "Neye inanmak istersen."

Cody duraksadı, gözlerinin arkasında bir şey titreşiyordu. "Hernandez'le başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Jason birasından yavaşça bir yudum aldı. "ok azı yapabilir."

Cody'nin kabadayılığı kırıldı. "ERA'da tüm aylak atıcıların önündeyim." Jason başını salladı. "Öyle mi? Geçen hafta Percival'la başa çıkamadın."

Sopa hızı Hernandez'inkinden daha yavaş." Bir ısırık daha aldı. "Tek bir hata yaparsan seni parkın dışına atar."

Cody doğruldu, o lanet olası kendini beğenmiş sırtışı gevşedi. Jason bu bakışı biliyordu. Bir zamanlar o ocuk olmuştu.

"Ortaya ıkman gerek. Mazeret yok. Saçmalık yok." Cody'ye sert bir bakış fırlattı. "Sorumluluk al."

Kelimeler Jason'ın kafasında yankılandı. Ama ses ona ait değildi. Stacia'nın sesiydi.

Cody'nin çenesi sıkıştı. "İma ettiğın şey hoşuma gitmiyor, ihtiyar."

Jason silinmiş onun ağız ve durdu. "İyi ŞANS yarın, Patterson."

Cody omuzlarını dikleştirdi. "Bahse girerim Hernandez'i her seferinde oyun dışı bırakırım. Ve onların asından bir vuruş bile alamayacaksın."

Jason gülümsedi. Sonunda bir meydan okuma. "Kazandığımda ne alacağım?" Cody sırtıttı. "Bir biftek yemeğı."

Jason sırtıttı. "İlgilenmiyorum." Sessizliğin sürmesine izin verdikten sonra, "Üst üste üç kez kazanana kadar parti yok," dedi.
Cody alay etti ama Jason bunu gördü. Tereddütü.
"İyi şanslar evlat," diye mırıldandı Jason. Buna ihtiyacın olacak.



Jason ertesi gün öğleden sonra parka herkesten erken geldi. Zamana ihtiyacı vardı. Düşünmek için zamana, odaklanmak için zamana, kafasının içindeki gürültüyü susturmak için zamana.

Video odasına kapanmış, not defterinin üzerine eğilmiş, kaseti incelerken bir yandan da notlar karalıyordu. Ekrandan gelen loş ışık duvarlarda titreşiyor, tanıdık grenli görüntüler onu oyunun ritmine, her atışın, her vuruşun ritmine çekiyordu.

Otuz dakika sonra kapı gıcırdayarak açıldı. Jason daha dönmeden gerildi.

Monroe.

"Kasetin üzerinden birlikte geçmek ister misin?" Bill'in sesi yumuşak, kolay, çok kolaydı.

Jason'ın omuzları gerildi, kalemi tutuşu sertleşti. Sabahtan beri gözlerinin arkasında kaynayan donuk zonklama alevlendi ve bir uyarı zili gibi kafatasına yayıldı.

Bill Monroe'ya karşı olağan bir tepkiydi bu.

"Hayır, teşekkürler," diye mırıldandı Jason, gözleri hâlâ ekrandaydı. "Bir yolunu bulabilirim."

Kapı tıkırdayarak kapandı ve Monroe aniden içeriye girerek zaten küçük olan medya odasını doldurdu. Jason nefes almak için kendini zorladı.

"Bak," diye başladı Monroe, eski arkadaşlarmış gibi masaya yaslanarak. "Bana karşı bir şeyin olduğunu biliyorum -kim bilir ne- ama ben vuruş koçuyum ve biraz yardıma ihtiyacın olabilir. Vuruşunu en az senin kadar iyi biliyorum."

Jason ayağa fırladı, sandalyesi şiddetle geriye kaydı.

"On beş yıl oldu." Sesi sertti, zar zor kontrol edilebiliyordu. "Birlikte çalışmayalı on beş yıl oldu. Ama bu işi almak için Hammonds'a söylediğin şey bu değildi, değil mi?"

Eski öfke kabardı. Eski acı. Eski ihanet.

Bağırsaklarında düğümlendi, göğsünü yaktı, boğazına doğru tırmandı. Çok uzun zamandır yutkunuyor, önemsizmiş gibi davranıyordu.

Ama önemliydi. Önemliydi ve Monroe bunu biliyordu.

Monroe bıkkın bir şekilde içini çekti. "Seni rahatsız eden bu mu? İş almak için biraz abartmış olmam mı? Özür dilerim. Duymak istediğin bu muydu?"

Jason kısa, keskin ve mizahtan yoksun bir kahkaha attı. "Biraz mı?" Sesinden küçümseme damlıyordu. "On beş yıl az değil. Ve gerçekçi olalım, bu çocuklara tam olarak koçluk yapmıyorsun. Sen onların dostusun. Bir sonraki yemek biletini arıyorsun. Her zamanki gibi."

Sözler ağzından ancak çıkmıştı ki Monroe onu gömleğinden yakalayıp duvara çarptı. Kasetler yere saçıldı. Jason'ın sandalyesi devrildi.

"Bu ne cüret Friar?" Monroe'nun nefesi Jason'ın yüzüne sıcak bir şekilde vuruyor, eli Jason'ı sıkıca kavırıyordu. "Seni ben yarattım. Seni bugün olduğun kişi yaptım."

Jason'ın gözleri bembeyaz oldu. Yapmıştı işte. Hayatındaki her lanet insan ona sahip olmaya çalışmıştı. Onunla övünmeye. Onu kullanmaya. Ama kimse ona sahip değildi.

Jason dişlerini sıktı, sesi alçak ve ölümcüldü. "Hayır. Beni ben yarattım.

Texas A&M'deki iş için beni kullandın."

Monroe'nun yüzü buruştu, kendi öfkesi su yüzüne çıktı. "Orada tam bir yolculuğun vardı. Bunu sana ben sağladım."

Jason kendini kurtararak öne doğru bir adım attı, vücudundaki tüm kaslar öfkeyle gerilmişti.

"Yeteneklerim bana o bursu kazandırdı." Sesi çelik gibi keskindi.

"Beni satarak rahat bir iş buldun."

Monroe alay etti ama gözlerinde bir şey parıltıyordu

-Suçluluk duygusu. "Ben kimseyi satmadım," diye tersledi. "Ben sadece

Oraya gittiğinde desteğin vardı. Her şey senin içindi."

Saçmalık.

Kapıdan gelen keskin bir ses ikisinin de dönmesine neden oldu. Sam, menajer ve birinci kale koçu orada durmuş, şaşkınlık ve temkin karışımı ifadeler kullanıyorlardı.

Monroe, Jason'ın gömleğini bıraktı, az önce onu duvara ittiği gerçeğini silecekmiş gibi kumaşı düzeltti.

Jason keskin bir geri adım attı ve Monroe'nun dokunuşundan kalan her parçayı silebilecekmiş gibi ellerini göğsünde gezdirdi.

Sam boğazını temizledi. "Bill, bazı çocuklar yeraltı kafesinde vuruş yapmak istiyor. Neden gidip onlara yardım etmiyorsun?"

Sessiz bir kovulma. Monroe tereddüt etti ama bir saniye sonra başını salladı ve odadan çıkarken kollarını düzeltti.

Jason kendini yumruklarını açmaya zorlayarak sertçe nefes verdi.

Sam ona baktı. Gerçekten baktı. "Rahip, birkaç dakika daha kal."

Jason itiraz etmedi.

Oda boşalırken eğildi, düşen bantları düzeltti, sandalyeyi düzeltti. Nefeslerini yavaşlatmaya, kalp atışlarını düzene sokmaya zorladı.

Sam kendini bir sandalyeye bıraktı ve Jason'a diğerine geçmesini işaret etti. "Vuruş koçluğu yapmayalı uzun zaman oldu," dedi, sesi düzgün ve kararlıydı. "Ama McCarthy konusunda yardımcı olabilirim. Kötü bir atıcı. Elinizde ne var bir bakalım."

Jason duraksadı, az önce olanlarla ilgili kaçınılmaz nutku bekliyordu. Ama hiç gelmedi.

Birkaç saniye sonra eliyle ekranı işaret etti. "Bu adamla karşılaşmayalı uzun zaman oldu. Slider'ındaki yeni kol açısı dışında pek değişmiş gibi görünmüyor. Artık daha çok kesici gibi."

Sam eğildi, kaseti uzman bir gözle inceledi. "Bunu fark etmemiştim. Bu adamda yeniyim. Her seferinde kolunu indiriyor mu?"

Jason başını salladı. "Hayır. Sadece solaklara karşı ve sadece dış atışlarda. Topu görmek için zor bir açı."

Sam başını salladı. "Mola da geç geliyor. Ve her zaman alanın hemen dışında."

"Sinsi piç," diye mırıldandı Jason, kızgınlığı daha keskin, odaklanmış bir şeye dönüşmüştü. Artık açığı görebiliyor, McCarthy'nin vurucular için kurduğu tuzağı görebiliyordu.

"Bu gençleri rahat bırakmak zor olacak," diye ekledi.

"Evet." Sam parmağıyla masaya vurdu. "Harika yakaladın. Vuruşunda birkaç şey fark ettim, eğer üzerinden geçmek istersen."

Jason başını salladı, Monroe'nun yarattığı gerginlik yavaş yavaş kayboluyordu.

Sonraki bir saat boyunca görüntüleri incelediler ve önceki sezonla karşılaştırdılar. İnce ayarlar yaptılar. Bir şeyleri kırıp döktüler. Ve işleri bittiğinde kafese yöneldiler.

Jason kendini tekrarın içinde kaybetti. Vuruş, ağırlık değişimi, temas, hepsi yeniden doğru hissettirmeye başladı.

Kolları yorgunluktan yanmaya başladığında Sam onu omzundan alkışladı. "Sanırım başardın."

Jason parmaklarını esneterek nefes verdi. "İyi hissettirdi." "Şimdi bu geceden önce dinlen."

Jason sırtıttı. "Peki, ko."

Sam kıkırdayarak başını salladı. "Ukala."

Jason eldivenlerini çıkarırken göğsüne garip bir his yerleşti. Memnuniyet. Sadece vuruşundan değil. Sadece yaptığı işten de değil. Takımdan da.

Geldiğinden beri ilk kez kendini yabancı gibi hissetmiyordu. Geçmişte kalmış gibi hissetmiyordu. Yalnız hissetmedi.

Kendini özgür hissediyordu.

Bölüm On altı

Cody Patterson omuzları dik, her şeyi çözdüğünü düşünen bir çocuğun rahat havasıyla tümseğe doğru yürüdü. İlk devre, yeni bir oyun. İlk iki vurucunun hiç şansı yoktu - her biri üç atış yaptı, geç salladı ya da hiç sallamadı. Top sopalarına hiç değmedi. Cody kendinden emin görünüyordu. Hatta kibirliydi. Ve sonra Hernandez geldi, kibirden beslenen bir vurucuydu, onunki de en az çocuğunki kadar belirgindi.

Jason tutucunun yanında koşarak tümseğe doğru ilerledi ve varlığının yerleşmesine izin verdi. Cody ona doğru bir bakış fırlattı, gözleri gençliğin verdiği kabadayılıkla keskinleşmişti. "Nasıl yapıldığını izle, ihtiyar."

Jason gülümsemesini geri çekti. "İzliyorum."

Üç atış sonra top, sopadan çıktığı andan itibaren şüphe götürmez bir şekilde sol saha çitinin üzerinden yükseldi. Hernandez o anın tadını çıkararak yavaş adımlarla kaleye doğru yürüdü. Cody ise tümseği tekmeliyor, hayal kırıklığı yüzünü kıpkırmızı yapıyordu.

"Bir sonraki vuruş," diye mırıldandı Cody, çenesi sıkılmıştı.

Jason bir sırtışı bastırdı. Çocuk ukalaydı ama dersini almaya neredeyse hazırды.

Jason ikinci vuruşta oyun alanına girdiğinde Cody bir sonraki adamı oyun dışı bırakmıştı, hızlı çalışıyor, daha sert atıyor, öfkesini işe yarar bir şeye kanalize ediyordu. Jason omuzlarını döndürüyor, sopayı başının üzerinde sallıyor, vuruşunda yaptığı ince ayarları hissediyordu. Elmasın karşısında, rakip atıcı Troy McCarthy -daha çok El Presidente olarak bilinirdi- her şeyi planlamış gibi sırtıyordu. Jason bu sırtışı daha önce de görmüştü. Bela anlamına gelirdi.

Bu sefer öyle değildi.

İlk atış yüksek ve sıkı geldi, rahat edemeyeceği kadar yakındı. Yüzünün yanından geçip gitmeden önce Jason'ın arkasına yaslanacak zamanı bile olmamıştı. Tümseğe doğru bir bakış fırlattı. McCarthy çenesini kaldırdı, gözlerinde sessiz bir meydan okuma vardı.

Bir sonraki atış? Bir hata. Jason sopanın temas ettiği anda bunu hissetti -tatlı nokta, saf güç. Top sağ sahadaki kısa sundurmanın üzerinden geçerek tribünlerde kayboldu. Yüzünde bir sırtış belirdi, adrenalinin etkisiyle havada süzülüyormuş gibi hissederek hafif adımlarla kaleye doğru ilerledi. Üçüncüye ulaştığında bakışları kalabalığa kaydı. Yarı umut, yarı beklenti. Stacia orada değildi. Ama yedek kulübesinin yanındaki kamera oradaydı ve şapkasını ona doğru eğdi. Belki mesajı alırdı.

Birkaç dakika önce sataşmalarla çınlayan stadyum şaşkın bir sessizliğe büründü. Jason şimdiden SportsCenter kliplerini, yaşlı adamın geri dönüşünü inceleyen analistleri hayal edebiliyordu. Henüz işi bitmemişti.

Yedek kulübesinde, Cody'ye ulaşana kadar avuçlarına beşlik çaktı. Genç oyuncu kollarını kavuşturmuş ona bakıyordu.

"Şanslı atış."

Jason daha da geniş sırttı. "İyi şanslar o zaman."

Oyun gergin bir ritim içinde gelişti. Cody sakinleşti, dizilişi daha iyi idare etti, bir kez olsun yakalayıcısını dinledi. Jason onu iki hatadan kurtardı, temiz oynadı, iki vuruş daha yaptı. Ama Cody hala Hernandez'i çözemiyordu. Smaçör ne zaman öne çıksa, çocuktan daha iyi oynuyordu.

Ve şimdi, dokuzuncu devrenin sonunda, kaleler dolu, bir sayı öndeyiz. Ve Hernandez sanki bu hikayenin nasıl biteceğini biliyormuş gibi kaleye doğru yürüyordu.

Cody tümsekte donup kalmıştı. Jason bunu duruşundan, omuzlarındaki çöküklükten, çenesinin gerginliğinden anladı. Daha bir atış bile yapmadan yenilmişti.

Atış koçu hışımla içeri girerken Jason yakalayıcıyla birlikte koşarak yanına gitti.

"Ramirez neredeyse hazır," dedi koç nefesinin altından. "Zaman kazanmak için oyalanın."

"Bu adamı istiyorum," diye ısrar etti Cody, her zamanki gibi inatçıydı.

Koç başını salladı. "Bütün gece onunla uğraşmadın evlat. Bunu yapabilecek sadece birkaç atıcı var."

Cody'nin bakışları Jason'a kaydı, gözlerinde ender rastlanan bir belirsizlik vardı. Jason içini çekti ve araya girdi. "Hâlâ ateşi var."

"Hernandez'in istediği şey ısı," diye araya girdi yakalayıcı. "Başka bir şeye ihtiyacı var."

Jason Cody'ye döndü. "Kesiciyi dene. Onunla oynuyordun, değil mi? Dışarıda ısıyla başla, sonra hızlı ve kesiciyle gel. Zamanlamasını bozabilirsin."

Yakalayıcı bunu düşündü. "Ramirez çok yorgun. Bize bir dakika kazandırabilir. Friar, sert bir yere vuruş için hazır mısınız?"

Jason dişlerini gösterdi. "Getir onu."

Hakem kollarını kavuşturmuş bir şekilde yürüdü. "Ayrılın. Gidelim."

Koç iç çekerek tereddüt etti. Jason topu tutucudan aldı ve Cody'nin eldivenine çarptı. "Sana söyleneni yap. irkinleştir."

Cody'nin bakışı saf bir meydan okumaydı ama Jason daha önce de aynı şeyi yaşamıştı, bir zamanlar kendi karnında da aynı ateş vardı. "Bak, aptallık etme Patterson. Kazanmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Cody sertçe nefesini verdi, sonra reçine torbasını avulayarak tümseğin arkasına doğru yürüdü ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Jason sırtıttı.

"Kibirli hıyar," diye mırıldandı koşarak ilk sıraya dönerken. Bir zamanlar o da böyleydi. Belki o zamanlar biri ona rehberlik etseydi, her şey daha farklı olabilirdi.

İlk atış vahşi, dışarıdan. Yakalayıcı topu yakaladı, Cody'ye hızlıca bir baş selamı verdi ve onu yere indirdi. Sonraki atışların hepsi hızın dışındaydı, eğriler, kesiciler ve kaydırıcıların bir karışımıydı, her biri Hernandez'in ritmini kemiriyor, zamanlamasını parçalıyordu. Sayı artıyor, her vuruşta tansiyon yükseliyor, her top ışka geçiyordu.

Tam sayım.

Yedek kulübesinde elektrik vardı, oyuncular itlere tünemiş, nefeslerini tutmuşlardı. Sahanın nabzı beklentiyle atıyordu. Her oyuncu ayaklarının ucundaydı. Kalabalığın gürültüsü Jason'ın kulaklarında donuk bir kükremeye dönüştü.

Sakin ol, evlat. Bunu başarabilirsin.

Cody nefesini sertçe verdi, sonra fırlattı. Sert, içeriye. Hernandez'in en güzel yeri. Ama hızlı olmayan atışlar işini yapmıştı. Zamanlaması sadece bir tık hatalıydı. Topun üzerinden yuvarlandı ve sertçe yere vurdu. Jason içgüdüsel olarak tepki verdi, temiz bir şekilde topu aldı ve eve fırlattı. Tutucu yakaladı.

Üçüncü dışarı. Oyun bitti.

Stadyum patladı. Jason kulaklarındaki uğultuyu zar zor duydu. Yedek kulübesi sahaya boşalmış, kaos ve zafer çarpışmıştı. Tam zamanında döndüğünde Hernandez'in yüzünün inançsızlıkla buruştuğunu gördü. Kaybetmeyi hafife alacak bir tip değildi. Jason koşarak yanına gitti ve Cody ile arasına girdi.

Hernandez'in bakışları Jason'a kaydı. "Topa bir şey yaptı."

Jason başını eğdi, kasları gerildi. "Adamımın hile yaptığını mı söylüyorsun?"

Suçlama bir süre devam ettikten sonra dağıldı. Hernandez başını sallayarak nefes verdi. "Hayır. Şansı yaver gitti."

Jason sırtarak sırtına bir tokat attı. "Bir dahaki sefere, dostum."

Dönüp takım arkadaşlarına doğru koşmaya başladı, yumruklar çarpışıyor, eller omuzlara vuruluyordu. Bu mu? İşte bu yüzden oynuyordu.

Kazanmak hiç bu kadar tatlı gelmemişti.



Tıraş kremalı pasta suratının ortasına çarpmadan önce Jason'ın tepki verecek zamanı olmamıştı; soğuk köpük sakalına sızıp boynundan aşağı damlıyordu. Etrafında kahkahalar çınlıyor, takım arkadaşları onu alkışlıyor ve hepsinin ortasında Cody Patterson, mükemmel bir şaka yapmış bir çocuk gibi sırıtıyordu.

Cody onu omzundan tuttu ve etraflarındaki kalabalık alkışlayıp tezahürat yaparken ona doğru eğildi. "Tavsiyen için teşekkürler dostum. Sana borçluyum."

Jason gözlerini sildi, beyaz karmaşa içinde gözlerini kırptırdı ve bir kahkaha attı. Göğsüne ılık bir şey yerleşti - galibiyetin adrenalini ya da acı ile hiçbir ilgisi olmayan bir şey

Tıraş kreminin terle karışması. İşte bu. Son bir yıldır, belki de daha uzun süredir özlediği şey buydu. Yoldaşlık, söze dökülmeyen bağ, bu adamların tıpkı onun arkasını kolladığı gibi onun da arkasını kolladığını bilmek. Mesele mükemmel olmak değildi. Başarısız olduğunuzda takımınızın sizi toparlayacağını bilmekle ilgiliydi.

O anın tadını çıkarmasına izin verdi ama kutlama sona erdiğinde eli cebine gitti. Telefonunu çıkarıp mesajlarını kontrol etti. Stacia'dan bir şey yoktu. Ne mesaj, ne de cevapsız arama. Hayal kırıklığını bastırarak burnundan nefes verdi. Burada olmalıydı. O olmadan bu işi başaramazdı.

-Onun koçluğu, dırdırı ve ona olan amansız inancı olmadan olmazdı.

Silkelenerek duşlara yöneldi, buz gibi su teri ve turtanın kalıntılarını temizledi. Çabucak giyindi, sonra oyun sonrası da ıt ı l a n yemeklerden bir tabak kaptı, dalgın dalgın yerken otobüs bekliyordu.

"Rahip! Ofisimde."

Jason başını kaldırıp baktı. Sam Monteleone ziyaretçi müdürün ofisinin kapısında duruyordu, ifadesi okunamıyordu. Jason acele etmedi. Çiğnemeyi bitirdi, ağzını sildi, sonra tabağını fırlattı ve oraya doğru ilerledi. İçeri girdi ve söylendiği gibi kapıyı arkasından kapattı.

Sam duvara dayalı küçük bir bankta oturmuş, sokak kıyafetlerini çoktan giymiş, oradan çıkmaya hazırlanıyordu. "McCarthy'yi iyi yakaladın. İyi iş çıkardın. Cody konusunda da iyi iş çıkardın. Dokuzuncu rauntta ona nasıl koçluk yaptığını duydum."

Jason omuz silkti, bir omzunu kapının pervazına yasladı. "Geçen yıl McCarthy'yle çok karşılaştım. İtiraf etmek istediğimden çok daha fazla kez beni alt etti. Biraz intikam almak iyi geldi. Ya Patterson? Çocuğun sadece biraz rehberliğe ihtiyacı var."

Sam çenesini ovuşturarak derin bir nefes verdi. "Evet, güzel bir galibiyetti. Ve buna ihtiyacımız vardı." Arkasına yaslandı, parmakları kolçağa vuruyordu. "Ön büro seninle sözleşme imzaladığında pek heyecanlanmadığımı söylememe gerek yok sanırım. Senin hakkında hâlâ emin değilim. Ama Patterson'la aranızda küçük bir bahis olduğunu duydum."

Jason sırtıttı. "Dostça bir rekabet. Sporcular bundan hoşlanır. İyi elleri, iyi bir gözü var. Sadece biraz tecrübeye ihtiyacı var."

"Evet, mesele de bu zaten." Sam'in ses tonu değişti, ifadesi hafifçe karardı. "Korkarım yanlış yolda ilerliyor. Atıcılarımızın çoğu yaşlı, bu yüzden genç pozisyon oyuncularından faydalanmaya çalışıyor. Ama o çocuklar? Rol model olacak deneyime sahip değiller. Onun ihtiyacı olan türden değiller. Eğer kafasını toparlayamazsa, erken havlu atabilir. Yazık olur."

Jason kollarını kavuşturup kendini hazırladı. İşte geliyor.

Sam ayağa kalkıp masasının etrafında dolaştı, masaya yaslandı ve tekrar konuşmadan önce kahve kutusuna birkaç ay çekirdeği kabuğu tükürdü. "Bak, zor dönemler geçirdiğini biliyorum. Ve basın, Tanrı onları sevsin, bir çiftçinin tarlaya bok yaymasından daha fazla yalanı gerçekmiş gibi yayıyor. Neyin doğru olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil. Ama burada kazanmayı pek bilmeyen ve kaybetmeyi de kesinlikle bilmeyen bir grup genç adam var. Tecrübeye ihtiyaçları var. Rehberliğe. Bir lidere."

Jason kaskatı kesildi, beklentinin ağırlığı üzerine çökmüştü. "Skip, ben de o yollardan geçtim ama hiç kazanmadım. Ve dürüst olalım, artık kimse beni bir rol model olarak görmüyor." Sesi eşitti ama kelimeler ağır geliyordu. "Mesafemi korumamı istediğini sanıyordum. Beladan uzak durmamı. Küçükleri yozlaştırma."

Sam homurdandı. "O geçmişte kaldı. Bu adamları doğru yola soktuğun sürece geçmiş umurumda bile değil. Hataları biliyorsun. Onlardan nasıl kaçınacağınızı biliyorsunuz. Ve bu adamlar sana saygı duyduklarında, seni dinleyeceklerdir. Cody zaten dinliyor, kabul etse de etmese de. Diğerleri de seni takip edecektir. Sadece yalnızlığı bırakıp bir takım oyuncusu olmanı istiyorum. Bununla başa çıkabilir misin?"

Jason yavaşça nefes verdi ve bir elini yüzünde gezdirdi. Bu kadar uzun süre kalmayı planlamamıştı. Bir ay daha, belki de sezon sonrasına kalırlarsa iki ay. Ama çocuk... kibirli küçük bir pislik olsa da ondan hoşlanıyordu. Ve Jason'ın yaptığı hataları yapmasını engelleyebilirse, bunun bir değer değeri olmaz mıydı?

Bundan da öte, yeniden bir şeyin parçası olmak hoşuna gitmişti. Deneyiminin bir anlamı olduğunu hissetmek hoşuna gidiyordu. O değildi

Sadece zaman geçiriyor, bir sonraki bölümün başlamasını bekliyordu. Belki de henüz işi bitmemişti.

"Çok fazla söz veremem," dedi sonunda omuzlarını devirerek. "Ama elimden geleni yapacağım."

Sam bir kez başını salladı, tatmin olmuştu. Elini uzattı. "Tek istediğim bu, evlat."

Jason yarım saniye tereddüt etti, sonra elini sıktı, anlaşma sıkı bir tutuşla mühürlendi. Ofisten dışarı adımını attığında, takım arkadaşlarının gülüşme ve şakalaşma sesleri havayı doldurdu ve uzun zamandır ilk kez bunun tadını çıkarmasına izin verdi.

Bölüm

On yedi

Georgia Knights'ın birinci kalecisi Jason Friar'a ne oldu? Eskiden olduğu gibi Altın Eldivenli bir birinci kaleci gibi sahaya çıkıyor, bir vuruş şampiyonu gibi vuruyor ve hatta kale bile çalıyor! Sanki hiç sakatlanmamış ya da takımdan ayrılmak üzere değilmiş gibi!

Stacia arabasının radyosunu açtı, Jason'ın yeniden dirilişini inceleyen spor analistlerinin sesleri küçük alanı dolduruyordu. Kısa bir süre önce aynı yorumcular onu gözden çıkarmış, Knights'ın onunla sözleşme imzalama kararını bir hata olarak nitelendirmişlerdi. Şimdi ise sanki onun küllerinden doğacağını, bir Anka kuşunun yeniden doğacağını biliyorlarmış gibi konuşuyorlardı.

Jason'ın medyadan neden nefret ettiğini şimdi anlıyordu. Başta ona neden güvenmediğini de. Onlar için o sadece bir hikâyeydi, çarpıtılıp satılacak bir anlatı. Stadyum çalışanlarının otoparkına girmeden önce birkaç dakika daha dinledi. Dışarı adımını attığında, yoğun öğleden sonra sıcağı ağır bir battaniye gibi etrafını sarmıştı. Yeni kesilmiş çimlerin kokusu ve vuruş antrenmanının uzaktan gelen yankısı onu ileriye doğru çekti.

Sahaya çıktı ve dağılmış oyuncuları inceledi. Bazıları uyarı çizgisi boyunca koşuyor, bazıları yedek kulübesinin yanında geriniyor, bazıları da kafese yaslanmış Alex Hernandez'in vuruşlarını yapmasını izliyordu. Sopanın keskin çatırtısı gelmedi. Onun yerine ıskaladı, top dokunulmadan geçip gitti. Küfür etti, hayal kırıklığı dalga dalga yayılıyordu. Stacia tereddüt etti, sahanın kenarına yakın bir yerde durdu.

Sonra Jason bir adım öne çıktı. Atıcıya beklemesini işaret etti ve Hernandez'le sessizce konuştu. Diğer birkaç oyuncu ona doğru yaklaşıp dinlemeye başladı. Eliyle işaret etti, gösterdi, sesi sakın ve emindi. Her ne dediyse işe yaradı. Bir sonraki atış geldi ve bu

Hernandez topu ezdi. Top sağ saha duvarını aştı ve Hernandez zafer çığlıkları atarak hemen Jason'a dönüp onay istedi. Jason gülerek onu sırtından alkışladı.

Stacia'nın göğsüne bir sıcaklık yayıldı. İşte bu. Uğruna savaştığı şey buydu - sadece Jason'ın kurtuluşu değil, kendine güveni, liderliği, bu takımdaki yeri. Şu anda dünya doğru hissediyordu. Jason en iyi beyzbolunu oynuyordu. Knights playofflara doğru ilerliyordu. İtibarı iyileşiyordu.

Birkaç haftalık çalışma için hiç de fena değildi. "Fena değil, Stacia."

Tanıdık sese döndü. Miranda yanında durmuş, bilmiş bir ifadeyle sahayı izliyordu.

"Teşekkürler, ama çoğunlukla Jason'dı," dedi Stacia omuz silkerek. "Jason mı? Her zaman kendini bu kadar küçümser misin?"

Stacia hafifçe kızardı. "Ben sadece bir şeyler tavsiye edebilirim. Çalışması gerekiyordu. Değişmeye sadece o karar verebilirdi."

Miranda biraz da eğlenerek gülümsedi. "Alınmak istememiştim. Egolar ve öfkelerle dolu bir stadyumda ferahlatıcı bir şey." Uzun bir süre Stacia'yı inceledi. "Gerçekten değiştiğini mi düşünüyorsun? Sen onu izlemediğinde eski alışkanlıklarına geri dönmeyeceğini mi?"

Stacia'nın parmakları çantasının askısına dolandı. "Umarım dönmez. Ayrıca yedi gün yirmi dört saat onunla birlikte olmadım."

"Kimse olamaz." Miranda uzaklaşmaya başladı, sonra durakladı. "İyi bir iş çıkardınız, gerçekten bir mucize. Teşekkür ederim."

Stacia cevap veremedi. Miranda döndü ve müdürün etrafında toplanan gazeteci kalabalığına doğru yürüdü.

Yoğun bakışların ağırlığı onu yaktı ve içgüdüsel olarak başını çevirdi. Sahanın karşısında Jason onu izliyordu. Koyu renk gözleri, bunaltıcı havaya rağmen kadının omurgasından aşağıya bir ürperti gönderen bir sıcaklık taşıyordu. Birlikte geçirdikleri son geceye dair anılar canlandı; ellerinin hissi, riskin verdiği heyecan, o anda fazlasıyla gerçekmiş gibi gelen fısıltılı sözler.

Kendini bunun sadece fiziksel olduğuna ikna etmişti. Onu başka birini aramaktan alıkoymanın bir yoluydu bu.

yaptıkları tüm işleri çözecekti. Ama şimdi? Onun yakıcı bakışları altında dururken, midesini bir şüphe kapladı.

Ona göre, o sadece onun işleyicisiydi. Gerekli bir baş belası. Uygun bir düzenleme.

Ama sadece bu kadar mıydı?



Stacia ofisine adımını atar atmaz telefonu çaldı. *Şefe selam.* İnledi, korkunun tanıdık ağırlığı üzerine çökmüştü. Tabii ya.

Telesekretere bırakmayı düşündü ama daha iyisini biliyordu. Eğer şimdi cevap vermezse, o cevap verene kadar aramaya devam edecekti. Teslim olmuş bir nefesle düğmeye bastı. "Merhaba, baba."

"Demek kim olduğumu hatırlıyorsun." Sesi her zamanki gibi kırılmış, onaylamayan bir ton taşıyordu, dile getirilmemiş bir yargıyla doluydu. "Birkaç haftadır aramadın."

"Sen de aramadın," diye karşılık verdi, kelimeleri kontrol edemeden ağzından kaçmıştı. Artık çok geçti.

"Çok meşguldüm Stacia, senin de bildiğin gibi. Yönetmem gereken bir ülke var."

Telefonu sıkıca kavradı. Ben meşgul değil miyim? Kelimeler dilinin ucuna kadar geldi ama yutkundu. Onun yerine, "Siz ve diğer doksan dokuz senatör. Başkandan bahsetmiyorum bile. Kızınızı arayacak zaman bulamıyor musunuz? Nasıl olduğumu görmek için?"

Eski yara içinde açıldı, çiğ ve tanıdıktı. Onu ait olduğu yere, kayıtsızlık katmanlarının altına itti. Umurunda olmamalıydı. Umursamamalıydı. Ama yine de... umursuyordu.

"O topçuyu becermekle o kadar meşgulsün ki babanı arayamıyor musun?"

Bu sözün sıradan acımasızlığı bir tokat gibi çarptı ve yarım saniyeliğine nefesini kesti. Gözlerinin arkasında sıcak bir karıncalanma hissi oluştu ama ona bu zevki tattırmayı reddederek bunu bastırdı. "O kadar iyi ki

Benim hakkımda ne hissettiğini duymak istiyorum." Sesi soğuk ve kontrollüydü. Bağımsızdı. "Ne istiyorsun?"

"Onunla çalışman konusunda ne hissettiğimi sana söyledim. Patronunla bile konuştum ama görünüşe göre ona karşı da bana karşı olduğun kadar itaatsizsin."

Çenesinde bir kas seğirdi. Neredeyse gözünün önüne getirebiliyordu: Babası, tertemiz ofisinde durmuş, tahtından emirler yağdırıyormuş gibi dünyaya ve ona tepeden bakıyordu. Omurgasını dikleştirdi, kendini destekledi. "Evet, yeniden atanmamı talep ettiğinizi duydum. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama bana başka bir şey öğrettin; sözüne sadık kalmayı. Ve hoşuna gitse de gitmese de ben de benimkini onurlandırıyorum."

Sen kendininkini hiç onurlandırmamış olsan bile.

Onur. Bağlılık. Görev. Bir silah gibi kullandığı, ancak artık ona uymadıklarında bir kenara attığı kelimeler. Tüm hayatını bu sözcüklere göre yaşayarak, kendi yolunu çizerek geçirmişti, ama o bunların hiçbir önemi yokmuş gibi davranıyordu.

"Sana mantıklı olduğunda sözüne sadık kalmayı öğrettim. Bu durum hiçbir anlam ifade etmiyor ve beni meslektaşlarıma, rakiplerime ve seçmenlerime karşı zayıf göstermekten başka bir işe yaramıyor."

Ve işte oldu. Hep onunla ilgili.

"Neden sadece beni desteklemiyorsun?" diye sordu, sesinin sonunda yumuşamasından nefret ediyordu, çok fazla ihanet ediyordu. Neden her zaman onun neye ihtiyacı olduğuyla ilgiliydi, asla onunla ilgili değildi?

"Neden sana söyleneni yapamıyorsun?" diye tersledi. Öfke. Hayal kırıklığı. Sanki onun neden hizaya gelmeyi reddettiğini gerçekten anlayamıyormuş gibi.

Stacia yavaşça nefes verdi. Hiçbir anlamı yoktu. O asla değişmeyecekti. "Bir sebep için mi aradın?"

"Tabii ki. Başka neden seni arayayım ki?"

Parmakları masasının kenarına kıvrıldı. Gözlerini kısa süreliğine kapattı. Neden sürekli farklı bir şey bekliyordu ki?

"Bilmiyorum," dedi, sesi ölçülüydü. "Merhaba demek için. Nasıl olduğumu görmek için. Beni sevdiğini söylemek için."

"Aptal olma." Sözler, kürsüye vurulan bir tokmak gibi indi. Son. Boyun eğmez. "Yarın akşam politik bir etkinliğim var,

ve benim için hosteslik yapmanı istiyorum. Bir şey ya da başka bir şey için bir hayır etkinliği. Fark etmez. Bana eşlik edeceksin."

Tabii ki. Çünkü bir aksesuara ihtiyaç duyduğunda, o aniden işe yarıyordu.

"Peki ya sevgili anneciğim? Daha fazla iş yaptırıyor mu?"

İç çekmekle oflamak arası bir ses çıkardı. "Kaba olma, Stacia. Aslında o... müsait değil."

Ses tonunda bir şey değişmişti. Stacia bunu hemen anladı. Babası asla kararsız olmazdı. Sözcükleri üzerinde asla tökezlemezdi.

Kaşları kalktı. "Gerçekten mi? Buna izin verilmediğini sanıyordum."

Uzun bir duraklama. Sonra, "Bilmen gerekiyorsa, o ve ben boşanıyoruz."

Konuşma boyunca ilk kez gerçek bir şok yaşadı. Sandalyesinde dikleşti. "Ne oldu? İkinizin de çok mutlu olduğunu sanıyordum." Alaycılık dilinden zahmetsizce döküldü.

"Konuyla ilgisi yok ama zamanlama çok uygunsuz," diye tersledi, her zaman yaptığı gibi onun kazmasını görmezden gelerek. "Siyasi sezon kızışıyor ve yanımda birine ihtiyacım var. Etkinlik şu anda-"

"Gideceğimi hiç söylemedim baba." Sesi bu kez daha kısık ama daha az kararlı değildi.

"Saçmalama. Elbette gideceksin. Sen her zaman gidersin."

"Başka kimsen olmadığında," diye karşı çıktı. "Yanımda kimin olduğu umurunda değil, sadece görünüşte ve sana hizmet etmek için biri var."

Kelimeler aralarında bir bıçak gibi asılı kaldı. Bir an için adamın bunu inkâr edebileceğini, hatta insani bir şey söyleyebileceğini düşündü ama hayır.

"Bir kez olsun," diye devam etti, şimdi daha yumuşak bir sesle, "bana emir vermek yerine nasıl olduğumu sormanı isterdim. Bir kez olsun benimle gurur duyduğunu duymak isterdim. Gerçekten önemseydiğini."

Sessizliği uzadı.

Sonra aynı yumuşaklıkta ama daha az sert olmayan bir sesle konuştu: "O zaman gurur duyabileceğim bir şey yap."

Bu sözler onun içini parçaladı. Dudaklarını birbirine bastırdı, acıdan boğuluyordu.

O asla değişmeyecekti. Onu asla göremeyecekti.

"Üzgünüm ama gidemem." Sesindeki güç dalgalanıyordu ama dayanıyordu. "Siyasi müttefiklerinden birini ya da daha iyisi, en sevdiğin çırağını bul, Temsilci Glazier. O şekilde daha mutlu olursun zaten."

Adam cevap vermeden önce aramayı sonlandırdı.

Bir an öylece oturup elindeki telefona baktı. Konuşmanın başında hissettiği küçük zafer titreşimi gitmiş, yerine asla yeterli olamamanın tanıdık acısı gelmişti.

Bir damla gözyaşı elinin arkasına sıçradı. Sonra bir tane daha.

Onlara gözlerini kırptırdı, neredeyse irkilmişti. Onu ağlatmayalı yıllar olmuştu. En son annesinin cenazesinden hemen sonra, ona kameralar için ağlamasını ama bunu güzelce yapmasını emretmişti.

Soğuk. Piç kurusu.

Önünde bir mendil sallanıyordu. Kafasını kaldırdığında Jason'ın yanında durduğunu gördü.

Rahatlama hissi onu neredeyse çözecek bir şiddetle içine çarptı. O kadar dikkatle inşa ettiği duvar yıkılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Jason konuşmadı, sadece öne doğru uzandı ve onu kollarına çekmeden önce gözyaşlarını nazikçe sildi.

Sıcaklık. Rahatlık. Güvenlik.

Sessiz hıçkırıklar vücudunu sararken, elleri yatıştırıcı bir şekilde sırtında aşağı yukarı hareket ederek onu topraklıyordu.

Dakikalar geçtikten sonra nihayet burnunu çekerek geri çekildi. "Nasıl görünüyorum?" Sulu ve titrek bir gülümsemeyle gülümsemeye çalıştı.

Jason çenesini kavrayıp dudaklarına bir öpücük kondurmadan önce uzun bir süre onu inceledi. Talepkâr değildi. Aç değildi. Yumuşaktı. Nazikti.

"Çok güzel görünüyorsun," diye mırıldandı.

Gülüşü zayıf ama gerçektir. Babasının yapacağı gibi kırılganlığı küçümsemek yerine, hissetmesine izin verdi.

"Bir Şeye ihtiyaçın var mı?" diye sordu, aniden umarak -umutsuzca umarak- sordu.

Ama Jason geri adım atarak aralarına mesafe koydu. "Hayır, sadece kontrol ediyordum. Neden eve gitmiyorsun, yarın görüşürüz?"

Kalbi sıkışmıştı.

Eşyalarını ona verip kapıya doğru itti. "Arkadaşın Sophie'yi ara. Biraz dondurma al. Striptizci ya da porno olmasın, tamam mı?"

Kendine rağmen güldü. "Bu bir erkek gecesi." "Bir erkek hayal kurabilir."

Sersemlemiş bir halde arabasına doğru yürüdü. Ve sonra ona çarptı. Ona aşık olmuştu. Hem de çok fena aşık olmuştu.



Stacia kapıdan çıkar çıkmaz Jason ofis koltuğuna çöktü ve sertçe nefes verdi. Nabzı kulaklarında atıyordu, efordan değil, daha derin, tehlikeli bir Şeyden kaynaklanıyordu.

Kahretsin.

Bir elini saçlarında gezdirdi ve sanki bu onu bir Şekilde sakinleştirebilirmiş gibi ensesini kavradı. Çok derine iniyordu. Hem de çok derine.

Bu iş ne zaman başka bir Şeye dönüşmüştü -gece geç saatlere kadar süren strateji seanslarından, kapalı kapılar ardındaki çalıntı anlardan başka bir Şeye? Ne zaman sadece seks, sadece iş, sadece sıradan bir Şey olmaktan çıkmıştı?

Bir yerlerde onun derisinin altına kaymış, derinlere inmiş, görmezden gelemeyeceğı bir Şekilde kendini onun içine dokumuştı.

Ve en korkutucu kısmı?

Çıldırılmıyordu bile.

Hayır, kafasındaki her zamanki alarmlar çalmıyor, kız ona zarar vermeden önce kaçması için onu uyarmıyordu. Bunun yerine, vahşi ve pervasız bir Şey

göğsünü tırmalıyor, daha fazlasını talep ediyordu. Kahretsin, bunu tüm dünyaya haykırmak istiyordu.

Onu yakalamak, kendine doğru çekmek ve yalnız olmadığını, olmak zorunda olmadığını söylemek istiyordu. Her şeyden çok, onu eve götürmek, babasının verdiği acının her zerresini söküp atmak ve sonunda buna değdiğine inanana kadar onu sevmek istiyordu.

Kafası ona kaçması için bağıırıyordu. Uzağa kaç. Hızlı koş. Çok geç olmadan kaç.

Çünkü yakında çok geç olacaktı. Bunun nasıl olacağını biliyordu, daha önce de görmüştü. Onu kullanacak, ihtiyacı olanı alacak ve zamanı geldiğinde onu bir kenara atacaktı. Herkes yapardı.

Herkesin hep vardı.

Ama onun kalbi...

Kalbi tamamen farklı bir canavardı. Mantiğı, kendini korumayı, başkalarının geride bıraktığı derin yaraları umursamıyordu. Güvenli bahsin, gerçek bir zarar vermeden önce onu dışarıda bırakmak olduğunu umursamıyordu.

Hayır, kalbi denemek istiyordu.

Her şeye rağmen inanmak istiyordu, belki- sadece belki

-Bu sefer farklı olacaktı. Belki de Stacia farklıydı.

Belki de hayatında ilk kez onu gören biri vardı, kariyerini, parasını, yataktaki becerisini değil.

Onu gerçekten önemseyen biri.

Aklının kenarlarında bir düşünce kıvrıldı, tereddütlü ve tehlikeli, aynı anda hem korkutucu hem de heyecan vericiydi.

Stacia'nın onu gerçekten sevmesi mümkün müydü?



Stacia, Jason'la aralarında bir şeylerin değiştiğini fısıldayan, içini kemiren hissi görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Ne zaman ve nasıl olduğunu tam olarak kestiremiyordu ama bu his oradaydı - daha önce olmayan, ince ama inkâr edilemez bir mesafe.

Babasının sözleri hâlâ kafasının içinde yankılanıyordu, jilet gibi keskin ve sarsılmazdı, her zaman olduğu gibi onu kesiyordu. Şimdiye kadar buna alışmış, babasının hayal kırıklığına karşı bir bağışklık kazanmış olmalıydı. Yine de her seferinde iz bırakıyordu.

Bunu kolaylaştıran tek şey Jason'dı; onun acısını yatıştırması, paramparça olacakmış gibi hissettiğinde onu bir arada tutması. Ama sonra Jason ondan uzaklaşmıştı. Bariz, dramatik bir şekilde değil ama duruşundaki, geri adım atışındaki bir şey sanki bir duvarın yükseldiğini hissettirmişti. Ve neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Buna bir anlam veremediği için, zamanın başlangıcından beri kadınların yaptığı şeyi yaptı. En iyi arkadaşını aradı, dondurma ve kurabiye stokladı ve duygularını çözmeye koyuldu.

Kaşığını bir pint çikolatalı kurabiye hamuruna daldırdı, kasıtlı bir odaklanma ile bir ısırık aldı. Vanilyalı dondurma oturma odasının yumuşak ışığı altında parlıyordu, kurabiye hamuru parçaları küçük rahatlık vaatleri gibi aradan görünüyordu. Kaşığı yarısına kadar ağzına götürdüğünde Sophie'nin sehpanın karşısından ona baktığını gördü.

Sophie'nin gözleri kısıldı. "Kimsin sen ve arkadaşına ne yaptın?"

Stacia omuz silkti ve kaşığı dudakları arasında kaydırarak soğuk tatlılığın dilinde erimesine izin verdi, göğsündeki ağrıya geçici bir merhem oldu.

"Sorun nedir, Stacia?" Sophie masanın öbür ucuna atıldı ve gözleri endişeyle parlayan Stacia'nın elinden dondurmayı kaptı. "Dondurma ayrılıklar ya da iş sonrası can sıkıntısı içindir. Peki Bay Beyzbol'la aranızda neler oluyor?"

Stacia nefes verdi, ön kollarını dizlerine dayamadan önce kaşığı yavaşça yere bıraktı. "Bugün babam aradı."

Sophie yüzünü buruşturdu. "Ah, tatlım. Özür dilerim." Sanki reçeteyle yazılmış bir ilaçmış gibi elindeki bardağı masaya geri itti. "Bu sefer ne istedi?"

Kapağın kenarıyla oynadı, parmak ucuyla bugünün izini sürdü. "Her zamanki gibi. Hayat tercihlerimi sonsuza dek onaylamadığını ifade etmek, flört kararlarımı eleştirmek ve bir

Yarın onun için bir etkinlik düzenleyeceğiz." Dudakları mizahsız bir gülümsemeye kıvrıldı. "Vanessa'yla boşanıyorlarmış."

Sophie'nin eli hemen onunkini kapadı. "Özür dilerim. Ama dürüst olmak gerekirse, tam zamanı. Senden sadece iki yaş büyüktü, değil mi?"

Stacia bir kahkaha attı ama içi boştu. Gözlerini sildi, parmaklarına yapışan nemi görünce şaşırdı. Ağladığını fark etmemişti bile.

"Biliyorum," diye mırıldandı başını sallayarak. "Ama şimdi güverteye geri döndüm."

Sophie'nin kaşları çatıldı. "Ha?"

Stacia küçük bir kahkaha attı. "Beyzbol terimi. Vuruş yapmak üzere olduğum anlamına gelir. Hayatım boyunca bu kelimeleri söylemeden yaşayabilirdim ama işte buradayız." Eliyle kendini işaret etti. "Artık beyzbol terimleriyle düşünüyorum."

Sophie sırtıttı. "Ne anlama geldiğini biliyorum. Sadece senin bildiğini düşünmemiştim." Kanepeye yaslandı, gözleri muziplikle parlıyordu. "Peki, beyzbolcu çocukla işler nasıl gidiyor?"

"Jason," diye düzeltti otomatik olarak, ama isim beklediğinden daha titrek çıkmıştı. Yutkundu ve küçük bir gülümsemeye zorladı. "Dürüst olmak gerekirse? Babam aradığında harikaydı. Bütün bu karmaşayı bir profesyonel gibi halletti." Bakışları elindeki kaşığa kaydı. "Ve sonra beni eve gönderdi."

Sophie'nin kaşları kalktı. "Gözyaşlarından mı korktun?"

Stacia başını salladı, dondurmadan bir ısırık daha almadan önce alt dudağını çiğnedi. "Öyle sanırsın, değil mi? Ama hayır. O kısmı sorun etmiyor gibiydi." Kaşığı parmaklarının arasında yuvarlayarak yavaş bir nefes verdi. "Sorun gözyaşları değildi. Başka bir şeydi. Sanki birdenbire bir duvar ördü. Ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Sophie başını eğdi, onu bir yapbozu birleştirir gibi inceliyordu. "Stacia, bu bir iş. Oldukça alışılmadık bir iş, evet, ama sezondan sonra tam olarak ne olacağını düşünüyordun?"

"Bunu düşünmemiştim," diye itiraf etti Stacia. "Bana yapmamı söylediğin şeyi yapıyordum - anı yaşa, geleceği düşünme."

Sadece şimdi..." Sözlerini yarıda keserek pencereden dışarıda titreyen sokak lambalarına baktı.

Sophie daha dik oturdu. "Ama şimdi ne olacak?"

Stacia kaşığı dudaklarında gezdirerek tereddüt etti. Sonunda, "Şimdi çok derine battım," diye fısıldadı.

Sophie'nin ifadesi yumuşadı. "Onu seviyorsun."

Bu sözler göğsüne bir çekiç gibi inmişti. Bunu düşünmüş, hissetmişti ama yüksek sesle söylendiğini duymak farklıydı. Daha gerçektir. Daha korkutucuydu.

Başını salladı, bunun ağırlığı üzerine çökmüştü.

Sophie eğildi. "Seni seviyor mu?"

Stacia duraksadı, parmakları dondurma bardağını sıkıca kavradı. "Bilmiyorum," diye itiraf etti, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. "Belki. Ama bundan şüpheliyim." Yavaşça nefes verdi, nefesi titriyordu. "Bunun kısa süreli olması gerekiyordu. Bağlanmak yok. Beklenti yok. Başından beri bir son kullanma tarihi vardı."

Sophie'nin dudakları birbirine yapıştı. "Peki ne yapacaksın?"

Stacia cevap vermek yerine kabı Sophie'nin elinden geri aldı.

Sophie'nin elini tuttu, kaşık bir refleks gibi içine daldı.

Sophie bir kaşını kaldırdı. "Bu bir cevap değil."

Stacia bir lokma daha aldı, midesindeki çukur yerine dondurmaya odaklandı. "Ona söyleyemem," dedi sonunda. "Bağlılık istemiyor. Şimdi onun dikkatini dağıtamam." Omurgası dikleşti, çenesi kararlılıkla sertleşti. "Sadece bir hafta kadar daha. Sonra işimiz bitecek. Sezon biter bitmez gitmesine izin vereceğim."

Sophie ona uzun ve ölçülü bir bakış attı. "Gerçekten mi?" "Evet." Cevap çok hızlı, çok zorlama gelmişti.

Sophie başını eğdi. "Gerçekten öylece çekip gidebilir misin?"

Bu soru Stacia'nın içinde bir titreme yarattı, ama bunu görmezden gelmeye çalıştı.

Stacia zorla sırtıttı ve kabı daha da yaklaştırarak çenesini kaldırdı. "Belki de buna gerek kalmayacak." Soğuğun bir şeyleri uyuşturmasını umarak ağzına bir kaşık daha attı.

Sophie daha fazla ısrar etmedi ama bilmiş bakışları ona kilitlenmişti.

Stacia bunu
görmezden geldi.
Görmezden
gelmek
zorundaydı.

Çünkü bir an için bile olsa Jason'ın daha fazlasını isteyebileceğine
-onu sevebileceğine- inanırsa, onu bırakamazdı.
Ve bu tür bir kalp kırıklığından sağ çıkabileceğinden emin değildi.

Bölüm

On sekiz

Birkaç gün sonra, Jason ve Stacia her zamanki ritimlerine geri dönmüşlerdi ama bir şeyler ters gidiyordu. Kurdukları eğlenceli rahatlık hâlâ oradaydı, ancak bunun altında daha ağır, söylenmemiş bir şeylerin alt akıntısı vardı. Adam onun her bakışının, beden dilindeki her ince değişimin daha çok farkındaydı ve kadın da ondaki değişimi hissediyor gibiydi.

Onunla bu konu hakkında konuşmak istedi. O keskin, inatçı zihninin içinde neler olup bittiğini öğrenmek istiyordu. Ama onun da aynı şekilde hissettiğini varsaymak istemedi, ne istediğinden bile emin değilken zorlamak istemedi.

Bunun yerine her zaman yaptığı şeyi yaptı, bekledi. Olayların gelişmesine izin verdi.

Bakalım her şey bittiğinde burada kalacak mıydı?

Şimdilik işine odaklanmıştı. Şövalyeler hem ligde hem de wild card'da birinci sıraya yerleşmek için mücadele etmişti. Bir hafta daha oynayacaklardı. Düşmanları Detroit de dahil olmak üzere en zorlu takımlara karşı oynayacakları acımasız bir maç.

Ama ondan önce bugün vardı.

Eski zamanların maçı.

Jason sahayı taradı, bazıları tanıdık, bazıları daha az tanıdık yüzler seçti. Birkaç eski takım arkadaşı vardı ama hiçbiriyle yakınlığı yoktu. Böyle bir ortamda sahaya çıkmak, oyunun kuşakları arasında sıkışıp kalmak garipti. Çoktan vedalaşmış olanlar ve onun gibi, sahip oldukları her şeyle tutunmaya çalışanlar.

Ve sonra onu hissetti.

Hava değişti. İnce, elektrikli bir değişim.

Stacia yakınlarındayken hep böyle olurdu, sanki bir fırtına yaklaşıyor, etrafındaki boşluğu güçlkle dolduruyordu.

dizginlenmiş enerji. Onu görmeden önce bile derisi farkındalıkla diken diken olmuştu.

Sığınağın yanında Miranda Callahan'la konuşuyordu, vücudu zahmetsiz bir güvenle dengede duruyordu, sarı saçları öğleden sonra güneşinde parlıyordu. Sonra, sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi döndü.

Gözlerinde keskin ve inkâr edilemez bir sıcaklık parladı. İşte oradaydı.

Başından beri orada olan aynı ateş, aynı çekimdi. Ama yine de şimdi bir şeyler farklıydı.

Jason çenesini sıktı, nabızı kaburgalarına çarpıyordu. Belki - sadece belki- gerçek bir şey için bir şansları vardı. Çalıntı gecelerden ve kilitli kapılar ardındaki ateşli anlardan daha fazlası.

Ama sonra, geldiği kadar hızlı bir şekilde, gözlerindeki sıcaklık kayboldu. İfadesi kapandı, bakışları sanki orada değilmiş gibi onun yanından geçip gitti. Hiç tereddüt etmeden arkasını döndü ve ona dönüp bakmadan ofislere giden tünelde gözden kayboldu.

Reddedilme onu göğsünden vurdu. Bu da neydi böyle?

Yıllardır ilk kez, önündeki oyun bir amaç yerine dikkatini dağıtan bir şeymiş gibi geldi. Ama onun peşinden koşacak zamanı yoktu, hele de bir grup genç oyuncu etrafını sarmış, vuruş stratejisi hakkında sorular sorarken.

Kendini odaklanmaya zorladı ve özel hayatının araya girmesine izin vermeyecek kadar uzun süredir oyunda olan bir emektarın pratik rahatlığıyla onların sorularını yanıtladı.

Sonra tanıdık bir ses konuşmaları böldü.

"Cody, vuruşuna ne yaptın böyle? Bütün yanlış atışlara vuruyorsun evlat."

Jason sert ve otoriter ses tonuyla döndü ve GM'nin yanında duran adamı hemen tanıdı.

Cody Patterson Senior.

Bir saniye sürdü ama hafızası yerine oturdu. Sürekli Şöhretler Müzesi oy pusulasında yer alıyor ama bir türlü oyları toplayamıyordu. Başarısız bir takımda bir yıldız, sonra kulüpten kulübe sıçrayan bir kalfa, hiçbir zaman kalıcı olmadı ama her zaman sert, tuttuğunu koparan bir oyuncu olarak tanındı. Jason ile daha yaşlı Patterson ile kısa bir süre oynamıştı - ilk

Eylül'de çağrılan Patterson'ın son sezonuydu. Adamı çok az tanıyordu ama ününü hatırlıyordu. Acımasız. Talepkâr. Memnun edilmesi imkânsız.

Jason dikkatini vuruş kafesindeki Cody'ye çevirdi. Genç Patterson babasının kınaması karşısında gözle görülür bir şekilde gerildi, sonra omuzlarını dikleştirerek kendini destekledi.

"Sakin bana Friar'ın sana vuruş tüyoları verdiğini söyleme," diye alay etti Patterson Senior, Jason'a küçümseyen bir bakış fırlatarak. "Sen bir atıcısın ama benim genlerimi taşıyorsun. Bir tek atıcı değil, bir home run atıcısı olabilirsin. Bir vuruş yıldızı olan ilk atıcı olabilirsin."

Jason, Cody'nin ellerinin sopayı sıkıca kavrayışını izlerken tepkisini ıslıkla bastırdı.

"Baba," dedi Cody, sesi neredeyse küçük bir şeye dönüşmüştü, kalede duran yetişkin bir adama ait olmayan bir şeye. "Amacımız kaleye adam sokmak ve sonra sayı yapmak. Herkesin çitlere doğru sallanmasını istemiyoruz. Böyle yaparlarsa daha fazla sayı yaparlar ve biz de kaybederiz."

"Saçmalık," diye homurdandı Patterson Senior. "Bu sayı beyzbolu saçmalığına hiç katılmadım. Ayrıca, sözleşmen yakında bitiyor ve büyük liglere neler yapabileceğini göstermeye başlaman gerekiyor. Sonsuza kadar bu kaybeden takımda kalamazsın."

"Birinci sıradayız," diye mırıldandı Cody.

"Birincilik için berabere kaldık," diye düzeltti babası, küçümseyici bir el sallayarak. "Gelecek yıl, takımınızın içi boşaltılacak ve mahzene geri d ö n e c e k s i n i z . Bu şekilde rekabet edemezsiniz." Bakışları alaycı bir ifadeyle Jason'a kaydı. "İşe yaramazlarla, ikinci lig oyuncularıyla ve kalfalarla sözleşme imzalamak seni asla seriye götürmez. Alınma Friar."

Jason'ın dişleri sıkıldı.

Cody'nin kendine güveni gözlerinin önünde tükeniyor, babasının sözlerinin ağırlığı altında omuzları çöküyordu. Cole'un yüzü kıpkırmızı kesilmiş, elleri yumruk olmuştu.

Jason öne doğru bir adım atarak aralarını açtı. "Dürüst olmak gerekirse, alındım," dedi, sesi soğuktu ama çelik gibiydi. "Topa sağlam vuruyorum. Takım sayı yapıyor. Ve Cody

kariyerinin en iyi beyzbolunu oynuyor. Bence oğlunuz doğru bir şey yaptı."

Patterson Senior bir tomar tütünü toprağa tükürdü ve Jason'a zar zor gizlediği bir küçümsemeye baktı. "Umarım bu aşık çocukla çok fazla vakit geçirmiyorsundur, Cody. Onunla birlikte senin de itibarının zedelenmesini istemem."

Jason'ın midesi bulandı. İğneleme hiç de ince değildi, ima da öyle.

Cole usulca araya girdi, açıkça durumu yumuşatmaya çalışıyordu. "Bay Patterson, belki buradaki yeni tesislerden bazılarına göz atmak istersiniz."

"Neden?" Patterson Senior tersledi. "Yeni ağırlık odalarını ya da antrenman salonlarını görmeme gerek yok. Oğlum senin tavsiyelerini dinleyerek kariyerini mahvediyor ve ben de onun doğru yola girdiğinden emin olmak istiyorum."

Jason onu inceledi, birden adamın gerçekte ne olduğunu gördü - çocuğuyla yaşayan, onu olmasını istediği bir şeye dönüştürmek için suçluluk duygusunu ve baskıyı kullanan biri.

Bu tanıdık bir manzaraydı.

Jason uzun zamandır, babaları onu önemseyen çocuklara imrenmişti. Ama şimdi Cody'nin babasının bakışları altında irkilmesine bakınca Jason bir şeyin farkına vardı.

Belki de onu kenardan iten kimsenin olmaması bir lütuftu. Çünkü en azından kariyeri ona aitti.

Patterson Senior konuşmaya devam etti ama Jason artık onu dinlemiyordu. Bakışları Stacia'nın kaybolduğu tünele doğru kayıyor, zihni adını koymak istemediği düşüncelerle dönüyordu.

Tüm hayatını tek bir şeye odaklanarak geçirmişti: beyzbol. Ve bir gün, her şey bittiğinde, sahadaki zamanı sona erdiğinde, dışarıdan bakan bir yabancı olacak, yerini başkasının almasını izleyecekti.

Ama belki -sadece belki- eğer bu oyunu doğru oynarsa, her şeyi kaybetmek zorunda kalmayacaktı.

Belki de sezon sona ermeden önce Stacia'nın tüm bunların neresinde olduğunu nihayet anlayacaktı.

Ve sonra, onunla
konuşacaktı. Çok geç
olmadan.

Bölüm On dokuz

Jason smokin kravatının sert düğümünü çekiştiriyor, lanet şeyi tamamen koparma dürtüsüne direniyordu. Bu maymun takımlarını giymekten nefret ediyordu ve bu geceki etkinliğe katılmamak için elinden geleni yapmıştı. Ama Stacia ona, ona borçlu olduğunu, takıma borçlu olduğunu ve katılmamanın bir seçenek olmadığını hatırlatmıştı. Şövalyeler'in yoksul çocuklar için düzenlediği yıllık yardım galası, pahalı şampanyalar içip birbirlerinin sırtını sıvazlamak için yüksek sosyeteye özgü bir bahane değildi. En azından Stacia böyle iddia ediyordu.

Jason'ın şüpheleri vardı. Toplanan paranın ne kadarı gerçekten çocuklara ulaşıyordu? Ve ne kadarı gösterişli şovun içinde yutulmuştu? Bu düşüncesini dile getirdiğinde Stacia mükemmel biçimli kaşlarını kaldırarak o "kendini beğenmişlerin" ceplerinin dolu olduğunu ve doğru bir iknayla cüzdanlarını sonuna kadar açabileceklerini söylemişti. Ayrıca, ortaya çıkmak sadece optikle ilgili değildi. Bu onun lanet sözleşmesinde yazılıydı.

İşte bu yüzden şimdi burada durmuş, onun dairesinin, onun dünyasının kapısının eşiğinde rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor ve ilk kez kapı zilini çalıyordu.

Kapı açıldı ve hâlâ dilinde olan şikâyetler yok olup gitti.

Stacia, girişteki ışığın yumuşak parıltısıyla yıkanmış, binlerce kristal boncukla parıldayan, ışığı canlı bir mücevher gibi yakalayıp dağıtan zümrüt yeşili bir elbiseyle karşısında duruyordu. Zengin kumaşı kıvrımlarını sarıyor, nabzını hızlandıran daldırma bir yakaya dalıyordu. Kumral saçları zarif bir kıvrımla toplanmıştı ama birkaç asi bukle serbest kalmış, yüzünü yumuşak dallarla çevrelemişti. Parmakları yanlarında kıpırdandı, bir an önce

İpeksi saç tellerinin içlerinden kaydığını hissetmek, özenli stilini çözmek, saçlarının ateşli bir çağlayan halinde aşağı yuvarlanmasını izlemek.

"Muayeneden geçtim mi?" diye sordu, boğuk sesine eğlence karışmıştı.

Jason orada çok uzun süredir durduğunu, ziyafetteki aç bir adam gibi onu seyrettiğini geç de olsa fark etti. Boğazını temizledi, bakışlarını onun vücudunu boydan boya dolaşmaya zorladı, her günahkâr ayrıntıyı -belinin kıvrımını, kumaşın kalçalarına yapışmasını, köprücük kemiğinin açıkta kalan çizgisini- inceledi. Arzu içini yaladı, sıcak ve ısrarcıydı ve smokin pantolonu aniden çok daha dar geldi. Giderek artan rahatsızlığını ayarlamak için kıpırdandı ama tepkisini gizleyemedi.

"Kesinlikle olmaz," dedi, sesi amaçladığından daha sertti. "Kimse seni böyle görmemeli."

Yavaş, bilmiş bir gülümseme dudaklarını büktü ve usulca kıkırdamasına rağmen, gözleri adamın midesini saran aynı sıcaklıkla parıldadı.

Kolunu uzattı, hareket kasıtlıydı. "Gidelim mi?"

Kolunu tutarken parmakları onunkilere kaydı, dokunuş doğrudan adamın kalbine giden bir akımı ateşledi.

Bu gece tehlikeli olacaktı.



Stacia birkaç oyuncu ve personelle gülüşüp şakalaşırken gözlerini Jason'dan ayırmıyordu; sesi yumuşak, tavırları dengeliydi. Bunların hepsi işinin bir parçasıydı; ağ kurmak, ilişkileri sürdürmek, doğru insanların kendilerini önemli hissetmelerini sağlamak. Ancak odağı, en iyi niyetine rağmen sıradan bir müşteriden çok daha fazlası haline gelen adamdan hiç ayrılmadı.

Jason, etrafı mentorluk programından bir grup büyük çocukla çevrilmiş, yüzleri hayranlıkla parlıyor ve her sözünü bekliyorlardı. Sezonda kendisine bir akıl hocası atanması için çok geç gelmişti ama bunun pek önemi yoktu. Çocuklar onun rekorunu biliyordu.

Zafer günlerini, en önemli anlarını, gözden düşmeden önceki efsanesini hatırlıyorlardı. Ve şimdi, başka bir şey görüyorlardı - ulaşabilecekleri bir idol, olmayı arzulayabilecekleri bir adam.

Chardonnay'inden yavaşça bir yudum aldı, keskin tadı içinde dönen duygularla keskin bir tezat oluşturunuyordu.

Her şey yerli yerindeydi. Başarı elinin altındaydı, o kadar yakındı ki tadını alabiliyordu. Bir hafta sonra normal sezon sona erecekti. Jason yeni bir sözleşme yapmak için özgür olacaktı ve o da bir sonraki fırsata geçecekti. Plan buydu. Her zaman plan buydu.

Ama ilk kez, bunu uygulamak istediğinden emin değildi.

Jason'la işler farklıydı. Daha başarılı, evet, ama aynı zamanda... daha fazlası. Aralarında özenle hazırlanmış halkla ilişkiler stratejilerinin ve gece toplantılarının ötesine geçen gerçek bir ortaklık oluşmuştu. Bu sadece ateşli seks değildi, gerçi o da kışkırtıcıydı. Onu yavaş yavaş içine alması, onda yarattığı değişimi görebilmesiydi.

İki ay önce olsa, köşede somurtkan bir varlık olarak durur, olaya zar zor tahammül eder, duvarları yüksek ve aşılmaz olurdu. Tabii eğer gelmeye zahmet etseydi. Ama bu gece? Bu gece nişanlıydı. Hazırdı. Çocuklarla güldü, onları şakacı bir şekilde dürttü, sanki doğalmış gibi hikayeler ve tavsiyeler paylaştı. Eski koçunun yaklaşan hayaleti bile ruh halini bozmamıştı. Aksine, bu onu bir şeyler kanıtlamaya itmişti - kendisine, lige ve ona.

O işini yapmıştı. Kontratını yerine getirmekten fazlasını yapmıştı. Eğer söylentiler doğruysa, menajeri şimdiden birçok takımdan teklif almaya başlamıştı. Jason bunu açıkça söylememiş olsa da, onun kalmak isteyebileceğinden şüpheleniyordu. Knights'a bağlanmış, oyunculara yatırım yapmıştı ama yine de... ondan uzaklaşıyordu.

Değişim inceydi ama inkâr edilemezdi. Çocuklarla daha fazla zaman geçiriyor, daha fazla akıl hocalığı yapıyor, gece geç saatlere kadar telefonda strateji tartışıyordu. Bu doğal bir ilerlemeydi. Bekleniyordu.

Hâlâ acıyordu.

Bunun geçici olduğunu hep biliyordu. Asla onun geleceğinin bir parçası olamayacağını biliyordu. Yine de kariyerinde ilk kez hayatına devam etmek istemiyordu.

Bundan sonra ne olacaėını dűşündüke gűėsűne içi boő bir sızı yerleőiyordu. Politika. Kaçmak için çok uėraőtıėı o acımasız dűnyaya geri dűnűő. Michael daha geçen gűn aramıő ve felakete doėru sűrűklenen Glazier'in kampanyasına yeniden katılmayı dűőűnűp dűőűnmeyeceėini sormuőtu. Ona bunun zaten kaybedilmiő bir dava olduėunu, baėımsız tekliflerin babasının desteėiyle bile nadiren baőarıya ulaőtıėını sűyleyebilirdi. Ama Michael gerçekleri hiçbir zaman fazla űnemsememiőti. Tıpkı babasının yaptıėı gibi onun da hizaya gelmesini bekliyordu.

Babasının.

Bu gece onunla karőılaőacaėı dűőűncesi ruh halini daha da bozdu. Son konuőmalarından bu yana onunla neredeyse hiç konuőmamıőti ama karőılaőtıkları anda, onun dűnyasında hak ettiėi yere dűnmesini isteyeceėini biliyordu.

Ama bu hűlű onun dűnyası mıydı?

Bir hareket gűzűne çarptı ve odanın diėer ucuna bakarak Jason'ın bakıőlarına kilitlendi. Gűzlerindeki sıcaklık uzaktan onu kavurdu, nefesini kesti, içinde derinlerde bir őeylerin özűlmesine neden oldu.

Kendine ihanet etmeden űnce arkasını dűndű.

Boő őarap bardağını çok sıkı tutarak yanından geçen bir garsona uzattı ve bir diğerine uzandı, sapı aőırı ısınmıő tenine karőı serindi. Tanıdık bir koku duyularını okőadı; zengin, pahalı bir parfűm, buz gibi ve açıkça rafine bir őey.

Miranda Callahan.

Takım sahibi yanında duruyordu, dengeli ve zarıftı, műkemmek dikilmiő elbisesi eski paranın ve zahmetsiz gűcűn bir kanıtı gibiydi. Sessiz bir kadeh kaldırdı.

"Stacia. Jason Friar'la olan baőarınız için teőekkűr ederim. O tam da umduėum gibi biri."

Stacia onun űlűlű gűlűmsemesine eőlik etti. "Teőekkűr ederim. Bűtűn iőı Jason yaptı. Ben sadece medya engellerini ortadan kaldırdım."

"Stan Garvin'in onun hakkında o diziyi yazmasını sağlamak dahiceydi. Bunu nasıl yaptın? Gűrevi devraldığımdan beri baőımın belasıydı.

Takım."

Bir omzunu rahat bir omuz silkme hareketiyle kaldırdı. "Sadece işimi yapıyorum."

Miranda'nın dudakları gerçek bir hayranlıkla kıvrıldı. "Etkileyiciydi."

Miranda cevap veremeden, takımın genel menajeri Cole Hammonds her zamanki rahat özgüvenini sergileyerek yanlarına geldi. "Eğer düzenli bir iş arıyorsan, bizi ara. Tanıtım departmanımız kesinlikle senin gibi birini kullanabilir."

Miranda cevap veremeden adam gitmiş, yatırımcılarla konuşmaya dalmış ve onu bir kez daha Miranda'yla baş başa bırakmıştı.

Bir an için ikisi de konuşmadı, bakışları küçük çocuklardan biriyle konuşmak için çömelen ve sırtarak saçlarını karıştıran Jason'a kaydı.

"Onlarla arası iyi, değil mi?" Miranda düşüncelere daldı. "Çocuklarla. Genç oyuncular. Onu örnek alıyorlar."

Stacia başını salladı, sesi daha yumuşaktı. "Sanırım bu onu bile şaşırtıyor." Aklına beklenmedik ve şaşırtıcı bir düşünce geldi.

Jason'ın kendi çocukları vardı. Onların çocukları.

Görüntü o kadar canlı, o kadar beklenmedik bir şekilde doğruyd ki nefesi kesildi. O iyi bir baba olacaktı. Olağanüstü olacaktı.

Miranda boş bardağını uzattı, sonra değerlendirici bir bakışla Stacia'ya döndü. "Zor olabilir," dedi, sesi ölçülüydü. "Birlikte çalıştığınız biriyle ilişki kurmak. Sizi ya da sağladığınız erişimi isteyip istemediklerinden asla emin olamazsınız."

Bu sözler bir tokat gibi çarptı.

Stacia neredeyse bardağını elinden düşürüyordu, narin sapı sıkıca kavradı. Bu kadar açık mıydı?

İtiraz etmeyen bir ses çıkarmaya zorladı ama Miranda buna kanmadı. "Senin durumunda," diye devam etti, ses tonu okunamazdı, "sanırım sadece bir kolaylık olup olmadığını merak ediyorsundur. Bir bahane." Bir duraklama. "Daha fazlası olup olmadığını anlamak size kalmış. Tabii ki,

O sadece bir sporcu ve sen onu statü için istiyorsun." Bu ima yakıcıydı.

Miranda'nın bakışları keskinleşti. "Eğer durum buysa, birileri zarar görmeden çekip gitmeni rica ediyorum. Bir itibar ayakta kalabilir. A

Kalbi iyileştirmek daha zordur."

Sonra, ayrıcalıklar içinde doğmuş birinin zahmetsiz zarafetiyle arkasını dönüp uzaklaştı, dikkati çoktan yakındaki bir grup yatırımcıya kaymıştı.

Stacia donup kalmıştı, Miranda'nın sözleri zihninde yankılanıyordu. Yavaşça Jason'a baktı.

Belki de bazı cevapların zamanı gelmişti.



Jason erkek grubunun arasından sıyrıldı, yüksek sosyetenin ışıltılı denizinde tek bir amaçla ilerliyordu, o.

Stacia balo salonunun kenarında duruyordu, duruşu kusursuzdu, gülümsemesi zahmetsizce yerindeydi, ama o bunun ötesini gördü. Bu kalabalık salonda bile yalnızdı, yetiştirilme tarzına rağmen bir yabancıydı. Bu duyguyu çok iyi tanıyordu, yıllarca bununla yaşamıştı. Tek fark, bu gece ilk kez kendini yabancı gibi hissetmemesiydi. İstatistiklerinden, adından ya da banka hesabından dolayı değil, etrafındaki insanlar onu kendisi için kabul ettikleri için. Onu burada istiyorlardı. Ona saygı duyuyorlardı.

Peki ya bu? Bu onun sayesinde.

Orkestra yavaş, boğucu bir melodiye geçiş yaptı.

On

u. "Dans et benimle."

Sözcükler sert çıktı, istekten çok emir gibiydi ve anında pişman oldu. Ama Stacia aldırıyor gibiydi. Dudakları küçük, neredeyse hüzünlü bir gülümsemeye dönüştü, bu gülümseme adamın göğsünde garip bir sızıya yol açtı. Hiç tereddüt etmeden elini uzattı.

Adam Stacia'nın diğer elindeki şarap bardağını aldı, adımlarını bozmadan garsona uzattı, sonra da onu kollarına alıp dans pistine çıkardı.

Onun karşısında eridiği anda dünya soldu.

Müzik etraflarında salınıyor, kendi büyüünü dokuyor ve onlar da mükemmel bir senkronizasyon içinde hareket ediyorlardı. Zahmetsiz hissettiriyordu. Doğru. Kaderde varmış.

Adamın eli kızın sırtının alt kısmına yerleşti, diğeri eli kızını sıkıca kavradı, vücutları boşluk ve şüphe bırakmayacak şekilde hizalandı.

Başını eğdi, dudakları kulağının hemen üzerinde gezinirken onun kokusunu içine çekti - vanilya ve baharat gibi zengin ve sıcak bir şey.

Uzun bir an boyunca ikisi de konuşmadı. Aralarındaki sessizlik söylenmemiş gerçeklerle doluydu.

Sonra içini çekti, dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı. Adam buna izin vermedi.

Ağzı kısa, elektrikli bir öpücükle onunkini buldu, bir sıcaklık ve ihtiyaç kıvılcımı adamın içine doğru bir ateş nabzı gönderdi.

"Bu gece olmaz," diye mırıldandı dudaklarına karşı, sesi boğuk bir yalvarış gibiydi. "Sadece devam et."

Bir iç çekiş daha, bu sefer daha yumuşak, ama itiraz etmedi. Direnmedi.

Şarkı çok erken bitti, o an parmaklarının arasından kum gibi kayıp gitti. Ama henüz onu bırakmaya niyeti yoktu.

Kızın elini tutarak onu dans pistinden çıkardı ve doğrudan babasına götürdü.

Senatör Kendall bekliyordu; onaylamadığı, üzerinden yayılan pahalı parfüm kadar aşikârdı. Yalnız değildi. Koluna bir kadın sarılmıştı; çok daha gençti, bu elit ortamda garipti, parmakları senatörün kolunu can simidi gibi kavramıştı.

Jason bir hırlamayı güçlükle bastırdı.

Senatörün kalın kaşları tek ve sert bir çizgi halinde çatılırken ikisine de ters ters baktı.

"Stacia. Keşiş."

Stacia'nın duruşu sertleşti ama sesi soğukkanlıydı. "Peder."

Onu kucaklamak için hiçbir harekette bulunmadı, açıkça beklediği yanak öpücüğü için eğilme eğilimi göstermedi. Hafifçe kaşlarını çattı, dudakları ince, kansız bir çizgiye dönüştü.

Jason onun elini sıkıca kavradığını hissetti, parmakları sessiz bir güç gösterisiyle onunkilere dolanmıştı.

"Jason Friar'ı hatırlıyorsunuz, değil mi Peder?"

Senatörün bakışları keskinleşti, sesinden küçümseme damlıyordu. "Elbette. Kongre önünde verdiği steroid ifadesinden. Biz hala

sizi yalancı şahitlikten soruşturuyorum, Rahip."

Gözlerindeki beklenti ışıltısı açıktı. Bir tepki istiyordu, bekliyordu, bunu umuyordu.

Jason ona bu zevki tattırmayı reddetti.

Bunun yerine yavaş ve tembelce, yıllardır rakiplerini kızdıran türden bir sırıtışla gülümsedi. "İstediğiniz kadar araştırın, Senatör. Hiçbir şey bulamayacaksınız. Kongre'nin Amerikan halkı için daha faydalı bir şeye odaklanması gerekmez mi? Bütçeyi geçirmek, bütçe açığını düzeltmek, ülkeyi korumak? Yoksa birkaç topçuyu taciz etmek daha mı kolay?"

Senatörün yüzü zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle karardı. Gözleri parladı ama Jason'dan uzaklaştı, belli ki daha kolay bir hedefe yönelmeye karar vermişti.

Stacia.

"Glazier ile konuştum," diye açıkladı kaba bir şekilde. "Gelecek hafta onun kampanyasında çalışmaya devam edeceksin. Beyzbolla olan bu küçük cilveleşme derhal sona erecek."

Beyzbol kelimesi bir küfür gibi ağzından çıkmıştı, sanki bu spordan bahsedilmesi bile onu rahatsız etmişti.

Jason boğazının altından hırladı ama Stacia sessiz bir uyarıyla onun elini sıktı. Bırak bunu ben halledeyim.

Sesi aldatici bir şekilde nötrdü. "Halkla ilişkiler müdürü olarak geri mi döneceğim?"

"Saçmalama. Bunu aylar önce berbat ettin." Ses tonu küçümseyici, tepeden bakan bir hal aldı. "Hayır, kampanya yöneticime rapor vereceksin. Minnettar olmalısın Stacia. Sana bu pozisyonu bulmak için riske girdim. Kariyerini kurtarıyorum."

Kızın yüz ifadesi hiç değişmedi. "Yani Chicklin'e kahve mi getireceğim?"

Senatörün ağzı tiksintiyle kıvrıldı. "Ondan çok şey öğrenebilirsin."

"Doğru. Kadınların sadece iki rolü olduğu gibi - çocuk yetiştirmek ya da bir erkeğin zevki için hazır olmak?" Sesi keskinleşti, her hecesinde buz vardı. "Söylesene baba, bu senin inançlarından farklı mı? Bu arada, bu kim?" Bakışları onun yanındaki genç kadına kaydı. "Vanessa'nın yerine gelen mi?"

Keskin bir nefes alış.

Jason yüz hatlarını zar zor düzeltebildi, kadının sesindeki soğuk ve keskin ifade karşısında şaşkına dönmüştü. Bu o gösterişli halkla ilişkiler stratejisti değildi. Bu, her türlü sosyal ortamı zarafetle idare edebilen çekici, kıvrak zekâlı kadın değildi.

Bu, serbest bırakılmış Stacia Kendall'dı.

Senatör sinirlendi, yüzü öfkeyle benek benek oldu. "Bu kadar yeter, genç bayan. Gördüğüm kadarıyla bu adamdan yanlış şeyler öğrenmişsiniz." Bakışları Jason'a kaydı. "Senin için riske girdiğim için minnettar olmalısın Stacia. Şimdi iyi bir kız ol ve sana söyleneni yap."

Jason gerildi, vücudundaki her kas harekete geçmeye hazırды. Ama yapmadı.

Çünkü kızın ona ihtiyacı yoktu.

Bir adım öne çıkarak kolunu Jason'ın beline doladı, çenesi sessiz bir meydan okumayla kalktı. "Keşke benim adıma karar vermeden önce benimle konuşsaydın. Bitirmem gereken bir sözleşme var. Ve ben sözümünden dönmem."

Senatörün burun delikleri alevlendi.

Dikkatini kolundaki kadına çevirdi, sesi ipek gibi pürüzsüzdü. "İyi şanslar, tatlım. Sanırım yakında sana Sevgili Anneciğim diye hitap edeceğim. Tabii eğer seni ararsam."

Kadın dönüp onu da peşinden sürüklerken Jason kısık bir ısıklık çaldı ve senatörü de peşinden sürükledi.

Adam ona baktı, hem eğleniyor hem de tahrik oluyordu. "Senin üzerinde kötü bir etkim oldu."

Kahkahası sıcak ve gerçekti. Ona sıkıca sarıldı, yüzünü göğsüne bastırdı. "Hayır. Sen benim üzerimde iyi bir etki bıraktın."

Sonra nefes verdi ve yorgun gözlerle kalabalık balo salonuna baktı. "Bu gece ne zaman bitecek?"

Sırıttı. "Sen kimsin ve Bayan Yüksek Sosyete Stacia Kendall'a ne yaptın?"

Ama kahretsin, onun bu halini seviyordu. Kendini savunan kadın. Kendi geleceğini seçen kadın.

Kimin izlediğini umursamadan, kimsenin ne düşündüğünü umursamadan onu kendine çekti. Sonra, kasıtlı bir niyetle, herkesin görebileceği şekilde onu yavaşça ve derinden öptü.

Bölüm Yirmi

Gecenin geri kalanında senatörden uzak durdular ama Jason Kendall'ın bakışlarının ağırlığını sırtında hissediyordu. Nereye dönse adamın gözleri onu zehirli bir hassasiyetle takip ediyordu, küçümsemesi hissediliyordu. Ama Jason'ın umurunda değildi. Stacia'yı yakınında tutuyor, ne zaman fazla uzaklaşsa eli sırtının alt kısmını buluyor, varlığı onunla geçmişinin hayaletleri arasında sessiz bir kalkan oluşturuyordu.

Mükemmel sosyetik rolünü zahmetsizce oynuyordu; doğru yerlerde gülüyor, oyunculara sataşıyor, hatta birkaçıyla dans ediyordu. Ama Jason bu cilalı yüzün ötesini görebiliyordu. Zoraki gülümsemelerin altındaki acı titreşimlerini, kimsenin izlemediğini düşündüğünde gözlerindeki geçici gölgeleri yakaladı. Ve bundan nefret etti.

Senatör hışımla dışarı çıktığında Jason ayrılacakları ana kadar saniyeleri sayıyordu. Son bir saat bir ömür gibi sürmüştü, sabrı tükenmiş, Stacia'yı yalnız bırakma ihtiyacı neredeyse dayanılmaz bir hal almıştı.

Şimdi, yardım balosunun başarılı olduğu ilan edildiğine göre - şehirdeki bir top sahası için binlerce kişi toplanmıştı- nihayet nefes alabilecekti. SUV'sini neredeyse boş olan sokaklardan geçirdi, şehrin ışıkları dikiz aynasında titriyordu.

Yanında, Stacia sessizce oturuyordu, başı pencereye dönüktü, düşüncelere dalmıştı. Büyüyü bozmak istemeyerek aralarındaki sessizliğin yerleşmesine izin verdi.

Adam arabayı dairesinin önüne çekene kadar kadın kıpırdanmadı, sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı.

"Jason, eve gittiğimi sanıyordum." "Bu gece değil."

Kelimeler sert çıkmıştı, açıklamadan çok beyan gibiydi.

Kızın kaşları şaşkınlıkla çatıldı ama itiraz etmedi. Kapının koluna uzanmadı, cevap talep etmedi. Sadece onu inceledi, bakışlarında ihtiyatlı bir güven titreşiyordu.

Sezon sona eriyordu. Anlaşmaları -aralarındaki bu dikkatle inşa edilmiş, dile getirilmemiş anlaşma- ödünç alınmış bir zamandı. Her an sözleşmesi feshedilebilirdi. Adamın imajı düzelmişti. Onun işi bitmişti. Kalması için hiçbir neden yoktu.

Ama onun gitmesine izin vermeye hazır değildi.

İçindeki bir güç -derin, inkâr edilemez bir ihtiyaç- bir gece daha geçirmesini istiyordu. Onu sahiplenmek için son bir şans. Bunun bir işten fazlası olup olmadığını görmek için. Bir zorunluluktan fazlası.

Yıllarını duvarlar örerek, insanlardan uzak durarak, kendini kimseye ihtiyacı olmadığına inandırarak geçirmişti. Ama o çoktan derisinin altına girmişti. Ve bir rahatsızlık gibi hissetmek yerine, ait olduğunu hissetti. Evinde gibi.

Bunun farkına varmak dehşet vericiydi. Ama onu durduracak kadar değil.

Arabadan indi ve onun kapısını açmak için hareket etti. Soğuk elini onun elinin içine sokmadan önce tereddüt etti ve onu arabadan çıkarıp evinin sessiz girişine doğru götürmesine izin verdi.

Kadın itiraz edecekmiş gibi dudaklarını araladı ama adam onu nazik ve acelesiz bir öpücükle susturdu. Tutuşturmak için değil, için için yanmak için. Yavaş, ağırlı bir yanma.

Kızın nefesi kesildi.

Acele etmedi, narin şalı omuzlarından indirdi, dikkatli bir hassasiyetle katladı ve salondaki masanın üzerine koydu. Sonra tek kelime etmeden onu yukarı çıkardı.

Kadın da onu takip etti, sessizliği beklentiyle ağırlaşmıştı. Adam ışığı açmadı.

Dolunay, tavan penceresinden gümüş rengi ışıklar saçarak odayı yumuşak gölgelerle aydınlatıyordu. Ortada duran yatak beyaz bir ışıltıyla yakanıyor, eski, sessiz bir film gibi her şeyi keskin bir rahatlama içinde gösteriyordu.

Stacia başroldeki kadındı. Kadın kahraman. Ve onu mahvetmek üzere olan adam da oydu.

Onu kollarında döndürerek elbisesinin fermuarını buldu ve santim santim aşağı indirdi, dudakları onun açtığı yolu takip etti.

Kadının omurgası boyunca narin öpücükler kondurdu, ağzının her dokunuşu sessiz bir saygıydı.

Kadın titredi, içinden bir ürperti geçti, dudaklarından nefessiz bir inilti kaçarken başı öne eğildi.

Elleri beline dolandı, parmakları karnının ipeğine doğru uzandı. Sırtının alt kısmındaki hassas yeri öptü, dudakları aşağıya inmeden önce orada kaldı.

Kızın dizleri büküldü.

Onu kolayca yakaladı, yere yığılmasına izin vermeden sabitledi. Elbisenin düşmesine yardım edecekmiş gibi hafifçe döndü ama adam onu durdurdu

-Onu hareketsiz tutarak anın tadını çıkardı.

Elbise kollarından kayarak ayaklarının dibinde bir kumaş fısıltısı halinde birikti.

Karşısında dantel ve topuklu ayakkabılardan başka bir şey olmadan duruyordu, teni ay ışığında parlıyordu, ışık ve gölgenin zıtlığı onu başka bir dünyaya dönüştürüyordu.

Nefes kesici.

Elini uzatıp kızın topuzundaki iğneleri çekiştirdi. Bukleleri vahşi bir çağlayana dönüşerek omuzlarından aşağı dökülüyor, aralarına hafif bir yasemin kokusu yayılıyordu.

O her şeydi. Ve adam mahvolmuştu.

Elleri kollarında gezindi, parmakları pürüzsüz teninde gezindi, sonra kollarının üst kısmına yerleşti. Boğazı sıkıştı, göğsü adını koyamayacağı kadar büyük bir şeyle sızladı.

"Hayatımda gördüğüm en güzel şeysin," diye mırıldandı, sesi dürüstlikle çiğleşmişti.

Dudaklarından küçük bir ses çıktı; inançsızlık, teslimiyet gibi bir şeydi bu.

Alnına, elmacık kemiklerine, burnunun kenarına -ağzı hariç her yerine- hafif, çırpınan öpücükler kondurdu. Onu yutmak istiyordu ama henüz değil. Buna ihtiyacı olana kadar değil.

Nefesi düzensiz nefesler halinde geliyor, vücudu ona doğru sallanıyordu. Sonunda yüzünü yukarı kaldırıp dudaklarını aradığında, adam dudaklarını ona bıraktı; yavaş, tatlı, yıkıcı.

Kadın öpücüğünü derinleştirmeye, kontrolü ele almaya çalıştı ama adam geri çekildi ve onu yatağa götürdü. Ona izin verdi. Adam onu yatırdı,

Onu bir başıyapıt gibi altına yaydı. Sonra, pek de iyi tanımadığı bir sabırla, yavaş ve işkenceli keşiflerine başladı. Elleri kızın tenini zar zor sıyrıyor, her bir tüy gibi okşayışı binlerce sinir ucunu ateşliyordu.

Dokunuşunun izlediği yol boyunca tüyleri diken diken oldu. Kadın kıvrandı, nefesi kesildi, vücudu ona doğru eğildi, daha fazlası için yalvardı. Ama adam aceleye getirilmeyi reddetti. Bu gece almakla ilgili değildi. Ona her şeyi göstermekle ilgiliydi. Ona ve kendisine bunun şehvetten daha fazlası olduğunu kanıtlamakla ilgiliydi. Geçici bir şeyin çekiciliğinden daha fazlası.

Ellerinin, dudaklarının, fısıldadığı sözlerin altında tekrar tekrar parçalandı; her doruk daha yoğun, her teslimiyet daha mutlak. Ve kadın onun altında, kemiksiz ve çözülmüş bir halde yatarken, adam sonunda onu aldı.

Çaresizlikle değil. Pervasızca değil. Ama yavaş, kasıtlı bir niyetle.

Vücutları uyum içinde hareket etti, mükemmel bir şekilde uyum sağladı ve sonunda onları birlikte uçurumun kenarına ittiğinde, bu sadece zevk değildi.

Daha derin bir şeydi.

İnkâr edilemez bir şeydi.

Ve Jason o anda tamamen, geri dönülmez bir şekilde kaybolduğunu biliyordu.



Stacia Jason'a yaslanmıştı, vücudu tamamen tükenmişti, sevişmelerinin artçı şokları yüzünden bütün sinir uçları hâlâ karıncalanıyordu. Nefesi yavaş, düzensiz pantolonlarla geldi, uzuvları ağırlaştı, cildi kızardı ve aşırı hassaslaştı. Onu hâlâ içinde hissedebiliyor, dokunuşunun hayali izi her yerde kalıyor, onu damgalıyordu.

Bu farklıydı. Zevkten daha fazlasıydı. Şehvetten daha fazlası.

Daha derin bir şey, nasıl adlandıracağından emin olmadığı bir şey. Aşk mı? Kalıcı bir şeyin vaadi mi? Yoksa tamamen başka bir şey miydi - tutku ve fısıltılı dokunuşlarla sarmalanmış son, kalıcı bir veda mı?

İçinden bir ürperti geçti, buz gibi bir şüphe fısıltısı kaburgalarını sıktı. İlgüdüsel olarak daha da yaklaştı, Jason'ın sıcaklığını aradı, çıplak teni Jason'ın vücudunun katı düzlemleriyle birleşti. Jason ısı ve güçtü, düşünceleri kaosa sürüklenirken bile onu topraklayan sabit bir varlıktı.

Onun ötesinde gerçeklik belirliyordu.

Yıllar boyunca, kendini kanıtlamaya kararlı bir şekilde siyasetin hain ortamında manevralar yaparak rütbelerini tırmalamıştı. Ama bu gecedен sonra, her şeyden sonra gerçeği biliyordu; asla geri dönemezdi. Kampanya turuna değil. Babasının kurallarının dikte ettiği dünyaya değil.

Senatör Kendall bunu görecekti.

Onun geri dönmesini bekleyecekti, boynu bükük ve kurtuluş için çaresiz bir halde. Ona açıkça meydan okumuştı, hem de iki kez. Belki de üç kez, eğer Jason'la birlikte çalışmayı kabul etmesi ona karşı bir başka leke olacaksa.

Michael da ona yardım etmeyecekti. Patronunun kariyeri siyasi ittifaklara bağlıydı ve kimse sonuçlarına katlanmadan Kendall'a karşı gelemezdi.

Tüm hayatı dikkatle koreografisi yapılmış bir dizi adımdan ibaretti ve hepsi de bir başkası tarafından tasarlanmış bir geleceğe doğru yol alıyordu. Ve şimdi, pervasız, özgürleştirici bir anda, her şey sona ermişti. Korkutucu ve heyecan verici gerçek iliklerine kadar işlemişti. Hayatında ilk kez özgürdü. Ve bu özgürlükle ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Jason'ın kolu karnına dolandı, parmakları teninde geziniyordu, uykusunda bile sahipleniciydi. Sesi yorgunluktan kalınlaşmış, sessizlikte çakıltaşı gibi çıkıyordu. "Düşünmeyi bırak. Beni uyutmuyorsun."

Her zamanki ısırganlığından yoksun olsa da küçük, soluk soluğa bir kahkaha attı. Kıpırdanarak yaklaştı, göğüsleri adamın göğsünün sıcaklığına bastırıyor, bacakları adamın kollarına dolanıyordu. "Tuhaf, bana uyanık görünmüyorsun."

Tek gözü açıldı, ay ışığında karanlık ve okunaksızdı.

"Kıpırdanmaya devam et, ne kadar uyanık olduğumu göreceksin."

A Yavaş, alay etmek gülümseme oynadı üzerinde onu

Dudaklar olarak o kasıtlı olarak yer değiştirdi, sırtını çıplak kıkırına bastırarak kadar kamburlaştırdı.

sertleşen uzunluğuna baktı. Tepkisi anında oldu. Keskin bir nefes. Parmaklarını kızın kalçasına doğru bükte.

Sonra hareket etti, belini sıkıca kavradı, cezalandırıcı bir tutuşla onu tamamen kendine doğru çekti.

Nefesi kulağının kabuğunda sıcaktı, sesi alçak bir hırıltıydı. "Hareket etmeyi bırak. Uyu artık."

Bu emir kadının içini ürpertti, adamın ses tonundaki kısıtlama gücü karşısında teni çakıl taşları gibi oldu.

Onu zorlayabilirdi. Onu kışkırtabilirdi. Onu kontrolün sınırlarını zorlayabilirdi, sırf onu tekrar içine almasının lezzetli yoğunluğunu hissetmek için. Ama yorgunluk çoktan pençelerini ona batırmaya başlamıştı, gecenin duygusal ağırlığı sonunda onu altına çekiyordu. Bunun yerine kendini Jason'a bıraktı, sessizliğe ve Jason'ın onu saran kollarının güvenliğine teslim oldu.

Jason içindeki fırtınayı dindirmişti. Kendini güvende hissetmesini sağladı. Sevildiğini hissettirmişti. Bunun farkına varmak neredeyse nefesini kesiyordu.

Yavaşça nefes verdi, gözlerini kapattı ve uykunun onu kollarına almasına izin verdi.



Stacia'nın sessiz, ritmik nefes alışları karanlık odayı dolduruyor, Jason'ın kalbinin düzenli atışlarına yumuşak bir kontrpuan oluşturuyordu. Dışarıdaki dünya durgundu, ay ışığı ve gölgelerle yıkanıyor ama zihninin içinde kaos hüküm sürüyordu.

Onu kendine doğru çekti, çıplak teninin sıcaklığı kendi tenini dağlıyordu. Uykusunda iç çekti, vücudu sanki oraya aitmiş gibi içgüdüsel olarak onunkine doğru kıvrıldı. Adamın kolu koruyucu bir şekilde kadının beline dolanmış, nazik ama inatçı bir kafes gibi onları birbirine sabitlemişti. Kendini uyumaya, günün yorgunluğunun onu ele geçirmesine izin vermeye zorladı.

Ama uyku gelmeyi reddetti.

Vücudu harcanmış olmalıydı - bir öğleden sonra maçı, hayır etkinliğinde saatlerce gevezelik, Senatörü ile bir yüzleşme

Ağzında acı bir tat bırakan Kendall ve sonra o. Stacia, altında, etrafında, onu sınırlarının ötesine itiyor, yıllarını hiçbir şey hissetmeden geçirmişken ona her şeyi hissettiriyordu.

Bu gece ona her şeyini vermişti ve Stacia da bunu kabul etmişti, ona karşılık vermişti, öpücük için öpücük, ihtiyaç için ihtiyaç.

Ve yine de burada, uyanık yatıyordu, zihni onun yarattığı karmaşaya karışmıştı.

Onun derisinin altına nasıl bu kadar derin girmişti? Uzun zamandır iyileştiğini düşündüğü yaralarını nasıl açmıştı - ellerini yaralarına bastırıp onu görmeye zorlayana kadar sahip olduğunu bile hatırlamadığı yaralarını?

Bir kadın. Bir akşam yemeği. Ve birdenbire onu çözüvermişti.

Stacia uykusunda tutarsız bir şeyler mırıldandı, nefesi göğsünde ılıktı. Stacia kıpırdandı, daha da yaklaştı ve adam refleks olarak kolunu Stacia'ya doladı, onu daha sıkı tuttu. Kadın yumuşak bir iç çekti, vücudu uysallaştı ve uykunun derinliklerine daldı.

Dudaklarını başının üstüne bastırdı, yaseminin hafif kokusunu ve kendi teninin onun üzerinde kalan izlerini içine çekti.

Bu sadece seks değildi. Uzun zamandır böyle olmamıştı. Ama neydi?

Sezon bittiğinde onu hâlâ isteyecek miydi? Basın bir sonraki skandala geçtiğinde, kameralar artık Jason Friar'ın cilalı bir versiyonuna ihtiyaç duymadığında? O artık herkesin dilindeki isim olmadığında, kalabalığın uğultusu azaldığında ve geriye sadece formanın altındaki adam kaldığında hâlâ burada olacak mıydı?

Bunun gerçek olduğunu düşünerek kendini kandırıyor muydu? Gerçek miydi? Bu düşünce midesini bulandırdı.

Ona güveniyordu. Herkesten çok. Yine de, küçük, sinsi fısıltı zihninin kenarlarını tırmalıyordu, karanlık ve acımasız. Ya sen sadece başka bir işsen? Ya kalmak, çekip gitmekten daha kolay olduğu için buradaysa?

Ama hayır. Stacia ona bunu yapmazdı. Yapar mıydı?

Bir parçası, kırık parçası ona herkesin eninde sonunda gideceğini söylüyordu. Bu aşk sadece bir yanılsamaydı, geçici bir mutluluk.

kaçınılmaz çöküşten önce.

Ama başka bir parçası - onun sayesinde yeniden hissetmeyi öğrenmiş olan parçası - biliyordu.

Onu seviyordu.

Bunu nasıl ya da ne zaman fark ettiğini bilmiyordu ama gerçek şimdi göğsünde ağır bir şekilde oturuyordu, inkâr edilemezdi. Tıpkı onu sevdiğini iliklerine kadar hissettiği gibi.

Şimdi tek yapması gereken bunu ona nasıl söyleyeceğini bulmaktı.



Jason aşağıya indi, kasları uykunun kalıntılarıyla ağrıyordu ama zihni çoktan çalkalanmaya başlamıştı. Oturma odasına doğru ilerledi, sehpadan tabletini aldı ve televizyonu ilgiden çok alışkanlıktan dolayı açtı. Mutfığa doğru ilerlerken sabah haberlerinin uğultusu sessiz alanı doldurdu, yeni demlenmiş kahvenin kokusu havayı dolduruyordu.

Stacia hâlâ uyuyordu, üst katta karmakarışık çarşaflara sarınmıştı ve şimdilik ev huzurluydu. Nadir, kısacık bir sükûnet anı.

Sabah ışığı pencerelerden süzülüyor, cilalı parke zemin üzerinde uzun altın çizgiler oluşturuyordu. Günle ilgili her şey daha hafif, daha parlak görünüyordu - sanki dün gece içindeki ağır bir şeyi sıyrıp atmıştı.

Beyzbol sahasına geri döndüğünden beri ilk kez Jason kendini huzurlu hissediyordu. Dinlenmiş. Bütün hissediyordu.

Ve bunların hepsi onun sayesinde.

Kendine bir fincan kahve doldurdu, seramik elinin altında sıcacıktı, sonra mutfak masasına oturup tableti açtı. Spor bölümünü taramak, belki de puan durumunu kontrol etmek niyetindeydi ama manşeti görür görmez nefesi boğazında düğümlendi.

Temsilci Glazier ve İmaj Danışmanı: Aşk ilişkisi mi, Kolaylık mı?

Yüzündeki kan çekildi.

Kalın, siyah yazının hemen altında bir resim vardı. Stacia.

Bir siyasi etkinlikte Temsilci Glazier'ın koluna yapışmış, vücudu yakınlaşmış, yüzü Jason'ın çok iyi tanıdığı bir ifadeyle ona doğru eğilmişti -sevgi dolu, samimi.

Midesi taşa döndü.

Çenesini sıkarak makaleyi taradı, nabızı her kelimede daha da hızlanıyordu.

Stacia Kendall, Glazier'ın imaj danışmanı olarak işe alınmış ve kampanya için mükemmel bir aile babası yaratmakla görevlendirilmişti. Ancak işi sadece profesyonel miydi, yoksa yatak odasına da uzanıyor muydu? Glazier'in eski metresi Patsy Hillenbrand'a göre Kendall, Glazier'in Temsilciyle ilişkisini tamamen kesmesini sağlamış ve sonra da onun yatağında yerini almış. İtibar temizlemekle tanınan kadın eski numaralarına devam ediyor gibi görünüyor.

Jason'ın tableti tutuşu sıkılaştı, görüşü kızardı.

Bayan Kendall şimdi de Georgia Knights'ın birinci kalecisi Jason Friar ile bağlantılı. Hepimiz onun kamuoyuna yansıyan imaj sorunlarını hatırlıyoruz, ancak Kendall bir kez daha profesyonel ve kişisel çizgileri bulanıklaştırıyor gibi görünüyor. Takımla birlikte seyahat ediyor, gecelerini Friar'ın otel odasında geçiriyor, hatta resmi etkinliklerde onun eşi olarak hizmet ediyor. Asıl soru şu: Stacia Kendall yetenekli bir imaj danışmanı mı yoksa yüksek fiyatlı bir eskort mu? Yoksa bu sadece bir yan fayda mı?

Makale karnına bir yumruk gibi inmiş, kelimeler bıçak gibi kesip geçmişti.

Gözleri tekrar fotoğrafa kaydı, boğazında safra yükseldi.

Orospu çocuğu.

Onunla oynamıştı. Diğerlerinden hiçbir farkı yoktu. Onu kullanan, iyilik karşılığında seks ticareti yapan, statü için ona yapışan kadınlardan hiçbir farkı yoktu. Öfke damarlarında kaynıyor, nabızı gümbür gümbür atıyordu.

Arkasından ayak sesleri duyuldu.

Stacia içeri girdiğinde başını kaldırmadı, hâlâ esniyordu, üzerinde bornozu vardı, saçları uykudan dağılmıştı, yüzü kalıcı bir sıcaklıkla yumuşacıktı. Onu gördüğünde gülümsedi, eskiden gülümseyen türden bir gülümseme.

göğsünün anlamadığı bir şekilde gerilmesine neden oldu. Eğildi, kolları ona sarılmak için açıldı-

Jason ayağa fırladı.

Kadın irkilerek donakaldı, yüz ifadesi sıcaklıktan şaşkınlığa geçiş yaptı. Tek kelime etmeden tableti masaya doğru kaydırıldı. Kadının bakışları ekrana kaydı. Yüzünün rengi soldu.

"Ne?" diye fısıldadı, sonra tableti kaptığı gibi aceleyle makaleyi taradı.

Kadının parmaklarının cihazın etrafında sıkışmasını, vücudunun kaskatı kesilmesini izledi. Sonra gözleri parladı, dudakları geriye kıvrıldı.

"O kaltak," diye haykırdı. "Bunların hepsi yalan. Glazier'in onunla işi bitmişti. Çoktan kampanya yöneticisine geçmişti ve o da kovuldu. Babam beni birkaç etkinlikte Glazier'in kız arkadaşı gibi davranmaya teşvik etti; aile imajını satmak, daha fazlası için potansiyelimiz varmış gibi görünmesini sağlamak için. Ama asla gerçek olmadı. Onunla hiç yatmadım. Birbirimizle ilgilenmiyorduk bile."

Bakışlarını Jason'a çevirdi, artık çaresizdi. "Ona inanmak zorundasın.

Bana."

Ona inanmalıydı. Yapmak istedi. Ama etrafındaki kaya duvar parçalanmasına izin verdiğini bile fark etmediği kalbi tekrar yerine çarptı. Stacia'nın sözleri savunmasından sıyrıldı, öfkesinin, incinmişliğinin ve ihanetinin ağırlığı karşısında işe yaramadı.

Stacia bir adım öne çıkarak tereddütlü elini Jason'ın koluna koydu. "Jason. Onunla hiç yatmadım."

Kasları kilitlendi. Önce resme, sonra da ona baktı. Bornoz. Üst kattaki yatak.

"O zaman bunu açıkla," dedi, sesi jilet gibi keskindi. "Çünkü o adamla samimi olduğunuz kesin gibi görünüyor."

Keskin bir nefes verdi ve bileğinin bir hareketiyle görüntüyü yok etti. "Bu benim işimdi, Jason. Hepsi bu. Sürekli kadınlara asılan bir yükü ve benden onu hizada tutmam istendi. Babam rolümü oynarsam bunun gerçek bir ilişkiye dönüşebileceğini düşündü ama ikimiz de bunu istemedik. Kampanyanın başlarında bu fikirden vazgeçtik. Glazier lanet olası pantolonunun içinde tutamadı ve ben de ekibe terk edilmiş aşıkların olay çıkarmasına hazır olmalarını söyledim."

Jason'ın dudağı kıvrıldı. "İlginç bir iş tanımı. Müşterilerinizle yatmak paketin bir parçası mı yoksa sadece ek bir hizmet mi?" Sesinden zehir damlıyordu. "Yoksa babanın siyasi kazanç için seni pazarlamasına izin mi veriyorsun?"

Sanki adam ona vurmuş gibi geri çekildi. Yüzünde acı titreşti, nefesi boğazında düğümlendi.

Sesi kısıldı, çığ ve sarsılmıştı. "Sana söyledim, müşterilerimle asla yatmam. Glazier ile hiç yatmadım."

Bakışları kadının vücudunda gezindi. Cübbesi. Altında başka bir şey yoktu.

Gözlerini tekrar makaleye, sonra tekrar ona çevirdi, bakışları buz gibiydi. "Emin misin?"

Kadının tüm vücudu titredi. "Elbette eminim," diye fısıldadı. "Bunun... bunun benim işimle hiçbir ilgisi yok. Bu seninle ve benimle ilgili."

Tekrar öne çıktı ve avucunu adamın göğsüne dayadı. Umutsuz bir yalvarış. Dokunuş yaktı. Jason haşlanmış gibi irkilerek uzaklaştı. Kadın elini bıraktı.

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ama Jason'ın kalbi taşa dönmüştü.

"İşimiz bitti," dedi soğuk bir sesle. "Sayende imajım muhtemelen mahvoldu."

Dudaklarından yumuşak, paramparça bir nefes kaçtı. "Ben senin imajını kurtardım."

İçi boş bir kahkaha attı. "Ve sen onu bir çırpıda yok ettin. Ben bile bu işi bu kadar iyi yapamazdım."

Aralarında ağır, boğucu bir sessizlik uzanıyordu. Çenesi sıkıştı. Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı.

"Ben yürüyüşe çıkıyorum," diye ısırdı. "Döndüğümde burada olma."

Sonra döndü, ön kapıyı iterek açtı, keskin Eylül havasına adım attı, Stacia'yı enkazın içinde bıraktı-

Gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu.

Tüm dünyası ayaklarının altında parçalanıyordu.

Bölüm

Yirmi Bir

Dairenin kapısına ısrarla vurulan keskin sesler Stacia'yı mutsuzluğunun sisinden uyandırdı. İnledi, yan yattı ve her kimse gitmesini diledi. Ama kapı çalınması durmadı. Sadece daha yüksek sesle, daha sabırsızca çalıyor, her gümbürtü kalbinin boşluğunda yankılanıyordu.

İç çekerek kendini dik tutmaya zorladı ve yatak odasının penceresinden dışarı baktı.

Kırmızı bir Mini Cooper araba yolunda meydan okurcasına duruyordu. Sophie. Tabii ki Sophie.

Bunu bilmeliydi. Sophie günlerdir durmaksızın arıyor ve mesaj atıyordu, mesajları endişeden hayal kırıklığına ve açık tehditlere dönüşüyordu. Sonra sessizlik. Ve eğer Stacia yıllar içinde bir şey öğrenmişse, o da Sophie'nin sessizliğinin en tehlikeli şey olduğuydu.

Kapıyı görmezden gelmeyi düşündü. Sonra kolun kusursuz sallanışını duydu. Bir saniye sonra kapı açıldı.

Stacia merdivenlerin başına kadar yürüdü, korkuluklara yaslandı. "Evde kimse yok," diye seslendi kuru bir sesle. "Lütfen bip sesinden sonra mesajınızı bırakın. Bip."

Sophie girişte durmuş, bir elinde kahve tepsisini, diğerinde çantasını zahmetsizce dengeliyordu. Sarı saçları rüzgârda savrulmuş, yüzü kararlı bir ifadeye bürünmüştü. Kaşlarını çattı ve Stacia'ya dik dik baktı.

"Saçmalık," diye tersledi. "Ben seni aşağı çekmeden önce kışını buraya getir."

Cüzdanını ve anahtarlarını koridordaki masanın üzerine fırlattı, metalik takırtılar boşlukta çınladı. Şu anda her şeyin ne kadar boş hissettirdiğine dair keskin, istenmeyen bir hatırlatma.

Stacia topuğunun üzerinde döndü ve ayaklarını sürüyerek banyoya girdi. Soğuk su. Bu iyi gelirdi. Yüzüne biraz su çarptı ve kendini aynaya bakmaya zorladı.

İğrençti.

Karşısında ona bakan kadın, birkaç gün önceki cilalı, derli toplu profesyonel haline hiç benzemiyordu. Cildi solgun ve çukurluydu, gözlerini morluklar gibi gölgeleyen koyu halkalar vardı. Kumral saçları her zamanki düzgün dalgalarından çok uzakta, seyrek ve yıkanmamıştı.

Titrek bir elini saçlarında gezdirdi ve gevşek bir at kuyruğu şeklinde parmaklarıyla taradı. Kısa bir an için ruj sürmeyi, kapatıcı sürmeyi, enkazı maskeleyecek herhangi bir şey yapmayı düşündü. Ama sonra, siktir et.

Tüm hayatını mükemmel olmak için çabalayarak geçirmişti.

Kusursuz. Artık mükemmel değildi.

Yakınında bile değildi.

Peki ya Sophie? Sophie onu olduğu gibi kabul edebilirdi. Tanrı biliyordu ki, yıllar boyunca yeterince feci ayrılıkta onu teselli etmişti.

"Aşağı mı iniyorsun, yoksa ben mi yukarı çıkıyorum?" Sophie'nin sesi aşağıdan geliyordu. "Çünkü elimde Bavyera kreması ve vanilyalı chai var ve bunları koz olarak kullanacağım."

Canavar.

Stacia derin bir nefes vererek kendini merdivenlere doğru sürükledi. "Kirli dövüşüyorsun," diye mırıldandı, toplayabildiği kadar vakarla aşağı inerken.

Sophie'nin ifadesi, Stacia'ya iyice baktığı anda değişti.

Onu.

Her zamanki keskin zekâsı, alaycı gülümsemesi bir anda kayboldu. Anında. Ağız açıldı, sonra kapandı. Sonra-

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Southern Comfort'u getirmem gerektiğini biliyordum."

Stacia içi boş bir kahkaha atarak kollarını kendine doladı. "Southern Comfort beni bu karmaşanın içine soktu. Beni bundan kurtaramayacağı da kesin."

Anılar canlanınca kalbi burkuldu. O ilk gece.

Her şey cehenneme dönmeden önceki o mükemmel, umursamaz gece.

Sophie ofladı. "Belki kurtaramaz. Ama en azından bu kadar umursamazdın."

Stacia mizahsız bir homurtu çıkardı. "Belki de değil. Akşamdan kalma ve kalp ağrısı başlayana kadar."

Sophie başka bir şey söylemeden Chai'yi onun eline tutuşturdu ve mutfağa doğru yürüdü. Stacia'yı bir bar taburesine ittikten sonra burnunun dibinde bir Bavyera kremalı çörek salladı.

"Ye şunu," diye emretti. "İhtiyacın var gibi görünüyor."

Stacia her zamanki rahatlatıcı yiyeceği olan çöreğe bir göz attı ama midesi guruldadı. Elinin tersiyle itti. "Hayır, teşekkürler. Aç değilim."

Sophie hemen geri itti. "Ye şunu, yoksa seni zorla beslerim. En son ne zaman yemek yedin?"

Stacia omuz silkti ve onu yatıştırmak için çaydan bir yudum aldı. Saate bir göz attı. "Bilmem ki. Bugün günlerden ne?"

Sophie'nin gözlerinde kızgınlık ve endişe arasında bir şey parladı. "İnanılır gibi değil. Her zaman hiçbir erkeğin bu kadar üzölmeye değmeyeceğini söyledin." Sesi yumuşadı. "Jason gerçekten buna değer mi? O saçma makaleye inandıktan sonra mı? Siktir et onu."

Stacia'nın omuzları çöktü. Sesi ancak bir fısıltının üzerinde çıkıyordu.

"Ben de o yollardan geçtim. Bunu kanıtlayacak yara izlerim var."

Sophie'nin çenesi sıkıştı. "O zaman o, senin onun için ziyan olmanı hak etmeyen bir pislik. Onu sen yarattın, Stacia. Onu medyanın sevgilisi haline getirdin. Kariyerini kurtardın. Ve o sana borcunu böyle mi ödüyor?"

Öfke her hecede titreşiyordu ama Stacia sadece başını salladı. "İşimiz bu Soph. Onları düzeltiriz, sonra da yolumuza devam ederiz. İşin kuralı bu."

Sophie'nin ifadesi yumuşadı. Tezgâhın karşısına uzanıp Stacia'nın elini tuttu ve sıktı. "Peki, ne oldu?"

Stacia gözyaşlarına engel olmak için gözlerini kırptırdı. "Ne olduğunu biliyorsun."

Arkadaşı elini bırakmadı. "Hayır. Söylemen gerek."

Sempati çok fazlaydı. Üzerine bastırıyor, boğuyordu.

Stacia elini geri çekti. "Beni tam da buna karşı uyarmıştın." Zorla kırık bir kahkaha attı. "Aşık oldum, tamam mı? Jason Friar'a aşık oldum. Bunun gerçek olduğuna kendimi inandırdım. Gerçek olduğumuza. İş ve gerçeklik arasında kafam karıştı. Lanet olası bir aptaldım."

Sophie tereddüt etmedi. Kahvaltı barının etrafından dolandı ve ona şiddetle sarıldı.

"Sen hata yapmadın, tatlım," diye mırıldandı. "O senin gitmene izin vererek batırdı. Aptal olan o. Sen değil."

Stacia gözlerini sıkıca kapadı, bir an için kendini bu rahatlığa bıraktı. Ama aynı şey değildi. Çünkü tek hissedebildiği oydu.

Jason'ın babasının telefonundan sonra ona sarılma şekli.

Gözyaşlarını silmesi.

Onun için ayağa kalkışını, onu savunuşunu.

Onunla sevişme şekli, çok yavaş, çok şefkatli.

"Gerçekti Sophie," diye fısıldadı, sesi kırılarak. "O beni sevdi."

Arkadaşı geri çekildi, gözleri şefkatliydi. "Nasıl sevmesin ki? Onun için her şeyi yaptın."

Stacia başını salladı. "Hayır. Nedeni bu değil. Onu düzeltmemi hiç istemedi. Tüm bunlara rağmen beni sevdi."

Ve sonra onu kaybetmişti. Kontrol edebilmesi gereken şey tarafından yok edilmişti. Kendi kibri onun felaketi olmuştu.

Sophie tabureye geri oturdu. "Peki, makale miydi?"

Stacia'nın zihni çalkalandı. "Bilmiyorum. İhanet hakkında atıp tutuyordu." Çayından bir yudum alarak volta attı. Sonra, kafasına dank etti.

Nefesi kesildi. Parmaklarını şıklatarak döndü. "Tabii ya. Onu kullandığımı düşündü."

Sophie kaşlarını çatı. "Anlamıyorum. Onu nasıl kullanıyorsun?"

Stacia arkadaşının kollarından tutarak onu sarstı. "Makale. Beni müşterilerini kullanan biri olarak resmetmiş. Jason hayatı boyunca kullanıldı, Soph. Arkadaşları, hayranları, koçları, hatta kendi babası. Benim de onlar gibi olduğumu düşünüyordu."

Sophie'nin gözleri büyüdü. "Ve senin nasıl hissettiğini bilmiyor."

Stacia'nın nefesi ürperdi.
Sophie başını eğdi. "Ona hiç söyledin mi?"
Kelimeler tereddüt etmeden dudaklarından döküldü. "Onu seviyorum. Ne olursa olsun."
Sophie sıırttı. "Zamanı gelmişti." İki bileti havaya kaldırdı. "Takım bunları senin için gönderdi. Git adamını getir."
Stacia hızla üst kata çıktı. Alması gereken bir duş vardı. Ve geri kazanması gereken bir adam.



Jason dolabının önündeki tabureye kambur oturmuş, başını öne eğmiş, kollarını kalçalarına dayamıştı. Maça odaklanmaya, atıcının zayıflıklarını incelemeye, dizilişı zihninde gözden geçirmeye çalıştı. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, sayılar bulanıklaşıyor, strateji dağılıyor ve tek düşünebildiği o oluyordu.

Stacia.

Yaptığı şey. Şimdi nerede olduğunu. Nasıl incitmişti Onu.

Bu geçmiş hafta vardı olmuştur a uyanmak
Kabus, her biri gün

bir sonrakine karışıyordu. Sezon sonu boyunca uyurgezer, uyuşuk, odaklanmamış ve heyecansızdı - tam da bir ay önce söylediği türden bir oyuncuydu. Ve şimdi buradaydı, eskiden olduğu adamın, eskiden olduğu liderin içi boş bir kabuğuydu.

Daha da kötüsü, onu aramaya devam ediyordu. Kumral saçlarının parıltısı için tribünleri tarıyordu. Evin önünden geçerken, yarı umutla içeride ışıkların yandığını görüyordu. Röportajlar sırasında omzunun üzerinden bakıyor, onun orada olmasını, sözleriyle ona koçluk yapmasını, pürüzlerini düzeltmesini bekliyordu.

Oysa yalnızdı. Ve o gittiğinden beri dünya tüm rengini kaybetmişti. Hayır, onu kovduğundan beri.

Erkekler bile fark etmeye başlamıştı. Onlardan uzaklaşmış, boş dairesinin sessizliğini ve biranın uyuşturan sisini tercih etmişti. Ama orada bile o her yerdeydi.

Mobilyalar düzenlenmiş, yiyecekler buzdolabına konmuş, onun parfümünün belli belirsiz izi hala çarşaflarına sinmişti. Sırf onun kokusunu bastırmak, kendini onun hiç orada olmadığına inandırmak için kanepede uyumayı, battaniyeye sarınmayı tercih etmişti.

Ama işe yaramamıştı.

Vuruşu uçuşumdan aşağı düşmüş, zamanlaması tamamen bozulmuştu. Refleksleri körelmiş, kendisine doğru gelen her topta saniyenin bir kesri kadar geç kalarak uyurgezer bir şekilde ilk vuruşu yapıyordu. Takım arkadaşları boşluğu doldurmaya çalışıyordu ama o liderlik etmeden mücadele ediyorlardı.

Ve şimdi tek maç. Kazanmak ya da eve gitmek. Peki bu şekilde oynuyorlar mıydı? Gün batımından önce evde olurlardı.

Üzerine bir gölge düştü. Önünde iki bacak belirdi ve soyunma odası ışıklarının floresan parıltısını engelledi.

Jason başını yavaşça kaldırdı. Cody Patterson.

Harika. Şimdi o lanet çocuk bile olaya dahil oluyor, ona kafasını kışından çıkarmasını söylüyordu.

Cody hiçbir şey söylemedi, sadece çenesini yeraltındaki vuruş kafesine doğru salladı, sonra da topuklarının üzerinde dönüp koridorda ilerlemeye başladı.

Jason nefesini sertçe verdi, olduğu yerde kalmaya, dile getirilmeyen meydan okumayı görmezden gelmeye kararlıydı. Ama bununla mücadele edemeyecek kadar yorgundu. Bu yüzden ayağa kalktı, her hareketi ağır ve yavaştı ve kendisini takip eden yirmi altı çift gözün ağırlığına aldırmadan Cody'nin peşinden yürüdü.

Vuruş kafesinin kapısı arkalarından çarparak kapandı. Cody döndü, kollarını göğsünde kavuşturmuştu, ifadesi okunamıyordu.

"Jason, dostum, orada bizi öldürüyorsun," dedi, sesi alçak ama kararlıydı. "Sana ihtiyacımız var."

Jason içi boş bir kahkaha atarak ellerini yüzünde gezdirdi. "Hadi canım. Bana bilmediğim bir şey söyle."

Cody yaklaştı, Jason'ın gözlerindeki sarsılmaz kararlılıktan kaçamayacağı kadar yaklaştı. "Bak, kız arkadaşının sana kazık attığını biliyorum ve evet, bu berbat bir şey. Ama tahmin et ne oldu? Hayat berbat. Kulübe katıl. Bugün önemli olan tek şey bu oyun. Kazanırsak, yolumuza devam ederiz. Kaybedersek? Eve gideriz." Sesi alçaldı, ölümcül bir ciddiyetle. "Ve sen olmadan kazanamayız."

Jason sertçe yutkundu, nabzı hızla atıyordu.

Cody'nin işi bitmemiştir. "Seni rahat bıraktım dostum. Stacia'yı konuşmaya bile ikna etmeye çalıştım-"

Jason kafasını kaldırdı. "Sen ne?" Sesi çiğdi, kanı anında kaynıyordu.

Cody'nin çenesi sıkıştı. "Evet. O da senin söylediğin lanet şeyin aynısını söyledi. Seni bir daha asla görmek istemediğini."

Jason'ın midesi bulandı ama Cody yılmadan devam etti.

"Peki. Her neyse. O ya da senin neye inandığın umurumda değil. Sefil mi olmak istiyorsun? İyi o zaman. Bunu kendi zamanında yap. Şu anda sana ihtiyacım var. Bizim sana ihtiyacımız var. Bize savaşmayı öğrettin. İhtiyacımız olduğunu bile bilmediğimiz bir anda bizi uyandırdın. Şimdi arkanızdayız. Biz bir takımız." Jason'a sert bir bakış fırlattı. "O yüzden kafanı kışından çıkar ve bununla ilgilen. Sonra da Stacia'yla ilgilen."

Aralarında sessizlik uzadı. Jason sertçe nefes aldı, bütün vücudu kaskatı kesilmişti. Cody haklıydı. Lanet çocuk haklıydı. Jason bir kadın aklına girdiği için herkesi hayal kırıklığına uğratmıştı.

Ve en kötüsü de? Onu kendinden uzaklaştıran da kendisiydi. Elleri iki yanında yumruk şeklinde sıkıştı.

Doğruldu, omuzlarını dikleştirdi ve Cody'nin bakışlarıyla yüz yüze geldi.

"Burada ne halt ediyorsun?" Jason çelik gibi bir sesle sordu. "Kazanmamız gereken bir maç var."

Cody'nin sırtışı yüzüne yayıldı. "Evet, öyle." Jason'ın sırtını sıvazlayarak keskin bir çığlık attı.

Tünelden çıktıklarında soyunma odasındaki bütün gözler onlara çevrildi. Orada umut titreşiyordu. Beklenti. Jason odanın ortasına doğru adım attı, Cody de bir adım arkasındaydı.

"Pekâlâ çocuklar," diye seslendi Jason, sesi gür çıkıyordu. "Hepinizi hayal kırıklığına uğrattım. Ve özür dilerim."

Birkaç takım arkadaşı homurdanarak kovulduklarını söyledi. "Olur böyle şeyler, dostum."

"Önemli değil."

Jason başını salladı. "Hayır. Mazeret yok. Bencil bir aptal gibi davranıyordum ve artık buna bir son veriyorum." Bakışlarının takımının üzerinde gezinmesine izin verdi,

kardeşleri. "Ciddileşme zamanı. Detroit'e hak ettiği dersi vermenin zamanı geldi. Bu ligin sahibi biziz. Onlarla yeterince uzun zamandır oynuyoruz." Sesi keskinleşti, jilet gibi oldu. "Şimdi bu işi bitireceğiz."

Bir tezahürat patlak verdi. Enerji değişti, yeniden alevlendi, bir orman yangını gibi parladı. Jason odadaki her çift gözle karşılaştı ve bir kez başını salladı.

Hammonds. Miranda. Sam. Girişin yanında durmuş, başlarını sallayarak onaylıyor, liderlerinin sonunda onlara geri dönmüş olmasından memnun görünüyorlardı.

Ama Jason'ın bakışları onların ötesini, ekibin, gürültünün ötesini aradı.

Onu arıyordu. Bir an için bile olsa kumral saçlarını, gözlerindeki keskin zekâyı, bir zamanlar onu çılgına çeviren o sırtışı aradı.

Ama koridor boştu.

Kalbi sıkıştı. Şaşırmamalıydı. Onu kullanmadığına yemin etmişti ama bu doğruysa neden burada değildi? Bu hayatının en önemli oyunuydu. O yoluna devam etmişti. Arkasına bile bakmadan.

Ve bunu hak etmişti.

Onu dinlemeden dışarı atarak tam bir pislik yapmıştı. Ne bekliyordu ki? Aklını okuyacağını mı? Onu bekleyeceğini mi?

Hayır. Kendine bundan daha fazla saygısı vardı.

Jason göğsündeki ağrıyı bastırdı, kilitledi. Kazanması gereken bir oyun vardı.

Ve geri dönmesi gereken bir kız.

Bölüm Yirmi İki

Acımasız bir mücadeleydi, vücutların ağrmasına ve sinirlerin yıpranmasına neden olan türden. Detroit gösterişli bir takım değildi ama acımasızdı, wild card sıralamasında tırmanıyor ve Knights'a karşı bu tek maçlık playoff'u zorluyordu. Ve şimdi, işte buradaydılar - dokuzuncu vuruşta bire bir durumdaydılar.

Stadyumun içindeki enerji elektrikliydi, umut ve çaresizlik karışımıyla doluydu. Kendi evlerindeki seyirci gürleyen, kükreyen bir canavardı ve sahanın çelik kemiklerini titretiyordu. Ama belki de çok fazlaydı. Baskı, beklentiler Şövalyelere ağır geliyor, hareketlerini sertleştiriyor, oyunlarını biraz yavaşlatıyordu. Aptalca hatalar fırtına bulutları gibi birikmiş, her biri temellerinde bir çatlak oluşturmuştu.

Şimdi, Detroit'in üçte bir koşucusu vardı ve iki top dışarıdaydı. Gerginlik her siniri, her kası yıpratarak sımsıkı sarmıştı. Jason bunun kendisini sıkıştırdığını, boğduğunu hissedebiliyordu.

Zaman istedi ve saha oyuncularını tümseğe doğru yönlendirdi.

"Tamam çocuklar, bu işi halledeceğiz." Sesi kararlıydı, uğultulu adrenalin ve belirsizliği kesiyordu. "Tüm sezon boyunca yok sayıldık ve her seferinde mücadele ederek geri döndük." Birkaç onay sesi duyuldu ama o bir elini kaldırdı. "Kilitlenin. Kahramanca oynamak yok. İlk seferde kesin çıkışa gideceğiz. Hata yapmak yok. Akıllı oynayın, temiz oynayın. Anladınız mı?"

Bir baş sallama korosu bunu izledi, eldivenler dayanışma içinde birbirine vuruldu ve takım yerlerine geri döndü.

Jason kalenin arkasında çömelmiş, vücudu yay gibi kıvrılmış, gözleri vurucuya kilitlenmişti. Oyunun tanıdık ritmi sakinleştirici olmalıydı ama bir şey farkındalığının sınırlarını zorluyordu. Şövalyelerin kulübesinin hemen üzerinde bir hareketlilik.

Kumral saçlar. Ne olduğunu a n l a y a m a d ı ğ ı bir şeyin parıltısı.
Kalbi tekledi, ama odaklanamadan-

Çat!

Sopa topla keskin, cezalandırıcı bir sesle buluştu ve Jason'ın bağırsakları sıkıştı.

Sert bir yerden vuruş, doğrudan onunla atıcının tümseği arasına girdi. Cody önünü kesmek için çoktan harekete geçmişti ama top son anda dönerek acımasız bir sıçrayış yaptı. Topu zar zor tutmayı başardı, atış dengesizdi, hedeften sapmıştı.

Jason içgüdüsel olarak hareket etti.

Top birinci kale çizgisine doğru yöneldi, koşucunun yoluna tehlikeli bir şekilde yaklaştı. Zaman yavaşladı. Topa hamle yaptı, temiz bir şekilde eldivenini geçirdi, koşucuyu yakalamak için uzanırken vücudu iki büküm oldu.

Çarpışma.

Çarpışma beyaz bir acı patlamasıydı. Koşucunun momentumu Jason'ın kolunu mide bulandırıcı bir açıyla geriye savurdu. Omzu keskin ve şiddetli bir patlamayla yerinden çıktı.

Sonra hiçbir şey olmadı.

Karanlık onu bütünüyle yuttu.

Saniyeler, dakikalar... Ne kadar baygın kaldığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Dünya nihayet yeniden odaklanmaya başladığında Jason kendini endişeli yüzlerden oluşan bir çembere bakarken buldu. Takım arkadaşları, koçlar, antrenör. Acı daha tam olarak hissedilmeden yüz ifadeleri ona her şeyi anlatıyordu.

Omzundan derin, kesici bir acı yayılıyor, kalp atışlarıyla aynı anda atıyor ve nefes almasını zorlaştırıyordu.

Eğitmenin yüzü asıktı, sessizliği kelimelerden daha ağırdı.

Jason'ın bunu duymasına gerek yoktu. Zaten biliyordu.

Sezonu, yani kariyeri sona ermişti.



Jason atletik antrenman masasına uzandı, tavana baktı, soyunma odasının üstündeki kalabalığın donuk uğultusu, hayatın sadece onunki durdu diye durmadığını acımasızca hatırlatıyordu. Oyun devam etmişti. Takım devam etmişti. Ve şimdi, onsuz, beyzbol devam edecekti.

Aptal değildi. Omzunun parçalandığını, mahvolduğunu biliyordu. Koşucuyu yakalamak için uzandığı anda kendi ölüm fermanını imzalamıştı. Kolunu geri çektiği anda bunu hissetmişti - her şeyin sonu.

Bir başka hedef dışı atış için Cody Patterson'ı suçlayabilirdi. Takımı daha önce playoff'a kalmayı garantilemediği, bu acımasız, ya tamam ya devam maçından kaçındığı için suçlayabilirdi. Hâlâ umursadığı için, belki -sadece belki- daha fazla zamanı olduğunu düşünmeye cüret ettiği için kendini bile suçlayabilirdi.

Ama bunun bir önemi yoktu. Sonuç aynıydı. Kariyeri sona ermişti. İşi, amacı gitmişti. Ve Stacia... Yavaş bir nefes verdi, yeni bir acı dalgasına karşı gözlerini kapadı. Onu kendinden uzaklaştırmış, aralarında hiçbir şey kalmayana kadar itmişti. Belki de en iyisi buydu.

Ani bir gürültü patlaması düşünceli halini bozdu. Televizyondaki spikerler çılgına dönmüş, sesleri heyecanlı bir çılgınlığa dönüşmüştü. Etrafındaki antrenörler sevinç çığlıkları atıyordu.

"Ne oldu?" Jason kendini bir gözünü açmaya zorlayarak mırıldandı.

"Homerun. Kazandık, Friar! Playofflara gidiyoruz!"

Sözcükler zar zor anlaşılıyordu. Son oyunun tekrarı ekranda dönüp duruyordu ama Jason bunu duymuyordu, nabızı kafatasının içinde yavaş, donuk bir gümbürtü halinde atıyordu. Takım saniyeler sonra soyunma odasına daldı, sesler yüksek ve muzafferdi, şampanya şişelerinin kusursuz patlaması havayı dolduruyor, alkolün keskin tadı ter ve zaferle karışıyordu.

Jason nefesini sertçe verdi.

"Çıkarken kapıyı kapat, Tommy, tamam mı?"

Spor eğitmeni tereddüt etti, yüzünde sempati ifadesi belirdi ama içi boş bir şeyler **m i r i l d a n m a k** yerine başını salladı ve Jason'ı yalnızlığına terk ederek uzaklaştı.

Omuz tekrar yerine oturtulmuş, buz eklemin üzerine sıkıca yerleştirilmiş, şiddetli ağrının en kötüsünü uyuşturmuş, geride donuk, amansız bir sızı bırakmıştı. Keşke buz her şeyde işe yarasaydı. Keşke içindeki ham, açık yarayı, her şeyi kaybetmenin acısını dondurabilseydi. Eğer mümkün olsaydı, kendini bir fıçı buzun içine atar, hiçbir şey hissetmeyene kadar buzun onu iliklerine kadar uyuşturmasına izin verirdi.

Ama hayat böyle işlemiyordu.

Takımı, playoffları, Stacia'yı önemsemek gibi ölümcül bir hata yapmıştı. Ve şimdi, diğer her şey gibi, hepsi de boşa gitmiş, onu burada, hiçbir buzun yatıştıramayacağı bir acının içinde boğulmaya terk etmişti.

Antrenman odasının kapısı açılıp sonra tekrar kapanınca dışarıdaki gürültü arttı ve kutlama sesini bastırdı.

"Hey, dostum, göründüğü kadar kötü mü?"

Jason başını kaldırıp bakmaya zahmet etmedi. Sesi tanıyordu. Cody Patterson.

Tek gözünü açtı, çocuğun solgun yüzünü, ellerinin şampanyayla ıslanmış formasının kumaşında nasıl kıvrıldığını gördü. Çocuk perişan görünüyordu. İyi görünüyordu.

Jason gözlerinin tekrar kapanmasına izin verdi. "Bu senin hatan değildi Patterson. Bu lanet omuz saatli bir bombaydı. Eninde sonunda olacaktı."

"Eğer fırlatıp atmasaydım-"

Jason o kadar hızlı ayağa kalktı ki acı neredeyse onu tekrar yere serecekti ama aldırmadı. Sağlam eliyle Cody'nin formasını avuçladı ve onu kendine doğru çekti. "Eğer bu gece olmasaydı, başka bir gece olacaktı. Bundan bir hafta sonra. Bir ay sonra. Bir yıl. Ne fark ederdi ki? Bitti artık." Onu geri itti, nefesi hızlı geliyordu, acı koluna yayılıyordu. "Şimdi git ve zaferini kutla."

Cody tereddüt etti, suçluluk duygusunun ağırlığı aralarındaki havaya baskı yapıyordu. "Sezonumuzu kurtardın dostum. Sadece bugünü değil, son iki ayı da. Sen olmasaydın burada olamazdık. Sensiz nasıl ilerleriz bilmiyorum."

Jason hareket etmedi. Gözünü bile kırpmadı.

İçi burkuldu ama bunu kabullenmeyi reddetti.

Öfkenin yeniden yükseldiğini, taşıdığını ve bir hedef aradığını hissedebiliyordu. Öfkenin içini yakıp kavurmasına, her türlü zayıflığı, her türlü pişmanlığı yok etmesine izin verdi.

"Ne fark eder," diye ısırdı. "Git lanet oyunlarını kazan. Beni rahat bırak."

Cody bir süre daha orada durdu, sonra kapı açıldı ve yeni bir kutlama dalgası getirdikten sonra tekrar sustu.

Jason çocuğu itip uzaklaştırdığı için kendini suçlu hissetmeliydi ama acı onu tamamen yuttu. Başını duvara yasladı, vücudunun masanın çok ince dolgusuna gömülmesine izin verdi. Buzun yayıldığını, uyuştüğünü ve içindeki her şeyi körelttiğini hayal etti.

Kapı tekrar açıldı.

"Sana defol git buradan dedim!" En yakındaki yastığı kaptı ve kapıya doğru fırlattı. Yumuşak bir gümbürtüyle duvara çarptı.

Ama ardından gelen koku nefesini göğsünde kesti.

Bir parça vanilya ve yasemin. Topukların beton üzerindeki tanıdık tıkırtısı.

Bağırsakları sıkıştı. Vücudu gerildi, sahada yaptığı her şeyden daha köklü bir refleksti bu.

Stacia.

Boğazı düğümlendi ama sonunda konuştuğunda sesi düz ve duygusuz çıktı. "Ne istiyorsun? Seni bir daha görmek istemediğimi söylediğimi sanıyordum."

Suçluluk, pişmanlık, keder... Damarlarında yoğun ve boğucu bir şekilde dolaşıyorlardı.

"Sert."

Masanın kenarına tünediğinde altındaki ince dolgu eğildi, vücudu bacağına zar zor sürtündü. Ona doğru uzandı, parmakları yaralı omzunun üzerinde gezindi ve adam sarsılarak uzaklaştı, acı keskin ve sıcak bir şekilde alevlendi. Acımasızca küfretti. "Siktir git başımdan."

"Ne kadar küfür edersen et beni uzaklaştıramazsın Jason," dedi usulca. "Ne yapabilirim ki?"

Kadının sesindeki acı, onu bir bıçak gibi kesip geçti.

Kendini ona bakmaya zorladı, gözlerinin akmayan yaşlarla nasıl parladığına baktı. "Hiçbir şey değil. Bunu düzeltemezsin, Stacia. Hiç kimse düzeltemez. Kariyerim bitti. Hayatım bitti. Sana ihtiyacım yok. Verecek hiçbir şeyim kalmadı."

Eli hafifçe titreyerek ona yaklaştı ve sonra geri çekildi. "Buna inanmıyorum," diye fısıldadı. "En iyi doktoru bulacağız. Tekrar oynayacaksın."

Jason bacaklarını masadan kaldırarak aralarına mesafe koydu. "Anlamıyorsun. Bundan her zaman kötü bir mola uzaktaydım. Ödünç zamanım vardı. Hiçbir doktor mucize yaratamaz."

İçindeki sıcaklık çalkalanıyor, kaynıyor, yükseliyordu - durdurulamaz bir patlama.

"Sana ne?" diye tersledi. "İşimiz bitti. İhtiyacın olanı aldın; asi küçük kaçamağını, mükemmel imajını. Benim kariyerim mi? Bitti. Bitti. Artık hayatına, babanın kampanyasına geri dönebilir ve bunlar hiç olmamış gibi davranabilirsin." Sesi alçaldı, alçak ve acıydı. "Çünkü hepsi buydu, Stacia. Sadece seks ve iş. Sen istediğini aldın, ben de birkaç ay daha kariyer yaptım ve şimdi bitti."

Kelimelerin tadı asit gibiydi, kendini yok etmek gibi.

Kızın kırıldığı anı, kendini toparlamadan önce yüzünde bir gölge gibi titreşen acıyı hissetti.

Sertçe yutkundu ve gözlerindeki duyguya karşı gözlerini kırıştırdı. "Jason, eğer bir şeye ihtiyacın olursa-" sesi hafifçe dalgalandı - "Sadece araman gerekiyor."

Hareket etmedi. Gözlerini açmaya cesaret edemedi. Kapı nihayet kapanıncaya kadar bekledi. Artık çok geçti. Kadın gitmişti.



Jason muayene masasına oturmuş, parmakları masanın kenarına kıvrılmış, bakışları muşamba zemindeki bir çatlağa sabitlenmişti. Bakmayı reddetti

Işık panosunda gösterilen röntgenler, zaten içten içe bildiği şeyin kanıtını kabul etmeyi reddetti. Kariyeri artık pamuk ipliğine bağlı değildi. Tamamen kopmuştu.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Doktor içeri girdi, Jason'ın dosyasını karıştırırken yüzü okunmaz haldeydi. Aralarında ağır, boğucu bir sessizlik vardı. Sonunda doktor dosyayı indirdi ve Jason'ın bakışlarıyla karşılaştı, yüz ifadesi acımasızdı.

"Sana geçen yıl omzunun bir sakatlığı daha kaldıramayacağını söylemiştim," dedi, sesi alçak ve dikkatliydi. "Bu seferki, çıkık, sadece başka bir aksilik değildi. Felaketti."

Jason'ın midesi kasıldı ama tepki vermedi, gözünü bile kırpmadı.

"Ameliyatı tekrar deneyebiliriz," diye devam etti doktor, ses tonu profesyonel, ama acımaya yakın bir şeyle bağlanmış. "Kaslarınızı ve tendonlarınızı sıkın, rehabilitasyondan geçin ama sonuçta bir daha asla profesyonel seviyede beyzbol oynayamayacaksınız."

Sözcükler sıkıcı bir gümbürtüyle yere indi. Jason onları hazırlamış, yavaş ve kaçınılmaz bir tren kazası gibi geleceklerini hissetmişti. Yine de onları yüksek sesle duymak kaburgalarına hızlı bir top yemiş gibi hissettirdi.

Yine de uyuşukluk her şeyin üstünü örtmeye devam ediyordu.

"İşte bu kadar." Sesi düz ve boştu. Masadan kalktı, botları sert bir gümbürtüyle yere çarptı. "Artık giyinebilir miyim?"

Doktor kaşlarını çattı. "Jason, beni duydun mu?"

Jason ona bakmaya bile tenezzül etmeden gömleğini sandalyeden aldı. "Evet. Seni duydum. Bir daha asla beyzbol oynamayacağım. Hayatım sona erdi. Başka bir şey var mı?"

Parmakları düğmeleri karıştırdı, sol eli beceriksizdi, kumaş sert ve işbirlikçi olmayan tutuşundan kayıyordu. Hayal kırıklığı göğsünü sarmış, nefesini daraltmıştı.

Doktor tereddüt etti, sonra iç çekti. "Yine de ameliyatı düşünmelisiniz."

"Ne için?" Jason havlayarak başını kaldırdı. "Hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Eklemi stabilize edecek," dedi doktor sakın bir sesle. "Ağrıyı azaltacak."

Jason keskin bir nefes verdi, çenesi o kadar sert sıkılıyordu ki acıyordu. Acı. Sanki sorun buymuş gibi. Fiziksel acıyla başa çıkabilirdi. Bu hiçbir şeydi. Önünde uzanan boşluk, bundan sonra olacakların dayanılmaz boşluğu göğsünü çökecekmiş gibi hissettiriyordu.

"Peki," diye ısırdı. "Planla. Orada olacağım." İçine işleyen acıyı görmezden gelerek, keskin, cezalandırıcı bir sarsıntıyla gömleğini kötü omzunun üzerinden çekti. "Olmam gereken başka bir yer yok gibi."

Doktorun endişeli bakışlarını fark etmeden ofisten çıktı.

Uyuşukluk onu takip etti, bir sis gibi kalındı, düşüncelerini bulanıklaştırdı, her adımda içini kemiren tek bir soru dışında her şeyi köreltti.

Önümüzdeki kırk ya da elli yıl boyunca ne yapması gerekiyordu?

Eski anıları yeniden yaşamak mı? Kendini unutturmak için içmek mi? Onu geçmiş bir çağın kalıntısı gibi dışarı çıkarırlarken eski zamanlara gülümseyip el sallamak mı?

Hayır.

Hayatta olmaz.

Bölüm Yirmi Üç

Stacia restoranın içinde, keten örtülü masaların ve mırıldanan yemek yiyenlerin arasında dolanırken, gümüş çatal bıçakların şingirtısı ve sohbetin alçak uğultusu sinirlerine dokunuyordu. Zarif, loş mekân güç ve sessiz, hesaplı pazarlıklar kokuyordu. Anlaşmaların yüz dolarlık bir bifteğin üzerine el sıkışarak yapıldığı, imajın her şey demek olduğu türden bir yerdi.

Bundan nefret ediyordu.

Yağlı peçeteler ve taşan patates kızartmalarıyla dolu bir pizza dükkânı kulağa çok daha hoş geliyordu. Ama bu yemeğin konforla ilgisi yoktu. Hayatta kalmakla ilgiliydi.

Toplantıyı Michael istemişti. Onun patronuydu, kariyerinin bekçisiydi ve onu neredeyse bütünüyle yutan son medya sirkinden sonra, onu dinlemeyi ona borçluydu. Skandal parlak ve hızlı bir şekilde patlak vermişti ama olan olmuştu. Serpinti, hâlâ belirsiz olsa da, bir fırtına bulutu gibi üzerinde dolaşıyordu.

Son masanın etrafından dolanırken onu gördü -Michael, çoktan ayağa kalkmıştı, duruşu sert, gözleri uyarıcıydı. Ama onu bekleyen sadece Michael değildi.

Ayakları dondu.

Nefesi göğsünde kilitlendi.

Babası masada oturmuş, peçetesini düzenli bir şekilde açıyordu, cilalı tavrı her zamanki gibi kusursuzdu. Garson önüne tek bir highball bardağı koydu; iş yemeklerinde tercih ettiği içkiydi, ne eksik ne fazla.

Adam başını kaldırdı, kadının bakışlarıyla karşılaştı ve kaşlarını çattı. Midesine soğuk bir ağırlık çöktü.

Zihni ona geri dönmesini, çıkıp gitmesini ve bir daha arkasına bakmamasını haykırıyordu. Ama Kendalls zayıflık göstermezdi. Kendalls kaçmazdı.

Şimdi bile, kalbi gümbür gümbür atarken ve nabızı titrerken bile, omurgasını dik tutmaya, yüz ifadesini kibar bir kayıtsızlık maskesine dönüştürmeye zorladı.

Öne doğru bir adım attı, mesafeyi ölçülü bir zarafetle kapattı ve elini Michael'a uzattı. Parmakları sabit, sesi yumuşaktı. "Michael. Bunun sadece ikimiz için olduğunu sanıyordum."

Sandalyeyi işaret etti ve kendi koltuğuna oturmadan önce onun oturmasını bekledi. "Baban bu konuşmanın bir parçası olmak istedi."

Ve bunu güçlü Senatör Kendall'a söyleyecek cesareti yoktu. Hayır.

O da hiç yapmadı. Bu zamana kadar ona karşı durmasına yardım eden kişi Jason'dı.

Göğsüne keskin bir sızı saplandı. Onun adını, yüzünü, açmayı reddettiği içindeki kutuya gömdü.

Sudan bir yudum aldı ve serinliğin kuru boğazını yatıştırmasına izin verdi. "Merhaba baba. Benim için yoğun programınızı böldüğüm için özür dilerim."

Kaşları daha da çatıldı. "Geçtiğimiz haftayı senin pisliğini temizleyerek geçirdim. Biraz minnettarlık yersiz olmazdı."

Gülümsemek için kırılğan bir bahaneyle dişlerini gösterdi. "Elbette. Paha biçilmez yardımlarınız için çok teşekkür ederim." Ondan yardım istediğinden değil.

Kaşları çatıldı. "Ses tonunuzdan hoşlanmadım. İşinizi ve itibarınızı kurtardım."

"Şimdi bana en sevdiğin oğlun Glazier hakkında inanıyor musun?" Kelimeleri durduramadan ağzından çıkmıştı ama bir kez söyledikten sonra geri alamazdı. "Kampanyasının başarısız olmasının sebebinin ben değil de o olduğuna mı?"

Bunun neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordu. Unutup gitmeliydi. Ama nefesini tuttu, bekledi.

Michael rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Sanmıyorum-"

Babası tek bir el hareketiyle onu susturdu. Bakışları ona kilitlenmiş, okunamaz halde kaldı.

"Bu ne burada ne de orada. Ne önemi var ki?"

"Benim için önemli," dedi, sesi sabitti ama beklemediği bir ağırlık taşıyordu.

Adamın kaşları hafifçe çatıldı, sanki kadının ısrarı karşısında kafası karışmış gibiydi. Bir vuruş geçti. Sonra bir tane daha.

Sonunda, sıkı ve kontrollü bir iç çekişle nefesini verdi. "Şunu söylemek yeterli, o düşündüğüm gibi biri değil. Desteğimi geri çektim. Seçilme şansı olduğundan şüpheliyim -asla. Şimdi tatmin oldunuz mu?"

Küçük, içi boş bir hareketle başını salladı. Zafer, eğer buna zafer denebilirse, boştu. Anlamsızdı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Peçetesini kucağında düzeltti ve babasına bir kez daha bakmadan garsona işaret etti. "Şekersiz buzlu çay ve Cobb salatası alayım lütfen."

Michael belirgin bir rahatlamayla nefes verdi ve öne doğru eğildi. "Şimdi işimize bakalım. Şövalyelerle geçirdiğin zaman sona erdi. Sözleşmeyi beklediklerinden daha iyi yerine getirdin. Senden övgüyle bahsediyorlar."

Babasından gelen mırıltılı bir yorum onu duraklattı.

Başını eğerek döndü. "Bir şey mi dedin?"

Tereddüt etti, sonra başını salladı. Ama bir an sonra tekrar düşündü. "Onunla iyi bir iş çıkardın. Koro çocuğu rolüne ben bile inandım."

Elleri masanın altında kenetlendi. "Rol değildi."

Babasının dudakları yarım bir sırıtişla kıvrıldı. "Lütfen. Medya ona tam da olması gerektiği gibi davrandı. Belki bir aziz değildi ama kendisini bu şekilde yargılanacak bir konuma soktu. Görünüşün ne kadar önemli olduğunu en iyi sizin bilmeniz gerekir."

İçinde bir şeyler yanıp sönmeye başladı. Belki de görünüş onun için o kadar da önemli değildi. Bu düşünce ona bir vahiy gücüyle çarptı. Babası onu imaj üzerine, mükemmellik üzerine, her anlatıyı kontrol etme ü z e r i n e yetiştirmişti. Ama orada oturmuş, masanın karşısında tüm hayatını kamuoyunu şekillendirmekle geçirmiş bir adama bakarken bir şey fark etti. Artık işi bitmişti.

Gülümsedi. Yıllarını mükemmelleştirmek için harcadığı kırılgan, politik gülümseme değil. Ama gerçek bir gülümseme.

"Görünüş umurumda değil," dedi usulca. "Ve insanları aklamaktan bıktım. Birinin harika olmadığı halde ne kadar harika olduğu konusunda halka yalan söylemekten. Kendimi kirli hissetmekten yoruldum. Aldatılmaktan.

Bir kez olsun gurur duyabileceğim bir iş istiyorum." Durakladı, sonra ekledi, "Yani, başka bir iş."

Michael ve babası bakiştılar.

Michael boğazını temizledi. "O zaman siyaset senin için en iyi iş değil."

"Bu işe yarar," dedi. "Çünkü siyasetle işim bitti." Michael başıyla küçük bir selam verdi. "Bu planlarımıza uyuyor."

Kadın kaşlarını çatı. "Planlarınız mı?"

Babasının ifadesi yine okunamaz bir hal aldı.

Michael ellerini kavuşturdu. "Sana farklı bir şey teklif edecektik. Kâr amacı gütmeyen bir kuruluş için bağış toplamak. Her zamanki işinin dışında ama tam da aradığın değişiklik olabilir."

Yeni bir şey. Farklı bir şey. Kaybettiği her şeyin acısını gömecek bir şey.

Yavaşça nefes aldı, sonra başını salladı. "Detayları bana gönder. Bunu değerlendireceğim."

Babası homurdanarak içkisini yudumladı. "Kampanyama katılmayı düşünmelisin."

Başını sallayarak yumuşak bir kahkaha attı. "Milyon yıl geçse de asla."

Hayatında ilk kez bu kadar ciddi. Bir daha asla birinin imajını temizlemeyecek, dünyanın beklentilerine uyacak bir hikâye uydurmayacaktı. Bir daha asla kendisinin kullanılmasına izin vermeyecekti.

İşi bitmişti.

İyilik için.

Bölüm

Yirmi Dört

Jason sandalyeye yığıldı, sessiz televizyonun loş ışığı odadaki tek ışıktı. Perdeler sımsıkı çekilmiş, güneşe barikat kurmuş, onu dış dünyadan soyutlamıştı. Gerçekten de acınası bir durumdu, tıpkı klişe bir melodramdan alınmış bir sahne gibi. Ama umurunda değildi.

Yan masadaki telefon okunmamış mesajlarla yanıp sönüyordu, ısrarcı, dırdırcı. Onları kontrol etmemişti. Cesareti yoktu. Şövalyelerin playofflarda ne durumda olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. En son onsuz kazandıkları gece umurunda olmuştu. O zamandan beri günler bir hiçlik sisi içinde birbirine karışmıştı.

İnsanlar gelmişti. Ve gittiler.

Cole Hammonds. Miranda Callahan. Takımdan bazı çocuklar. Personel bile kapısını çalmıştı, sesleri kalın ahşaptan boğuk geliyordu, endişeleri belliydi. Cevap vermemişti. Hareket etmemişti.

En son deneyen menajeri Scott oldu. Anahtar avantajına sahipti - neden, Jason'ın hiçbir fikri yoktu- ve gerçekten de içeri girmeyi başarmıştı. Sabit, iş adamı gibi bir sesle seçenekleri sıraladı. Renkli yorumlar. Play-by-play muhabirliği. Koçluk. Jason'ın düşünmeyi reddettiği gelecekler. Çünkü bunların hiçbirinin önemi yoktu.

İsteddiği tek bir şey vardı.

Ve bu sahip olamayacağı tek şeydi. Stacia.

Onun adı zihninde sürekli yankılanıyor, sonsuz, işkenceli bir tekrarın içinde dönüp duruyordu. Onu kendinden uzaklaştırmış, çok zorlamış, çok derinden incitmişti. Yine de bir yanı hâlâ onun geri dönmesini bekliyordu. Daha önce hep gelmişti. Ama belki de... belki de sonunda onarılamayacak kadar berbat etmişti.

Ön kapının sessiz gıcırtısı kara kara düşünmesini böldü.

Başını kaldırmadan mırıldandı, "Defol, Scott. Bugün daha fazla saçmalığa ihtiyacım yok."

Bir duraklama. Sonra-

"Bir şeye ihtiyacın var."

Jason donakaldı. Ses Scott'a ait değildi. Onun sesi idi. Stacia.

Topuklarının parke zeminde çıkardığı ses keskin ve keskindi, her adımı bir hançer gibiydi. Nabızı göğsüne çarptı, ama onun varlığını tam olarak algılayamadan, Stacia bir kasırga gücüyle odanın içinde fırtınalar estirerek hareket etti ve perdeleri tek bir hareketle açtı.

Güneş ışığı odanın içine patladı. Kör edici saldırıya karşı içgüdüsel olarak bir elini kaldırarak irkildi.

"Tanrım, Stacia-"

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye sözünü kesti, sesine asit karışmıştı. "Trajik bir film kahramanı gibi karanlıkta saklanıyor, kendine acıyarak boğuluyor. Zavallı Jason." Yüzünü ona döndü, kollarını kavuşturmuş, gözleri alev alev yanıyordu. "Acı çektiğini anlıyorum ama tahmin et ne oldu? Dünya dönmeyi bırakmadı. Kendin için inşa ettiğin bu lanet mağaranın dışında seni bekleyen koca bir hayat var."

İstediği bu değildi.

Eğer geri gelseydi, bu yumuşak sözlerle, sıcaklıkla, aşk ve ikinci şans beyanatlarıyla olmalıydı. Bunun yerine, orada durmuş, ona gerçeğin hançerlerini tam isabetle fırlatıyordu.

Dişlerini sıktı, çenesi gerildi. "Nasıl hissettiğim hakkında hiçbir fikrin yok."

"Gerçekten mi?" Kaşları çatıldı. "Bir şey kaybeden tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Kendine gel Jason. Ne yapacağını bildiğinden daha fazla yılın var ve sen burada oturmuş hayatın bitmiş gibi davranıyorsun."

"Beyzbol benim hayatımdı," diye ısırdı. "Başka hiçbir şeyim yok."

"Boohoo," dedi kadın düz bir sesle. "Cidden, Jason. Öleceğin güne kadar burada mı oturacaksın? O sandalye tam anlamıyla kışının bir parçası olana kadar?"

Başını kaldırıp ona göz kırptı. "Ne?"

"Bu olabilir, biliyorsun." Başını salladı, çok ciddiye. "Televizyonda görmüştüm."

İrkilmiş bir kahkaha atacaktı ki, onu bastırdı.

Kadın kollarını kavuşturdu. "Şövalyeler bu gece lig serisinin son maçına çıkıyor. Ya kazanacaklar ya da evlerine dönecekler. Seni orada istiyorlar. Takım için bir moral desteği. Taraftarlara güzel bir jest." Gözleri onunkilere kilitlendi. "Gidiyorsun."

Yavaşça ayağa kalktı, omzunu döndürdü ve tanıdık ağır zonklamasını test etti. "Sanırım bir şey unuttun." Sesi alçak ve ölçülüydü. "Seni ben kovdum."

Gülümsedi, öyle bir gülümsemeydi ki bu, kabul etmeye hazır olmadığı bir şekilde midesini bulandırdı. "Buraya imaj danışmanın olarak gelmedim," dedi tatlı tatlı. "Kişisel kış tekmeleyiciniz olarak buradayım." Hafifçe eğildi. "Ve beni kovamazsın, çünkü zaten senin için hiç çalışmadım."

Arkasını döndü. "Hayır, teşekkürler."

Kadın onun sağlam kolunu tutup çekti.

"Bu bir seçenek değil." Tutuşu sert ve acımasızdı. "Haydi. Giyin." Burnunu çekerek kokladı. "Ve duş almak isteyebilirsin. Cidden, çok kötü kokuyor. Kolun için yardım ister misin?"

Bakışları çeliği eritebilirdi. Ama kadın irkilmedi bile.

Öfkeli bir iç çekişle döndü ve merdivenlere doğru yürüdü, ayak sesleri ahşaba ağır geliyordu. Ne halt ediyordu bu adam? Gerçekten de bir hayır kurumu gibi etrafta dolanmasına izin mi verecekti? Merhamet alkışları için orada bulunan bitkin bir topçu mu? Ayağı en alt basamakta durdu, tereddüt içinde kıvrıldı. Dönüp bu işe bir son vermek istedi ama- Kahretsin, kadın tam arkasındaydı.

"Kımılma," diye emretti ve onu sert bir şekilde itti. Bir an için orada donup kaldı.

Onu tekrar görmeyi böyle hayal etmemişti. Ama o buradaydı. Her şeye rağmen, onu ne kadar acımasızca itmiş olursa olsun, geri gelmişti.

İçinde alışılmadık bir şey kıpırdandı; umuda tehlikeli derecede yakın bir şey.

Kırdığı şeyi düzeltebilir miydi?

Onlar için hâlâ bir şans olabilir miydi?
Korkulukları sıkıca kavradı ve günler sonra ilk kez ilerledi.



Jason karanlık tünelde oyalandı, nefesi sığlaştı, kalp atışları yavaş ve kasıtlı bir şekilde kaburgalarına çarpıyordu. Kalabalığın uğultusu beton duvarlarda yankılanıyor, onu bütünüyle yutmakla tehdit eden canlı, nabız gibi atan bir şey oluyordu.

Takım çoktan sahaya çıkmıştı, onun varlığından habersizdi, muhtemelen son saniyede cesaretini kaybetme ihtimaline karşı.

Seamus Callahan yanında durmuş, kollarını kavuşturmuş, her zamanki soğukkanlılığıyla gülümsemesini zar zor gizliyordu. Miranda ve Cole Hammonds diğer yanında durmuş, milli marş çalınırken verdikleri sessiz destekle onu desteklemiş, tanıdık notalar göğsünde titreşmişti.

Ve sonra, o an geldi.

Keskin bir nefes aldı, ciğerleri gecenin keskin havasıyla doldu, midesi beklentiyle gerildi. Sıcak bir el sırtına bastırdı, parmakları yavaş, yatıştırıcı daireler çizdi - sonra aniden keskin bir itme.

"Git," diye fısıldadı Miranda.

Aklı yetişemeden ayakları onu ileriye taşıdı.

Tünel onu yedek kulübesine fırlattı, parlak stadyum ışıkları neredeyse gözlerini kör ediyordu. Sahaya çıkan merdivenleri tırmandı, tam kalabalığın üzerine bir sessizlik çökerken görüşü düzeldi.

Bir sessizlik ritmi. Sonra gelgitli bir ses dalgası üzerine çöktü.

Gürültü sağır ediciydi. Bu stadyumda hiç duymadığı kadar yüksekti, oynadığı tüm maçlardan daha yüksekti. Kameralar onu gördüğü anda kalabalığın enerjisi şoktan sınırsız bir coşkuya dönüştü.

Takım arkadaşları bir anda etrafını sardı. Eller hafifçe sırtına vurdu, parmaklar saçlarını karıştırdı, dikkatlice

Kötü omzunu itip kakıyor ama yine de belli ediyordu. Onun burada olmasından çok memnundular.

Haftalardır ilk kez güldü. Çok fazla değildi, sadece küçük bir nefes alıp verme sesi, ama gerçektir. Sonra hoparlörlerden kendi adını duydu.

Spiker kabinine doğru döndü, gürültü tekrar yükselirken el salladı, iliklerinde titreşen bir tezahürat dalgası. Nabızı kulaklarında çınlıyor, duyguları boğazının arkasına baskı yapıyordu. Hâlâ umursadıklarını hiç düşünmemişti. Hiç umursadıklarını.

Topu hakemden aldı, tanıdık ağırlığı avucuna yerleşti ve tümseğe doğru yürüdü. Toprak ayaklarının altında sabit duruyor, onu topraklıyor, sakatlandığından beri başka hiçbir şeyin olmadığı kadar tanıdık geliyordu.

Kalabalık düşünmesine izin verecek kadar sessizleşmişti.

Yakalayıcı Alex, kale arkasına çömelmiş, biraz daha yaklaşarak sözsüz bir merhamet teklifinde bulunuyordu. Jason gözlerini kıstı ve başını salladı. İmkânı yoktu. Eğer bunu yapıyorsa, doğru yapıyordu.

Alex'e el salladı. Duruşunu ayarladı. Ve fırlattı.

Top havada süzüldü, biraz genişti ama sağlamdı, hiç sekmeden tutucunun eldivenine indi. Tam isabet sayılmazdı ama yeterince yakındı.

Stadyum tekrar patladı.

Takım arkadaşları ona akın etti, kutlama için üzerine çullandılar. Kendini o ana bıraktı, gürültüyü, sevinci ve tüm bunların ezici varlığını özümsemi.

İki ay önce aynı insanlar onu yuhalamıştı. Onu silmişlerdi. Kahretsin, o da kendini gözden çıkarmıştı. Şimdi ise onu seviyorlardı. Hayret bir şey. Umut, temkinli ve kırılgan, göğsünde çiçek açtı.

Yedek kulübesinin merdivenlerinden koşarak indi, önündeki tünel sahanın parlak ışıklarını yutuyordu. Cole ve Miranda bekliyordu, yüzleri gurur gibi bir şeyle aydınlanmıştı.

Ama gözleri onların ötesini taradı, aradı, kalbi tamamen farklı bir nedenle çarpıyordu. Kız orada değildi. Sertçe yutkundu, kalabalığı, gölgeli köşeleri, onun bekliyor olabileceği her yeri taradı.

"Gitti," dedi Miranda usulca, onu çok yakından izleyerek. "En iyisinin bu olduğunu düşündü."

İçinde bir şey acı verici bir şekilde büküldü.

Cole bir elini omzuna koyarak onu yerine sabitledi. "Maç için ev sahibi locasına gel," dedi. "Konuşacak çok şeyimiz var."

Jason onu zar zor duydu. Akıllı tek ve inkâr edilemez bir gerçeğe takılmıştı. Stacia gitmişti. Onu yaratmış, yeniden inşa etmiş, kendini gömdüğü çukurdan çıkarmıştı. Ve şimdi, nihayet, nihayet ona ne kadar ihtiyacı olduğunu anladığında-

O gitmişti.



Jason elindeki kâğıda baktı, Cole Hammonds'ın sesi kafasında yankılanırken kelimeler bulanıklaşıyordu.

Bir kontrat. Gelecek sezon için.

Arka plandaki kalabalığın uğultusu uzak bir uğultuydu, önemli olması gereken, bir zamanlar damarlarında adrenalin dalgalanmasına neden olan bir ses. Takım şampiyonluk için savaşıyor, playoff'lara doğru ilerliyordu ama onun için her şey bu tek anda kristalleşmişti.

İstedikini düşündüğü her şey - uğruna savaştığı, kanını akıttığı, kendini parçaladığı her şey - tam burada, ellerinin arasındaydı.

Öyleyse neden bu kadar boş hissediyordu?

"Oynayamayabilirim," diye mırıldandı, sesi pürüzlüydü. "Doktor bir daha asla oynayamayacağımı söylüyor. Öyleyse bu sözleşme neden?"

Seamus Callahan öne doğru eğildi, ifadesi okunamıyordu. "Sen Şövalyeler ailesinin bir üyesisin. Ne olursa olsun, artık bize aitsin."

Ait olmak.

Bu kelime Jason'ın göğsünün derinliklerine saplanmıştı.

"Batı Yakası'nda bir cerrah var," diye devam etti Seamus. "En iyilerden biri. Omuzlarla ilgili inanılmaz işler yapıyor."

herkes bittiklerini düşünürken oyuna geri döndüler. Gelecek hafta takım bir sonraki tur için sahildeyken senin için bir randevu ayarladık bile. İkinci bir görüş al. Bakalım o ne diyecek."

Jason kısa, esprisiz bir kahkaha atarak başını salladı. Umut tehlikeliydi. İnsanı daha da çökertmek için güçlendirebilirdi. Bunu düşünmeye cesaret edebilir miydi? Gerçekten kariyerini geri kazanabilir miydi?

Cole onu dikkatle izledi. "Bir daha asla sahaya çıkamayabilirsin," diye itiraf etti, her zamanki pragmatist tavrıyla. "Ameliyat işe yarasa bile, sadece bir vurucu olman yeterli olabilir. Belki ara sıra birinci kaleci olursun. İkimiz de omuz sakatlıklarının geçmediğini biliyoruz. Bu sadece bir zaman meselesi."

Jason çenesini sıktı. Zaman meselesi. Ne kadar zamandır uzatmaları oynuyordu?

Cole öne doğru eğildi, bakışları keskindi. "Ama atanmış bir vurucu olarak hâlâ bu çocuklarla çalışabilirsin. Gelişmelerine yardımcı olabilirsin. Onlara akıl hocalığı yapabilirsin. Oyuncu koçu olabilirsin."

Jason sertçe yutkundu ve sandalyesine geri oturdu, gözleri sahaya kaydı. Takımına.

Şövalyeler sadece maçı değil, daha büyük bir şeyi kazanıyorlardı. Bir birim, bir güç haline gelmişlerdi. Bunda kendisinin de payı olduğunu iliklerine kadar biliyordu. Onları inşa etmeye, şekillendirmeye, daha iyi olmaya itmeye yardım etmişti. Ve bu -herhangi bir galibiyetten, herhangi bir sayı turundan ya da önemli bir oyundan daha fazla- ona daha önce hiç hissetmediği bir tatmin veriyordu.

Çünkü bu artık onunla ilgili değildi.

Bu farkındalık yavaş ve ılık bir gelgit gibi üzerine çöktü. Kimliği her zaman inandığı gibi oyuna bağlı değildi. Değeri RBI ya da vuruş ortalamalarıyla ölçülüyordu. Başka seçenekleri de vardı. Şövalyeler ona bunu göstermişti. Stacia ona bunu göstermişti.

Scott eğildi, sesi alçaktı. "Ne düşünüyorsun?"

Jason nefesini verdi, sözleşmeyi yavaşça katlayıp masanın üzerine koydu. Sonra Cole ve Seamus'un sabit ve tereddütsüz gözleriyle karşılaştı.

"Hayır, teşekkürler," dedi. "Bunu imzalamayacağım." Scott keskin bir nefes aldı.

Seamus'un kaşları çatıldı. "Bu iyi bir teklifti evlat. Senin için risk alıyoruz."

"Omzumu biliyorum." Jason omuz silkti, sağlam kolunu yavaşça, kaderci bir şekilde salladı. "Bitti."

Seamus uzun bir süre onu inceledi ama gülümseyen Cole oldu - zaferle değil, memnuniyetle değil, anlayışla.

"İ vardı umut etti sen söyle Bu," Cole dedi. O zaman o öne doğru eğildi, sırtışı genişledi. "Başka bir teklife ne dersin?"

Bölüm

Yirmi Beş

Stacia bir tutam saçını parmaklarının arasında döndürerek önüne serilen sözleşmeye baktı. Kelimeler birbirine karışmış, ağır kâğıdın üzerindeki canlı siyah mürekkebe rağmen okunamıyordu. Neden tereddüt ediyordu?

İstediği şey buydu. Öyle değil miydi? Tamamen yeni bir iş. Politika yok. Uydurma hikayeler yok. İş çevirmek yok. Sadece yeni bir başlangıç.

Babası tehdidini yerine getirmiş, özür dileyene kadar tüm siyasi ve kurumsal kapıların yüzüne kapanmasını sağlamıştı; Michael bu tavizi vermeyi reddetmişti. Şaşırtıcı bir şekilde Michael onun yanında durmuş, senatörle dişe diş mücadele etmiş ve kariyerini dikte etmesine izin vermemişti. Ondan elini eteğini çekmek yerine, kaçmak için çok mücadele ettiği dünyadan çok uzakta, farklı bir yol bulmuştu.

Peki neden kalemi eline alıp imzalayamıyordu?

Masanın karşısındaki Michael yüksek sesle nefes verdi ve parmaklarını cilalı ahşaba vurdu. "Sorun nedir, Stacia? Bunu sen istedin, hatta bunun için yalvardın. O yüzden imzala."

İçini çekti, sanki satır aralarında bir cevap arıyormuş gibi sözleşmeyi tekrar taradı. "Biliyorum, Michael."

Arkasına yaslandı, değerlendirci bir bakışla onu inceledi. "Belki de işe dönmeye hazır değilsin."

Bu fikir ona bir can simidi gibi çarptı ve ona tutundu. "Sanırım. Sadece yorgunum. Üst üste iki zorlu iş... Birkaç hafta ara vermekten zarar gelmez."

Michael kaşlarını kaldırdı. "Gelecek hafta New York'ta sana ihtiyaçları var. Eğer yapamazsan, başka birini görevlendirmek zorunda kalacağım." Durakladı. "Bunu istediğine emin misin?"

"Elbette." Zoraki bir kahkaha attı. "Ne demek istiyorsun?"

Yüz ifadesi yumuşadı, her zamanki iş adamı tavrının keskin kenarları kayboldu. "Sen sadece... sen değilsin."

Kelimeler olması gerekenden daha sert çarpmıştı.

Kadın kaskatı kesildi. "Bu da ne demek şimdi?"

Onun konuyu saptırmasına izin vermedi. "Bu son iş, söylentiler, olan her şey. Stacia, bana gerçeği söyle. Jason'la aranızda bir şey mi oldu? Medyada çıkan haberlerin saçmalık olduğunu hepimiz biliyorduk."

Jason'ın adını duyunca kalbi sıkıştı.

"Tabii ki öyleydi," dedi çok hızlı bir şekilde. Michael'ın bakışlarını tutmak için kendini zorladı, yalana inanmasını istiyordu. "Hayır, önemli değil. Sadece yorgunum."

Bir eliyle alnını sildi ama yorgunluk uykunun düzeltebileceği bir şey değildi. İliklerine kadar işlemiş, Jason'ın geride bıraktığı boşluğa kök salmıştı. Gittiğinden bu yana geçen günler acısını azaltmamıştı ama en azından onuru yerindeydi.

Kendi şartlarıyla ayrılmıştı. Kapanışı yapmıştı. Bu süreç onu paramparça etmiş olsa bile.

Michael uzun bir süre onu izledikten sonra başını salladı. "Şövalyeler yaptığın işten çok memnun kaldılar."

Bir kahkaha daha atmak zorunda kaldı. "Ne yani, temizlemeleri gereken başka bir skandal mı var?"

"Aslında sana kalıcı bir teklif yapmalarına itiraz edip etmeyeceğimi sordular."

Nefesi kesildi.

Gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

Michael sırttı. "Şaşırmış gibisin."

Şaşırmıştı. Jason'ın kariyeri sona erdiğinde kendisinin de takımdaki rolünün sona erdiğini düşünmüştü.

"Neden?" diye sordu başını sallayarak. "Jason Friar'ın beyzbolla işi bitti. Bana ihtiyaçları yok."

"Senin halkla ilişkiler markanı sevdiler," dedi omuz silkerek. "Ve dürüst olalım, beyzbol oyuncularını genç ve aptaldır. Neden bunun Friar'la ilgili olduğunu düşündün?"

Çünkü her zaman öyleydi. Çünkü Jason'ın işi, projesiydi. Onun projesiydi. Göğsü sıkıştı. Ve şimdi o gitmişti.

"Sözleşme ona bağlıydı," dedi, sesi daha kısıktı. "O gitti. Sezon bitti. Ve artık bana ihtiyacı olmadığını açıkça belirtti."

Sözcüklerin tadı acıydı ama onları yuttu, eğlenmeyi reddettiği diğer tüm dağınık duygularla birlikte kilitledi.

Michael'ın ifadesi yumuşadı, yüzünde bilmiş bir ifade belirdi. "Stacia, seni uzun zamandır tanıyorum. Gitmene üzülürdüm ama bence onları dinlemelisin."

Stacia onun sözlerinde daha fazlasını hissederek gerildi.

Michael tereddüt etti, sonra ekledi, "Ve belki -sadece belki- Jason'ı aramalısın."

Karnı guruldadı.

"Seni aramak için burayı sadece bir düzine kez aradı." Onun tepkisini dikkatle inceledi. "Cep ve ev numaralarını bu yüzden mi değiştirdin?"

Nabızı hızla atıyordu. Jason mı aramıştı? Adam yüzünde savaşıyor duyguları göremeden arkasını döndü.

Sesini sabit tutarak, "İş ile gerçek arasında kafası karıştı," dedi.

Michael kısa bir kıkırdama çıkardı. "Öyle mi yaptı?" İnançsızlığı kadının savunmasını delip geçti.

Tenine bir sıcaklık yayıldı ve Michael'ın onun içini bu kadar kolay görmesinden nefret etti.

"Ara onu," dedi Michael. "Onu dinle. İletişim iyi bir şeydir, Stacia."

"Kapanışa ihtiyacım yok," diye ısırdı.

"Belki onun vardır."

Kız sinirlendi ama yanıt vermedi.

"Ayrıca," diye ekledi, "işleri yarım bıraktın." Kadın sertleşti. "Bu ne anlama geliyor?"

Michael masasının çekmecesinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı ve ona doğru uzattı.

"Kontratınızın bittiğini düşünmüyorlar."

Parmakları masanın kenarında kıvrıldı.

"Ne?" diye sordu. "Jason ayakta alkışlandı. Artık tüm dünya onu seviyor. Daha ne isteyebilirler ki?"

Michael omuz silkti. "Bilmiyorum. Ama Şövalyeler'den biri aksini düşünüyor. Seni bugün stadyumdaki ofisinde istiyorlar. Saat üçte."

Odadaki hava yoğun, boğucu gibiydi. Onu görmek istiyorlardı. Jason onu çağırmişti. Bunların hiçbirisi mantıklı değildi. Ama birdenbire nedenini öğrenmeye ihtiyaç duydu.

Aniden ayağa kalktı, çantasını kaptığı gibi omzuna attı. "Peki," dedi sıkıca. "Onları dinleyeceğim."

Masanın üzerindeki sözleşmeye uzandı, hareketleri keskin ve kararlıydı. "Ve sonra bunu imzalayacağım."

Michael ofisten hışımla çıkarken onu durdurmadı ama yol boyunca onu takip eden bilmiş bakışlarını hissedebiliyordu.



Boş stadyumda yürümek gerçeküstü bir duyguydu.

Stacia buraya en son geldiğinde burası cıvıl cıvıldı - binlerce çığlık atan taraftarla doluydu, hava elektrikle doluydu, playoff hayallerinin ağırlığı her oyunun üzerindeydi. Ondan önce burası sürekli bir hareket kovaniydi, stadyum çalışanları karıncalar gibi kaynaşıyor, maçları hazırlıyor, bozuyor, zaferlerin ve mağlubiyetlerin kanıtlarını temizliyorlardı.

Şimdi sessizlik bastırıyordu, yoğun ve neredeyse baskıcı.

Topukları kapalı otoparkın betonuna vuruyor, ses korku filmlerinden fırlamış gibi etrafında yankılanıyordu. Omzunun üzerinden bakma dürtüsüne direndi. Yakınlarda park etmiş arabalar vardı, bu tamamen yalnız olmadığının kanıtıydı ama yine de tedirgin edici hissettiriyordu.

Asansör yolculuğu da bir o kadar sessizdi; zamanı uzatan, her saniyeyi daha ağır hissettiren türden bir sessizlik.

Kapılar açıldığında dışarı çıktı, içgüdüsel olarak ofislerin her zamanki kaosunu bekliyordu - bangır bangır müzik, zemini sarsan ritmik bas sesi, oyuncular ve odalar arasında hareket eden personelin sıradan gürültüsü. Oysa hiçbir şey yoktu.

Sadece durgunluk.

Ofisine doğru köşeyi döndüğünde kapı açık duruyordu, içeriden ışık sızıyordu.

İçeri adım attı ve dondu kaldı.

Oda değişmişti.

Soğuk, kişiliksiz metal masa gitmişti. Yerine koyu ahşap, cilalı ve görkemli bir masa konmuş, üstüne de şık bir bilgisayar monitörü yerleştirilmişti. Duvarlar artık stadyumun çerçeveli zorunlu fotoğrafı dışında çıplak değildi; duvarlara sıcaklık ve aşinalık katan yeni resimler asılıydı.

Ve masanın arkasında oturmuş, bir dosyayı tarayan Jason Friar'dı. Nefesi kesildi.

Kötü omzu hâlâ askıdaydı ama farklı görünüyordu. Daha sağlıklı. Daha hafif. Onda sessiz bir güven, daha önce hiç görmediği bir rahatlık vardı.

Kısa bir an için kaçmayı düşündü. Geri çekilmeyi, o fark etmeden - bu her neyse onunla yüzleşmek zorunda kalmadan- kaçmayı. Ama Jason başını kaldırdı.

Gözleri kilitlendi ve bir anda ayağa kalkarak bir dosyayı devirdi ve bir fincan kalemi masanın üzerine yuvarladı.

Kadın istemsizce bir adım geri attı ama Jason daha hızlıydı. Masanın etrafından dolaştı, sağlam eli onunkine uzandı, o kaçamadan parmakları bileğini sardı. İçinden bir kıvılcım fırladı, adamın dokunuşundan kalbine doğru hızla ilerleyen bir farkındalık sarsıntısı. Adam onu odaya çekti ve kapıyı arkalarından kapattı.

Kadın en yakındaki sandalyeye çöktü, nefesi kesilmişti. Adam masanın kenarına tünemiş, hâlâ onun elini tutuyordu. Bunu fark edene kadar bir an geçti. Elini bıraktı, çekilirken parmakları onunkileri okşuyordu. Sonra ifadesi değişti, profesyonelleşti.

"Geldiğiniz için teşekkür ederiz Bayan Kendall. Uğradığınız ve teklifimizi dinlediğiniz için minnettarız."

Gözlerini kırptırdı. Resmîyet. Prova edilmiş ses tonu. Tavırlardaki ani değişim. Şüphe omurgasını diken diken etti.

Gözleri kısıldı. "Ne haltlar dönüyor burada? Burada ne yapıyorsunuz? Ve eşyalarım nerede?"

Sağlam kolunu sallayarak ofisi işaret etti. "Yeni yetenek geliştirme ofisine hoş geldiniz. Henüz pek bir şey yok ama ilerleme kaydediyoruz."

Etrafına zar zor göz gezdirdi, dikkati keskin bir şekilde ona odaklanmıştı. "Size daha fazlasını teklif edeceklerini düşünebilirsiniz. 'Yetenek geliştirme' tam olarak nedir?"

"Bunu sıfırdan inşa ediyoruz." Hafifçe öne eğildi, gözleri tam olarak çıkaramadığı bir şeyle parlıyordu. "Henüz tam personeli işe almadık ama ofis malzemelerimiz var."

"Ne kadar iddialı."

Ağzı gülümsemeye yakın bir şekilde kıvrıldı.

"Benden genç oyuncuların gelişimine yardımcı olmam istendi," diye açıkladı. "Bu çocukların çoğu lige genç yaşta, daha önce hiç görmedikleri kadar çok parayla ve nasıl başa çıkacaklarını bilmedikleri kadar çok ilgiyle geliyorlar. Bazılarının rehberliğe ihtiyacı var. Beyzbol hayatına uyum sağlamalarına yardımcı olacak birine. İşte biz burada devreye giriyoruz."

"Biz mi?"

"Eğer isterseniz."

Kıpırdamadan durdu.

Yer değiştirerek onu yakından izledi. "Sen ve ben son birkaç ayda harika bir ekip olduk. Bunu geliştirebileceğimizi düşündük. Genç oyuncular draft edildiklerinde onlara yardım etmek, yollarda, spot ışıklarının altında yaşamaya alışmalarını sağlamak." Omuz silkti. "Ben beyzboldan anlarım. Sen de reklamı biliyorsun. Mükemmel bir takım."

Tutmakta olduğu nefesi kaçtı, kalbi sıkıştı. Hayal kırıklığı soğuk ve keskin bir şekilde içine işledi. Aptalca, pervasızca bunun başka bir şey olduğunu ummuştu. Adam onu istediği için buraya çağırmıştı. Yeteneklerini değil. Profesyonel uzmanlığını değil.

Onu.

Belli ki yanlışmıştı. Ona ihtiyacı vardı, tamam ama sadece imaj danışmanlığı becerileri için. Onun için değil. Onun hayatında değil. Hayatında değil.

Yatağında. Kalbinde değil.

Omuzları hafifçe çöktü ama nefes alarak kendini onları tekrar dikleştirmeye zorladı. Bu kadardı o zaman. Yemi kesme zamanı. Biraz saygınlık kazanma zamanı. Bunu yapamazdı. Onun sesini duymak, yüzünü görmek, kokusunu almak vücudundaki tüm sinirlerin çığlık atmasına neden olurken olmazdı. Ya her şeyi istiyordu, ya da hiçbir şey. Ve daha azını hak etmiyordu.

Jason onu izliyordu, bakışları keskin ve yoğundu.

Aniden ayağa kalktı. "Bu harika, Jason. Gerçekten. Kendine bir yer bulmana sevindim ama ben buraya ait değilim. Başka bir kontratım var."

Yavaşça başını salladı. "Ben de onlara öyle söyledim." Sonra dudakları kıvrıldı, ifadesi okunamıyordu. "Ve bencilce, bundan memnunum. Eğer benim için çalışsaydın, bunu yapamazdım."

Kız tepki veremeden, adamın elleri omuzlarını kavradı ve onu kendine çekti.

Ve sonra onu öptü. Sertçe.

İyice.

Umutsuzca

Vücudu onunkine karşı şekillendi, dudakları onunkinin üzerinde öyle bir hareket etti ki, her düşünceyi, her savunmayı yok eden bir sıcaklık aktı içinden. Parmakları adamın kollarına doğru kıvrıldı, içgüdüsel olarak kavradı - sonra acı içinde tısladı.

Kadın geri çekildi. "Aman Tanrım, omzun! Özür dilerim-"

Yüzünü buruşturdu ama başını salladı. "Ameliyat önümüzdeki ay. Bir süre yatacağım ama ondan sonra sezona hazır olacağım." Sağlam kolu kadının beline dolandı, onu kendine doğru çekti, dudakları kadınınkinden birkaç santim ötede geziniyordu. "Yani, işi istemiyor musun?"

Nabızı kulaklarında kükrüyor, duyguları her yönden ona çarpıyordu. Vücudu adamın vücuduna yapıştı, adamın kokusu duyularını bulandırdı, adamın sıcaklığı tenine işledi.

"Ne işi?" diye mırıldandı.

Kapı çalındı. Cole Hammonds içeri girmeden önce geri adım atacak zamanı bile olmamıştı, fazlasıyla eğlenmiş görünüyordu.

"Teklifi ona sen mi yaptın?" diye sordu.

Jason sırtıttı. "Geri çevirdi."

Kadın döndü. "Dur bir dakika. Geri çevirmedi, tam olarak değil."

Sırtıttı. "Sadece beni ofiste baştan çıkarabilmek istiyor, ki patronuysam bunu yapamaz."

Cole homurdandı. "Sen, onun patronu musun? Pek olası değil." Stacia'ya döndü. "Bu Neandertal ne derse desin, seni tanıtım ve yetenek geliştirme bölümünde görmekten mutluluk duyarız."

Stacia gözlerini Jason'a dikti. "Ciddi miydin?"

Adamın sırtışı yumuşayarak daha samimi bir hal aldı. "Tabii ki ciddiylim."

Ne demek istediğimi sandınız?"

"Düşündüm ki..." Yanakları yanıyordu.

Cole sırtıttı. "Bunu çözmeniz için sizi yalnız bırakayım. Sadece şunu bilin, burada kardeşlik politikası konusunda oldukça rahatız."

Kapı arkasından tıkırdayarak kapandı.

Stacia nefesi kesilmiş bir halde Jason'a döndü. "Peki, bu işin olayı nedir?"

Jason onun elini tuttu ve dudaklarını parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi.

"Özür dilerim," dedi, sesi kısık. "Her şey için. Bir pislik gibi davrandım ve seni kendimden uzaklaştırdım. Ama seni istiyorum. Seni özlüyorum. Seni seviyorum."

Kalbi kaburgalarına çarptı. "Gerçekten mi?"

Kaşlarını çattı. "Hey, erkekler böyle şeyler söylemez. Ama ben seni seviyorum."

Sana aşığım."

Dudaklarında yavaş bir gülümseme yayıldı. Kollarını onun boynuna doladı. "Ben de seni seviyorum."

Adam onu derin, yakıcı bir öpücük için kendine çekti. Peri masalları gerçek oldu.

Sonsöz

Açılış Günü, Bir Sonraki Bahar

Jason Friar tüm hayatını o stadyum ışıklarının altında geçirmişti. Tezahüratlar, sopanın şaklaması, sahaya adım attığında damarlarında dolaşan adrenalin - bu anlar onu o kadar uzun süre tanımlamıştı ki, bugün forma yerine takım elbise giyerek stadyuma girmek bir kayıp gibi hissettirmeliydi.

Ama öyle olmadı.

Oyuncular maç öncesi ısınma hareketleri için sahaya koşarken güneş tepede ılıktı, kalabalığın enerjisi tribünlerde bir elektrik akımı gibi uğulduyordu. Jason yedek kulübesinin yakınındaki yerinden yeni nesil oyuncuların yerlerini almalarını izledi; hareketleri keskin, gözleri oyuna açtı.

Keskin bir ıslık havayı böldü ve tanıdık bir ses yükseldi.

"Hey, yaşlı adam! Kayboldun mu?"

Jason döndü, çoktan sırtıtmaya başlamıştı. Takımın genç, ukala as atıcısı Cody Patterson, Jason'ın kendi yaşındayken mükemmelleştirdiği o bok yiyici sırtışla yedek kulübesinin korkuluklarına yaslanmıştı.

Jason kollarını kavuşturup ona tembelce bir bakış attı. "Ben de aynısını sana söyleyebilirim, evlat. Burada olman gerektiğine emin misin? Profesyonelleri çağırdığımızı sanıyordum, Küçükler Ligi oyuncularını değil."

Cody homurdandı. "Doğru dürüst emekli olamadan kenara çekilen adam söylüyor bunu."

Jason bir kahkaha atarak başını salladı. "Senden hoşlandığım için şanslısın."

Cody sırtıttı. "Hayır, seni dinlemem hoşuna gidiyor. Bazen."

"Zar zor."

Ama gerçek şu ki, Jason Cody'de tanıdık bir şeyler görüyordu - ham yetenek, kendini beğenmiş havalar, dokunulmaz olduğuna dair inanç. Ayrıca bunun altındaki çatlakları, bu kadar genç yaşta franchise'ın yüzü olmanın getirdiğı baskıyı da gördü. Jason o hayatı yaşamıştı. Ya şimdi? Cody'nin -ve tüm bu adamların- onun yaptığı hataları yapmamasını sağlamak onun göreviydi.

Tanıdık bir ses onları böldü. "İşte buradasın."

Jason döndüğünde Stacia'yı gördü, her zamanki gibi kusursuz görünüyordu, blazer ceketı ve beyzbol stadyumunda bu kadar iyi görünmemesi gereken topuklu ayakkabılarıyla.

"Sahibinin locasında olman gerekiyordu," diye hatırlattı Stacia kaşlarını kaldırarak.

"Burayı seviyorum."

Ofladı. "Ön büroya yağ çekmekten kaçınmayı seviyorsun."

"Aynı şey."

İçini çekti ve bir kolunu onunkinin arasından geçirdi. "Hadi koca adam."

Gidip aylaklarının sana haklılığını kanıtlamasını izleyelim."

Jason son bir kez Cody'ye baktı. "İşi batırmamaya alış Patterson."

Cody sıırttı. "Bugün on iki sayı yaptığımda ilk işaret edeceğim kişi sen olacaksın."

Jason başını salladı ama itiraz etmedi. ocukta cesaret vardı.

Stacia onu patronun odasına doğru götürürken Jason hayatında ilk kez sahaya çıkan çocukları kıskanmadığını fark etti.

Kariyeri planladığından daha erken sona ermiş olabilirdi ama beyzbolla işi bitmemişti. Hem de hiç.



Ev sessizdi, Jason'ın bir zamanlar boğucu bulduğu türden bir sessizlikti, ama şimdi? Şimdi doğru geliyordu.

Arka güvertenin açık kapısında durmuş, Stacia'nın açık havadaki şezlonglardan birine kıvrılmış, bacaklarına bir battaniye örtmüş, elinde bir kadeh şarapla oturuşunu izliyordu.

"Dik dik bakıyorsun," diye mırıldandı başını kaldırmadan.

Jason sırtarak kapı çerçevesine yaslandı. "E l i m d e değil.

Çok seksisin."

Kadın homurdandı ama itiraz etmedi. Bunun yerine yüzünü ona doğru eğdi, dudaklarında küçük, bilmiş bir gülümseme vardı. "Nasıl bir his?"

"Ne?"

Tembelce gece gökyüzünü işaret etti, sanki her şeyi işaret ediyordu - yeni işini, yeni hayatını, yıllardır ilk kez ulaşamayacağı bir şeyin peşinde olmadığı gerçeğini.

Jason nefes vererek dışarı çıktı ve onun yanına çöktü.

Bir kolunu kadının omuzlarına dolayarak onu kendi tarafına çekti.

"İyi hissettiriyor..." diye itiraf etti, sözcükler kendisini bile şaşırtmıştı. "Tuhaf ama iyi."

Kadın sırttı. "Sen mi? Memnun musun? Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim." Kıkırdadı. "Ben de."

Aralarındaki sessizlik uzadı, rahattı, gecenin geç saatlerine, sıkı sohbetlere ve derinlere yerleşen bir sevgiye dayanan türden.

Sonunda mırıldandı, "Biliyor musun, bugün maçı kaçırdım sayılır."

Kadın kaşlarını kaldırdı. "Sınırsız yemek ve evdeki en iyi koltuğun olduğu özel bir süitten izlediğin maçı mı kastediyorsun?"

Adam sırttı. "Evet. Zor hayat."

Güldü, şarabını bir kenara bırakmadan önce başını salladı ve bir bacağına onun kucağına doğru sallayarak üzerine oturdu.

"Artık oynamıyor olabilirsin," diye mırıldandı, parmakları onun saçlarında geziniyordu. "Ama hâlâ oyunun içindesin."

Elleri kızın belini buldu ve onu sıkıca kavradı. "Dokunuşumu kaybetmediğimi mi söylüyorsun?"

Eğildi ve dudaklarını onun kulağına değdirdi. "Yakınından bile geçmez."

Jason homurdandı, Çevirme onu üzerine ve
Şezlong, iğneleme onun altında.

Beyzbol ona istediği her şeyi vermişti. Ama Stacia
Kendall?

O, şimdiye kadar kazandığı en iyi şeydi.



Stadyum boştu.

Kalabalığın uğultusu, patlamış mısır ve bira kokusu, zalim bir
yanılsama gibi gelen Açılış Günü'nün enerjisi -çökmekte olan bir temel
üzerine inşa edilmiş bir sezona parlak, umutlu bir başlangıç- gitmişti.

Şimdi ise sadece sessizlik vardı.

Miranda Callahan masasında oturuyordu, dizüstü bilgisayarının
ekranı önündeki mali raporların üzerine ürkütücü bir parlaklık
yayıyordu. Bir yığın kötü haber. Maaş kesintileri. Düşen gelir tahminleri.
Çatlaklardan düşen sponsorluklar.

Ailesinin mirası, büyükbabasının yoktan var ettiği takım, kötü
geçen bir sezonun ardından tamamen ellerinden alınmak üzereydi.

Kapının sertçe çalınmasıyla başını kaldırdı.

Takımın genel müdürü Cole Hammonds içeri girdiğinde en az
onun kadar bitkin görünüyordu. Kravatı gevşemiş, kollarını sıvamıştı ve
franchise'ın ağırlığı aralarında asılı duruyordu.

"Burada mı uyuyacaksın Callahan?" diye sordu, masasını
kaplayan evrak yığınının doğru başını sallayarak.

Miranda esprisiz bir kahkaha attı. "Cezbedici."

Cole karşısındaki sandalyeye çöktü ve iç çekerek arkasına
yaslandı. "Peki, sonuçta ne olacak?"

Miranda burnunun kenarını sıkarak kafatasını yarmakla tehdit
eden baş ağrısını uzaklaştırmaya çalıştı. Konuştuğunda sesi kararlı
ama ağırdı.

"Lig, sezonu denetlemesi için birini gönderiyor. Tüm kararlarımızı. Yaptığımız her hareketi."

Cole'un çenesi titredi. "Bir danışman mı?"

Yavaş bir nefes verdi. Acı, mizahsız bir ses. "Bir bebek bakıcısı."

Cole inleyerek elini yüzüne götürdü. "Seamus bunu onaylamayacaktır."

"Başka seçeneği olmayacak." Cole'un bakışlarına karşılık verdi, kendi bakışları da aynı yorgunluk ve acımasız kararlılıkla doluydu. "Bizi kurtaracak tek şey bu olabilir. Ya da bizi lanetleyen şey."

Cole itiraz etmedi ama omuzlarındaki gerginlik her şeyi anlatıyordu.

Miranda önündeki başarısızlık tablosuna baktı, sayılar kontrol edebileceğinden daha fazla yığılmıştı.

"Sadece umut etmeliyiz," diye mırıldandı, "bu kişi bize yardım etmek istiyor. Ve bizi sindirmek değil."

Çünkü eğer kontrolü ele geçirmek için buradalarsa?

Callahanlar bu sezon hayatta kalamayabilirdi.



Miranda'nın hikâyesine göz atın, Haziran ayında [Sol Sahadan Aşk'ta](#), düşmanlardan aşıklara, bir işyeri romantizmi. Bir göz atmak için sayfayı çevirin!

Alıntı Sol Sahadan Aşk

Başka bir gün olsa Miranda Callahan telefonda kendisine yöneltilen tehdidi hızlı, sert ve daha önce görmediği bir top gibi savuştururdu. Ne de olsa bu beyzboldu; tehditlerin uçan toplar kadar rutin olduğu, ego ve kabadayılık üzerine kurulu bir erkek oyunuydu. Ama bu başka bir gün değildi. Ve bu herhangi bir tehdit de değildi.

"Başka seçeneğiniz yok Bayan Callahan. Danışmanımız bugün orada olacak."

Sözler soğuk bir tokat gibi indi. Sadece birini göndermiyorlardı, onun bölgesini işgal ediyorlardı. Onun ekibini. Onun mirasını. Georgia Knights'ın Yönetici Genel Ortağı ve zorba patronu olan babası Seamus Callahan'ın gölgesine rağmen, uğruna kanını döktüğü işi nasıl yapacağını söylemeye geliyorlardı. Geçen sezonun parmaklarının arasından kayıp gitmesini izlemiş ve zorlukla gizlediği hayal kırıklığıyla bahar için emirlerini vermişti:

Şövalyeleri Dünya Serisi'ne götürmek.

Uzun ve keskin bir nefes verdi, sonra yaralı deri koltuğunda arkasına yaslandı. Sanki o da baskı altında dayanmaktan yorulmuş gibi alçak, uğursuz bir gıcırtı çıkardı. "Danışmana ihtiyacımız yok, Komiser," dedi, sesi kısıktı. "Ve ekibimizi bu şekilde ele geçirmeye hakkınız yok."

Komiser Roger Martinelli, ameliyatın ortasındaki bir cerrah gibi sakin bir sesle, "Ekibinizi devralmıyorum," diye cevap verdi. "Sadece yeniden ayağa kalkmanıza yardımcı olacak bir danışman görevlendiriyorum."

"Bunu bir de Los Angeles'a söyle, onu ezip geçtin ve satışa zorladın. Hayır, teşekkürler." Sesi buz gibi oldu. "Dışarıdan müdahale olmadan da durumumuzu idare edebiliriz."

Sesinin titrememesinden gurur duyuyordu. Dalgalanamazdı. Şimdi olmazdı. Omuzlarında franchise'ın ağırlığı varken olmazdı.

Martinelli, "Major League Baseball tarafından desteklenenler de dahil olmak üzere kredilerinizi ödeyememe tehlikesiyle karşı karşıyasınız," dedi. "Yankees'in parası varmış gibi oynayan küçük bir piyasa takımısınız - playofflara giden yolu satın alarak, çiftlik sisteminizin içini boşaltarak. Bu strateji artık işe yaramıyor. Oyun değişti. Bu şekilde rekabet edemezsiniz. Bir danışman yardımcı olabilir."

Sesi yumuşadı ama bıçağı köreltmedi. "Ve buna hakkımız var. Rehberliğe ihtiyacı olan pek çok takım var -Teksas da bunlardan biri. Siz bir franchise sisteminin parçasısınız. Diğer takım sahipleri mali istikrarınız konusunda endişelerini dile getiriyor."

Miranda'nın çenesi sıkıştı. Nasihate ihtiyacı yoktu; uçurumun ne kadar yakınından geçtiklerini çok iyi biliyordu. Bir kalp atışı için de olsa inancı sarsıldı. Ligin dört bir yanında, küçük pazar takımları rekabet etmenin yollarını buluyordu -analitik, oyuncu gelişimi, disiplin. Küçük top. Gösterişli değildi, kolay değildi ama işe yarayabilirdi. Geçen sezon Knights için neredeyse işe yaramıştı.

Ama Seamus Callahan sabırlı değildi. O havai fişek istiyordu. Formaları satacak, manşetleri kapacak isimler. Paralarının yetmemesi önemli değildi. Yaşlanan yıldızlara ve riskli kontratlara para saçmıştı ve şimdi kasaları neredeyse kurumuştı. Daha da kötüsü, taraftarlar sürükleniyordu. Sürpriz bir playoff başarısı bile inancı yeniden canlandırmaya yetmemişti. Çok fazla kilit oyuncu gitmişti. Ve geride kalanlar yetenekli ama gelecek vaat eden çocuklardı, henüz kahraman değillerdi.

Miranda bunun ağırlığını göğsünde hissediyordu: azalan bilet satışları, sponsor endişesi, Seamus'un Knights'ın ofislerinde adının anılamayacağını ilan ettiği diğer Georgia takımını desteklemeye başlayan bir şehir.

Belki bir danışman yardımcı olabilirdi. Belki, sadece belki, başka bir ses -babasının gururuna bağlı olmayan bir ses- gemiyi farklı bir şekilde yönlendirebilirdi. Geçen sezon neredeyse bir şeyler elde etmişlerdi. Eğer veri odaklı GM'leri Cole Hammonds'ı dinleselerdi, belki de takım serbest düşüşte olmazdı. Ama Seamus onu susturmuş, özgürlüğe hakaret etmişti.

düşük tekliflerle menajerlerin aklını çeldi ve diğerlerini de öfkesiyle uzaklaştırdı.

Kritik boşlukları yamamak zorunda kaldılar: birinci kale, yakalayıcı, güvenilir bir başlangıç oyuncusu, orta yardım. Bütçe yok. Beraberlik yok. Plan yok.

İhtiyacı olan şey, sihirli bir çözümü varmış gibi davranarak etrafta dolaşan başka bir takım elbiseliydi.

İhtiyacı olan şey... bir mucizeydi.

"Miranda?"

İlk adının kullanılmasına duyduğu kızgınlığı bastırdı. Bu kasıtlı bir seçimdi, onun iyi cilalanmış oyun kitabındaki bir araçtı. Seamus Callahan'ın çatısı altında büyümüştü; bir taktik duyduğunda tanırdı.

"Teşekkür ederim, Komiser Martinelli," diye cevap verdi, sesinde çelik gibi bir ton vardı. "Ama sanırım iyi olacağız."

Bir süre sessizlik oldu. Sonra-

"Bu konuşmayı bir müzakere sanıyorsunuz Bayan Callahan. Karar verildi. Lucas Wainright bu öğleden sonra orada olacak, eğer hâlâ orada değilse."

Kadının kanı buza
dönüştü. "Lucas

Wainright mı?"

Martinelli'nin sesi duraksadı, bir an şaşırdı. "Evet... Sanırım onu tanıyorsunuz. Savannah'dan değil miydi?"

Oh, kahretsin.

Kalbi davul gibi çarpıyordu. Babası çılgına dönmekteydi.

Ve kendisinin de patlamayacağından emin değildi.



Babası felç geçirmemiş olabilirdi, ama yüzünü boyayan kıpkırmızı renge ve gürültüsünün şiddetine bakılırsa, tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. Sesindeki öfke, konferans salonunun duvarlarında hızlı bir topun kale direğine çarpması gibi yankılandı. Miranda'nın

Bu patlamaya hazırlanmak için çoktan hukukçulara danışmıştı ve şimdi babası ve oyuncu geliştirme ekibinin çekirdeğiyle - hesapçı GM'leri Cole Hammonds, Florida'daki bahar antrenmanlarından yeni gelen Sam Monteleone ve oyuncu geliştirmenin kır saçlı başkanı Jason Friar - bir toplantıda oturuyordu.

Kadro stratejisi hakkında konuşuyor olmaları gerekiyordu. Bunun yerine Seamus Callahan ligdeki "adaletsizlik" hakkında atıp tutuyor, sanki komiserin ofisini tüm gücüyle yıkabilecekmiş gibi yumruklarını sıkıyordu. Ve Miranda ona henüz kimin atandığını bile söylememişti.

Lucas Wainright.

Şu anda bile onun adını düşünmek bile omurgasında istemsiz bir heyecan yaratıyordu. Bunun bir kızgınlık olduğuna inanmak istiyordu; dışarıdan birinin onun her kararını ikinci kez sorgulaması fikrine duyduğu rahatsızlık. Ama içten içe daha iyi biliyordu. Bu elektrik nabızı hafızasından geliyordu. Uzun zamandır gömülü, aptalca bir gençlik özlemi.

On beş yıl önce Lucas Wainright onun ergenlik hayallerinin yıldızıydı; kısa, karmakarışık sarı saçları, hiçbir şeyi kaçırmayan delici mavi gözleri ve genç kızlık hayallerinin kırılğan sınırlarına musallat olan bir vücudu vardı. Onu on yıldan uzun bir süredir görmemişti ama şimdi düşünceleri ona ihanet ediyordu. Evli miydi? Onu hatırlıyor muydu? Onu artık olduğu gibi yetenekli bir kadın olarak mı yoksa eskiden olduğu gibi beceriksiz bir çocuk olarak mı görecekti?

Gök gürültüsünü andıran bir ses onu şimdiki zamana geri döndürdü; babasının avuç içi masaya çarpmıştı. Arkasından kâğıtlar uçuştı.

"Takımımı çalmalarına izin vermeyeceğim!"

"Elimizden almaya çalışmıyorlar," dedi Miranda temkinli bir şekilde, sesini dikkatle yumuşatarak. "Bize yardım etmek istiyorlar. Ve dürüst olmak gerekirse... bunu kullanabiliriz."

Komiserin sözlerini tekrarlamaktan nefret ediyordu ama gerçekler gerçektir.

Ve babası onlarla yüzleşmiyordu.

"Seni de kandırmışlar," diye hırladı Seamus, gözleri şişkin. "Bizi umursamıyorlar. Beni zorla çıkarmak istiyorlar. Tıpkı diğer sahiplere yaptıkları gibi. Bizi soyup soğana çevirmek ve cebi dolu ama ruhu olmayan b i r teknisyene teslim etmek istiyorlar."

"Paranoyaklaşıyorsun," dedi Cole, sesi sakın ama kararlıydı. "Daha fazla kanıt olmadan harekete geçemezler. Ama işbirliği yapmazsak ve işler mali açıdan kötüye gitmeye devam ederse, tüm kozlarımızı kaybederiz. Onlarla çalışmanın ne zararı var? Birlikte hareket edin. Temsilcilerini toplantılara dahil edin, onlara çiğneyecekleri bir şeyler verin. Sonunda geri adım atacaktlardır."

"Gerçekten mi?" Seamus alay etti. "Öylece sıkılıp eve gideceklerini mi sanıyorsun? Onlar küçük çocuk değil, Cole."

"Bunu söylemiyoruz." Miranda araya girdi, sesine sıcaklık karışmıştı. "Sadece... düşmanlığı azaltın. Profesyonel olmaya çalış."

Masanın karşısındaki Cole başını hafifçe salladı ve Jason bir kahkahayı öksürük ve bir yudum suyun arkasına sakladı. Kadın ikisine de sert bir bakış fırlattı.

"Yardımcı olmuyorum."

Cole sahte bir masumiyetle omuz silkti, sonra bir fikirle parladı. "Tamam, işte bir fikir. İşin içinde olmayı sevdiğinizi biliyorum Bay Callahan. Ama ya Miranda bu işi üstlenirse? O takımın başkanı. Zaten günlük işleri o yönetiyor. Bırakın danışmanla o ilgilensin, onu idari işlerle meşgul etsin ve bizim bölgemizden uzak tutsun."

Miranda hayal kırıklığını bastırdı. Bir kez daha arka plana atılıyordu; yetki veriliyor, dahil edilmiyordu. MBA yapmasına, organizasyonun her kademesinde yükselmesine rağmen, hâlâ defterlerle ve halkla ilişkiler sonuçlarıyla ilgilenen biri olarak görülüyordu, oyunla değil. Gerçek beyzbolu değil. Seamus'un gözünde değil.

Onu kızı olduğu için işe almıştı ama edindiği bilgiler için ona asla saygı duymamış, takımın nabzını tutması için ona asla güvenmemişti. Bu "erkek işiydi." Ve bakın bu onları nereye getirmişti.

Seamus çenesini ovuşturdu. "Fena fikir değil, Hammonds. Bunu sevdim. Miranda, kimi gönderiyorlarsa onunla çalışacaksın. İşleri yoluna koy. Mükemmel."

Ellerini çırpıtı, keskin ve yüksek bir sesle, herkesi zıplattı. "Şimdi yakalayıcı meselesini konuşalım."

Miranda içgüdüsel olarak elini kaldırdı, sonra kendi refleksine sinirlenerek yavaşça indirdi. "Bunun en iyi yaklaşım olduğunu sanmıyorum."

Babası kaşlarını kaldırdı. "Daha iyi bir fikrin var mı? Danışman muhtemelen masrafları kısmanın yollarını bulmaya bayılacaktır. Belki de buna ihtiyacımız vardır. Ekibime dokunmadığı sürece sorun yok."

Eğildi, sesi alçak ve çelik gibiydi. "Ben takım başkanıyım, satıcı yöneticisi değil. Ligdeki diğer başkanlar gibi benim de daha fazla sorumluluk -daha fazla beyzbol sorumluluğu- almam hakkında konuştuk. Beni tekrar kenara atmaya katılmıyorum."

Bakışları daraldı. "Tartışmaya açık değil, Miranda. Şimdi yakalayıcı sorunumuza dönelim. Ve birinci kaleye. Lanet olası bir döner kapı. Geçen yıl Suarez'i kaybettik ve Friar'la anlaştık ama o da sezonu tamamlayamadı."

"Playofflarda topallamana yardım ettiğim için özür dilerim," diye mırıldandı Jason, alaycı bir tavırla, "ve üç aylık bir kontratı kabul ettiğim için."

Miranda ona sempatik bir bakış attı. Babasının sivri dilinin acısını herkesten **d a h a** iyi anlıyordu. Jason Friar geçen sezonun ikinci yarısı boyunca Seamus'un sözlü cezalarına katlanmış, ancak bir işle "ödüllendirilmişti". Bunu neden kabul ettiğini hâlâ tam olarak anlamamıştı ama kabul ettiği için memnundu. Çaylakları için mükemmel bir akıl hocasıydı, onlara ani şöhretin cazibesi karşısında rehberlik eden istikrarlı bir varlıktı.

Yıllarını halkla ilişkilerde genç oyuncular çok fazla eğlendiklerinde ya da yanlış şeyler paylaştıklarında çıkan yangınları söndürmekle geçirmişti. Jason bunları yaşamıştı ve şimdi başkalarının da aynı hatalardan kaçınmasına yardımcı oluyordu. Nişanlısının reklam müdürü olması ve kötü basının önüne geçmeye kararlı olması da işine yaramıştı.

Seamus ona el salladı. "Ödülünü aldın. Bizi yüzüstü bıraktın. Sen ve o serseri omuz."

Jason kaskatı kesildi, ağzı gerildi. Cole hemen araya girdi.

"Mesele bu değil. Hâlâ bir birinci kaleciye ihtiyacımız var. Lockhart ne sahada ne de kulübede henüz tam olarak hazır değil."

"O iyi olacak," diye karşı çıktı Jason. "Vuruşu temiz ve bu sezon çok çalıştı. Ve ucuz. Şu anda önemli olan bu."

Cole başını salladı. "Doğru. Liseden hemen sonra büyük bir transfer oldu. Sürekli geliyor, iki kez Geleceğin All-Star listesine girdi. Ve Triple-A takımımız tam bir çöplük - orada çürür gider."

Seamus alay etti. "O hâlâ bir çocuk. Bize bir isim lazım. Onu Mendoza'yla takas edin. Kendini kanıtlamış biri; kalede tutarlı, sahada sağlam."

Jason öne doğru eğildi, yanaklarına renk geldi. Çenesindeki damar nabız gibi atıyordu. "Kadronun içini boşaltacaksın. Tekrar söylüyorum. Uzun vadeli bir şeyler inşa etmek için Lockhart ve onun gibilere ihtiyacımız var. Mendoza'nın maaşı çok yüksek. Bunu karşılayamayız."

Cole elini kaldırdı. "Jason haklı. Lockhart en iyi seçeneğimiz."

Seamus boğazının altından homurdandı ama kâğıtları karıştırmaya başladı. "Neden istediğim gibi serbest bir oyuncuyla anlaşmadınız?"

"Çünkü aşırı pahalı ve abartılıydılar," dedi Cole açıkça. "Yankees ya da Sox'a daha fazla teklif veremeyiz. Onlar tüm büyük isimleri kaptı ve diğerlerinin çoğu yerinde kaldı."

"O zaman bir takas yapın! Bir şeyler yap! Sen lanet olası genel menajersin! Sana iş yapman için para ödüyorum, oturup mazeret uydurman için değil!"

Elini masaya vurdu. Bir su bardağı devrildi ve içindekiler konferans konuşmacısına doğru döküldü. Oda kırılğan bir sessizliğe gömüldü. Su kenara yaklaştıkça sadece tepedeki ışıkların yumuşak uğultusu havayı dolduruyordu.

Seamus'un kaşları zayıflık arayan bir spot ışığı gibi masanın üzerinde dolaşıyordu. Sonra kapı çalındı.

Kapı kırılarak açıldı. Seamus'un uzun süredir asistanlığını yapan Ruth içeri baktı. Başka biri olsa uçan cisimlerle karşılaşacağını düşünerek ürkebilirdi. Ama Ruth daha iyisini bilecek kadar uzun süredir buralardaydı.

"Ne oldu?" Seamus havladı.

Ruth'un yüz ifadesi titredi -Miranda'nın daha önce hiç görmediği bir şeydi bu. Tereddüt. Kızından babasına baktı.

"Birliğin temsilcisi burada. Bay Lucas Wainright." Sessizlik.

Seamus'un bakışları Miranda'ya kaydı. Yavaşça farkına vardı ve yüzünün rengi soldu.

"Wainright? Bu-"

"Evet, baba," dedi Miranda, alıştırılmış bir zarafetle ayağa kalkarak. "Ben Lucas Wainright."

Ruth kapıyı araladı ve tanıdık bir figür ortaya çıktı; geniş omuzlu, kendinden emin, gözlerinde bir zamanlar Miranda'nın hayallerini süsleyen o ukala parıltıyla.

"Karmanın kışına tekme basacağından mı korkuyorsun Callahan?" Lucas Wainright dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. Ruth kaçacakmış gibi görünüyordu.

Miranda, Seamus Callahan'ın öfkesinin daha yeni başladığını hissediyordu.



Miranda'nın hikayesine göz atın, Haziran'da [Sol Sahadan Aşk'ta](#), düşmanlardan aşıklara, bir işyeri romantizmi.

Megan Ryder tarafından da

TUTKU ŞÖVALYELERİ

Tutku Şövalyeleri. Beyzbolu seven ve sahada ve saha dışında kazanmak için rekabet ateşiyle dolu seksi, kendini adanmış erkek ve kadınlardan oluşan bir ekip. Bunlar hayat tarafından sınanmış erkekler ve kadınlar. Ev diyebilecekleri bir yer ve aile diyebilecekleri insanlar buldular.

Sonuna Kadar Gitmek (Tutku Şövalyeleri 1)

Sol Sahadan Aşk (Tutku Şövalyeleri 2)

Oyunu Değiştiren (Tutku Şövalyeleri 3)

[Dizi hakkında daha fazla bilgiyi buradan edinebilirsiniz.](#)



NEDİME PROJESİ

Üç nedime. Üç kayıp aşk. Bir çöpçatan gelin. Düğüne sadece bir hafta kala, bir gelin adayı nedimelerini kaçanlarla yeniden bir araya getirebilecek mi?

Eski Bir Şey Ödünç

Alınmış Bir Şey

Yeni Bir Şey

[Dizi hakkında daha fazla bilgiyi buradan edinebilirsiniz.](#)



KEFARET ÇİFTLİĞİ

Doğru yapana kadar ikinci, üçüncü ve hatta dördüncü şansların olduğu Redemption Ranch'e hoş geldiniz. Weston Morgan, Chase Summers ve Ty Evans ile tanışın. Redemption Ranch'te koruyucu babaları Douglas Rawlings ile birlikte aile, yuva ve sevgi bulan üç üvey kardeş.

Granite Junction ile aynı kasabada ve dünyada geçen bu kitap, Granite Junction serisinin öncesini anlatıyor. Önce onu okumanıza gerek yok ama karakterler dünyalar arasında paylaşımda bulunuyor.

Bir Kovboyun Kurtuluşu (Redemption Ranch 1)

Kovboy Eve Dönüyor (Redemption Ranch 2) Bir

Kovboyun Şarkısı (Redemption Ranch 3)

[Seri hakkında daha fazla bilgiyi buradan edinebilirsiniz.](#)



GRANİT KAVŞAK SERİSİ

Redemption Ranch serisinin bir devamı olan Granite Junction'a hoş geldiniz, Redemption Ranch'te tanıştığımız ve şimdi kendi mutlu sonlarına sahip olan karakterler!

The Wrong Cowboy (Granite Junction 1) - Şu anda mevcut - [Sipariş için buraya tıklayın!](#)

Huzursuz Kovboy (Granite Junction 2) - Şimdi satışta - [Sipariş vermek için tıklayın!](#)

Hatırlanacak Bir Kovboy (Granite Junction 2.5) - Yaz Aşk Antolojisi'nde mevcut - Haziran 2021 - [Sipariş vermek için buraya tıklayın!](#)

Doğru Kovboy (Granite Junction 3) - [Sipariş vermek için buraya tıklayın!](#)

Protecting Her Enemy (Granite Junction 4) - 2024'te geliyor

[Dizi hakkında daha fazla bilgiyi buradan edinebilirsiniz.](#)



AŞK ACISI SERİSİNDE EŞLEŞTİ

Aşk hep yanlış yerlerde mi arıyorsunuz? Ünlü Çöpçatan William Quinn'in evi Lovelorn, New York'a gelin! Ancak William emekli oluyor ve torunlarından birinin görevi devralmasına ihtiyacı var. Ama bu kim olacak? Öğrenmek için seriyi okuyun!

Matched by Mistletoe - Şu anda mevcut

Mutlu ve Parlak Noeller (Betting on Christmas Paylaşılan Dünyanın Bir Parçası) - ANow

Meet Your Match - Available 2024

Bebekle Yapılan Eşleşme

Eşleştirebilersen Eşleştir

Beni Asla Bir Eşleşme

Mükemmel Eşleşme

[Dizi hakkında daha fazla bilgiyi buradan edinebilirsiniz.](#)

Megan Ryder Hakkında

Megan Ryder, okuldan sonra bir gün kütüphanenin "yasak" aşk romanları bölümünde gizlice dolaşırken Jude Deveraux ve Judith McNaught'u keşfettiğinden beri, her türden aşk romanını oburca yutuyor. Artık kendi başına bir aşk romanı yazarı olan Megan, aile ve komşu çocukla ateşli bir aşk hakkında seksi çağdaş romanlar kaleme alıyor. Aynı zamanda usta bir erteleyicidir - keşke cocker spaniel cinsi köpeği Bentley, bütün gün top oynamak yerine yazmaya odaklanmasına izin verse!

Yaklaşan yayınlar ve diğer bilgiler için Megan ile iletişime geçin:

[Megan'ın Web Sitesine gitmek için buraya tıklayın](#)

[Haber bültenine kaydolmak ve ücretsiz bir kitap kazanmak için buraya tıklayın!](#)





- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

